

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WSJ AND USAT BESTSELLING AUTHOR

JAYMIN EVE

SHADOW BEAST
SHIFTERS
REBORN

YENİDEN DOĞUŞ

GÖLGE CANAVAR ŞİFTERLERİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

JAYMIN EVE

İÇİNDEKİLER

Gruba katılın ve güncel kalın.

Gölge Diyarı ve Bilgi Kütüphanesi Haritaları Harita

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

<u>Bölüm</u>	<u>25</u>
<u>Bölüm</u>	<u>26</u>
<u>Bölüm</u>	<u>27</u>
<u>Bölüm</u>	<u>28</u>
<u>Bölüm</u>	<u>29</u>
<u>Bölüm</u>	<u>30</u>
<u>Bölüm</u>	<u>31</u>
<u>Bölüm</u>	<u>32</u>
<u>Bölüm</u>	<u>33</u>
<u>Bölüm</u>	<u>34</u>
<u>Bölüm</u>	<u>35</u>
<u>Bölüm</u>	<u>36</u>
<u>Bölüm</u>	<u>37</u>
<u>Bölüm</u>	<u>38</u>
<u>Bölüm</u>	<u>39</u>
<u>Bölüm</u>	<u>40</u>
<u>Bölüm</u>	<u>41</u>
<u>Bölüm</u>	<u>42</u>
<u>Bölüm</u>	<u>43</u>
<u>Bölüm</u>	<u>44</u>
<u>Bölüm</u>	<u>45</u>
<u>Bölüm</u>	<u>46</u>
<u>Bölüm</u>	<u>47</u>
<u>Bölüm</u>	<u>48</u>
<u>Bölüm</u>	<u>49</u>
<u>Bölüm</u>	<u>50</u>
<u>Bölüm</u>	<u>51</u>
<u>Bölüm</u>	<u>52</u>
<u>Bölüm</u>	<u>53</u>
<u>Bölüm</u>	<u>54</u>
<u>Bölüm</u>	<u>55</u>
<u>Bölüm</u>	<u>56</u>
<u>Bölüm</u>	<u>57</u>

Bölüm 58

Bölüm 59

Bölüm 60

Bölüm 61

Bölüm 62

Terkedilmiş

Bağlantıda

Kalın Sonsöz

Ayrıca Jaymin Eve tarafından

Jaymin Eve
Yeniden Doğuş: Shadow Beast Shifters #3

Copyright © Jaymin Eve 2021
Tüm hakları saklıdır
İlk olarak 2021 Eve,
Jaymin'de yayınlandı
Yeniden Doğuş: Shadow Beast Shifters #3

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: Tamara K
Düzenleme: Amy
McNulty
Düzeltilme: Patlıcan Düzenleme

Kocama, sahiplenici piç kurusuna.

*Siz olmasaydınız, Gölge Canavar'ın kişilik özelliklerinden
birkaçı eksik olurdu ve bu gerçek bir trajedi olurdu.*

*Bu kitap bizim aşk hikayemiz... eğer aniden bir PNR'da
uyansaydık.*

Seni seviyorum. Çoğu zaman.

GRUBA KATILIN VE GÜNCEL KALIN.

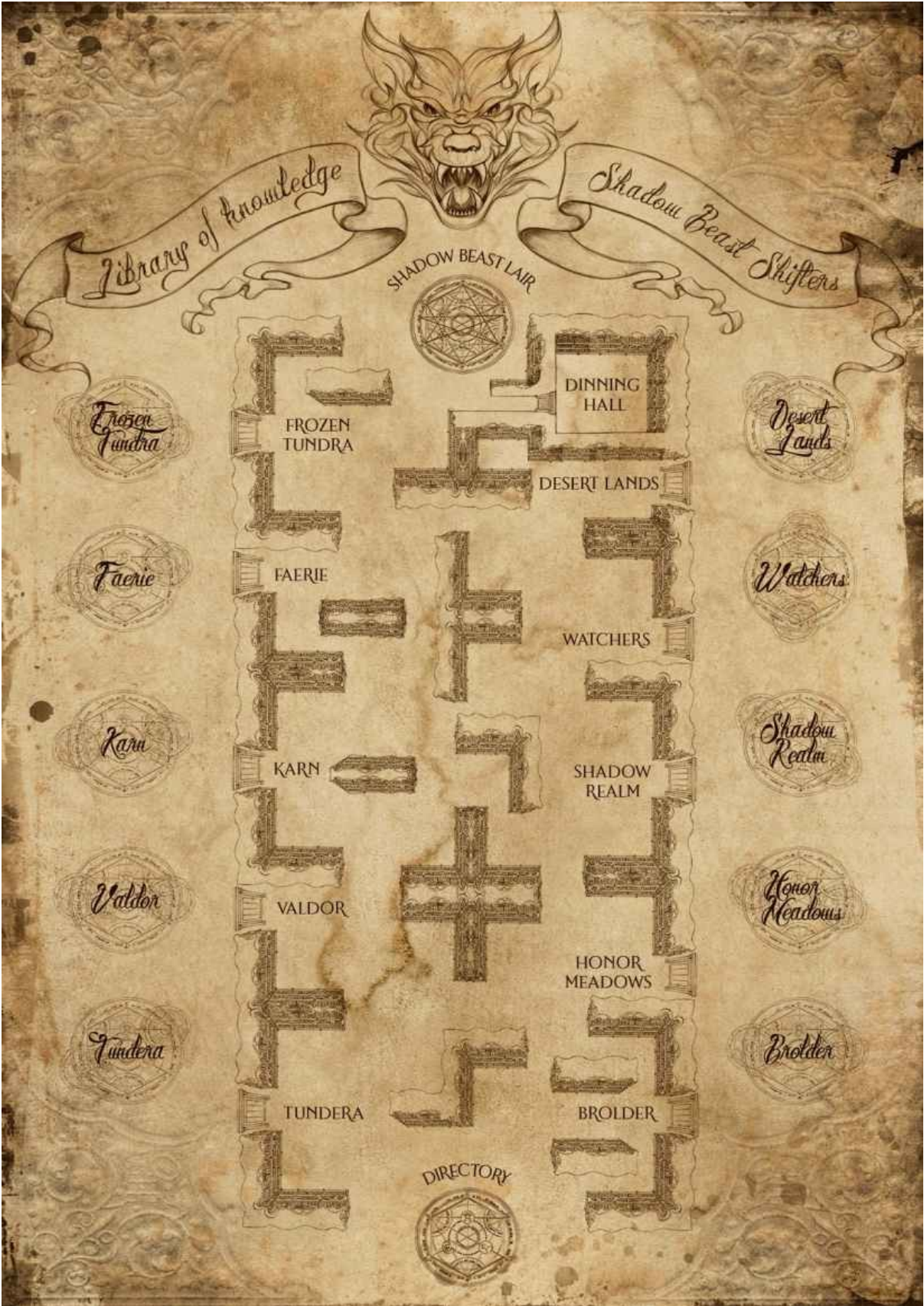
Shadow Beast Shifters dünyası ve tüm yeni sürümlerle güncel kalmanın en iyi yolu, buradaki Facebook grubuma katılmaktır:

www.facebook.com/groups/jayminevenerdherd

Çok sayıda kitap yayını, eğlenceli gönderileri, seksi erkekleri paylaşıyoruz ve genel olarak var olmak için mutlu bir yer.

GÖLGE ALEM VE BİLGİ HARİTALARI KÜTÜPHANESİ

A kırık bir zihin ve parçalanmış bir ruh. Sonsuz karanlıktan kurtuluş ya da rahatlama var mıydı? Yoksa kendi başımın belasında yaşamaya devam mı edecektim?

Varoluş mu?

Elimdeki kitabın son satırını tekrar okudum. Sonu biraz şeytani bir uçurumla bitmesine rağmen sevdiğim bir paranormal romantizmdi - uçurumlardan nefret ediyordum çünkü bir sonraki adımda ne olacağını bilmek için yanıp tutuşuyordum, ama aynı zamanda okumayı bitirdikten sonra bile hikâyeyi düşünmemi sağlayan bir bilinmezlik heyecanı da vardı.

Her iki durumda da, hayatımın boktanlığını geçici olarak aklımdan çıkarmamı sağlayan harika bir kitaptı.

"Kızım! İşte buradasın!"

Derin bir nefes çekerek, birinin göl kenarında saklandığım yeri keşfetmiş olması karşısında kendimi kaybetmemeye çalıştım. Sadece biri değil... Sisily Longeran. Hem kafa karıştırıcı hem de sinir bozucu olan eski düşman ve şimdiki can düşmanı. Bu günlerde her zamanki gibi.

Bir hafta önce Torin'in yatağında uyandığımdan beri Hafıza kaybının iyi bir parçası olarak, hayat tepetaklak olmuştu. Örnek olarak: Ölümümü isterken gerçek eşimi gözümün önünde beceren şekil değiştiren Sisily artık benim yeni "en iyi arkadaşımdı".

Böyle arkadaşlarla.

"Meeerrss." Yanımda yığılıp kalırken sinir bozucu bir şekilde adım sayıkladı. Gözleri kısa bir süreliğine bacağımın üzerinde duran mavi tipografik kapağa takıldı. "Gerçekten mi? Hâlâ okuyor musun? Anlamıyorum."

Gerçekten de öyle yapmadı ve *bu* da benim bu *deliyle asla arkadaş olamayacağıma* dair ilk uyarım *oldu*.

"Kitaplar hayatımı kurtardı," diye hatırlattım ona.

"Babam öldürüldüğünde."

Sisily'nin rengi soldu; kimse benim sürüdeki önceki işkence konumumu tartışmaktan hoşlanmıyordu. Kimse *bunu* kabul etmekten hoşlanmıyordu çünkü artık alfayla çiftleşmiştim.

Ben alfa eşiydim.

Tüylerimi diken diken eden bir başlık.

"Torin seni arıyor," diyerek konuyu değiştirdi ve bir eliyle maun rengi saçlarını karıştırdı. Bahar havasının hafif esintileriyle güzel yüzünün etrafında sürüklenmeye devam ediyordu ve cidden, nasıl bahardı bu? En son hatırladığımda kış Torma'daki yaşamı boğuyordu.

"O lanet olası bir alfa," diye hırladım. "Eğer beni bulmak isteseydi, kendi egosundan sıyrılıp senin bulduğun yerde beni bulabileceğinden hiç şüphem yok."

Torin, son birkaç yıldır Torma'nın başına gelen çok dramatik olayları unutmama neden olan şeyin ne olduğunu öğrenene kadar yanına gitmeyeceğim, yatağında uyumayacağım ya da varlığını kabul etmeyeceğim için beni beklemeye çalışıyordu.

Hafızam bölük pörçüktü ama Torin'den öğrendiğim kadarıyla birkaç aydan daha fazlasını kaçırmıştım. Uyandığımda ilk vardiyamı, Torin'in beni reddettiğini ve bunun ötesinde hiçbir şey hatırlamıyordum. Ama işin tuhaflaştığı yer burası bile değildi çünkü tüm bunların beklediğim gibi 2020 yılında gerçekleşmediği ortaya çıktı.

Hayır. Görünüşe göre, 2020 Kış Gündönümü'nden hemen önce, eski alfamız Victor, şekil değiştiren tanrı Gölge Canavar'ı kızdırmış, kendini öldürtmüş ve tüm Torma'yı iki yıllık bir stazda kilitlemiş.

Bu durağanlıktan 2022'de diğer herkesle birlikte çıktım, ilk kez yer değiştirdim ve reddedildim, bunu hatırladım ama ondan sonrası boştu. Yani teknik olarak, iki yıl iki aylık bir süreyi kaçırmıştım ve sadece bir günlük bir anım vardı - ilk vardiyam ve Torin'in reddedilmesi.

Tüm bunlar nasıl mantıklı olabilirdi ki? Benden çalındığına inandığım anıları geri getirmeye çalışırken başımın sürekli ağrmasına şaşmamalı. "Annemin, Simone'un ve Glendra'nın nerede olduğunu tekrar söyle," dedim Sisily'ye, bu sefer tökezleyip yalanları ortaya çıkaracağını umarak. "Torin bana tüm Torma'nın stazda kilitli olduğunu söyledi, peki bu üçü neden şimdi kayıp?"

Sanki dedikodu yapacakmışız gibi gülümseyerek eğildi. "Son birkaç aydan hiçbir şey hatırlayamaman bana çok garip geliyor. Mesela... nasıl?"

Ona ters ters baktım, keşke onun varlığını da aynı kolaylıkla unutabilseydim.

"Her neyse," diye devam etti, ondan nefret etmemi umursamadan, "annen kaçtı ve Alikta sürüsünden bir ezikle birlikte olduğunu düşünüyoruz." Annemin bunu yapabilecek kadar ayıldığına inanmakta güçlük çekiyordum ama bu ihtimalin tamamen dışında da değildi. "Ve Simone..." Sisily burnunu kırıstırarak şöyle dedi. "Staz kaldırıldıktan hemen sonra, yıllardır planladığı bir tür tatile çıktı. Ayrıntıları bilmiyorum. Biz hiç arkadaş olmadık. Ama o gayet iyi." Bu kısım kanıma dokunmuştu çünkü Simone asla bensiz bir "tatile" çıkmazdı. Ve neden telefonu doğrudan sesli mesaja düşüyordu? Ailesi, tıpkı Sisily'nin söylediği gibi, onun *iyi* olduğuna dair bana güvence verdi. Her birkaç günde bir onunla konuştuklarını söylediler.

ve endişelerimi aktardılar. Simone'un geleceği üzerine meditasyon yaparken başka kimseyle konuşmak istemediğini söylediler. Herkes *bana her şeyi anlatıyordu*.

Hepsi saçmalık gibi geldi.

"Glendra da staz kaldırıldıktan hemen sonra kaçtı." Sisily'nin sesi şimdi üzgün geliyordu; Torin'in annesiyle oldukça iyi anlaşıyordu. "Nedenini bilmiyorum, çünkü Gölge Canavar onu da öldürmek isteseydi, bunu o gece yapardı."

Onun hikayesi de Torin'inkiyle aynı kaldı. Torma'ninkiyle aynı. Bunu o kadar sık tekrarladılar ki, gerçekten doğru olup olmadığını merak ettim.

Tanrım, bunu kabul edip sürünün içinde bir dünya kurmaya başlasaydım hayatım çok daha kolay olurdu. Ben alfa eşiydim ve sonunda bu şekil değiştirenlerin yanında kendimi rahat hissedebilecektim. Ama yine de yapamadım.

"Torin'le gerçek bir ilişkiye izin verseydin kendini daha iyi hissederdin," dedi Sisily, karanlık düşüncelerimi yarıp geçerek. "Eski dairende bile uyuyorsun. Yani... Meers, alfa eşini böyle bir bok çukurunda tutamayız."

"Meers" kelimesini kullanması dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. "Ah, Sissss," diye alay ettim, "sen çok iyi bir arkadaşsın." Alaycılığım hayatımda yersiz olmayan tek şeydi. "Ama hafızam yerine gelene kadar acele etmemem en iyisi. Eminim sen... ve diğer herkes... bunu anlıyorsunuzdur."

Tüm iğnelemelerimi kaçırdı, yüzü aydınlandı. "Kadınlar gecesine ihtiyacımız var! Sana ne kadar havalı olduğunu hatırlatmanın tek yolu bu. Bu kasvetli versiyon gerçekten moral bozucu, kızım."

İnanılmaz derecede havalı mı? Bu sürük kimden bahsediyordu? "Bu akşam sürü toplantısı yok muydu?"

Varlığımın her parçasıyla Torin'den kaçınmaya çalışırken bile sürü işlerine ayak uyduruyordum. Tüylerimi diken diken ediyordu ve ne kadar gemiye binmeye çalışsam da

gerçek eşimle, doğru hissetmiyordum. İçgüdülerim bana anılarımda saklı olan ve ortaya çıkarmam gereken bir şey olduğunu söylüyordu. Ve bunun bir an önce gerçekleşmesine ihtiyacım vardı.

Kurdum göğsümde kabardı, gücü bulanık ve odaklanmamıştı, tıpkı bütün hafta olduğu gibi. "Koşmak için yer değiştireceğim," dedim Sisily'ye, tişörtümü yukarı çekmeye başlamıştım bile.

Kurdum iki gündür ilk kez canlılık gösteriyordu ve ona yeni bir enerji vermesi umuduyla dışarı çıkmasına izin verecektim.

Sisily de soyunmaya başladı. "Seninle koşacağım."

Başımı salladım, parmaklarım gömleğimin kenarından ayrılıp onun koluna dolandı. "Yalnız kalmak istiyorum," dedim açıkça, çünkü satır aralarını okumakta pek iyi olmadığı belliydi.

Yüzü düşerken masmavi gözleri sert ve öfkeyle parlıyordu. Sahte gülümsemelerini ve sinir bozucu lakaplarını görmediğimi sanıyordu ama ben her şeyi gördüm. Benden nefret ediyordu ama alfa eşiyle arkadaş olmanın avantajlarından yararlanmak istiyordu. Sisily yüksek mevkilerde arkadaşları olmasını severdi.

Ne yazık ki onun için çok uzun bir hafızam vardı. Son birkaç aydır yaşadığım kısa süreli hafıza kaybı düşünüldüğünde ironikti ama gerisini... net bir şekilde hatırlıyordum.

Onunla asla sürü olarak koşmazdım.

"Tamam, sanırım bu akşam mikser için evde görüşürüz," diye homurdanarak cevap verdi ve dönüp uzaklaştı.

Bana kalırsa iyi kurtulmuştum. Kıyafetlerimin geri kalanını atarak kitabımı ve telefonumu yığının üstüne yerleştirdim, gösterilen tarih ve saate bakarak başımı salladım. Kurdumun bu kadar halsiz hissetmesinin nedeni bu muydu? İlk vardiyamız iki yıl ertelendiği için mi? Aklıma başka bir açıklama gelmiyordu ve uyanık olduğum her saati bir açıklama bulmaya çalışarak geçirmiştım.

Belki diğer sürülerden biri ağzından yeni bir bilgi kaçırırdı. Sürü mikseri, Torma'nın cezalandırılmamızdan bu yana şekil değiştiren dünyasına ilk gerçek girişıydı. Gölge Canavar'ın hayatlarımızdan yıllar çalabileceğini düşünmek... korkutucuydu. Her zaman gerçeklikten çok bir efsane gibi hissettiren gölgelerimizdeki iblis görünüşe göre çok gerçektir. Dişı şekil değiştirenlere göre süper seksi, erkeklere göre ise çok ölümcül olduğundan bahsetmiyorum bile. Torma sürüsü onu görmüş ve onunla savaşmış, bu sırada alfamız öldürülmüştü.

Bu çok büyük bir olaydı, değil mi? Öyleyse neden hatırlayamıyordum? Diğer herkes stazın gerçekleştiğı günü hatırlıyor, zaman kaybından duydukları korku ve üzüntüyü dile getiriyorlardı. Sonra uyandığımız günü ve yaklaşık bir hafta sonraki Kış Gündönümü'nü hatırladılar. Hatırladığım son şey okula gittiğim ve Jaxson'ın bana terör estirdiğı, sonra da dönüşüm geçirdiğim ve reddedildiğim gündü, ama gerisi boştu.

İçkilerine ilaç katılmış, uyandıklarında o geceye ya da bazen birkaç geceye dair hiçbir şey hatırlamayan insan kadınlarla ilgili hikâyeler okumuştum. O sırada savunmasız oldukları, muhtemelen incindikleri veya tecavüze uğradıkları için duydukları keder ve dehşet sayfalarda hissediliyordu. Bununla empati kurdum ve şu anda aklımı başımda tutan tek şey Torin'in henüz onunla yatmadığıma dair verdiği güvenceydi.

Ben onu affetmesi için uğraşırken ağırdan alıyorduk, bu da hikâyenin diğer kısımlarından çok bana benziyordu. Görünüşe göre, geçen hafta onun yatağında uyanmak sadece ikinci kez yatıya kalışımıydı, ilerlemek ve ona tekrar güvenmek için bebek adımlarıydı. Kayıp günlerimi kurtarmaya çalışırken artık tamamen kaybolmuş olan adımlar.

Başımdaki keskin bir ağrı, o boş anıları k u r c a l a r k e n çok ileri gittiğimi ve geri çekilmem gerektiğini söyledi. Anılarım onları zorlamamı istemiyor, beni migren ve neredeyse nöbet benzeri ataklarla uyarıyordu. Keşke

doğamda buna izin vermek vardı. Her şeyi kabullenip hayatıma devam edersem alfa-eş olarak güzel ve rahat bir yaşam süreceğimi bilmek bile beni zorlamaya yetmiyordu.

Bunu bana her kim yaptıysa, şekil değiştiren kalbimin arzuladığı neredeyse her şeyi bana vermişti çünkü bunun beni kayıtsız tutacağını düşünmüşlerdi. Ve eğer bu hafıza manipölasyonunun hedefi benden başka biri olsaydı, şanslı olabilirdi.

Yine de bunu yapacak kadar güçlü kim olabilirdi? Gölge Canavar olmalı. Victor yok edildiğinde olmuş olmalı.

Buradayken canavarı kızdırmış mıydım? Ağzımın başımı belaya soktuğu biliniyordu ve Torin şekil değiştiren tanrıyla hiç konuşmadığım konusunda beni temin etse de... konuşmuş olmalıydım.

Kurdum uludu ve ben ona karşı koymadım, değişimin üzerimizden geçmesine izin verdim. Yavaş ve acı vericiydi, sadece birkaç aydır dönüşüm geçirdiğimiz için bunu bekliyordum. Yani, onu bu şekilde serbest bırakıp beynimin Mera tarafının kontrolünü kaybetmemem bile şaşırtıcıydı. İlk vardiyadan beri böyleydi ve nedenini hâlâ bilmiyordum.

Torin sanki aramızdaki bağ sayesinde bu kadar hızlı kontrol sahibi olmuşum gibi davranıyor, bunu söylerken de gururlu bir tavır takınıyordu. Aletin büyüklüğünden bahsederken de aynı şekilde konuşuyordu, yani onu etkilemek o kadar da zor değildi.

Dört ayak üzerinde durduğumuzda kurdum yine uludu, bir kez daha eşimizden nefret ettiğim için sinirlenmişti. Onun kurt zihnine göre, buradaki konumumuzu kabullenmemiz ve böylesine güçlü bir eşe sahip olduğumuz için minnettar olmamız gerekiyordu.

Keşke insan zihni de aynı şekilde çalışsaydı.

Bana yalan söylendiğini biliyordum ve Torma'daki herkes bana aynı hikâyeyi anlatırken işin aslını öğrenemem beni deli ediyordu.

Bu çok uygun bir hikayeydi ve hiçbirini bunu bozmadı.

Muhtemelen normal bir insanın bunu kabul etmesi için gereken tek şey buydu, ama benim için "prova edilmiş" bir his vardı ve gerçeği anlayana kadar bu sürüdeki hiç kimseye güvenmeyecektim.

Tıpkı eski *günlerdeki* gibi, çünkü görünüşe göre önceki *kum torbası* yerim geçmişimin asla unutamayacağım bir parçasıydı.

My wolf ilk on dakika boyunca çılgınca koştu ve tam da enerjisinin arttığına dair bir parça pozitiflik hissederken yere çakıldı,

Bir ağacın altında dinlenene kadar tökezleyerek ilerledik. Endişem arttı ve özünde bir neden aramaya çalışırken sormak zorunda kaldım: *Sorun ne?*

İnledi ve aramızdaki bağı derinliklerine indiğimde ruhunda bir zayıflık vardı. İkimizden bir uluma yükseldi ve bunu hangimizin başlattığından emin değildim; kurt ruhum hiç bugünkü kadar içimde yaşayan ayrı bir varlık gibi hissetmemişti. Ama doğruyu söylemek gerekirse, aptal hafıza kaybım sayesinde bu bağı sadece bir haftadır biliyordum. Belki de hep böyleydi...?

Kurdum ve ben birlikte inledik, başımızı çapraz ön pençelerimize koyduk, huzuru ararken uzun süre ciddi bir sessizlik içinde kaldık.

Hiç gelmedi.

Onun yerine, neredeyse Sisily kadar sinir bozucu olan kocaman bir kurt geldi. Kayıtsızca görüş alanıma girdi ve lanet bir sapık gibi bir süredir beni izlediğini hissettim.

İç çekerek ayağa kalktım ama onunla çıplak olmak istemediğim için geri kaymadım.

Kurdun parlak gece yarısı kürkü benimkinden daha uzundu ve neredeyse tüylü bir görünüme sahipti, ancak bu Torma'nın yeni betasının ne kadar muhteşem olduğunu göstermiyordu.

Jaxson Heathcliff.

Eskiden en iyi arkadaşımdı. Uzun yıllar boyunca bana nasıl destek olduğunu unutmamıştım ama babam öldüğünde her şey değişmişti. O zamandan beri düşmandık.

Geçen hafta onu sadece iki kez görmüştüm ve ikisi de hafıza kaybım ve herkesin benden bir şeyler sakladığı konusunda bağırduğım için iyi sonuçlanmamıştı. Bana deli dedi ve ben de defalarca boğazını parçalamayı düşündüm.

Lafı açılmışken, kurdum hırlayarak bacaklarımızı gerekirse saldırmak için daha iyi bir pozisyona getirdi.

Jaxson'ın kurdu b u n u umursamadı, düşmanlığımı görmezden gelerek ileri sıçradı ve beni dürttü. Sürüsüyle oynayıp eğlenmek isteyen kurdumun öfkesini dindirmesi için gereken tek şey buydu. Bizi sürü hayatından uzak tutmam şüphesiz onun melankolisine katkıda bulunuyordu.

Daha önce hiç bu kadar karanlık ve kötü hissetmemiştim.

en kötüsü . ve paketin Tedavi. Bunlar

Depresif dönemler... kendi başlarına bir varlık gibiydiler ve kurtulmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, her gün beni i ç i n e çekiyordu. Babamın öldüğü zamandan bile daha kötüydü çünkü en azından o zaman nedenini biliyordum. Nedenini anlamıştım.

Keder.

Bugün hiçbir şey anlamadım.

Jaxson beni devirmeye çalıştı ve ben de kurdumu yere yatırarak ona doğru bir hırıltı daha gönderdim. Ses göğsümden vahşice çıktı ve beta geri çekildi. Alfa eş bendim ama teknik olarak gücüm Torin'in sürüdeki konumundan geliyordu, kendi kurdumdan değil. Beta olarak Jaxson sadece istediği için benim isteklerime itaat ediyordu, daha güçlü olduğum için değil.

Bana sorarsan saçmalık.

Havada sihirle yüklü bir enerji girdabı vardı ve sonra Jaxson iki ayağının üzerindeydi, siyah saçları hafifçe dağılmıştı, koyu renk gözleri bana kilitlenmişti. Öne doğru bir adım attı, ayakları ve onlara bağlı olan etkileyici vücudunun geri kalanı çıplaktı. Uzun boylu ve sırık gibiydi, her yeri yırtık pırtıktı ama vücudunu daha önce gördüğüm zamanların aksine, içimde soğuk bir boşluktan başka bir şey hissetmiyordum. Onu Michaelangelos'un Davut heykelini seyrederek gibi seyreliyordum. Formu güzeldi ama içimde hiçbir çekim uyandırmıyordu.

Bunu aklımda tutarak kendimi geri çektim ve aramızda makul bir mesafe bırakmaya dikkat ettim. "Ne istiyorsun, Jaxson?"

Ses tonumun aniden değişmesinden dolayı şaşırılmış görünüyor. "Saat beşi geçti, bebeğim. Biliyorsun bu akşam bir mikserimiz var."

Ben daha ne olduğunu anlamadan ayağım ona doğru savruldu ve göğsüne sert bir tekme attığımda adam muhtemelen vajinasını gördü. Geriye doğru uçtu, bu... garipti çünkü onun boyutlarında bir erkeğe bunu yapacak kadar güçlü değildim.

"Mera, ne oluyor lan?" diye bağırdı, çoktan ayağa kalkmıştı ve uzaktan yakından yaralanmamıştı. "Neyin var senin?"

"Bilmiyorum," dedim dişlerimi sıkarak. "Tek bildiğim bana 'bebeğim' demenin beni kızdırdığı. Şunu yapmayı kes."

Gözleri karardı, koyu kahve rengi bana eski günleri hatırlattı. Eskiden olduğu gibi sıcaktılar. Bir parçam, anılarımı çalan her kimse, en iyi arkadaşımın bana ihanet ettiği zamanki anılarımı da çalmış olmasını diledi. Belki bilmemek daha az acı verirdi.

Jaxson beni, "Hepimizi uzaklaştırmaya devam edemezsin," diye uyardı.

Evet, meydan okuma kabul edildi.

"Rahatsız edilmek istemiyorum."

Kollarını kavuşturdu. "Zor iş prenses. Sen bizim alfa eşimizsin ve bu nedenle bu etkinliklerde Torin'le birleşik bir cephe oluşturman gerekiyor."

Dişlerimi kıracak kadar sert sıkıyordum. "Biz birlik değiliz."

Jaxson'ın tek bir amaç için burada olduğu açıktı: Sürümüzü zayıf göstermediğimden emin olmak. Bu elbette bir betanın işiydi ama Torin değerli bir eş olsaydı burada kendi işlerini hallediyor olurdu.

Başkalarının savaşmasına izin veren bir alfaya saygı duyamazdı.

"Lütfen Mera," diye ikna etti Jaxson. "Sürü hayatına geri dönmeye başlaman senin için iyi olur. Hafızanı canlandırmana yardımcı olabilir. Sana daha mutlu zamanları hatırlatır."

İlk içgüdüm bu sürüde hiç "mutlu zamanım" olmadığını söylemek oldu. Kendimi bildim bileli Torma'dan kaçmak istemiştım ama nasıl olduysa, kayıp anılarım sırasında, ben hâlâ buradayken değer verdiğim herkes kaçmıştı.

Kalmamın bir sebebi var mıydı? Neden Simone'la birlikte gitmedim? Benimle konuşmak istememesinin bir nedeni de bu muydu?

Her şey canımı yakıyordu ve durmasını istiyordum. Aslında Jaxson iyi bir noktaya parmak basmıştı: Bu tavrım Torma'nın geri kalanıyla aramda daha fazla mesafe oluşmasına neden oluyordu.

Belki yeni bir şey denemek beni bu karanlık ruh halinden kurtarabilirdi. Kitaplar acıyı maskeliyordu ama derinlerde bir yerde incinmişim. Nedenini ve kim tarafından yapıldığını bulma ihtiyacı beni neredeyse yok ediyordu.

"Tamam," dedim usulca. "Bu gece orada olacağım ve sürü hayatına geri dönmek için daha fazla çaba sarf edeceğim."

Bu sözlerin tadı dilimde kül gibi kaldı ama yeni hayat planımı sorgulamadan önce kurdumu geri dönmesi için çağırdım. Ama o asla yüzeye çıkmadı, onun yerine

Onu zar zor hissedinceye kadar içime gömüldüm. Gözlerimi Jaxson'a kaldırdığımda gözlerimin geniş ve paniklemiş olduğunu biliyordum.

Bir adım daha yaklaştı, bakışlarını üzerimde gezdirirken yüzü endişeyle buruştu. "Ne oldu, Mera? Neyin var?"

Ona sırrımı açmalı mıyım? Gerçekten güvenmeli miyim? Burada konuşacak başka kimsem yoktu ve Jaxson en azından geçmişte benim için iyi bir arkadaş olmuştu, bu da onun bir pislik gibi davrandığı sonraki yılları yok saymıyordu. Ama çaresizdim.

"Sanırım Gölge Canavar bana bir şey yaptı."

Başını salladı ve ağzımdan çıkmasını beklediği son şeyin bu olduğu açıktı. "Ne demek istiyorsun? Gölge Canavar'ı ne zaman gördün?"

Başımı salladım. "Hepimizi cezalandırdığı zamanı hatırlamıyorum ama orada olmalıydım, değil mi? Hepiniz orada olduğumu söylediniz. Ya o sırada ben de onu kızdırdıysam ve aldığım ekstra ceza buysa?"

Jaxson başını salladı. "Sen de oradaydın ama ona hiç yaklaşmadın. Önce Victor cezalandırıldı, sonra da kendi deyimiyle 'bizimle başa çıkana' kadar geri kalanımız kilit altında tutuldu. Sen bir saniye bile onun radarına girmedin Mera."

"Başka kim anılarımı bu şekilde alma gücüne sahip olabilir ki?" Ben de karşılık verdim. "Ben lanet bir kurt değiştiriciyim -kafa yaralanmalarını iyileştiririz- bu yüzden sihir olmalı!" Durakladım, ilk defa daha önce duymadığım yeni bir bilgi olduğunu fark ettim. "Ne demek *bizimle uğraşıyor*? Stazı serbest bırakmak dışında bizimle herhangi bir şekilde ilgilendi mi?"

Jaxson başını sallamadan önce bana göz kırptı. "Aslında hayır ve sen şu anda bundan bahsedinceye kadar aklıma hiçbir şey gelmemişti..."

Nefesim soluk soluğa ağzıma girip çıkmaya başladı. "Ya uğraştığı kısım bensem? Ya ben olsaydım?"

Jaxson bana doğru uzandı ama dokunulmak istemediğim için yolundan çekildim. "Mera," dedi başını sallayarak. "Bence sakinleşmen gerekiyor. Neden bu kadar stres yapıyorsun anlamıyorum. Birkaç ay kaybetmiş olsan bile ne fark eder ki? Altmış gün. Bu süre içinde Torin'le çiftleşmenin dışında seni etkileyecek hiçbir şey olmadı ve hâlâ hayatının geri kalanını onunla geçireceksin. Eğer tek ceza buysa, minnettar ol ve hayatına devam et."

Başımı salladım. "Yapamayacağımı biliyorsun. O hayatın ne kadar kolay olacağı önemli değil, bu işin peşini bırakamam. Biri benden çaldı ve ben o lanet anıları geri istiyorum."

Bir adım daha attı ve ben kollarımı kendime koruma amaçlı sarma isteğimle savaştım. Daha önce çıplak erkeklerden hiç ürkmemiştim - vardiyacılar her zaman çeşitli soyunma durumlarındaydı - ama Torin'in yatağında "uyandığımdan" beri, çıplakken erkeklerin yanında olmaktan kaçınıyordum.

Vefasızlık gibi geldi.

Ama kime? Kesinlikle "dostuma" değil, çünkü ona karşı beslediğim en güçlü duygu nefretti.

"Torin'den neden nefret ediyorum?"

Soru Jaxson'dan çok benim içindi ama yine de cevapladı.

"Sana iyi davranmadığımız yılları göz ardı edersek," dedi rahatsız bir şekilde kayarak, "gerçek bir eşi reddetmek neredeyse affedilemez bir suçtur. Sana layık olmak istiyorsa telafi etmesi gereken çok şey var." Etrafımızı saran ormanlara bakarken bir iç çekti. "Muhtemelen hatırlamıyorsun ama onun senin gerçek eşin olduğunu öğrendiğimde bunu pek iyi karşılamamıştım. Ben olacağımı düşünmüştüm. Öyle olmasını ummuştum ve o zaman kimse bizi ayıramazdı, babam bile-"

Acı kahkaham onun sözünü kesti. "Böyle küçük yorumlar yapıp duruyorsun. Dean Heathcliff'in artık en iyi arkadaş olmamamızın tek nedeni olduğunu ima ediyorsun. Kendine gel ve hatalarını kabullen, Jax! Bana bok gibi davrandın. *Sen*

Beni incitti, görmezden geldi ve zorbalık yaptı. Şeytani pislik Dean benim için önemli değildi. Sen önemliydin. Ve sen beni hayal kırıklığına uğrattın."

Küfrü ormanda yankılanacak ve bize geri çarpacak kadar yüksekti. "Ben lanet olası bir çocuktum! Babam acımasız, affetmeyen bir adamdır. Elimden gelenin en iyisini yaptım. Ben sana eziyet ediyor olsaydım, o etmezdi ve inan bana, onun vuruşu benimkinden çok daha sert."

Bir sonraki ağıtım dilimde öldü. Dean'in ailesine nasıl davrandığına dair pek çok söylenti duymuştum ama Jaxson bunu ilk kez bu kadar açık bir şekilde dile getirmişti. Yine de aradan çok uzun yıllar geçmişti. Çok fazla acı. Acım derinlere gömülmüştü.

"Daha iyi bir yol bulmalıydın," dedim usulca, sesim her zaman yüzeyin altında kalan acıyla titreşiyordu. "Bunu birlikte yapabilirdik. Sana neler olduğunu bilseydim, anlamaya çalışırdım. Beni her şekilde dışladın ve seni affedemiyorum."

Kurt hızım olmadan uzun bir dönüş yolum olduğu için uzaklaşmak için döndüm.

"Mera!" Jaxson seslendi ve ben durakladım ama dönmedim. "Eskiden olduğumuz gibi olalım lütfen. İncindiğini biliyorum ama bağışlayıcı bir kalbin var."

Sözleri ruhumu asit gibi yaktı. "Üzgünüm, Jax." Hâlâ dönmemiştim. "Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun. Ben affedip unutacak bir tip değilim."

Artık değil.

Bu sefer uzaklaştığımda beni durdurmadı.

Tevime vardığımda, sahip olduğum tek yarı düzgün kıyafeti giydiğimde ve sürü topraklarına döndüğümde kurt karıştırıcı tüm hızıyla devam ediyordu. Torin'in

Ev, diğer sürülerin birçoğundan gelen alfaların yanı sıra bu gece gerçek bir eş bulmayı uman bekâr şekil değiştirenlerle doluydu.

Keşke bilselerdi.

Alfa eşi olmakla ilgili isteksizliğime rağmen, Torin bu küçük partiyle ilgili olarak bana birkaç görevden fazlasını vermişti. Bunların çoğu davetli listesi, dekor ve yemekle ilgili olarak diğer sürülerin alfa eşleriyle irtibat kurmamı içeriyordu. Elbette her yardım talebini görmezden geldim ve boşluğu kimin doldurduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen Sisily'dir. Hâlâ eşimi becerdiğini hissediyordum - pardon, eşi *onu ihmal* ettiği için *onun ihtiyaçlarını* karşılıyordu ve ben buna gerçekten kızmamıştım.

Biri onu meşgul ettiği sürece, bu kişi ben olmak zorunda değildim.

Merdivenlerden balo salonuna inerken gümüş payetli elbisem sıkıcı gümüş topuklu ayakkabılarımın etrafında sallanıyordu. Salon yumuşak bir ışıkla aydınlatılmıştı; yukarıda peri ışıkları ve zemin katta mumlar vardı. Ana teması altın ve gümüş olan her şey zevkle yapılmıştı.

Çok bölmeli pencerelerdeki ağır altın perdeler geri çekilmiş, sürü topraklarının muhteşem manzarasının yanı sıra daha fazla sürünün kaynaşması için bir açık alan sergileniyordu. Bu gece burada o kadar çok kişi olacaktı ki - on yılın toplantısı- hepsi devasa balo salonumuza sığmayacaktı.

"Mera," dedi Torin, üzerinde mükemmel bir siyah smokinle merdivenlerin dibinde belirerek. Bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi ve şaşkın bakışları benimkilerle buluşmak üzere havalandığında başını salladı. "Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun."

Zoraki bir gülümsemeyle kıyafetime baktım. Elbise annemindi; babam öldürüldükten sonra artık gidecek balosu ya da mikseri kalmadığı için gardırobunda kullanılmadan duruyordu. Mütevazı bir kesime sahipti, ince askılı üst kısmı gümüş rengi bir uzunluğa sahipti ve arkası önünden daha uzundu. Pek benim tarzım sayılmazdı ama bunun için işe yaradı.

"Teşekkür ederim," dedim ona, bana öyle bakmayı kesmesini dileyerek. Aramızda hissettiğim bağa rağmen, ateşli bakışları tüylerimi diken diken ediyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu, elini bana doğru uzatarak.

Bunu kabul etmek istemiyordum ama Jaxson'ın sözleri zihnimde yankılanıyordu ve daha da kötüsü, betanın kendisi de odanın diğer ucunda Torin'le aynı lazer odağıyla beni izliyordu. İkisinin de bu gece rol yapmama, güçlü ve birleşik bir cephe sergilememe ihtiyacı vardı ve ben de en azından yüzde otuzluk bir deneme yapacaktım.

"Elim dışında herhangi bir yerime dokunursan," diye mırıldandım Torin'e sahte bir gülümsemenin altından, "beni bir daha reddetmek istemeni sağlarım."

Yüzünü buruşturdu, zorlukla yutkundu ama elimi çok daha büyük olan elinin içine alırken itiraz etmedi. Ayakkabımı çıkarıp ince topukla göğsüne saplama hayali zihnimde kısa bir süre titreşse de gülümsememi sabit tutmaya zorladım.

Öfke kontrolü yardımına ihtiyacım olduğuna şüphe yoktu ama eğer durum buysa, bunun için suçlanacak tek bir sürü vardı. Sonunda ettiklerini biçiyorlardı.

Ana kata çıktığımızda birçok yüz saygıyla başını sallayarak bize doğru döndü, ama henüz kalabalık değildi, bu da kesintisiz yürümemize izin veriyordu. Bu da ne yazık ki Torin'e benimle konuşmak için zaman kazandırdı.

"Bakireliğini ne zaman bırakacaksın?" diye sordu açık açık ve biraz da kabaca, çünkü seks konuşması yapmanın ne yeri ne de zamanıydı.

Ama hey, utangaç değildim ve eğer bu gece bunu tartışmak istiyorsa, o zaman gerçek bir konuşma yapmak üzereydi. "Bedenimi asla bir şekil değiştirene vermeyeceğim, ta ki buna layık olduklarını düşünene kadar," dedim alfa kadar açık bir şekilde. Ağzını açtı ve ben sözünü kestim. "Bu kendimi başkalarından üstün gördüğüm anlamına gelmiyor, çünkü görmüyorum. Bunun anlamı, bir elim ve bir vibratörüm var ve eğer tek amacım boşalmaksa, bunu fazlasıyla yaparım. Seksle... Bir bağ ve bağlantı istiyorum. Karşılıklı saygı istiyorum. Bunun çok fazla bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Diğer şekil değiştirenlerin sözlerini duymuş olabileceği endişesiyle etrafına hızlı ve telaşlı bir şekilde bakarken kafası sarsıldı. Görünüşe göre bu, gizli kalmasını istediği kişisel bir meseleydi ve yine de konuyu buraya getiren oydu.

Sik kafalı.

Torin sonunda kimsenin duymadığından emin olunca, "Her zaman her şeyle savaşmak zorundasın," dedi. "Çocukken bile hiçbir şeyi oluruna bırakmazdın. Her zaman sorunlarla uğraşırdın. Daha derine inmek. Burnunu ait olmadığı yerlere sokar d ı n ki bu açıkça aileden gelen bir özellik. Bu babanın başını belaya soktu ve senin de aynı yoldan gittiğini görmek istemiyorum. Biz çiftleştik. Bu değişmiyor. Sadece seninle daha derin bir bağ hissetmeye ihtiyacım var."

Tercümesi: "Sikimin" seninle daha derin bir bağ kurmaya ihtiyacı var. Göz devirme.

Zavallı "ihmal edilmiş" penisinden daha önemlisi babamdan bahsetmesiydi. Lockhart Callahan, Alfa Victor'a saldırdığında tüm hayatımı mahvetmişti ve bu suçtan dolayı idam edilmişti. Ama en azından onun cezası, annemin ve benimkinin aksine, hemen sona ermişti.

"Bana babamın Victor'a saldırmasına neyin sebep olduğunu söyle," dedim aniden.

Yıllar boyunca o günü hiç sorgulamamıştım; daha gençken Jaxson ve Torin'e bir kez sormuştum ve onlar da beni iki gün boyunca bir hapishane hücresinde kilitli bırakarak bir daha denemekten caydırmışlardı. O zamanlar çağırabileceğim bir kurdum olmadığı için neredeyse susuzluktan ölüyordum.

Bu ikiliye olan nefretim her ikisi için de sürpriz olmamalı.

Torin'in yüzü soldu. "Geçmiş kurcalamayı bırakmalısın Mera. Sadece durmalısın. Ne olduğunu bile bilmiyorum ve eminim ki bilen tek şekil değiştiren de öldü. Lockhart ve babam arasındaki husumet her neyse, onlarla birlikte öldü. Bunu burada bırakalım."

Dudaklarım şimdiye kadarki en sahte gülümsememe dönüştü. "Elbette canım. Sen ne dersen o."

Torin topuğuma uzanamayacak kadar tembel olduğum için şanslıydı. Çünkü az önceki kısa düşüncem bir önseziye dönüşmek üzereydi.

Bu noktada, konukların büyük kısmı dışarıdan geldi, bu yüzden onları selamlarken sohbetimiz kısa kesildi. Gecenin geri kalanı durmaksızın sosyalleşmek ve paket saçmalıklarını konuşmakla geçti. Kaçıp bir köşede okuyabilmek için yanımda bir kitap getirmiş olmayı dilediğim zamanların sayısı, cezalandırıldığımız karanlık yıllardan sonra "bizi kurtardığı" için Gölge Canavar'ın bir sonraki gelişiymiş gibi davranarak Torin'i övmek zorunda kaldığım zamanların sayısı ile aynıydı.

İlk başta cezalandırılma ihtiyacını yaratanın Victor olduğu gerçeğinden kimsenin bahsetmemesine bayıldım.

yer. GörünüŖe göre, babalarının günahları yüzünden sadece Callahanlar kötölenecekti.

Güney ve Kuzey Kaliforniya sürülerinden iki diŖi arasında, biri tam önümde olmak üzere beŖ gerçek eŖ bağı keŖfedildiğinde keyfim yerine geldi. Bunca zamandır birbirlerine çok yakınlarmıŖ ve bunu bilmiyorlarmıŖ. Gerçek eŖ bağlarının cinsiyet ya da ırk tanımamasını seviyordum; bu gerçekten de ruhunuza en uygun kiŖinin kim olduğuyla ilgiliydi. En azından hâlâ öyle olduğunu umuyordum. Torin ve ben bir istisna olmalıydık, değıl mi? Bir zamanlar bu bağların büyüŖüne gerçekten inanmıŖtım ve bugün bile bundan vazgeçemiyordum.

Gecenin yarısında tuvalete gitmek için izin aldım ve iŖim bittiğinde Torin'i tekrar bulma zahmetine girmedim, bunun yerine temiz havada biraz vakit geçirmek için dıŖarı çıkmayı tercih ettim.

Serin esinti yüzüme vurduğunda, ruhumu ezen gerginliğin bir kısmı kayboldu ve huzur anını takdir etmek için kısa bir süre gözlerimi kapattım. Gözlerimi açmadan bir saniye önce Ŗekil değıŖtirenin kokusunu aldım ve ona çarpmamayı baŖardım.

"Özür dilerim!" Torma'dan olmayan uzun boylu adamdan bir adım geri çekilerek aceleyle söyledim.

Koyu tenli ve gözlüydü ve Asya kökenli gibi görünüyordu. Gerçi herhangi bir sürüden bir alfa ya da beta olabilirdi ve diğerk liderler hakkında gerçekten bilgi edinmek için zaman ayırmadığımdan, bunu onunla sohbet ederek anlamaya çalışmam gerekecekti.

"Özür dilerim," dedi derin ve hoŖ bir sesle. "İngilizce bilmiyorum."

Sadece ona baktım. "Aslında mükemmel İngilizce konuşuyorsun," dedim bu tuhaf konuşma karşısında kaŖlarımı kaldırarak. "Ana dili İngilizce olan biri olduğunuzu tahmin ederdim."

Gözleri büyüdü ve enerjisinde kurt değıŖimini hissettiğimde derinlerde bir temkinlilik vardı. Belli ki

onu telaşlandıracak bir şey söyledi. "Ne oyunu oynuyorsun?" diye sordu sonunda.

Şimdi savunmaya geçme sırası bendeydi ama onun aksine, uyuşuk kurdum neredeyse hiç fark edilmiyordu. "Oyun oynamıyorum efendim. Sadece yorum yapıyorum. Şimdi müsaade ederseniz, biraz yalnız kalmak istiyorum."

Arkamı döndüm ve yürüdüm, sadece bir kez arkama baktım ve onun benden sonra baktığını gördüm, yüzü şüpheyle buruşmuştu. Cidden, bu şimdiye kadarki en garip şeylerden biriydi, ama zaten daha fazla endişelenmek için uğraşacak çok şeyim vardı.

"Mera!"

Ağaçların arasına girmeden önce bağırış beni durdurdu ve sahte bir gülümsemeyi daha fazla sürdüremeyerek dişlerimi sıktım. Dönerek Jaxson'ın o gün ikinci kez sözümü kesmesini bekledim.

"Az önce seni Alfa Dai ile konuşurken mi gördüm?" diye sordu aceleyle yukarı çıkarken.

Gözlerim onun etrafında, diğer adamın olduğu yere kaydı. "Alfa Dai?"

Jaxson başıyla onayladı. "Evet, Tokyo sürüsünden, bazı üyeleriyle birlikte Amerika'yı ziyaret ediyor. İngilizce bilmediği ve okulda Japoncadan sınıfta kaldığını bildiğim için bunu tuhaf buldum."

Kafa karışıklığımı giderirken gözlerim ona dikildi. "Mükemmel İngilizce konuşuyordu. Eğer bu ikiniz arasında bir şakaysa, gerçekten çok kötü bir şaka."

Jaxson gülümsemedi ya da gülmedi ve onun da benim kadar kafasının karıştığına yemin edebilirdim. "Şaka değil Meers. Bu tür şeylere her geldiğinde bir çevirmene ihtiyaç duyar."

Telefonunu çıkardı ve alfa dosyası ekranda belirmeden önce birkaç tuşa bastı. Birçok sürü ve üyeleriyle ilgili çeşitli ayrıntılar arasında gezinirken sonunda Uluslararası Alfa Dosyası'nda durdu.

koşullu. Elbette, *tam* orada siyah beyaz *Alfa Dai* vardı, *tam çevirmene ihtiyaç* duyuyordu.

"Uh..." Yani, buna ne diyebilirdim ki?
"Belki de o değildi. Yani, başka mantıklı bir açıklama yok, değil mi? Hafıza kaybı yaşadığım iki ay boyunca gizlice Japonca öğrendiysem ve bunu beni tanıyan herkesten son derece iyi bir şekilde sakladıysam o başka." Alaycı davranıyordum ama Jaxson gülümsemedi bile. Telefonunu kaldırıp birkaç tuşa bastıktan sonra telefonun çalmaya başladığını duydum. Tanıdık bir ses sert bir sesle cevap verdi

"Ne?" diye sordu.

Jaxson Torin'e, "Mera'da bir sorun var," dedi. "Dışarı çık ve Alfa Dai'yi de yanında getir."

Telefonu kapattıktan sonra, moron arkadaşım buraya gelmeden önce kaçma isteğime direndim. Sadece bunun bir yanlış anlaşılma olup olmadığını merak eden küçük bir parçam beni olduğum yerde tuttu.

Jaxson ve ben beklerken garip bir sessizlik içindeydik ve birkaç kez küçük bir konuşmayla bunu bozmaya çalışsa da, onu görmezden geldim ve sürü evine doğru baktım.

Torin ve Alfa Dai dışarı çıkar çıkmaz yanlarına gittim.

"İyi misin?" Torin yaklaştığımızda sordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Eşimle ilgili bu belirsiz şifreli mesajlara devam ederse Jaxson'ı öldürebilirim."

Bir kolunu etrafıma sarıp beni kendine çekerken, dokunuşunun neden bu kadar iğrenç olduğunu anlamaya çalıştım. Torin bana bu dünyada istediğim her şeyi veriyordu, gerçek bir sürü ve aile hayatı... ve bu çok yanlış hissettiriyordu.

Kolu üzerimden düşecek şekilde öne doğru eğilerek Alfa Dai'ye gülümsedim. "Benimle daha önce İngilizce konuştun mu?"

Alfa başını eğdi ve yine çok şaşkın bir ifade takındı. "Japonca konuşuyorsun," dedi, kulağa mükemmel bir İngilizce gibi gelen bir sesle.

Vites değiştirerek, her şeye rağmen Torin'den daha iyi tahammöl ettiğim Jaxson'la yüzleştim. "Japonca mı konuştum?"

Jaxson başını salladı. "Evet, bana öyle geldi."

"Gördün mü?" dedim, başımı sallayarak ve en eski arkadaşıma yan gözle bakarak geri döndüm. "Pardon, ne dedin? Japonca mı konuştum?" Japonca biliyor muydum?

İki aylık hafıza kaybım sırasında gerçekten öğrenmiş miydim? Bu düşünceye daldığımda, başımdaki tanıdık keskin ağrı her zamankinden daha sert bir şekilde saplandı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Acının içinden mırıldandım.

"Okulda bir sölmeşt okudum! Japoncamın kapsamı *Konnichiwa* ve *Ohayou gozaimasu*!"

Alfa Dai gözlerini kırpıştırdı. "Bunu söylediğinde benim dilimi katletmeye çalışan bir Amerikalı gibi konuştun ama daha önce benimle mükemmel bir Japonca konuşuyordun. Sanki bu senin doğal dilinmiş gibi."

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır. Bununla başa çıkamam, üzgünüm."

Kimse başka bir şey söyleyemeden olduğum yerde döndüm ve umutsuzca bir kaçış arzusuyla ağaçların arasına daldım.

"Mera!" Torin arkamdan bağırdı ama ben geri dönmedim.

Bu geceki etkinliğin tek avantajı, Torin'in orada bulunması ve tüm alfalarla sohbet etmesi gerekliliğiydi. Özellikle de bu rolde çok yeni olduğu için; sürü hiyerarşisine geri dönmek ve yeni arkadaşlıklar kurmak her zamankinden daha önemliydi.

Önce görev. Bu da bana tam olarak ihtiyacım olan şeyi verdi: kaçmak için zaman.

Ancak arkamdan biri geldi, ormanda ilerlerken arkamdan çalıların ve ağaçların gürültüsü geliyordu.

Yine de geri dönmedim.

Beni istiyorlarsa, yakalamaları gerekirdi.

A Birkaç dakika boyunca yönümü ya da gideceğim yeri düşünmeden olabildiğince hızlı koştuktan sonra, kurdum sonunda hızının bir kısmını bana ödünç vermek için ayağa kalktı ve

Güçlü. Topuklu ayakkabılarım kısa bir süre sonra kayboldu ve ben de bir anlığına eğilip elbisemin kuyruğunu yırttım.

Oradan, rüzgâr arkamdayken ve ay yukarıdan üzerime ışık saçarken koşuyordum. Başımı arkaya doğru eğdiğimde göğsümden bir uluma yükseldi ve dudaklarımdan kaçtı.

Bir kurt ruhuna ve doğaüstü yeteneklere sahip olma hediyesini hiçbir şeye değişmeyeceğim günler oldu.

"Mera!"

Jaxson neden hep benim lanet adımı haykırıyordu? Ve her zaman ses tonunda bir emir vardı. Ne yazık ki onun kibirli kıcı için artık kimseden emir almıyordum. Tek bir kelimeyle sessizce verilen emirleri bile.

Daha hızlı koştum. Ve daha hızlı.

Günlerdir beni yiyip bitiren endişe ve stresten kurtulurken ağaçlar yanımdan hızla geçip gitti.

Çok uzun zamandır bu şekilde yaşıyordum, kırılmıştım, kafamın içindeki karanlıkta debeleniyordum. Bunun üzerine çıkmam gerekiyordu. Daha fazlası mı olmalıydım?

Zihnimde kelimeler oluşmaya başladı, tanıdık kelimeler ve açıldıkça, onları sanki tam önümde yazılıyorlarmış gibi gördüm.

Karanlıktan, phoen-

Acı beni her zamankinden daha sert vurdu ve bu sefer buna hazır değildim, beynim şiddetle kasılırken ayaklarım hiçbir şeye takılmadı. O hızla bir ağaca çarpmam, küçük bir setten aşağı yuvarlanmadan önce beni havaya uçurdu.

Durduğumda kanlar içindeydim ve dövülmüştüm, elbisem lime lime olmuştu.

"Mera, lanet olsun, iyi misin?" Jaxson sordu, sesi üstümden geliyordu.

Elbette onu göremiyordum, çünkü sağ omzuma saplanan ağaç dalından kendimi kurtarmaya çalışmakla meşguldüm.

"Orada kal," dedi. "On beş saniye içinde yardıma geleceğim."

Gerçek piç on beş dakika içinde oradaydı ve kendimi ağaçtan kurtarmama yardım etti. Canım çok yanmıştı ve şekil değiştiren iyileşmesinin devreye girmesini ve acının hafiflemesini beklerken ağlamamayı zar zor başarmıştım.

"Aklından ne geçiyordu?" Jaxson hırladı ve hatırladığımdan daha az etkileyici görünüyordu. "Sen bir şekil değiştirensin ama bu seni yenilmez yapmaz. Ölebilirsin Mera, o zaman geri kalanımız ne yapacak?"

Benden alaycı bir homurtu kaçtı. "Kutlayın. Yıllardır beni öldürmeye çalışıyorsun; bu aşamada kendimi ortadan kaldırdığım için minnettar olmalısın. Başarılı olmanın tek yolu bu olabilir."

Kolumdaki yara nihayet kapanmaya *başlamıştı* ve Jaxson'ın beni *sarsmaya* hakkı *olduğunu* düşünmesinin nedeni de buydu. "Mera, bu bir şaka değil. Sen pek çok insan için önemlisin ve böyle davranmayı bırakmanı istiyorum.

Bir dakikalığına manyak gibi. Kendine dikkat etmeni istiyorum."

Sözleri içimde bir şeyleri kırıp geçirdi. "Eğer ben bu kadar önemliysem, annem hangi cehennemde? Simone nerede? Cezamızdan kurtulduğumuz anda ikisinin de kaçtığını mı söylemeye çalışıyorsun? Ne tür bir moron buna inanır ki? Bu iyi bir hikaye bile değil. Birincisi, annem beş parasız ve sürekli sarhoş. İkincisi, Simone ve ben Torma'dan birlikte ayrılmayı planladık."

"Evet ama artık alfa-eş sensin," dedi Jaxson. "Gidemezsin ve onun seni içermeyen hayalleri var."

Bu, koluma saplanan daldan çok daha fazla acı verdi.

Yani, tamamen kendimle ilgilenmiyordum; Simone'un benim dışımda bir hayatı olduğunu biliyordum. Sadece tamamen ulaşılmaz olması bana doğru gelmiyordu. "Beni aramadan bu kadar uzun süre durmazdı," dedim sonunda. "Aramazdı işte. Onlarca kez aradım ve bir o kadar da mesaj attım ama hiç cevap vermedi. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorsun."

Telefon. O şey elinden hiç düşmüyor!"

Jaxson sonunda söylediklerime dikkat etmeye başladı. "Bu seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi?"

Kahretsin, aptal suratını yumruklamak istedim. "*Tabii ki* öyle. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Bunu duymazdan geldi ve sanki her şeyi kafasında çözüyormuş gibi birkaç kez başını salladı. "Yarın ailesiyle konuşacağım ve onunla tam olarak nasıl konuştuklarını öğreneceğim. Onunla iletişim kurulabilir olması gerekiyor, bu yüzden garip bir istek bile olmayacak. Kulağa nasıl geliyor?"

Hırlamak istedim. "Bana patronluk taslıyormuşsun gibi geliyor, ama önemli bir şey keşfedeceğin umuduyla, onu bulmak için azami çaba göstermeni gerçekten takdir ediyorum."

Ve eğer sadece sarhoş olup Bora Bora'da bir adam ya da kadınla birlikte olduysa, hayatta olduğu için çok mutlu olurken paranoyama gülerdim. Yine de emin olana kadar endişelenmeyi bırakamazdım.

"Ve annen," diye devam etti Jaxson, onu çoktan unutmuş olmama rağmen. Endişe verici olmadığından değil, ama onun yokluğu hayatımın değişmeziydi. "Torin, Torma'dan ayrılan şekil değiştirenlerin kaydını tutma konusunda pek iyi değil ama Lucinda'ya dair son kayıt, Idaho'daki Alikta sürüsünden Alfa Shaw ile birlikte ayrılmasına izin verildiği yönündeydi. Eminim ondan bıktığında tekrar ortaya çıkacaktır."

Yaralarımın sonuncusu da iyileştiği için nihayet kollarımı rahatça hareket ettirebildiğimden homurdandım. "Evet, ona çok benziyor." Torma'dan ayrılmak için izin almak Torin'in yönetiminde Victor'la olduğundan çok daha kolaydı. Tabii ki, her zamanki şansıma göre, bunun benim işime yaraması için çok geçti. Özellikle de lanet olası alfa eş ben olduğum için.

"Hadi," dedi Jaxson, beni uçurumdan çıkarmak için kolumdan tutmaya çalışarak. Yine de onun yardımına ihtiyacım yoktu, bu yüzden onu salladım.

Hendekten çıkıp ana patikaya geri döndüğümüzde, kafamdaki cevapsız sorular beni her zamankinden daha fazla çalkaladı. Beynimin neredeyse patlamasına ve beni uçuruma sürüklemesine ne sebep olmuştu? Kafamın içindeki o kelimeler miydi?

Bu cümleyi tekrar düşünmeye çalıştım ve daha üç kelime bile edemedim acı içime saplandı. Ellerimi kısa bir süreliğine şakaklarıma bastırarak, bıçak gibi saplanan bu hisle nefes aldım ve ancak acı hafiflediğinde rahatlayabildim. Ve ancak cümlenin tamamını hatırlamaya çalışmayı bıraktığımda azaldı.

Görünüşe göre bu kelimeler hayatımın kayıp parçalarıyla bağlantılıydı. Birilerinin ortaya çıkarmamı istemediği ama tek yaptıkları her şeyi çözme ihtiyacımı arttırmak olan parçalar.

Dışarıda birileri gerçeği biliyordu. Bu kişi Torin olmasa bile, Torma'da pek çok başka şekil değiştiren vardı ve beynim sürünün her bir üyesini sorgulamadan rahat etmeme izin vermeyecekti.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun," dedi Jaxson, düşüncelerimi bölerek. "Zihninin içinde kayboluyorsun. Yirmi yılı aşkın arkadaşlığımız boyunca seni hiç böyle görmemiştim."

Ona göz kırptım, kendimi ona odaklanmaya zorladım. *Yirmi yıl mı?* Evet, tamam dostum. Daha çok on yıl gibi ve sonra kesin düşman olduk.

"Anılar benden çalındı," diye ısırdım. "Bunun peşini bırakamam, Jax. Bana sadece nimetlerimin ve sürüdeki prestijli konumumun tadını çıkarmamı söylediğini biliyorum, ama bu-"

"Senin doğanda yok," diye sözümü tamamladı. "Evet, biliyorum. Ve... sanırım en iyisi seni engellemeyi bırakıp sana yardım etmeye çalışmam. Belki birlikte hafıza kaybına neyin sebep olduğunu çözebiliriz ve sen de sonunda mutlu olabilirsin. Karşılaştığım her sürü üyesiyle konuşmamı ve herhangi birinin son birkaç ay içinde senin etrafında garip bir şey olup olmadığını hatırlayıp hatırlamadığını görmemi ister misin?"

Sonunda bir adım öne çıkıp beni desteklemesi, bana bir sürünün parçası olduğuma dair tuhaf bir his verdi. Bu düşünceyi aklımdan geçirdiğim anda göğsümde garip bir çarpıntı, ardından da elimde bir kaşıntı hissettim. İkisinin birleşimi o kadar tuhaftı ki durakladım ve işaretlenmemiş elime baktım. Sanki üzerinde böcekler geziniyor gibiydi ama öyle olmadıkları belliydi. "Acaba sen Tamam mı?" Jaxson sordu, fark etmemek benim en yeni

karışıklık.

Başımı salladım. "Emin değilim... Ben sadece... Desteyiniz bana gerçekten sürünün bir parçası olduğum hissini verdi." Bildiğim nedenlerden dolayı acı bir kahkaha attım. "Aynı zamanda göğsümde doğal olmayan bir çarpıntı oldu ve avuç içim çok kaşınıyor."

Yüksek sesle söylediğimde kulağa daha da aptalca geliyordu ve kısa bir süre için bu tuhaf düşünceleri içimde

tutmayı öğrenmeyi düşündüm.

ait oldukları yere.

Jaxson omzuma ağır bir el indirdi. "Sen benim sürümsün, Mera. Her zaman öyleydin ve eğer kader böyle bir kaltak olmasaydı, sen de benim eşim olurdun. Sana karşı davranışlarımda o kadar çok hata yaptım ki, ama yemin ederim ki kendi çapımda, geri zekâlı ergen beynim seni babamdan koruduğunu sanıyordu."

Onu omuz silktilim. "Dean'i neden öldürmedin? Yani sana yaptığı onca şeyden sonra." Dürüst olmak gerekirse bana da. Aslında... "Dean'i öldürmeliyim. Kendimin ve diğer sürü üyelerinin gelecekteki güvenliği için ölmesi gerektiğinden neredeyse eminim."

Jaxson başını sallayarak yürümeye devam etmem için beni dürttü. "Bu çok doğru olsa da, onu sebepsiz yere öldüremeyeceğini biliyorsun. Sürünün yarısı sana düşman olur."

"Ona meydan okuyabilirim."

Beni tekrar dürttü ve eğer bunu bir kez daha yaparsa, baba için bir ısınma olarak oğul üzerinde cinayet becerilerimi uygulayacaktım.

Jaxson bana "Sadece daha yüksek bir pozisyon için mücadele edebilirsin ve o senin altında," diye hatırlattı.

Ah, lanet olsun. Jaxson haklıydı, daha zayıf sürü üyelerini korumak için konulmuş bir kuraldan alıntı yapıyordu. Bu kuralla bir sorunum yoktu ama konu Dean'i kışkırtma olmadan öldürmeye gelince elim kolum bağlıydı. Ve artık alfa-eşi olduğum için beni üzme konusunda çok dikkatli olacaktı.

Yine de bir şeyler düşünürdüm ya da daha büyük olasılıkla eski beta çuvallar ve kötü tarafını tekrar ortaya çıkarırdı. O zaman kafasını vücudundan ayırmaya hakkım olur.

En azından bunu hak etmişti.

BTorma'ya döndüğümüzde konuşmuyorduk ama bir şekilde Jaxson'a uzun zamandır hissetmediğim kadar yakın hissediyordum. Her ikisine de yardım etme teklifi

Simone ve benim hafıza kaybım görünüşe göre beklediğim zeytin dalıydı, bir adım öne çıkmak ve arkadaşlığın bir benzerini yeniden inşa etmeye çalışmak için.

Bu zaman alacaktı. Yıllar, eğer kendimi tanıyorsam tabii, ama ileriye doğru atılan bir adım doğru yönde atılmış bir adımdı.

Temizlenmiş sürü arazisinin kenarına vardığımızda sohbet ve kahkahalar içimize doldu. Kurt karışımı hâlâ tüm gücüyle devam ediyordu. Avuç içim tekrar kaşınmaya başladı ve kendimi bu garip yeni gelişmeyi düşünmemeye zorlayarak avuç içimi elbisemin yırtık pırtık kalıntılarına sürttüm. Şekil değiştirenlerin alerjisi olduğu keşfedilmemiş bir bitki türüne mi rastlamıştım?

Yani, daha garip şeyler de olmuştu, değil mi?

Işığa doğru adım attığımızda, biraz hırpalanmış ve kirli bir şekilde ortaya çıkmamıza kimse iki kez bakmadı bile. Sadece yarı şekil değiştirdiğimi, elbisemin yırtıldığını ve ormanda koştüğümüzü düşündüler. Şekil değiştirenler genellikle dağınık bir halde olurlardı. Canavarın doğası böyleydi.

Avucumu elbisemin yırtık tarafına tekrar sürterek Jaxson'a "Muhtemelen ben çıkıyorum," dedim. "Sanırım bu gecelik görevimi tamamladım."

O cevap veremedi Torin ortaya çıktı.

Nefesimin altından rahatsız edici bir inilti çıkarmış olmalıyım çünkü Jaxson bana uyarıcı bir bakış attı. Evet, muhtemelen gerçek eşini görmekten nefret etmek normal bir şey değildi ama aramızdaki bağ sayesinde hissettiğim bağı rağmen bir yanımdan ondan nefret ediyordu. Mistik bağımız Torin'in benimle yaşaması için bir bilet değildi, özellikle de bana davranışlarından sonra. Şimdi bedenimi, ruhumu ve sevgimi kazanmak zorundaydı.

Hiçbir kadın bundan daha azına razı olmamalı.

"Siz ikiniz nerelerdediniz?" Torin sordu ve gözlerini elbisemden geriye kalanlar ve üzerindeki kan izleri üzerinde gezdirirken sözleri kesik kesikti.

"Bir koşu için-"

Her zamanki gibi alfasına bebeklik yapması gerektiğini düşünen Jaxson'a, "Seni ilgilendirmez," diye çıkıştım. "Bana sahip değilsin. Bana bir daha bu tonda bir soru sorarsan suratını dağıtırım... ve buna gülümserim."

Torin'in gözleri karardı ve ne yazık ki sözlerim niyetimin tam tersi bir etki yarattı. Bir adım daha yaklaştı ve beni saçlarımdan tutup odasına sürüklemek ve sonunda bekâretimi bozmak istediğini anlayabiliyordum. Bir kez daha bana sahip olduğu lanet bir eşyaymışım gibi davranıyordu.

"Ateşini seviyorum Mera," diye gürledi, bana doğru uzanırken gözleri kurt gibi parlıyordu.

Elinin altından eğilerek yumruğumu doğrudan karnına indirdim ve onu birkaç adımdan fazla geriye gönderdim. "Bana dokunamazsın." Sözlerim yumuşak ve soğuktu ve çok fazla dikkat çektiğimizi biliyordum. Az önce alfayı yumruklayarak tam da Jaxson'ın beni uyardığı şeyi yaptığım için bu sürpriz değildi.

Yine de artık duramayacak kadar ileri gitmiştim. "Ben senin malın değilim ve gerçek eş ol ya da olma, benim üzerimde ya da bedenim üzerinde hak sahibi değilsin. Bunu unutma."

Çıplak ayağımın üzerinde dönerek hışımla uzaklaştım, omurgam boyunca yanan bakışlara rağmen bir kez bile arkama bakmadım. Neyse ki Torin her neyse onun için

endişelenmeme gerek yoktu.

Planlama yapıyordum çünkü göğsümdeki başka bir çarpıntı ve avucumdaki kaşıntı dikkatimi dağıtmıştı.

Bu hızla gidersem, eski berbat daireme dönene kadar derimi yüzecektim-

"Ona zarar veriyorsun, biliyorsun." Kasabanın yarısına geldiğimde Sisily'nin sesi beni öfkeli yürüyüşümden uyandırdı. Nasıl olmuştu da bana böyle sinsice yaklaşabilmişti? Tuzağa d ü ş ü r ü l m e d e n önce kendi kafamın içinden çıkmam gerekiyordu; bugünlerde kendimi koruma konusunda paslanmıştım. Tek bir hata ölüm fermanım olabilirdi ve ben buna izin veremezdim. onları tatmin etti.

"Affedersiniz?"

Yarım akıllı bir moron bile bu tonda söylenen "pardon "un *aslında* "Az önce bana ne dedin *lan* sen?" anlamına geldiğini bilir.

Sisily, görünüşe göre daha az suda yüzüyordu- yarım beyin kategorisinden daha fazla, beni harfî harfine anladı ve konuştu. "Ona zarar veriyorsun dedim. Torin'e. Herkesin önünde onu zayıf gösteriyorsun."

Daha sözünü bitirmeden gülmeye başlamıştım, içimi acıtan bir kahkahaydı bu ve hiçbir şekilde eğlendiğimi göstermiyordu. Görüşümün üzerine karanlık çöktü; Sisily bu konuyu açmak için gerçekten kötü bir zaman seçmişti. Kahkaham boğazımda düğümlenirken ve ben ona doğru bir adım atarken şaşırmış görünüyordu. Yüzümde her ne gördüyse, kendi yüzünde de dehşet çizgileri belirdi ve kısa bir ciyaklama ile kuyruğu tutuşmuş gibi dönüp koşarak uzaklaştı.

Onu takip etmek istedim ama yine de sürünün daha küçük bir üyesine sebepsiz yere zarar veremezdim ve onun alfasını savunmaya çalışması bir sebep değildi. Yine de sözleri beni derinden etkilemiş, Torin'in sert sözleri ve ağır elleriyle, babasına karşı korumasızlığı ve umursamazlığıyla beni ne kadar incittiğine dair tüm anılarımı canlandırmıştı. Bu sürüdeki herkes Victor'un anneme ve bana olan davranışlarını görmezden gelmişti.

Şimdi de onların alfa eşi mi olmam gerekiyordu?

Hiçbiri beni hak etmiyordu. Belki de şu anki sorunum buydu... şu anki öfkem. Var olmamasını dilediğim bir sürünün alfa eşiydim... ve bu rolü daha uzun süre yarım yamalak oynamaya devam edemezdim. Hafızamla ilgili bu gizemi ve Torma'nın Gölge Canavar'a birkaç yılını kaybetmesine neyin sebep olduğunu öğrendikten sonra bu sürüyü geride bırakacak ve yeni bir yol çizecektim. İçinde Simone'un da olmasını umduğum bir yol.

Daireye döndüğümde kafamda bir plan oluşmaya başlamıştı.

Jaxson'ın sürünün üyeleriyle görüşme önerisini kabul ederdim, yüksek rütbeli olanlardan başlayarak. Birilerinin bilgisi vardı ve en önemsiz gerçek bile yardımcı olabilirdi.

Ayrıca babamın yıllar önce Victor'a neden saldırdığını da öğrenmek istiyordum. Her zaman bunun Victor'un erkek egosunu ve öfkesini kışkırtmasıyla ünlü eşi Glendra'yla ilgili bir tür kıskanç sevgili meselesi olduğunu düşünmüştüm ama belki de daha fazlası vardı.

Sonunda cevaplar için bastırarak bir pozisyondaydım; bu arayışta beni sadece Torin durdurabilirdi ve eğer o pislik onun için neyin iyi olduğunu biliyorsa, benim etrafımda yapılan tüm hareketleri dikkatlice değerlendirirdi.

Tıpkı bir satranç tahtasında olduğu gibi, vezir her şeyi yönetirdi.

Reddetme kararını geri almakla hata etmişti çünkü buranın kraliçesi bendim ve gerçeğimi öğrenmek için hepsini feda edebilirdim.

A Gecenin bir vakti, öfkeli düşüncelerimin ve plan yapmamın ortasında, altı hedefimi yazdım ve not defterine bıraktım

Uyandığımda ilk gördüğüm şey onlar olsun diye yatağımın yanında.

1. Hafızamın silindiği iki ay içinde bana ne olduğunu bul.

2. Babamın alfaya saldırmasına neden olan katalizörü araştırın.

3. Simone'un güvende olup olmadığını belirleyin ve beni endişelendirdiği için ona bağırmaya devam edin.

4. Gölge Canavar'ın bizi neden zaman kaybetmekle lanetlediğini tam olarak öğrenin. Tüm sürüleri mi yoksa sadece Torma'yı mı etkiledi? Ve neden kimse bu gücün kötüye kullanılmasından daha fazla endişe duymuyor?

5. Lucinda Callahan'ın, nam-ı diğer annemin, hayatta olduğundan ve bir alfayla birlikte olduğundan emin ol. Sonra da onun beni her zaman unuttuğu gibi onu da unut.

6. Kalbimin neden çarpıntı yaptığını ve avuçlarımın neden kaşındığını bul.

Altı numara için hiçbir açıklamam yoktu, derim görünüyordu.

Neredeyse kemiğe kadar çizdiğim yerdeki izler dışında herhangi bir tahriş belirtisi yoktu. Göğsümdeki çarpıntıyla ilgili olarak. Dr. Google bunun erken bir kriz belirtisi olduğundan emindi.

kalp üfürümü ya da yaklaşan kalp krizi, ama tabii ki bunlar insani belirtilerdi. Doğaüstü anlamda hiçbir şeyim yoktu.

Sonunda huzursuz bir uykuya daldığımda, gece boyunca dönüp durdum ve sonunda nefes nefese ve ağlayarak uyandım. Kalp çarpıntısı ve kaşınan avuç içi gitmiş, yerine yanıyormuş gibi hissettiren bir deri gelmişti. Ellerimi vücudumda gezdirdim, aşırı aktif cinsel dürtülerim harekete geçerken kısık bir inilti çıkardım. Parmaklarımı külotumun içine kaydardım, ancak... ağrıyan amıma her dokunmaya çalıştığımda, rahatlamak için çaresiz olan noktaya tam olarak ulaşamadım.

Benimkini!

Hırıltılı bir kelimeydi ve beni yarı uykumdan o kadar hızlı uyandırdı ki doğrulduğumda başım döndü. Hâlâ yalnız olduğumu anlamak için hızla etrafıma bakındım, tek yoldaşım yırtık pırtık yatak odası mobilyalarıydı.

Yatağımın kenarına doğru ilerlerken, kalçalarımın arasındaki zonklayıcı ağrı derinleşti. Çaresizlik içinde sendeleyerek duşa girdim ve suyu sonuna kadar açtım. Küçük kabine çökerek soğuk suyun üzerimden akmasına izin verdim. Kendimi tekrar orgazma ulaştırmaya çalıştım ama yine parmaklarım klitorisimin üzerinde ne kadar gezinirse gezinsin, yapılması gerekeni yapacak kadar yaklaşamadım.

Hissettiğim tüm uyuşukluk, kendimi görünmez bir varlık tarafından klitoris bloke edilmiş bulduğum anda kayboldu. "Ne oluyor lan?" Şaşkınlıkla yere bakarak mırıldandım. Sanki vajinamın üzerinde bir bariyer varmış gibiydi ama yine de su ona gayet iyi çarpıyordu...

Kalçalarımın daha da açılmasına izin verdim, suyun ritmi tam ihtiyacım olan yere iniyor, sıcak etimi soğuturken soğukluk neredeyse beni duvara fırlatıyordu. Kısa süre sonra inlemeye başladım, uyarılmanın girdapları o kadar güçlüydü ki neredeyse ihtiyaç içinde fayansları pençeliyordum.

"Lanet olsun, Gölge Canavar." Bir orgazm içime çarparken küfrettim ve haykırdım.

Neden şekil değiştirenlerin lanet şeytanına seslendiğime dair hiçbir fikrim yoktu; o serbest kalma anında ağzımdan kaçıvermişti. Bir beden alabileceği zevk için teşekkür etmem gereken biri varsa, o da bizim ırkımızı yaratan kişiydi. *Klitoris için teşekkürler, Gölge Canavar.*

Oh, ve G noktası.

Adam bir çeşit ödülü hak ediyordu. Şu anda anılarımla oynayan o olsa bile.

Orgazmımın doruğundan inerken, uzanıp sıcaklığı ayarladım ve hayatımdaki *asıl sikiş* anının bu ekini nereye yerleştireceğimi merak ettim.

Kendime dokunamadım.

Bu ne zaman olmuştu ki? Torin'in yatağında uyandığımdan beri denemedim, çünkü hayatımın kayıp aylarıyla biraz meşguldüm, ama doğal azgınlığım her zaman er ya da geç başını kaldıracaktı ve listeme eklenecek bir nokta daha var gibi görünüyordu.

7. Zevk almak için kendime dokunamayacağıma karar veren orospu çocuğunu öldür.

Diğerlerinden daha çok nefret ettiğim bir şey varsa, o da özgür irademi kaybetmemdi. Kimsenin bedenimle ne yapacağımı dikte etmesine izin verilmiyordu. Eğer bu, Gölge Canavar ya da başka biri olsun, anılarımı çalan kişi sayesinde olduysa, onları bulduğumda acımasız olacaktım.

Kıçımı duştan dışarı sürüklediğimde kendimi mahvolmuş hissediyordum, ama ruhumu dolduran kararlılıkla zorladım. Giyindikten sonra telefonumu kontrol ettim ve Simone'un gece boyunca bir şekilde bana mesaj bırakmış olması için dua ettim.

Beş ya da altı sesli mesajla birlikte yirmi kısa mesaj göz kırptı. Göz gezdirdiğimde yarısı Torin'den, yarısı da Jaxson'dandı. Beni kontrol ediyorlardı. Mesajımı alıp almadığımı soruyorlardı.

Eve sağ salim. Alfa'lara veda etmeden mikserden ayrıldığım için beni azarlıyor.

Hepsini ve sesli mesajlarını dinleme zahmetine bile girmeden sildim. Bir pislik gibi davranıyordum, bunun farkındaydım ama... siktir et onları. Özellikle de Torin'in. Affedilmeyi hak etmiyordu. Okuduğum kitaplardaki kadın kahramanların alfa erkeklere karşı hep fazla hoşgörölü olduğunu düşünmüşümdür. Hayatlarının bir parçası olma hakkı için o piçleri hiç zorlamıyorlar, beyinleri yerine hormonlarının düşünmesine izin veriyorlardı.

Yıllarca yaşadığım saçmalıkları ve eziyetleri öylece affedip unutamazdım. Bunu düşünmem için bana en az on yıllık bir değişim borçluydular ve Jaxson ilk adımı atmış olsa da Torin henüz yarıştta bile değildi.

O iki pislği zihnimden uzaklaştırarak daireden çıktım ve şehre doğru ilerledim. Torma'da sadece tek bir ana dükkân bölümü vardı ve anılarım olmadan uyandığımdan beri bu tarafa hiç gitmediğim için araştırmama başlamak için mükemmel bir yer olduğuna karar verdim. Ana cadde dedikodularıyla meşhurdu.

Yürürken, saatin erken olmasına rağmen sıcak üzerime çöktü - bugün kavurucu olacaktı. Burada yüksekte olduğumuz için genellikle en kötü sıcaklıklardan kaçınıyorduk ve sadece bahar olduğu düşünöldüğünde, belli ki hava da benim kadar kızgındı.

En azından kıyafet konusunda akıllıca bir seçim yapmıştım; kesik kot şort, siyah atlet ve parmak arası terlik giymiştim. Ayrıca sıfır makyajlı anne topuzu görünümünü tercih etmiştim ki bu da saçlarımdaki karmaşayı kontrol altına almanın en kolay yoluydu. Ne zaman olduğundan emin değildim ama saçlarım da hayatım kadar garip davranıyor, Rapunzel'i kanallze ederek normalden iki kat daha kalın, üstelik kıcımdan aşağı dökölüyordu.

Torin kesmemi istedi. Saçlarımın biraz kontrolden çıktığından birden fazla kez bahsetmişti, ben de tabii ki

yerel kuaförümüzden aldığı her randevuyu iptal etmekten büyük zevk alıyordu. Saçımın uzunluğunu belirleyebileceğini düşünen o alfanın küstahlığı. Onun bu arkaik tutumu sayesinde, onu memnun etmek için saçımı kesmeden önce uçlarının kelimenin tam anlamıyla yerde sürüklendiğini görürdüm. Evet, işte beni gerçekten kontrol eden tek şeyi ona gösterdim.

Benim gururum.

Kasabaya yaklaştıkça yaya ve araba trafiği artıyor, yanımdan geçen her şekil değiştiren bana el sallıyor ve selam veriyordu. Sürü üyeleri bana yaklaştığında ilk içgüdüm kendimi küçültmek ve ana yoldan uzaklaşmaktı. Hiç şüphesiz asla kurtulamayacağım bir hayatta kalma içgüdü. Torma benim için bir tetikleyiciydi, kaybetmeyi dilediğim pek çok anıyı barındırıyordu. En azından artık kaçmak için bir planım vardı; sadece önce halletmem gereken birkaç küçük sorun vardı.

Caddeye ulaştığımda ilk dükkânda durdum: Baked Buns. Ön cephesinde eski usul kırmızı tuğlalar ve arka duvarlarında kocaman odun ateşi fırınları olan, böylece herkesin lezzetli ikramların piştiğini görebildiği harika bir küçük fırındı.

Kapıdan içeri adımımı attığımda, midem homurdanıp hırlarken kokular beni neredeyse öldürüyordu. Normalde, Torin'in "desteğini" kabul etmeyi reddettiğim için alfa-eşi olarak bile ödüllere harcayacak param olmazdı. Ama neyse ki, annemin dairesinde bir sürü şeyi çöpe attığım küçük öfke nöbetlerimden birinde, eski bir yastığın içinde bir paket nakit para bulmuştum. Unuttuğum saklanma yerlerimden biri olmalıydı.

Nereden gelmiş olursa olsun, artık kahvaltıda kendime güzel bir poğaça alacak kadar param vardı.

"Günaydın alfa-arkadaşım," dedi neşeli mağaza sahibi Brenda siparişimi almak için koştururken. "Bugün sizi mağazamızda ağırladığımız için çok şanslıyız."

Bleh. Eski bir anı bana saldırırken iştahım kaçtı. Ben on iki yaşlarındayken, bu kaltak bir grup şekil değiştireni duygusuz bir ifadeyle izlemişti.

Torma'nın doğu yakasında, evinin arkasındaki tarlada beni tekmeleyerek öldürmüştü. O zamanlar, olaya karışmak istemediğı için onu suçlamamıştım ama aceleyle gittiğinde bile bana yardım gelmemiştı. Kimseye söylememiştı ve affetmeyeceğim şey de buydu.

O yaştta tecavüze uğramadığım için şanslıydım; bunun olmasını engelleyen tek şeyin Jaxson ve Torin'in ayak diremeleri olduğundan oldukça emindim. Muhtemelen bunun için onlara borçluydum.

Her neyse.

"Brenda, selam," dedim minyon esmer kıza, karanlık anıları bastırmaya çalışarak.

Önündeki dolaba yaslanmıştı, 1.80 boyunda, minyon ve güzel bir kadındı. En az elli yaşında olmasına rağmen benden çok daha yaşlı görünmüyordu. Eşi bir infazcıydı, iki yaşındaki ikizleri kesinlikle çok sevimliydi.

Her zaman yaşamayı dilediğim hayatı yaşıyordu, ama şimdi buradaydım ve tadı acı geliyordu.

"Bir reçelli tart, iki kayısılı pasta ve küçük bir kavanoz çikolata sosu alacağım," dedim, sesim olmasını istediğimden daha kısıktı. Anıları bastırmak beni bir yere kadar götürüyordu ve bu gibi durumlarda hem yüzüm hem de sesim ruh halimi yansıtıyordu.

Her şeyi paketlemek için acele etmeden önce başıyla onayladı. O etrafta koşuştururken ben de boş dükkândan faydalanmaya karar vererek soğuk vitrin boyunca dolaştım. "Size birkaç sorum var," diye seslendim. "Eğer sorun olmazsa."

"Elbette," dedi hemen, sesi hâlâ hafif ve açıktı.

Muhtemelen konuşmamın konusunu duyduğu anda bu değişecekti.

"Durağanlık cezamızdan uyandıktan sonra Torma'da neler olduğu hakkında bilgi toplamaya çalışıyorum. Hafıza kaybım yüzünden önemli bir şeyi kaçırdığımdan endişeleniyorum."

Başını, beyaz bir kâğıt torbaya bir hamur işi yerleştirdiği yerden kaldırdı.

"Torin hiçbir şey söylemedi mi?" diye sordu nefes nefese, koyu gri gözleri kocaman ve parlaktı. "Yani, o senin gerçek eşin, değil mi?"

Ona en iyi sahte gülümsememi attım. Eski dostlar ve sırdaşlar olduğumuzu ve tüm sırlarını benimle paylaşırken kendini güvende hissetmesi gerektiğini söyleyen bir gülümseme. "Elbette Torin'le bu konuyu detaylıca konuştuk ama önemli bir şey hatırlamıyor ve sürüdeki daha namuslu birkaç vatandaşı sorgulamamı önerdi. Başka bir bakış açısıyla daha fazla bilgi bulabileceğimi umuyorum."

Torin'in adını anmak dilimi yaktı ama ihtiyacım olan cevapları almak için onun sürüdeki konumunu kullanmaktan çekinmiyordum. Torin iradesini bana dayatmadan önce Torma'dan bir an önce çıkmalıydım ama gizem çözülmeden de gidemezdin.

Biri benimle uğraşmıştı ve kim olduğunu bulmaya kararlıydım.

B Renda'nın hareketleri sorum karşısında paniklediğini göstermiyordu ama tedirginliğini hissediyordum. Beni fırçalamasını engelleyen tek şey

Rahatsız edici bir konudan kaçınmak umuduyla, Torin'in bunu teşvik ettiğine dair sözlerimden vazgeçtim. Kimse alfaya karşı gelmek istemezdi.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi yumuşak bir sesle, "durağanlıktan döndüğümüzden beri seni kasabada pek görmedim. Hepimiz senin bağınla başa çıkmaya çalıştığını ve nasıl alfa-eş olunacağını öğrendiğini düşündük."

Durakladım. "Torin Torma'nın alfası olalı daha ne kadar oldu... iki ay mı? O da öğreniyor olamaz mı?"

Gözlerini kırptırdı. "Çok daha uzun gibi geliyor ama evet, sanırım bu doğru. Victor'un altında geçirdiği uzun yılların onu bu role çok daha hızlı alıştırdığına şüphe yok."

Yüzündeki ifade bana gerçekten durup düşünmediğini, yıllardır nasıl donup kaldığımızı sorgulamadan son iki aydır günlük hayatına devam ettiğini söylüyordu.

Biz aynı kalırken etrafımızdaki dünyanın hareket etmeye devam ettiği düşüncesi karşısında nasıl oldu da hiçbiri aklını kaybetmedi? Durağanlık içinde. Bize zarar vermek isteyenlere karşı savunmasızdık.

Brenda'ya bunun kısa bir versiyonunu sorduğumda omuz silkti. "Zaten çoğumuz Torma'dan hiç ayrılmıyoruz. Yüzlerce yıl yaşadıktan sonra iki yıl nedir ki? Cezamızdan kurtuluşumuzu kutladık ve şimdi hayatımızı yaşıyoruz. Sen sadece hediyelerinle mutlu olmalısın Mera. Sen bizim sevgili alfa eşimizsin ve kaderin bir cilvesi sayesinde ailenin günahları bir anda silindi."

Dişlerimin sıkılmasından dolayı çenem ağrıyordu. Herkes bana aynı şeyleri söylüyordu. *Sahip olduklarınızla mutlu olun; geçmiş için endişelenmeyin; ilerleyin ve yeni keşfettiğiniz popülerliğinizin tadını çıkarın.*

Nankör bir velet olduğumu düşündüklerini söyleyebilirim.

Çantamızın kumaşını dürtüp durmaktan kendini alamayan. Ama ciddi, burada büyük bir yanlışlık vardı. Bunu o kadar derinden hissediyordum ki DNA'mla kafa kafaya çarpışıyordu.

O sırada dükkânına başka birkaç şekil değiştiren daha girdi ve Brenda'yı daha fazla sorgulayamadım. Gerçekte, başka bir cevabı olmadığını zaten biliyordum. Tıpkı diğer herkes gibi o da bize ne olduğunu sorgulamamış, kendi günlük gerçekliğine geri dönmüştü. Eğer Torma şekil değiştirenlerin tutsak kaldıkları süreyle ilgili içlerini kemiren şüpheleri ya da endişeleri varsa, bunları bastırmakta benden çok daha iyidiler.

Pastaneden çıktığımda, benden ücretini bile almadığı böreğimi yedim çünkü görünüşe göre bugünlerde *bok gibiydim*. Birkaç dükkâna daha girip sorular sordum ama cevaplar hep aynıydı. Son iki aydır Torin'le birlikteydim ve sürü hayatımızı yeniden düzene sokmaya çalışıyordum. Her şey normaldi. Drama yoktu.

Ve yine de bir nedenden dolayı bu lanet olası anıyı kaçıırıyordum. Neden kimsenin buna mantıklı bir açıklaması yoktu?

Neredeyse tüm dükkan sahiplerini tüketmiş olarak caddede ilerlemeye devam ederken, boş bir dükkan dikkatimi çekti

Dikkat. İlk başta, bu sokakta hiç boş bir vitrin olduğunu hatırlamadığım için, ama kısa bir süre sonra, bu duvarların içinde çok zaman geçirdiğimi hissetmek çok garipti.

Kısmen tahta kaplı pencerelerden baktığımda hiçbir cevap alamayınca, en sevmediğim kasaba dedikoducusu Magda'nın neler olduğunu bileceğini bildiğim için hemen yanındaki nalbura uğradım.

"Yıllardır boştu," dedi hiç duraksamadan, sakızını yüksek sesle çiğneyerek. "Kimsenin bulamadığı ya da onaramadığı bir tür su sızıntısı."

"Kasabaya son geldiğimde burada bir dükkân olduğuna yemin edebilirim," diye mırıldandım, nalburun penceresinden dışarı bakarak.

Magda alay etti, kırışıklıkları derinleşmişti, böylece yüz elli yaşının her biri gibi görünüyordu. "Kasabamızın bu kısmına aylardır girmedin, ondan önce hepimiz durağandık, hatta ondan önce dükkânı sular altında bırakan bir sel oldu. Senin ömründe buraya hiçbir şey gelmedi."

"Peki benim zamanımdan önce hangi dükkândı?" Eski fotoğraflar falan mı gördüm acaba diye merak ederek sordum.

Durakladı, kaşları neredeyse sarı-sarı saçlarına degecek kadar çatıldı. "Biliyor musun, hatırlamıyorum."

Bakışlarımı diğer vitrinden çekip ona baktım. "Ne? Sen hiçbir şeyi unutmazsın ki."

Bana dilini şaklattı. "Ağzından çıkana dikkat et, küçük hanım. Alfa arkadaş ol ya da olma, büyüklerine saygı göstereceksin."

Hangi dünyada "lanet" kelimesini kullanmak büyüklerime saygı duymak değildi? Ancak, olası bir bilginin hatırına, ondan hızlıca bir özür diledim. Yaşlı şekil değiştirenlerin çok tuhaf takıntıları olurdu ama şu anda benim ona, onun bana olduğundan daha çok ihtiyacım vardı.

Magda sonunda, "Kitapları hatırlıyorum," dedi ama sonra sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi gözleri tekrar gerildi. "Ya da belki

Yanılıyorum. Burada hiç kitapçı olmadı, o yüzden... bilmiyorum."

Ben binaya bakmaya devam ederken o hafif şaşkın bir ifadeyle uzaklaştı. *Kitaplar mı?* Bu doğru geldi. Bu düşünce aklıma geldiği anda şakaklarıma görünmez bıçaklar saplandı ve şimdi şakaklarımı ovuşturarak yürüyen bendim.

Terk edilmiş vitrin de gizemin bir parçası mıydı? Magda garip davranıyordu, yani sadece ben değildim. Belki de sürüden aynı "hikâyeden" başka bir şey alamamamın sebebinin diğer herkesin de hafızasıyla oynanmış olması olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Farkına bile varmamış olabilirlerdi çünkü bana olanlardan daha hafifti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, onlar için zaman boşlukları olsa bile umurlarında değildi. Günlük rutinlerine dalmış, tuhaf olanı kabullenmiş ve hiçbir şeyi sorgulamamışlardı.

Bunu harekete geçiren her kimse, başından beri planı bu muydu?

Torma'nın çizmelerinin altındaki pislik olmaktan kurtulduğum için o kadar mutlu olacağımı ve bu yeni hayata kendimi kaptırıp hiçbir şeyi sorgulamayacağımı mı sanıyorlardı?

Eğer durum buysa, suçlu birkaç temel hata yapmıştı. Birincisi, benden daha az inatçı birini seçmeliydiler ve ikincisi, sürünün eziyetine ve Torin'in reddine dair anılarımı ortadan kaldırmalıydılar. Sürü hayatına girmemin önünde duran büyük engeller.

Sanırım birkaç aylık zamanı silmek, on yıldan fazla zamanı silmekten çok daha kolaydı. Yirmi yaşında bir bedende uyandığımda kendimi çocuk sanmak beni çok şaşırtırdı.

Suçlu neden herhangi bir zamanı ortadan kaldırmak zorundaydı ki? Eğer diğer herkesle birlikte durağanlıktan çıkmama izin verselerdi, hiçbir şeyden haberim olmayacaktı...

Hiç mantıklı gelmiyordu. Hiçbiri ve ana caddede geçirdiğim zaman sadece kafamın daha da karışmasına yardımcı oldu.

Yapacak başka bir şey bulamayınca, huzursuz ve sıkılmış bir halde apartmana doğru geri döndüm. A planı işe yaramamış olabilirdi ama alfabede bir sürü harf kalmıştı ve Simone için "S "ye geçme zamanı gelmişti.

Simone'un ailesi Torma'nın en varlıklı bölgelerinden birinde yaşıyordu. Nispeten küçük bir kasaba olabilirdi, ama yine de sadece ödüllendirildikleri arazi ve ev büyüklükleri sayesinde sürüde kimin prestijli pozisyonlara sahip olduğu belliydi. Dönüm büyüklüğündeki arsaları, iki katlı devasa konakları ve mükemmel bakımlı çimleriyle mahallelerinde yürürken, buraya ait olmadığım hissine kapıldığım onca zamanı düşünmemeye çalıştım.

Gerad ve Mika Lewison, nam-ı diğer Simone'un babası ve annesi, hoş geldin vagonunu esirgeyen en kötü iki kişiydi. Onları gerçekten suçlayamazdım. Kızları benimle olan arkadaşlığı yüzünden acı çekmişti ve ben sevdiğim ve ihtiyaç duyduğum birinden uzaklaşamayacak kadar bencil olsam da, bu konuda kendimi hep suçlu hissetmiştim.

Yani, hayır, onları suçlamadım, ama yine de yaralar oradaydı.

Ferforje kapıları açıktı, ben de patikadan yukarı doğru yürüdüm ve tam kapılarına varıp zile basacakken bağırışlar duydum. Simone'un anne ve babası uygulayıcılardı ama hiç bağırdıklarını duymamıştım. Sessiz ve ölümcül bir gözdağı verme tarzını tercih ediyorlardı... özellikle de Japon kökenli olan ve çeşitli dövüş sanatları ve dövüş disiplinlerinde uzman olan annesi.

Torin birden fazla kez Lewison ailesi bizi savunduğu için şanslı olduğumuzu söylemişti ve onlara karşı kişisel hislerime rağmen aynı fikirde değildim çünkü yaptıkları işte harikalardı.

Burada olmak için kötü bir zaman olup olmadığına karar veremedim kapı sarsılarak açıldı ve kendimi Mika ile yüz yüze buldum. Elf yüz hatları, yüzünü buruşturmuştu.

Öfke, durduğu yerde şaşkın bir ifadeye dönüştü. Bana bakarken kızına miras bıraktığı koyu, mavi-siyah saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu.

"Mera," diye boğuldu, kendini toparlamadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Bir anda korkusunun, şaşkınlığının ve öfkesinin her zerresi sakın bir huzurun altına gömüldü. Kızıninki gibi koyu kahverengi gözleri şimdi bana saygıyla bakıyordu.

Bu sahte alfa saçmalığı sinir bozucuydu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye itti. "Sürü evinde bir sorun mu var? Torin neden bizi iki yönlü telsizle uyarmadı?"

Ona el salladım, aynı zamanda başımı salladım. "Oh, hayır. Sürü evinde her şey yolunda." Ya da Torin'in mesajlarına cevap verme zahmetine girmediğim için öyle sanıyordum. "Öylece uğradığım için üzgünüm ama Simone için endişeleniyordum. Aramalarım ya da mesajlarıma hâlâ cevap vermedi ve yeni bir şey duyup duymadığını öğrenmek istedim."

Mika sertçe yutkundu ve kendini tekrar toparlamadan önce dudaklarının titrediğine yemin edebilirdim. "Evet, hâlâ çok iyi durumda," dedi sert bir sesle. "Tamamen iyi ve onunla meşgul-"

"Bana yalan söylemeyi kes."

Bana aynı yorgun cümleyi söylediği anda sabrım tükendi. Simone iyi değildi. Bunu hepimiz biliyorduk ve bu piçler bana yalan söylemek istedikleri için arkadaşımın acı çekmesine izin vermekten bıkmıştım.

Bir damla gözyaşı Mika'nın yanağından aşağı döküldü ve pürüzsüz, kahverengi teninde iz bıraktı. İşte o anda göğsümde bir panik patladı.

"Simone'un başı dertteyse bana haber vermek zorundasın," dedim sert bir sesle. "Gerçekten ne zamandır kayıp? Nerede o?"

Mika bana cevap vermek istemiyordu, bunu söyleyebilirdim ama belki bugün gerçek bir cevap almadan gitmeyeceğimi biliyordu. "Nerede olduğunu bilmiyorum Mera." Tüm vücudu sönmüştü, sanki o sır varlığının dikiş yerlerinden patlıyordu ve kurtulmak için çaresizce çırpınıyordu.

"Staz kaldırıldıktan hemen sonra kaçtı." Hikâyenin bu kısmı, arkadaşının arkasında beliren Gerad'dan geldi. "Uyumaya gittiğimizde buradaydı ve ertesi sabah uyandığımızda yatağı boştu."

Bir buçuk metre boyunda ve tuğla gibi yapılı Gerad, Mika başını çevirip ona ters ters bakınca bir adım geri çekildi. "Onun kayboluşunu araştırırken beni sessiz kalmaya zorluyorsun ama Mera'ya tüm detayları anlatmakta bir sakınca görmüyorsun, öyle mi?"

Gerad başını sallamadan önce iç çekti. Tekrar ışığa doğru ilerlediğinde, ne kadar harap görüldüğüne şaşırdım. Yorgun ve çökmüştü, yüzündeki ince çizgiler onu on yıl yaşlandırıyordu. Kirli sarı saçları, sanki bugün ellerini defalarca üzerinden geçirmiş gibi yer yer kabarmıştı ve gömleğinin düğmeleri kesinlikle uyumsuzdu. En son geldiğimde böyle görünmüyordu ama bugün belli ki hiç umurunda değildi.

"Her yeri aradım," dedi sessizce. "Hiç uyumadık. Zar zor yemek yiyoruz. Yardıma ihtiyacımız var..."

Kapıdan duyduğum tartışmanın Simone hakkında olduğu açıktı. İki aydır kayıp olan ve sadece bu iki salağın onu aramakta başarısız olduğu Simone.

Bir elimi göğsüme götürdüm. "Lütfen bana son iki ay içinde ondan en azından *bir şey* duyduğunu söyle? Bunu nasıl bir sır olarak saklayabildin? Ya öldüyse? Bu ikinizin de suçu olur."

Her suçlamayla birlikte panik atağım artarken kelimelerim daha yüksek ve daha keskin hale geldi.

En iyi arkadaşım kayıptı ve aylardır kayıptı.

Ve ben ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadım.

SImone ve ben çok iyi arkadaştık. Gerçek en iyi arkadaşlar.

Birlikte büyümüştük ve bu sürünün içinde asla sırtını dönmeyen tek kişiydi.

Ben. Bu, onun ürkütücü bir piçin bodrumunda tutulup ayak parmaklarının yalatılmadığından emin olmanın benim görevim olduğu anlamına geliyordu.

Ayak parmağı fetişi sadece içinde olduğunuzda havalıydı, size zorla dayatıldığında değil.

Ve Torma'nın alfa eşi olarak, sürümüzden birinin güvenliğini sağlamamız daha da önemliydi. Torin bunu öğrendiğinde çok kızacaktı ve onun izini bulmasına yardımcı olacak bir ton daha fazla kaynağa sahipken bunu ondan saklayacak değildim.

"Sürüdeki yerini korumak zorundaydık," dedi Mika, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken hâlâ bahaneler üretiyordu. "Sürüden izinsiz ayrılacağını hiç düşünmemiştim ama ayrıldı. Döndüğünde cezalandırılmasın diye bunu bir tatil gibi gösterdik. Neyse ki Torin, Victor'dan çok daha kabullenici ve onunla konuşmak için zorlamadan kendisini bilgilendirmemize izin verdi."

Kabullenici ya da tembel. *Yardıma ihtiyacım olan alfa* konusunda jüri hâlâ kararını vermemişti. "Ona söylemeliyiz

Şimdi." Ses tonum, bu konuda benimle tartışılırsa Torma'nın tüm gücünü üzerlerine göndereceğimi açıkça ortaya koyuyordu. "Çok uzun zamandır kayıp. Eğer ona bir şey olduysa..."

Eğer anılarım benden çalınmamış olsaydı, bu pisliği haftalar önce öğrenmiş olurdum. Olanlar karşısında duyduğum öfke ve hayal kırıklığı kreşendoya ulaşmış, hırıltılar ve küfürlerle patlamıştı. Kızgın olduğumu söylemek hafif kalırdı. İç çamaşırlarımla, nefret ettiğim bir adamın yatağında uyanmıştım ve oraya nasıl geldiğimi ya da ilk değişimimden bu yana geçen haftaları hatırlamıyordum. Uyandığımda birinin benimle en korkunç şekilde, gerçek bir güç suiistimaliyle uğraştığını fark etmiştim ve şimdi Simone'un da işin içinde olduğu anlaşılıyordu. Belki de benim yüzümden *incinmiş* -ya da *daha* kötüsü-...

Sonunda büyük resmi görüyordum. "Şimdi anlıyorum," dedim yavaşça. "Sonunda her şey anlam kazanmaya başladı."

Lewison'ların kafası anlaşılır bir şekilde karışmıştı.

"Uyandığımdan beri öfkeliyim," diye devam ettim, "ve Jaxson, Sisily ve lanet sürüdeki diğer herkes bana ne kadar her şeyi boş vermem ve alfa-eş olmanın tadını çıkarmam gerektiğini söylerse söylesin, gerçek şu ki, tamamen ihlal edilmiş gibi hissediyorum. Hayatım benden çalındı. En iyi arkadaşım benden çalındı, böylece Torin'e güvenmekten başka çarem kalmadı."

Mika bir adım daha yaklaştı. "Hayır, Mera. Torin'in sana karşı uygunsuz davranacağını düşünemezsin; o bir beyefendiden başka bir şey değildi."

Başımı salladım. "Evet, tabii. Tıpkı beni reddettikten sonra Sisily'yi gözümün önünde becerdiği zamanki gibi. *Gerçek* bir centilmen."

Vay canına, sessizlik o kadar garipti ki *ben* bile çok ileri gidip gitmediğimi merak ettim.

"Simone'a odaklanalım," dedi Mika sonunda. "Önceliğimiz o."

"Hadi alfaya gidelim," diye ekledi Gerad, arkadaşını destekleyerek. "Umarım Torin'in benimkinden daha fazla kaynağı vardır çünkü anladığım kadarıyla Simone Amerika'da hiçbir yerde değil. Şimdiye kadar bir şeyler duymuş olurduk."

Midemin derinliklerine ağır bir yük yerleşti ama henüz onu kaybedemezdim. Simone'un bir arada kalmama ve bunun herkesin en önemli önceliği olmasını sağlamama ihtiyacı vardı.

Mika ve Gerad beni geniş garajlarındaki beş arabadan biri olan Mercedes G-Wagon'larına götürürken sessizdiler. Simone'un eski kamyonu de dahil mi?

Ona doğru acele ettim. "Araba kullanmadı mı? Kaçırıldı mı?"

Simone'un ailesine döndüğümde yüzleri bomboştu. Gerad sonunda, "Boğuşma izi yok," dediğinde cidden bir orospu çocuğunun boğazını yumruklamak istedim.

Bunu yapmadım, bunun yerine zamanımı aracında ipucu aramakla geçirmeyi tercih ettim ama göze çarpan tek bir şey bile yoktu. Tıpkı hatırladığım gibi görünüyor ve kokuyordu. Kamyonunun Simone'un Torma'yı nasıl terk ettiğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Bunu bir ipucu olarak tükettiğimde, Lewison'lara arabalarında katıldım ve tostunu kare yerine üçgen şeklinde kesmiş bir çocuğun tüm dramatik yeteneğiyle kendimi pürüzsüz deri koltuklara attım. Ama kahretsin, bu pislikler kızlarının iyiliğini sürüdeki yerinden daha fazla önemsemeliydiler. Simone'un iyi olması için dua ederken, hasar kontrolü dışında bir şey yapmak için artık çok geçti.

Gerad ana yola çıktığında, bu ikisini sorgulamak için bundan daha iyi bir fırsat bulamayacağıma karar verdim ve öne doğru eğildim. "Bana babamdan bahset."

Gerad frene bastığında hepimiz emniyet kemerlerimizle sarsıldık ve Gerad caddenin ortasında durdu. Bunu, görmezden geldiğim şaşkın bir sessizlik izledi. "Neden alfayı öldürmeye çalıştı?"

Koyu renkli, tereyağlı deriye yaslanarak kollarımı kavuşturdum. "Sadece sormaya devam edeceğim," dedim usulca.

"Bunca yıl sonra neden şimdi bunu sorguluyorsun?" Gerad sonunda mırıldandı. "Neden geçmişin hayaletlerinin dinlenmesine izin veremiyorsun?"

Homurdandım. "Benim için hiç dinlenmediler. Babamın yaptıkları yüzünden her gün acı çektim ve yıllarca her lanet olası gün sormak istedim ama bunu aklımdan bile geçirsem cezalandırıldım. Şimdi nihayet çoğu şekil değiştirenin bana zarar verirken iki kez düşüneceği bir konumdayım. Bu yüzden sonunda o lanet soruları soruyorum."

"Peki ya Simone?" Mika, onun için Torin'e gittiğimizi hatırlattı. Unutmamıştım elbette ama bir taşla iki kuş vurmak kulağa harika bir plan gibi geliyordu.

"Arabayı kullanabilir ve konuşabilirsiniz," diye hatırlattım onlara. "Daha çok vaktimiz var."

Biz gitmedik. Sürü evine gitmek en fazla on dakika sürerdi, günün bu saatinde muhtemelen daha az sürerdi ama ne demek istediğimi anladılar.

Gerad arabayı tekrar hareket ettirirken, "Baban karmaşık bir adamdı," dedi. "Kimse soru sormasa bile her zaman cevaplar arardı. Beşinci doğum günün civarında, herkese bahçede ateş yaktığını söyledi. Sadece ellerini kullanarak. Kibrit kullanmadan. Hızlandırıcı yok. Güneş ışığı bile yoktu."

Mika boğazını temizledi. "O gün küçük bir yangın olduğuna dair kanıtlar vardı, ancak bunun çakmakla oynayan diğer yavrulardan kaynaklandığı belirlendi."

Ne? Cidden, ne?

Aralarına bakarken aklımı kaçırmış gibi görünmüş olmalıyım.

Gerad başını salladı. "Evet, araştırıldı ama Lockhart bunun peşini bırakmadı. İlerleyen yıllarda senin onun çocuğu olmadığına inanmaya başladı. Sen i n karanlık bir enerjiye sahip olduğunu, anneni bir alkoliğe dönüştürdüğünü söyledi,

ruhunu kirletiyordu. Victor onun delice saçmalıklarını hoş görmeyi reddetti ve baban daha da uzaklaştı ve sonunda saldıranı kadar dengesizleşti."

"Bu... hiç mantıklı değil," diye boğuldum sonunda.

Babam hayatımda sevgi dolu bir figür olmuştu. En azından benim anılarımda öyleydi. Hayatımın o ilk günleri, bir çocuğun ebeveynine duyduğu koşulsuz sevgi nedeniyle mi gül renkli bir parıltıyla kaplıydı?

Mika içimdeki kargaşayı yarıp geçti. "Lockhart, Victor'un senin doğumunda hazır bulunan tüm şekil değiştirenler üzerinde alfa baskısı kullanmasını sağlamaya çalışıyordu. Ama hepimiz seni çocukken gözlemlemiştik ve uygunsuz bir şey olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Sen normal, mutlu, tatlı küçük bir kızdın."

"Talebi reddedildi." Gerad arkadaşının anlattıklarını doğruladı.

Onca yıl merak ettikten sonra hangi cevapları almayı beklediğimden emin değildim ama gerçekten bu değildi. Saldırının benimle ilgili olduğunu hiç düşünmemiştim. Bir saniye bile. Bunca yıl boyunca babamın yaptıkları yüzünden cezalandırıldığımı inanmışım ama belki de bundan çok daha fazlası vardı. Belki de bir kısmı benim hatamdı? Belki de Victor benden biraz daha fazla nefret ediyordu çünkü bir yanı babamın haklı olup olmadığını merak ediyordu.

"Babam bana saçlarımdan dolayı 'Sunny' derdi. Callahan saçı," diye mırıldandım, yarı yarıya geçmişe dalıp gitmişim.

Mika bana üzüntü dolu bir bakış fırlattı. "Sana 'Sunny' demesinin birden fazla nedeni vardı. İçinde yanan bir ışığın gücü olduğunu söyledi. Bir iblis gücü."

Şaşkındım, bu yeni bilgiyi kafamda hatırladığım hayatla birleştirmeye çalışıyordum. Babamın ölümünden önceki hayatım altın çağımdı ama belki de Jaxson'ın varlığı o hayatı daha parlak hale getirmişti. Belki de hiçbir zaman beni önemseyen bir ailem olmamıştı.

"Hiç kimse beni doğru düzgün sikine taktı mı?" Sözlerim hüznü, kederli bir fısıltıydı ve diğer kulaklardan çok benim içindi.

Ama elbette bu arabada benim çöküşüme tanıklık eden pisliklerden biri cevap vermek zorundaydı. "Simone seni her zaman gerçekten sevdi," dedi Gerad hışımla. "Ona ya da ailemize ne kadar zarar verirse versin, sana asla sırtını dönmezdi."

Bu bana biraz mantıklı geldi ve kendimi zihnimi saran karanlık düşüncelerden kurtardım. "Onu bulmak zorundayız," dedim, kararlılık içimi doldururken sesimdeki boşluk azaldı. Annemle babamın ve doğduğumdan beri hayatımı mahveden saçmalıklarının canı cehenneme. Benden daha fazla enerji alamayacaklardı.

Simone'a odaklanmamın zamanı gelmişti. Ne pahasına olursa olsun, tek gerçek dostumu ve ailemi kurtarmalıyım.

Avuç içlerim kaşındı ve göğsüm bu düşünceyle inip kalktı ve bu sefer bunun nihayet doğru yolda olduğuma dair olumlu bir işaret olduğunu kabul ediyordum.

T Sürü evine doğru yapılan yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Bir kez daha tekmelenen *zavallı küçük Mera* için üzüldüklerine şüphe yoktu.

Alfa arkadaşı olarak bile cesaretli.

Babamı düşünmemek için elimden geleni yapmama rağmen, iki kelime biraz daha aklımdan çıkmadı.

İblis gücü mü?

Babam şeytani bir gücüm olduğunu düşünmüştü. İblisler gerçek bir şey miydi? Yani, sık sık şekil değiştirenlerin iblisi olarak anılan Gölge Canavar dışında, irfanımızda onlara dair başka bir referans yoktu.

Ellerime bakarak daha önce herhangi bir şeyi yaktığımı hatırlamaya çalıştım. Çocukken gizli bir ateşçi miydim, babamı cehennemin derinliklerinden gelen bir yaratık olduğuma inanacak kadar korkutan bir alev takıntım mı vardı?

"Hafıza kaybım babamın başına gelenlerle ilgili olabilir mi?"

Neyse ki Gerad çoktan paket evinin önüne yanaşmıştı da benim rastgele sorum bu sefer bizi neredeyse arabanın ön camından aşağı atmıyordu.

"Yıllar önce olduğunu biliyorum," diye devam ettim, "ama belki de her şey hâlâ bağlantılıdır. Sıradan birinden daha fazlası olabilir miyim?"

ve hafıza kaybıma neden olan şeyin bir parçası mı? Ya babam haklıysa?"

İnfaz memurları bana acıyan bakışlar attılar, sanki sonunda çözüldüğümü düşünmüşler ve beni çözenin bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı. Ama ben gerçeğimi biliyordum ve orada keşfedilecek daha çok şey vardı. Çok küçük düşünüyordum, hayatımdaki tüm saçmalıkları birbiriyle ilişkilendirmiyordum.

Bağlıydı. Bunu iblis ruhumun derinliklerinde hissettim.

Lewisonlar cevap vermedi, ben de hem çocukluk hem de daha yakın zamandaki anılarıma daldım ve noktaları birleştirmeye çalıştım. Tabii ki bunu yaptığım anda şakaklarıma keskin bir acı saplandı ama ilk kez anıları serbest bırakmadım. Bunun yerine gözlerimi kapattım, dişlerimi sıktım ve kendimi zorladım. Acı, hatırlamamam gereken her neyse onun önünde bir engeldi. Bundan kaçıyordum ama lanet olsun, hayatımın bir kısmının benden çalınmasının yanında küçük bir beyin saplanması hiçbir şeydi.

Bu yüzden daha sert bastırdım, tüm vücuduma yönelik amansız ve yoğun saldırı karşısında çılgılık atmamayı zor başardım. O kadar kötüleşti ki, arabanın kapısını körü körüne açmak zorunda kaldım ve yere kusabilmek için dışarı düştüm. Yine de, anılarımin üzerindeki baskıyı bırakmadım, çimenlere vurup tırmalarken bile.

Bağrıışmalar duydum ve Simone'un ailesinin alfa eşine zarar verdikleri için başlarının belaya girmek üzere olduğuna şüphe yoktu ama artık hedeflerime odaklanamayacak kadar yakındım. Anılar oradaydı, yüzeyin altında gezindiklerini hissediyordum. Sadece bir sonraki seviyeye geçmem gerekiyordu. Belki o zaman benden çalınan şeyi geri almak için hangi yolu izlemem gerektiğini bilebilirdim.

Haydi! Haydi! İçimden çılgılık attım, kurdum acımın bir kısmını emmeye çalışmak için ayağa kalkarken benimle birlikte uludu... ama o

yapamazdım. Bu sadece benim savaşımdı ve hayatım buna bağlıymış gibi savaşıyordum.

Bir ışık patlamasıyla karanlığın en üst katmanını kırdım, zihnimin gözü aydınlık ve karanlık ışınlarla örülmüş bir bariyere çarptı. Sanki güneş ışığı ışınları ay ışığı ışınlarına bağlanmıştı. Biri diğeriyle neredeyse eşanlamlı olana kadar birbirlerinin etrafına dolanarak çaprazlama geçiyorlardı.

Bu bir engeldi.

Anılarımı ortaya çıkarmak için yok etmem gereken şey buydu.

Zihinsel olarak ona doğru uzandığımda, yoğun bir sıcaklık tarafından geri püskürtüldüm, bu beni şaşırttı çünkü yaklaşıma kadar bir gram sıcaklık yoktu.

"Mera!" Beni yerden kaldırırken Torin'in sesi derin bir kükreme gibiydi ve işte o anda acıya tutunmaktan başka çarem kalmadı, acının kaybolmasına izin verdim.

Bariyeri aşamadığım için kendimi başarısız hissetsem de en azından hâlâ doğru yolda olduğum gerçeğiyle kendimi teselli etmeye çalıştım. Dün bariyeri görmemiştim, yani gerçeğe bir adım daha yaklaşmıştım.

"Ne oldu?" Torin bağırdı, beni daha yakına çekerken sesi zaten ağrıyan beynimi gıcıkliyordu. "Bunu ona kim yaptı?"

Dışarıdan bakan biri için alfanın endişesi samimi görünebilirdi ama bunun beni önemsemekten çok, güç tabanını güçlendirmek için gerekli olan eşini kaybetmekle ilgili olduğunu biliyordum. Bunun en büyük kanıtı ise bana bir kez bile bakmaması, bunun yerine zamanını ve enerjisini oyuncağı kırıldığı için öfke nöbeti geçirerek harcamayı tercih etmesiydi.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, ona vurdum -tamam, daha çok göğsüne sert bir dürtme gibiydi- böylece aşağı bakacaktı. "Beni bırakabilirsin."

Sonunda konuştuğumu fark etti ve öfkeli, yarı kaymış yüzü bana doğru döndüğünde bakışlarını karşıladım.

"Mera?"

Başka kim olabilir ki? "Açıkça."

Dudakları seğirdi ve lanet olsun, ukala ağzım onu etkilemeye başlamadıysa. Bu olmasını istediğim son şeydi. Benden nefret etmesini ve benden uzak durmasını isterdim ama hayır, benim parlayan yıldız kişiliğime kapılmak zorundaydı.

"Sana ne oldu?"

Kollarında kıpırdandım ve ona kimsenin kıcımını taşımadığını hatırlattım. Neyse ki karşı koymadı ve beni tekrar ayağa kaldırdı. "Hafıza kaybımla ilgili bariyeri aşmaya çalışıyordum," dedim, yüzünü buruşturan kızgın ifadeyi kaçırmadan.

Kendi deyimiyle *"geçmiş yaraları açmamdan"* hoşlanmıyordu.

o.

Çok lanet olsun Kötü. Belki de o
yapmamalı var Verilen
ilk etapta yaralar.

Mika araya girdi ve ben de zihinsel olarak onun cesaretini alkışladım çünkü Torin öfkeden kuduruyordu. Neyse ki yeni alfa henüz babası kadar zalim değildi.

"Seninle Simone hakkında konuşmaya gidiyorduk ki Mera yere yığıldı ve çılgılık atmaya başladı. Ne olduğundan emin değilim ama sanırım alfa eşinin dinlenebilmesi için içeri girmemiz en iyisi olacak."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak alay ettim. "Size daha önce de söyledim, kafamın içinde anılarımı esir almış gibi görünen büyüye karşı savaşıyordum. Birileri benim karanlıkta kalmamı istiyor ve o birileri büyük hayal kırıklığına uğrayacak."

Etrafımızdaki birçok şekil değiştiren ayaklarını sürüyerek boğazlarını temizledi, çünkü görünüşe göre bir büyü hakkındaki küçük, masum bir tartışma onları rahatsız etmişti.

Her neyse. Gerçeğimi biliyordum ve bununla yüzleşmek istemeseler bile bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Güçlü bir varlık tarafından büyülenmişim. Bu durağanlığı yok etmek için ne kadar ileri gidebileceğimi

hafife alan güçlü bir varlık.

anılarımı tutuyordu. Simone'un ailesi sayesinde artık sadece şimdiki anılarımla oynanmadığını biliyordum. Geçmişime ve babama dair anılarım da kurcalanmış ya da en azından muhtemelen var olmayan mutluluklarla lekelenmişti.

Bulmacamda daha fazla parça olacaktı ve çok yakında kimi öldürmem gerektiğini bilecektim.

Torin bana yaklaştı ve geri adım atmamamın tek nedeni ondan bir daha asla geri adım atmayacak olmamdı. Baş döndürücü, misk gibi kokusu üzerime sinmişti, teninde gezinen kurdunun enerjisi sayesinde daha da güçlenmişti ve ilk defa içimdeki hiçbir şey tepki vermiyordu. Artık aramızdaki bağı bile zar zor hissediyordum.

O benim gerçek eşim miydi?

Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, ona karşı duyduğum nefret de o kadar artıyordu.

"Gerçek bir eş bağı nasıl kopar?" Aniden sordum. Geri çekildi, incinmiş görünüyordu. "Bir reddetme ifadesi," ağır bakışları bana çarparak ısırıldı. "Taraflardan birinden ya da her ikisinden. Ayrıca bir bağı beslemezseniz, yok olup gidebileceğini de duymuştum."

İlk başta, hassas bir konuya verdiği hızlı ve dürüst yanıt kafamı karıştırdı, ta ki aramızdaki mesafenin benim hatam olduğunu anlamam için bana söylediğini fark edene kadar. Bizi ayıran ve ayrılmaya zorlayan bendim ve bunu yaparken aramızdaki bağ da zayıflıyordu.

Onun yatağında uyandığımdan beri yüzümde ilk kez gerçek bir gülümseme belirdi ve yüzündeki buruşuk ifade yerini şaşkınlığa bırakırken dizimi kaldırıp tam aletine geçirdim. Dizlerinin üzerine çökerken boğuk bir nefes aldı, şok içindeydi.

Daha önce hiç hissetmediğim bir güç dalgası hissederek tekrar gülümsedim. Beni geride tutan eş bağı yakında ortadan kalkacaktı ve bu gerçekten güçlendiriciydi.

"Mera." Torin soluk soluğa kaldı ve şekil değiştiren iyileştirici birkaç kırık testisi onarırken kendini ayağa sürükledi.

"Neyin var senin?"

"Benim kişisel alanımdaydın," dedim tatlı bir sesle.
"Bunu bir daha yapmasan iyi olur."

Göğsünü okşayarak tek ayağımın üzerinde döndüm ve
şok olmuş bir sürü şekil değiştirenin yanından geçerek
sürü evine doğru ilerledim.

TÖn koridordan geçip resmi yemek ve oturma odalarının yanından geçerek kullanılan ofislerin bulunduğu sıraya doğru yürürken ev sessiz ve serindi. iş toplantıları için. Oraya ilk gelen ben olduğum için masanın başındaki en iyi sandalyeyi seçtim. Orası Torin'in koltuğuydu ama isterse benimle kavga edebilirdi.

Alfa birkaç dakika sonra içeri girdi, sinirli görünmüyordu. Taşaklarına rastgele diz çökmem ya da sandalyesine oturmam hakkında tek kelime etmedi. Sadece yanımdaki koltuğu seçti ve diğer üyeler gelene kadar garip bir sessizlik içinde oturduk.

Önce Mika ve Gerad, ardından da iki kıdemli sürü üyesi Jos ve Hench geldi. İri yarı, orta yaşlı şekil değiştirenler, uzun yıllar Torma'nın yönetimine yardım ettikleri için saygı görüyorlardı.

Betası dışında Victor'un sağ kolu olmuşlardı ve Torin de aynı geleneği sürdürmüştü.

"Bu da ne demek oluyor?" Jos bize doğru eğilirken sordu, yukarıdaki ışıklar kafasına yakın tıraş edilmiş kirli sarı saçlarından yansıyor.

Hench kısaca, "Bunu ben de bilmek isterim," dedi. Öne doğru eğilmedi ya da başka bir şey yapmadı; gözlerinin buz mavisi kurdunun mavisiyle aynıydı.

Yer değiştirdiğinde bembeyaz bir husky olurdu. Saçları da aynı şekilde beyazdı, omuzlarına kadar dökölüyordu ve onu her zaman sürümüzdeki en güzel kurt olarak görmüşümdür. İnsan tarafı ise tam bir sik kafalıydı.

"Simone kayıp," dedim açıkça. "Stazın kaldırılmasından hemen sonra bir noktada Simone evinden ayrıldı ve o zamandan beri görülmedi."

Torin, Jos ve Hench neredeyse hep bir ağızdan Lewison'lara ters ters baktılar. Jos telefonunu çıkararak, "Onu tatilde olarak kaydetmişsiniz," dedi. "Biliyorum çünkü senden haftalık güncellemeler istiyordum ve sen de onun seyahat programını kaydediyordun."

Yanıp sönen kırmızı noktalarla GPS haritasına benzeyen bir şey göstermek için cihazı döndürdü. Bunların Simone'un planladığı rotayı işaretlediğini düşündüm.

Bu, Mika'nın solgunlaştığı, muhteşem kahverengi teninin, yenilmiş gibi görünerek yere çökerken çizildiği noktaydı. Odadaki sessizlik uzadı, kimse bunu bozan ilk kişi olmak istemedi.

"Biz kızımızı koruyorduk. Ailemizi," dedi Gerad sonunda, kolunu eşine dolayarak. "Sürüyü izinsiz terk ettiği için cezalandırılmadan önce onu bulup buraya geri getirebileceğimi düşündüm. Simone daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ve gerçek para ya da kaynak olmadan ne kadar ileri gidebilirdi ki?"

Dikkatleri Lewison'lardan uzaklaştıran bir kızgınlık sesi duydum. "Ya kaçmadıysa? Ya kaçırıldıysa ve gerçeği saklamak için harcadığın tüm bu zaman onu bulma şansımızı mahvettiysen? Sonunda aile adını kurtarmak istedin ve bunu yaparken de kızını kaybetmiş olabilirsin."

Çıldırılmışım. Sadece kızgın değil, korkmuş, kalbim kırılmış ve kaybolmuşum. Dürüst olmak gerekirse en çok korkuyordum. En iyi arkadaşşıma bir şey olursa, özellikle de benim yüzümden bu duruma düşerse, asla toparlanamazdım.

Torin boğazını temizledi, ayağa kalkarken bir elini telaşla saçlarında gezdirdi. Bu yeni gelişme onu gerçekten şaşırtmıştı ve sürü üzerindeki kontrolünü sorgulayıp sorgulamadığını merak ediyordum. "Mika ve Gerad, Simone'un nerede olduğuna dair her türlü bilgiyi elde edene kadar bodrumda tutulacak," dedi huysuzca. "Ve kayıp sürü üyemizi bulmak için derhal geniş çaplı bir arama başlatacağız. Eğer kendi isteğiyle kaçtıysa, bundan böyle bu sürüden kovulacak, ama kaçırıldıysa, Torma'nın tüm gücü bizden birine dokunanların üzerine inecek." Bakışlarımla buluşmak için başını eğdi. "Onu bulacağız Mera."

Sertçe yutkundum. Onu bulmak zorundaydık; başka bir seçenek yoktu.

Açıklamasına yanıt vermemi beklediği belli olan Torin başını salladı ve olduğu yerde dönerek hışımına dışarı çıktı. Ayrılan alfalarının ardından Jos ve Hench onun emirlerini yerine getirmek için ayağa kalktılar. Neyse ki ne Mika ne de Gerad karşılık verdi, çift aşağıdaki hapisane hücrelerine gitmeyi umursamayacak kadar kırılmış görünüyordu.

Umarım diğerlerine araştırmalarında yol gösterecek bilgileri vardır. Gerad kendi araştırmasını yürüttüğünü söylemişti; onlara söyleyebileceği bir şeyler olmalıydı.

Hench kapıyı arkalarından kapattı ve beni odada yalnız bıraktı. Hâlâ cevaplanmamış pek çok sorum vardı ama sonunda dişlilerin döndüğünü hissediyordum. Tek yapmam gereken zamanımı ve dikkatimi nereye vereceğimi bulmaktı.

Planım kapının açılmasıyla kesintiye uğradı ve Torin'i tekrar yerimde bulmayı umarak başımı kaldırdım. Ama değildi.

Tanımadığım bir kadın kapıyı hızla kapattı, bakışları bana odaklanmadan önce yalnız olduğumuzdan emin olmak istercesine etrafta geziniyordu.

"Ah, merhaba?" Ayağa kalkarak söyledim. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Hızla yaklaştı ve ben de bir an dikkatimi ona verdim. Uzun boylu ve heykelsiydi, mükemmel kahverengi teni, derin, zengin zümrüt gözleri ve uzun, düz siyah saçları vardı.

Simone'unki gibi siyah değildi; benimkine daha yakındı, koyu kumral alt tonları vardı.

Büyüleyiciydi. Manken gibiydi. Torma'nın yerlisi olmasına imkân yoktu çünkü onun gibi bir yüzü asla unutamazdım.

"Alfa Wolfe," dedi saygıyla, başını yarı eğerek. "Benim-"

"Whoa, tamam, seni orada durduracağım."

Başını kaldırdı, zengin yeşil gözlerini çerçeveleyen delicesine uzun kirpikleri bana göz kırparken dikkatimi çekti.

"Ben Mera Callahan," dedim ona. "Alfa Wolfe değilim. Ya da herhangi bir Wolfe."

Torin gösterişli ve açıkçası gülünç soyadını değiştirse iyi olurdu ama elbette değiştirmezdi. Ego falan.

Gülümsedi, teninin ve saçlarının zengin kahverengisiyle tezat oluşturan mükemmele yakın beyaz dişleri parladı. "Özür dilerim. Sürüye katılalı sadece bir ay kadar oldu ve bu süre zarfında senden hep 'alfa-eş Wolfe' olarak bahsedildi."

Dişlerim birbirine çarptı ama bu zavallı kadının yüzüne karşı hırlamamayı başardım. "Şimdiye kadar tanışamadığımız için üzgünüm," dedim ve elimi uzatıp onunkini sıktım. "Kişisel bir mesele yüzünden dikkatim dağınıktı ama sürüde yeni kan görmek hoşuma gidiyor."

Elimi sıkıca kavradı ve uzaklaşmadan önce aramızda güzel bir an yaşandı. "Adım Samantha Rowland, Sam, aslında, ve sizi bu şekilde takip ettiğim için üzgünüm, ama bugün sizi kasabada gördüm. Henry'nin kafesinde yarı zamanlı olarak çalışıyorum ve son zamanlarda Torma'da yaşanan tuhaf olayları sorduğunuzdan bahsediliyordu." Dramatik bir şekilde durakladı ve ben de zar zor

ondan bilgi sızdırmamak için. Neyse ki şiddete ihtiyaç duymadan devam etti. "Sanırım bakmanız gereken bir şey buldum."

Lanet olsun. Bu benim ilk gerçek ipucum muydu? Kurdum göğsümde zıplıyordu ve bu muhtemelen içimizde yeşeren entrika ve umut sarsıntısından kaynaklanıyordu. Ana caddenin dedikodusu nihayet lehimize işliyordu.

"Bana şimdi gösterebilir misin?" Heyecanımı sesimden uzak tutmaya çalışırken daha da yaklaşarak sordum. En iyisi onu henüz korkutmamaktı.

Başını salladı, yüzünde bir merak titreşimi vardı ama Torma'nın etrafındaki tuhaf şeylerle neden bu kadar ilgilendiğimi sormadı. Muhtemelen bunun bir alfa olayı olduğunu düşündü.

"Elbette," dedi. "Tam zamanlı işim paket okuldaki yeni öğretmenlerden biri olmak. Bu tuhaflık bodrum katında, alt katlarda bir odada ve... dürüst olmak gerekirse, kendiniz görmelisiniz."

Lanet olsun, evet, yapmalıyım.

"Gidelim, yeni dostum Sam," dedim, kolumu onun- kine dolayarak bizi bu odadan hızla çıkarabilmek için. "Herkesin dikkati dağılmışken."

Dünyamdaki en önemli kişinin izini sürerken dikkatim dağıldı, bu da bana kayıp iki ayımın gizemini kurcalamaya devam etme şansı verdi. Bunu çözmem çok önemliydi çünkü içimin derinliklerinde her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğuna dair huzursuz bir his vardı.

Ben, Simone, kayıp anılarım ve uyandığım yeni Torma.

Sam ve ben başka hiçbir şekil değiştirene rastlamadan sürü evinden çıkmayı başardık. Yanımda sessizdi ama bu garip bir sessizlik değildi. Aksine, neredeyse rahatlatıcı hissettiriyordu. Sanki farkında bile olmadan beni gizlice destekliyordu.

Arka tarafa park ettiği küçük beyaz sedanına bindiğimizde hiç vakit kaybetmeden yola çıktı

okula doğru. Sadece birkaç mil uzaktaydı ama bu, paslanmış havadan sudan konuşma pratiği yapmak için yeterli bir zamandı. "Torma'yı nasıl buluyorsun?" O sakın sakın sürerken sordum. "Herkes sana iyi davranıyor mu?"

İki eli de direksiyondaydı ve büyük bir risk almadığı belliydi çünkü sohbet etmek için gözlerini yoldan hiç ayırmadı. "Harikaydı. Uzun zaman önce Torma'ya katılmak için dilekçe verdim, eşimin beni ilk reddettiği zamandan başlayarak, ama her zaman hayır cevabını aldım. Ve sürüm beni kendilerinden daha zayıf bir alfaya bırakmayacağı için, bu bana çok az seçenek bıraktı. Yıllarca gerçek eşimle aynı sürüde yaşadım ve onun başka biriyle bir hayat kurmasını izledim. Bu bir işkenceydi."

Bir an için onu yanlış duyup duymadığımı merak ettim. "Gerçek eşin seni reddetti mi?"

Boğazını temizledi. "Evet, uzun zaman önce. Şimdi iyiyim ama oldukça zordu."

"Evet, tamamen anlıyorum," diye nefes aldım.

Bu onun dikkatini çekti ve kısa bir an için gözlerini yoldan ayırıp benimle göz göze geldi. "Tamamen anladın mı? Ama nasıl? Sen alfayla çiftleştin ve herkes seni seviyor ve saygı duyuyor."

Gözlerinin kenarları hüzünlü çizgiler halinde çekildi ve onunla alay ettiğimi düşündüğü gibi kısa bir fikre kapıldım. Başımı iki yana sallayarak elimi koluna koydum. "Aramızdaki bağ ilk fark edildiğinde Torin beni reddetti. Aslında oldukça acımasızca."

Sam gözlerini kırpıştırarak bana baktı, görünüşe göre onun sözleri karşısında benim kadar kafası karışmıştı. "Ama... Ama artık birliktesiniz?"

Başımı salladım. "Sayılır, pek sayılmaz. Affedemem ve unutamam ve kayıp anılarımla birlikte, şöyle diyelim... Torma'da çürümüş bir şeyler var ve ne olduğunu bulana kadar rahat etmeyeceğim."

Dikkatini tekrar yola verirken boğazını temizledi. "Hiçbir fikrim yoktu. Seni gördüğüm birkaç kez

Etrafta kendinden çok emin ve derli toplu görünüyordun. Masalsı sürü hayatını yaşayan o şekil değiştirenlerden biri olduğunu düşündüm." I homurdandı. "Bu paket oldu benim hapishane ve Cehenneme kadar yolun var. Kaçma ihtiyacını senden çok daha iyi anlıyorum. düşün."

Derin nefes alırken elleri direksiyon simidinde sıkılaştı. "Reddedilmek nadirdir," dedi sonunda, bir kavşakta güvenli bir şekilde ilerlemek için bir süre duraklayarak, "ve senin kadar güçlü ve yetenekli biri için, Torin'in seni eşi olarak almaktan mutluluk duymamasına çok şaşırdım."

Kahkaham kuru ve alaycı bir şekilde içimden geliyordu. "Babam bir önceki alfayı öldürmeye çalıştı. O günden sonra ailem bu sürünün içine sıçtı. Torin ilk dönüştüğüm gün beni öldürmek istedi ve bunu yapmamasının tek sebebi-"

Acı bana her zamankinden daha sert vurdu, mecazi bıçaklar intikamla saldırırken beynim parçalara ayrıldı. Çığlıklar arabayı parçaladı ve benim çığlıklarım olduğunu anlamam bir dakika sürdü. Bunu hiç beklemeyen Sam, "Ne oldu?" diye bağırırken yolun her tarafına savruldu. Ne oldu? Örümcek mi gördün?"

O da çığlık atmaya başladı ve eğer acıdan ölmek üzere olmasaydım, örümceklerden korkmasına gülerdim. O lanet olası bir kurt değiştiriciydi; örümcekler bizim için bir tehdit değildi. Ne yazık ki mantığın gerçek korkuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Sam sonunda arabasının kontrolünü tekrar ele geçirip yolun kenarında durmasını sağladığında çığlık atmayı bırakmayı başardım. "Özür dilerim." Dışarı çıktım, boğazım iyileşmeden ağrıyordu. "Hafıza kaybım yüzünden... Ne zaman bir anıyı tetiklemeye çalışsam, acı o kadar kötü oluyor ki neredeyse bayılıyorum."

Sam bir elini göğsüne bastırdı; uzun, parlak saç telleri yüzüne dolanmıştı. "Bu gerçekten korkunç. Umarım benim söylediğim bir şey değildir."

Doğrulup yüzümdeki salyayı sildim ve altıma işemediğim için dua ettim. "Söylediğin bir şey değildi. Bu sadece beynimdeki bir karmaşa ve benimle kim uğraştıysa *umarım* hafızamı asla geri kazanamamıştır. Çünkü onlar için geleceğim."

Sesim hırıltıya dönüştü ve Sam boğazını temizledi. "Biraz korkutucusun. İçindeki kurdun babanın ihaneti ve sahip olduğun cansız gerçek eş yüzünden vahşice parçalara ayrılmadığını görmek güzel. Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim."

"Korkunç" olarak adlandırılmak benim için bir iltifattı ve ben de bunu böyle kabul ettim. Gerçekte, sürümün baskı ve zorbalık yöntemleri beni hiç siklemeyen bir şekil değiştirene dönüşmeye zorlamıştı. Sam'e yapılan aynı muamele tam tersi bir etki yaratmıştı. Onu sadece yarım saattir tanıyordum ama şimdiden bir resim çizmeye başlamıştım. Temkinli doğası ve nazik ruhundan, sakın düğmeli gömleği ve siyah pantolonuna kadar. Ruhunda ne kadar vahşilik varsa yakılıp yok edilmiş, geriye risk almayan bir şekil değiştiren kalmıştı.

Bu bilgiyle bana gelmesi, uzun zamandır normlarının dışına attığı ilk gerçek adım mıydı? Eğer sonuçlanırsa, ona her şeyi borçlu olacaktım. Ne olursa olsun, bir gün onun tam potansiyeline ulaşmasına yardımcı olacaktım.

Ne de olsa, biz reddedilen arkadaşların birbirimize destek olmamız gerekiyordu.

W

Bir dakika sonra otoparka girdi ve benim ılık krizimden dolayı ürkmüş olmasına rağmen Sam arabasını kilitlemeyi, tüm kapıları kontrol etmeyi ve

ve beni okula kadar takip et.

Hafta içi olduğu için her yerde şekil değiştiren öğrenciler vardı ve bunun çok da uzun olmayan bir süre önce benim hayatım olduğunu düşünmek tuhaftı. Ne zaman mezun olmuşum ki? Hafızamı kaybettiğim zaman diliminde miydi?

Kafama bir yumruk daha yedim ve düşünceleri uzaklaştırdım. Şimdi başka bir ılık atma ve/veya kusma seansının zamanı değildi; Sam'in bana gösterdiği şeye odaklanmam gerekiyordu.

Ana salondan uzaklaştı ve o yoldan çıktığım için minnettardım, böylece tüm şekil değiştiren öğrenciler çıldırmayı ve alfa-eşin okullarında olmasından dolayı ikiye katlanmayı bırakabilirdi.

Kendimizi tiyatro bölümünde bulduk. Sam, "Bu bölümü tadilat için kapattılar," dedi, "ama bazı eski okul dosyalarını bulmak için buraya gelmem gerekti ve tadilattan daha fazlası olduğunu düşünmeye başladım."

Bodruma yaklaştıkça midem daha da huzursuzlaşıyor, akışını hafifletmek için elimi bastırmak zorunda kalana kadar içimde dönüp dans ediyordu. O gün

Buradaki enerji karanlıktı ve Sam'in yüzündeki rahat ifadeden bunu hissetmediğini anlayabiliyordum. Bana göstermek üzere olduğu şey her neyse... benimle bağlantılıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Kapıyı açıp herkesi dışarıda tutması gereken sarı bandı iterek geçtiğinde, onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. "Umarım alınmazsın," dedim, bedenimi hiperdiske sokan karanlık enerji dalgalarından kendimi uzaklaştırmaya çalışarak, "ama seni buraya burnunu sokmaya iten şey neydi? Yasak bölgelere girecek bir tipe benzemiyorsun."

Omzunun üzerinden, düşük ışıktaki bile oldukça net görebildiğim küçük bir gülümseme attı. "Bir zamanlar, yıllar önce, burnumu olmaması gereken yerlere soktuğum için sürekli başı derde giren bir çocuk olduğuma inanır mıydınız? Doğuştan meraklı bir yapım var ve bu özelliğim biraz törpülenmiş olsa da, bu kez dayanamadım. Belki de burası hakkında bilgi sahibi olması gereken tek kişiyi bulmam kaderdi."

Kader mi? Çoğu zaman nefret ettiğim bir varlığa inanacak biri değildim - alo, Torin? Orada varilin dibini kazıyordum. Ama yine de Sam'le birbirimizi bulmamız ya ilahi bir müdahale ya da gülünç derecede büyük bir tesadüftü. Daha doğrusu tam da ona ihtiyacım olduğu anda beni bulmuştu.

"Sürün için üzgünüm," dedim usulca. "Sana zarar verdikleri için her birinin ağzını burnunu kırmamı istiyorsan söylemen yeterli. Bir arkadaş için yere sererim." Kıvılcımını aldığı için arkadaşını sikeyim. Gerçekten de bizim gibi sürü hayatına uyum sağlayamayan şekil değiştirenler için bir destek grubu kurmam gerekiyordu.

Sam'in kıkırdaması hoş bir rahatlamaydı. "Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum, Alfa Mera Callahan. 'Wolfe'tan vazgeçmekte haklıydın. Ona ihtiyacın yok."

Tamam, bu şekil değiştiren bebeği gerçekten sevdim. Ne olduğunu biliyordu.

Neredeyse zifiri karanlık zemin seviyesine geldiğimizde konuşmayı bıraktık, hafif bir misk kokusu burun deliklerimi işgal ederken vücudumdaki huzursuzluk her zamankinden daha güçlüydü.

"Ateş gibi kokuyor," diye fısıldadım. "Ve ölüm. Birileri bunu örtbas etmeye çalışmış ama alt tonlar hâlâ duruyor."

Sam boğazını temizledi. "Evet, buraya başka bir öğretmen getirdim ve o hiçbir koku alamadı ama ben de aldım. Koku alma duyum benim en güçlü yanımdır."

Benimki de öyleydi -aramızdaki bir başka ortak özellik. Sam beni küçük bir koridordan geçirip büyük bir salona çıkardı,

Ana odayı açtık ve ilerledikçe buraya daha önce geldiğime daha da emin oldum. Sadece ne zaman ve ne için olduğunu hatırlayamıyordum.

"Daha görmedin mi?" Sam sordu.

Fazla bir şey göremiyordum, bu yüzden kurdumu yükselip bana yardım etmesi için çağırdım. Bir kez olsun hemen cevap verdi ve gücünü benimkine ekledi. Karanlık oda daha net bir hale geldi, böylece daha önce kaçırdığım şeyi tam olarak görebildim.

"Ne. Ne. Sikeyim?" Bir adım öne çıktım. "Ne oldu burada?"

Sam sanki buranın ruhunu rahatsız etmemek için yanımda hareketsiz duruyordu. "Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı. "Okulun geri kalanı da bundan zarar görmeden bu kadar yıkımın olması nasıl mümkün olabilir?"

Bodrum katı yanmıştı, odanın her yerinde siyah yanık izleri vardı ve uzaktaki tavanlara kadar ulaşıyordu. İnsan gözlerim yıkımı görmemişti ama kurt gözlerim her şeyi görmüştü. Kömür yığınları ve kararmış demirbaşlardan başka bir şey kalmamıştı. "Birkaç yıl öncesine ait sürü toplantı gündemlerini okudum," dedim usulca. "Buradaki yangından hiç bahsedilmemiş."

Başıma gelenlerle ilgili bir kanıt bulmaya çalışıyordum ama okulda yangın çıktığını hatırlıyordum.

"Ben de etrafa sordum," diye itiraf etti. "Bu yüzden bunun tuhaf olduğunu biliyordum. Hasara bakılırsa, bu gizlenemeyecek kadar şiddetli bir cehennem olmalıydı. Ama birileri bunu saklıyor, çünkü konuştuğum hiç kimse okuldaki yangın hakkında bir şey bilmiyor."

Başımı salladım. "Bu sıradan bir yangın değildi. Dışarıdan yardım almadan söndürölme şansı sıfır olan yüksek ve sıcak bir alevdi. Birileri bunu biliyordu."

İçimdeki o girdap hissini görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu ve odaya doğru ilerlerken burnuma dolan eski kül kokusuyla girdapları yatıştırmaya çalışmayı bıraktım. İçgüdülerim bana bir şey söylüyordu.

Duyu organlarımın serbestçe dolaşmasına izin vererek, dumanın kokusunu en güçlü aldığım noktada durakladım. Yukarı baktığımda, çok yüksek tavandan sarkan birkaç zincir olduğunu fark ettim, ancak onlarla birlikte gidecek bir platform yoktu.

"Sence yangın burada mı başladı?" Sam yakınımından beni yarı korkutarak sordu. O kadar odaklanmışım ki yaklaştığını bile duymamıştım.

"Evet, sanırım öyle," diye mırıldandım, hâlâ karanlık tavanı görmeye çalışıyordum. "Şuradakiler yanık izleri ve buradaki hasar diğer yerlerden daha kötü görünüyor."

Yukarıdan yeni bir kanıt gelmeyince yere odaklandım ve eğilerek elimi çimentoda gezdirdim. Siyah kalıntılar bulmayı bekliyordum ama parmaklarım tertemiz çıktı. Koyu lekeler, küller temizlendikten sonra geriye kalan yanık izleriydi.

"Bu bilgiyle ne yapacaksın?" Sam sordu.

Doğrudum ve onunla yüzleştim. "İçgüdülerimi takip edeceğim."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yine de gemiye bindi. "Ben de gelebilir miyim? Bir maceraya atılmayalı uzun zaman oldu."

"Bunu çok isterim," dedim, kollarımızı tekrar birleştirip onu geldiğimiz yöne doğru sürükleyerek. "Uzun zamandır edindiğim ilk yeni arkadaş sensin. Kişiliğimin tüm gücü için şimdiden özür dilerim, ama bununla başa çıkabileceğini düşünüyorsan, sadakatimi asla sorgulamak zorunda kalmayacaksın."

"Bir arkadaşa gerçekten ihtiyaım var," dedi kesin bir ifadeyle. "Hadi yapalım şu işi."

Elbette, parktaki küçük çocuklar gibi arkadaş olmuştuk, ama yetişkinler neden her şeyi karmaşıklaştırmak zorundaydı? Eğer biriyle anlaşırsanız, onunla arkadaş olun. Eğer arkadaşlığınıza layık olmadıklarıını kanıtlarlarsa, cesetlerini gmn ve yeniden başlayın.

Çok basit, gerçekten.

Sam'in anlık dostluğuma ihanet etmeyeceğine dair içimde iyi bir his vardı. Simone ile olduğu gibi, bazen sadece bilirsiniz.

Okuldan ayrıldığımızda, midemdeki girdap hissi sanki hiç orada olmamış gibi kayboldu. O odada gerçekten ters giden bir şeyler vardı ve ne olduğunu bulana kadar durmayacaktım. Bu gece okul boşken tekrar gelmeliydim, böylece içeride gerçekten dolaşabilir, neler olduğunu araştırabilir ve-

"Kahretsin. Yer değiştirmeliydik."

Sam bana baktı. "Kurdun kapmış olabileceği bir şeyi kaçırdığımızı mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle denemeye değer, çünkü o odada daha fazlası var ve ben bunun ne olduğunu bulmaya kararlıyım."

Bana deliymişim gibi bakmasını bekledim ama o sadece ellerini birbirine vurdu ve başını salladı. "Ne zaman istersen geri dönmeye hazırım. Yarın vermem gereken dersler var, o yüzden belki bu hafta sonu?"

"Peki ya bu gece?"

Kendini zihinsel olarak hazırlaması için bu gecenin çok erken olacağını düşünmüştüm ama daha fazla bekleyemezdim. Sonra beni şaşırttı. "Seninle dokuz gibi burada buluşuruz," dedi.

Aşırı hevesli bir şekilde başımı sallamadan önce göz kırptım. "Evet! Mükemmel! Yapacağımız son şey de olsa bu işin aslını öğreneceğiz."

Uğursuz sözlerime rağmen Sam'in kendinden emin gülümsemesi hiç bozulmadı. "Bir yolunu bulacağız. Şimdi seni bir yere bırakmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Sanırım kafamı toplamak için biraz yürüyeceğim. Bu gece için doğru zihinsel alanda olmak istiyorum."

"Bunu halledeceğiz," dedi ve eğilip omzumu okşadı. Son bir gülümsemeyle arabasına doğru yürüdü, bindi ve yavaş ve sakin bir şekilde uzaklaştı, bu beni güldürdü.

Her köşesi zıtlıklarla dolu, grinin tonlarında inşa edilmiş kadınları severdim. Sam'de çözmem gereken bir gizem vardı ve belki de kendi hayatımı çözerken yeni arkadaşım hakkında bir iki şey öğrenebilirdim.

TOrin o gece benim için geldi. Şaşırmamıştım, özellikle de onu sürünün önünde küçük düşürdükten sonra. Oldukça ölçülü davranmıştı.

Hakimiyetini yeniden kurmak için beni o anda yere serdi, ama kısıtlamasının uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Dairemin köhne kapısı çarparak açıldığında, Torin sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Ben zaten oturma odasında bekliyordum, sırtımda yıpranmış bir kanepede vardı. Kurdum göğsümde sürükleniyordu, yaklaşan dolunay sayesinde uzun zamandır olmadığı kadar yüzeye yakındı.

"Mera!" Torin hırladı ve o kadar öfkeliydi ki burun delikleri açıldı, ellerinin yarısı pençeye dönüştü bile. "Neredeydin lan sen? Neden telefonuna cevap vermiyorsun? Bugün burayı beş kez kontrol ettim."

Omuz silktim, cevap verme zahmetine bile girmedim. Bu onu ilgilendirmezdi.

Bir adım daha yaklaştı. "Buna bir son vermeliyiz."

Şimdi ona dişlerimi gösterme sırası bendeydi. "Bunu reddediyorum-"

Aramızdaki bağı koparacak sözleri söyleyemeden üzerime atladı ve ben de ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

onun yolundan çekildim. Torin'in bana sahipmiş gibi davranmaya hakkı yoktu, bu da bu gece onu yenmem gerektiği anlamına geliyordu. Kazanacak olan benim hakimiyetimdi.

Beklediğimden daha hızlıydı, ki bu benim için aptalcaydı çünkü alfa gücü sürüsündekilerden toplardı. Benim de toplamam gerekirdi ama bağı gerçekten mühürlemeyi reddettiğim için -yani gerçekten kötü bir seks yaptığım için- güç paylaşımından mahrum kaldım.

"Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?" Torin bağırdı, hayal kırıklığı içinde saçlarını ve yüzünü tırmaladı, cildinde anında iyileşen çizgiler oluştu. "Evet, babanın günahından sonra sana pek iyi davranmadım ama asla en kötüsü ben olmadım. Jaxson ve ben senin tecavüze uğramanı engelledik. Kontrol edebildiğimiz sürü üyelerinin çizgiyi aşmasını engelledik. Biz olmasaydık milyonlarca kez ölmüş olacaktın!"

Şimdi yüzüme bağıırıyordu, yanakları kıpkırmızıydı, gözleri şiddetle içimi yakıyordu. "Ve evet, seni reddettim ama aklım başıma gelir gelmez seni geri aldım. Anlamalısın, Jax'ten başkası olmanı hiç beklemiyordum. Seçilmiş kişi ben olduğumda panikledim ve aptal bir geri zekâlı gibi davrandım. O zamandan beri pişmanım."

Tüm doğru kelimeleri söylüyordu ama bana hissettirdikleri gerçekten de sadece bunlardı. Kelimeler. Boş, anlamsız, *kendi istediğini elde etmek için her şeyi söyleyen* kelimeler.

"Seninle birlikte olmak *yanlış hissettiriyor*," dedim, anlamasına ihtiyacım vardı.

Bu ifade onu incitti, bana bakarken gözleri parlıyordu. "Biz gerçek dostlarız," diye fısıldadı, sanki bu iki lanet kelime dünyadaki tüm sorunları çözüyormuş gibi.

"Biz değiliz."

Yaklaşık bir milyon kez gözlerini kırptırdı. "Ne oluyor Mera? Delirdin mi sen? Aramızda gerçek bir eş bağı var ve

Bu da bana ait olduğun anlamına gelir. Kalbin. Ruhun. Ve lanet olası bedeninin."

Onun için üzölmeye başlamıştım, ama her zamanki gibi mükemmel kişiliği bunun icabına baktı. "Haklı olduğumu biliyorsun," dedim kısaca. "Artık aramızda gerçek bir bağ yok. Sisily ile ilişkisini resmileştirmeli ve kendini reddedilmekten kurtarmalısın."

Torin başını salladı ve hırıltılarının arasından kahkahalar çıkardı. "Sen hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmadın. Her düşünceni ortaya dök ve sonuçlarına sonra katlan."

Omuz silktim. "Evet, bir sonraki doğum gününden sonra yaşamayı beklemeyi bıraktığında böyle oluyor. Sözlerimi dizginlemenin hiçbir anlamı yoktu. Sürünün bana nasıl davrandığı konusunda hiçbir fark yaratmadı."

"Bunun suçlusu baban," diye çıkıştı Torin bana. "Ben değıl. Kendime ait olmayan eylemler için cezalandırılmayı reddediyorum."

Oh, ironi.

"Babamın seninkine neden saldırdığına dair bir hikaye duydum." Torin durdu. "Ne duydun?"

Evet, o panik dolu bakış bana ne söyleyeceğıme dair çok iyi bir fikri olduğunu söyledi. "Lockhart'ın beni bir iblis çocuk olarak gördüğünü duydum. Victor'un bunu doğrulamak için alfa gücünü kullanmasını istedi."

Torin aceleyle, "Kanat falan yoktu," dedi. "Olsaydı babam seni öldürürdü."

Yine de Victor'un bana iblis dediğini net bir şekilde hatırlıyordum... Belki de ilk şekil değıştirdiğim gece?

Acı beni bıçakladı, keskin ve yoğundu ve başımı tutarken nefesimi kesti. Torin, sinsi piç, lanet fırsatını gördü ve bu sefer odanın diğeri tarafına sıçradığında, yoldan çekilmek için çok yavaştım.

Elleri pazularıma dolandığı anda karşı koymaya başladım, ama gücü benimkinden çok daha fazlaydı ve beni öne doğru çekip yeterince kuvvetle öptüğünde

Kan çekmek için ılık attım ve Őeytanın kendisi beni yakalamıŐ gibi tekmeledim. Torin, "Sadece bağın güçlendirilmesine ihtiyaın var," dedi ve dizini kaldırıp ona tekme atmamı ve penelememi engellemek için karnıma vurdu.

İŞe yaramadı, aksine beni daha da öfkelendirdi. "Beni öpmeye hakkın yok," diye tükürdüm ona. "Ya da bana dokunmaya. Ya da yakınımda olmaya. Seni öldürmeden ve bu lanet sürüyü sonsuza dek soyundan koparmadan önce ek git Torin."

Beni dinlemiyordu, Őehvet dolu çılgınlığı gözlerini karartıp bulanıklaŐtırırken beni tekrar öpmeye çalıştı. nce ona kafa atmayı başardım, dişleri alnımı kesti ama hiç piŐımanlık duymadım.

"*İtaat et,*" diye emretti, alfa gücünü üzerimde kullanarak. Dalların etrafımı sardığını hissettim ve göğsümde hırlayan kurdum sakinleŐirken, başka bir yanım daha da öfkelendi. Torin bana tecavüz ederken alfa gücünü beni tutmak için mi kullanacaktı? Lanet olsun... lmesi gerekiyordu.

"Hayır!" fke içimde kabarıırken, neredeyse doğal olmayan bir g, yüzeyin altında kaynayıp kaynarken tersledim. "*Bana itaat edeceksin.*"

Torin *içimdeki bağa tecavüz etme* giriŐimini durdurdu, gözleri donuklaŐırken tüm hareketleri durdu.

"Bırak beni," dedim.

Ellerini indirdi ve kan tekrar kollarıma hücum ederken kollarım kısa süreliğine ağrıdı.

"Bu lanet kapıdan ık ve bir daha asla yanıma yaklaŐma."

Reddetmek istedi -kontrolmle açıkça savaŐtıėı bir an vardı- ama burada gerçek bir gücü yoktu. Benim komutam onunkinden üstündü ve ikimizin de bunun nasıl mümkün olduğuna dair bir fikri yoktu.

SakinleŐtiėimde, nefesim artık kesilmediğinde, Torin çoktan gitmişti. Yakıcı fke

derimin altında, o da solana kadar biraz daha oyalandı. Aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissederek dairemde fırladım ve okula doğru ilerledim. Yolda kimseyi görmedim ve okula vardığımda kendimi çok daha sakin hissediyordum. Kafam daha az karışık değildi ama artık okulda olanlara odaklanmanın zamanı gelmişti.

Ay ışığına çıktığımda, kurdum göğsümde kıpırtısızca kıpırdandı. Enerjisini dürterek onu yüzeye çekmeye çalıştım. *Hadi ama. Bizden neyin saklandığını anlamak için değişmemiz gerek.*

Bu onun ilgisini çekti ve ileri doğru itmeden önce göğsümde durgun bir şekilde gerindi. Onun enerjisine tutunarak otoparkı geçtim ve Sam'in beklediği yan girişe doğru ilerledim. Duvara yaslanmış telefonuna bakıyordu ama adımlarımı duyunca cihazı cebine attı. "Selam," dedi gülümseyerek. "Gelemeyeceksin diye endişelendim."

"Önce kurtulmam gereken bir ziyaretçim vardı," dedim Torin'i zihnimden uzaklaştırarak.

O orospu çocuğu, yapmayı planladığı şeyi bitiremediği için şanslıydı. Görünüşe göre onu kontrol etme yeteneğim vardı ve bu güçle ona gümüş bir mermi yedirebilirdim. Bunu hatırlasa iyi olur.

"Şimdi yer değiştirmek ister misin?" Sam gömleğini kaldırmaya başlamıştı bile. "Ay oldukça yüksekte ve çekimi hissedebiliyorum."

"Evet, hazırım."

Ben de soyundum ve ikimiz de çıplak olduğumuzda, sağ tarafından başlayıp sırtını saran dövmeyle fark ettim. Görebildiğim kadarıyla bir kurda benziyordu, ama yarı yarıya kırmızı ve gümüş bir canavara dönüşmüştü.

Sahip olduğu ilkel ve uygun öğretmen cephesiyle öyle bir tezat oluşturunuyordu ki, gerçekten şaşırdım. "Harika bir dövme," dedim, resmin görebildiğim kısmını işaret ederek. "İyileşmemesini nasıl sağladın?"

Bir elini yanına bastırırken gülümsemesi hüzünlüydü. "Dönüşmeden önce bir insanla kaçtım. Mürekkeple kaplı, ay seven, kristal giyen bir adamla. Beni bunu yaptırmaya ikna etti ve ben bunun tutacağını sanmıyordum ama bir şekilde başardı. Henüz ilk kez şekil değiştirmedim için olmalı."

Elini üzerinde gezdirdi ve garip ışık oyununda, neredeyse dokunuşuyla hareket ediyormuş gibi görünüyordu. "Neden bu görüntü?" diye sordum. Normal bir kurt mantıklı bir seçim olurdu, insan efsanelerindeki kurt adama benzeyen bir kurt değil. "Beni çağırdı," dedi daha parlak bir gülümsemeyle. "Benim canavar."

Ona bu konuda daha fazla soru soracaktım ama o da değişmeye başlamıştı, ben de aynısını yaptım. Kurdum ilk kez benimle savaşmadı ve neyse ki kemiklerimiz çatlayıp kurda dönüşürken uyusukluğu azaldı.

Dört patim üzerinde, ay ışığı altında parlak kırmızı kürkümle değişimden kurtulduğumda, Sam bana doğru ilerledi. İnsan formunda boylarımız benzer olmasına rağmen, o daha küçük bir kurttu, tüylü siyah kürkü ve en çarpıcı gümüş gözleri vardı. Tahmin etmem gerekirse, gözleri dövmeli canavarındaki gümüşle eşleşiyordu.

Bana alçak sesle miyavladı ve ben de sesine karşılık vererek onu kapıya doğru ittim. Neyse ki kapı kilitli değildi ve hafif aralıktı; kontrol etmek aklıma bile gelmediğine göre, pratik arkadaşımın burada olması çok iyi bir şeydi.

Okulun içi karanlık, serin ve sessizdi ama tek renkli kurt gözlüğü sayesinde her şeyi gündüz gibi net görebiliyordum. Koridorda ilerleyip okulun kordon altına alınmış bölümüne girmemiz hiç zaman almadı. Kurt formundayken daha tiyatronun bodrumuna girmeden is ve kömür kokusunu alabiliyordum ve merdivenlerden indikçe bu koku burun deliklerimi tamamen dolduracak kadar güçlendi.

Birkaç kez hapşırdım ve Sam de aynısını yaptığında, hassas kurt burnunun daha fazlasına tepki verdiği açıktı.

Sadece uzun zaman önce çıkan bir yangın.

Buraya büyük bir şey düşmüştü ve bunu temizlemeye çalışan her kimse önemli ipuçlarını gözden kaçırmış olabilirdi.

Sadece onları bulmamız gerekiyordu.

T Bodrumda geçirdiği süre boyunca midemde hiç girdap yoktu. Belki kurt onu daha iyi filtreleyebiliyordu, belki de girdap bir çırpıntıya dönüşmüştü

çünkü odaya girdiğimde hissettiğim şey buydu.

Sam arkamda kaldı ve ben de burnumu yere dayayarak tanıdık bir kokuyu takip ettim. Odanın ortasına, alevlerden en çok etkilenen noktaya yaklaştığımda kokunun neden tanıdık geldiğini anladım. Lavanta ve anason kokusu vardı. Doğrudan bir kişiyle ilişkilendirdiğim iki koku: Simone.

Buradaydı. Yangından önce ya da sonra... Burada ölümün izlerini taşıyan ipuçlarının onun varlığından kaynaklanmış olabileceği düşüncesi beni neredeyse insan formuma geri döndürüyordu.

Böyle düşünemezdim. Onun iyiliği için sakın kalmalı ve aramaya devam etmeliydim.

Ve benim, çünkü Simone'a bir şey olsaydı.

Evet, bitirebileceğim bir cümle değil.

O gün Sam'le gittiğimizden daha geride bir yerde durduk. Simone'un kokuları kısa süre sonra farklı bir koku tarafından kesildi, zengin ve

Baharatlı ve kurt formunda bile, tamamen cinsel bir şekilde ayak parmaklarımı kıvırdı. İnsan cinselliği, hayvanımla hiçbir ilgisi yok.

Bir kez bulduğumda, beni kökenine sürüklediği için bırakamadığım bir kokuydu.

Sam hemen yanımda durdu, muhtemelen ben odanın içinde zikzaklar çizerken, göğsümden gurultular yükselirken ne halt ettiğimi merak ediyordu.

Sonunda doğru yolda olduğumu hissettim.

İçimde daha fazla çırpıntı yükseldi ve anıları ve kokuları takip etmeye çalışırken beynimdeki baskı her zamankinden daha güçlüydü. Kendimi her zamanki bıçak gibi saplanan baş ağrısına hazırlıyordum ama... gelmedi. Kurdum bunun en kötüsünden de yalıtılmış mıydı? Başından beri bu pisliği çözmenin anahtarı o muydu ve bu yüzden mi bu kadar halsizdi? Belki de birileri beni bu formda istemiyordu çünkü cevaplarımı bu formda alacaktım. Ve bu da ben bu işi çözene kadar dört ayak üzerinde olduğumuz anlamına geliyordu.

Bu karanlık ve baştan çıkarıcı koku beni girişten en uzak duvara götürdü. Yanmış ve kararmış betonda bir açıklık bulmaya çalışarak etrafı kolaçan ettim. Bu duvarın sırlarını çözmeye çalışarak bir dakika geçirdikten sonra Sam beni dürttü ama pek başarılı olamadım.

Kurt kafasını duvardan uzaklaştırdı ve ben de bana ne gösterdiğini anlayana kadar birkaç adım geriden onu takip ettim. Kokladığım şeyin büyük resmini.

Yanmış şekil tam olarak tuğlaya kazınmış dev bir insan silüetine benziyordu. Silüet şimdiye kadar gördüğüm en büyük şekil değiştirenden bile daha büyüktü ve merak ettim, acaba bu sadece rastgele bir tesadüf müydü, yoksa odaya dalan birinin gerçek taslağı mıydı?

Ama nereden?

Bodrumun kalın tuğla ve blok duvarları vardı. Tuğlalar ve bloklar, bir devin kararmış dış hatları dışında hâlâ tamamen sağlamdı. Tekrar ilerledim.

burnumu siluetin tam ortasına yerleştirdim ve göğsümdeki çarpıntı gerçekten hızlandı.

Daha sert kokladım ve bir sonraki nefes alışımnda baharat, kitap ve... büyü kokusu geldi.

Kurdum başını arkaya yatırdı ve Torin'in yatağında uyandığımızdan beri hiç olmadığı kadar güçlü ve duygulu bir şekilde uludu. Çağrısı bir acı ağıtıydı ve nedenini bilmiyordum ama kayıp hissi o kadar güçlüydü ki neredeyse kurt karnıma i n e c e k t i .

Yanımda, Sam ulumalarımıza katıldı, kurdumu daha da sertleştirdi ve içimizde hapsolmuş olan gücümüzü daha fazla ortaya çıkardı. Yanan enerjimiz arttıkça geçmiş engeller I yapmamıştı. Hatta bilinen vardı Orada. Ulumalarım bodrumda neredeyse sağır edici bir desibelde yankılanana kadar içimden güç aktı. Sam sonunda yere düşüp patileriyle kulaklarını kapatmak zorunda kaldı ve ona zarar vermek istemesem de kendimi durduramadım. On İçgüdü, I yönlendirilmiş ve enerji akıyor gelen Beni duvara doğru itti ve duvara çarptığında karanlık odada yoğun ve parlak bir ateş canlandı. Yakacak hiçbir şey yoktu, ama bu tür bir yangın öfkemle körükleniyordu, hiçbir başka bir hızlandırıcıya ihtiyaç duymaz.

Görünüşe göre babam başından beri benim hakkımda haklıymış, ben şeytani bir çocukmuşum.

Sonunda ulumayı bırakabildim, kurdum öne doğru yığıldı. Sam oradaydı, başı altımdaydı, beni ayağa kaldırdı, ikimiz de yarattığımız şeye bakıyorduk.

Siluetin olduğu yerde dönen bir portal vardı... belki de? Hava bulutlu olduğu için diğer tarafında ne olduğunu söylemenin bir yolu yoktu ama artık kesinlikle sağlam bir duvar değildi. İleriye doğru tökezlerken yorgunluk üzerime çöktü, ama ben adım atacak enerjiyi bulamadan bu geçidin kapanmasından korkarak kendimi bir adım daha atmaya zorladım.

Burnum girdaba değdiğinde kendimi destekledim ama acı yoktu, sadece k rk mde bir göç dalgası vardı. Başıımı  evirerek Sam'e teşekkür ettiğimi anlamasını umarak başımı salladım. Başıımı sallamama küçük bir havlamayla karşılık verdi ve ben de geçide dönüp geçmeye hazırlanmadan önce derin bir nefes aldım.  tede her ne varsa benim kaderimdi... Benden  alınmış olan gerçek.

Sonunda bu soru tırmada büyük fırsatımı bulmu tum ve bunu bo a harcamayacaktım.

I Büyülü bir bariyerden geçerek hiç bilmediğim bir duruma adım atmak beklediğimden daha az cesaret gerektirdi. Torma ve Torin'den uzak kalmaya o kadar hevesliydim ki

Dürüst olmak gerekirse, diğer taraf cehennem olabilirdi ve ben yine de bunun daha iyi bir seçenek olduğunu düşünürdüm.

Parlak, bembeyaz bir koridora geldiğimde, gözümü kırıştırıp görüşümü ayarlamam gerekti, sağımdaki harekete sıçradım ve onun Sam olduğunu fark ettim, kurdu o kadar siyahtı ki bir gölge gibi görünüyordu.

Sam! Sam! Lanet olsun. Muhtemelen çok tehlikeli olan bu görevde burada olmaması gerekiyordu. Onu kapı aralığından geri itmeye çalıştım ama tabii ki bir adım bile atamadan kayboldu.

Etrafı kokladım ama geçidin var olduğuna dair en ufak bir kanıt bile yoktu. Kurdum Sam'e hırladı ama o beni dürtmekle yetindi ve ben de sinirli bir huff çekerek odağımı tekrar koridora çevirdim.

Tek bir yöne doğru koşmaya başladık ve Sam'den emin değildim ama dakikalarca büyülü bir geçidin bizi buraya getirdiğini ve geri dönüş yolumuzun olmadığını düşündüm. Yeni arkadaşımı bu yolun sonunda bekleyen kadere mahkûm etmiş olabileceğim gerçeği dışında gerçek bir pişmanlığım yoktu. Onun geri dönme seçimi

Torma gitmişti, bu yüzden en iyisini ummak zorundaydık.

Ben hızımı artırırken Sam de benimle kaldı, etrafımızdaki manzara hiç değişmiyordu. Biraz daha ilerleyene kadar duvarlar boyunca dağılmış birkaç kapı fark ettim. Birinde durup altını kokladım ama ne bir koku ne de bir enerji hissi vardı. Olsa olsa, dikkat dağıtmak için tasarlanmış yanılsamalar gibi görünüyorlardı ve bunu aklımda tutarak ilerlemeye devam ettim. Koridorun sonunda ne olduğunu bilme ihtiyacım beni yönlendirdi; gerekirse kapılar için geri dönecektim.

Bir on dakika daha ağır aksak ilerledikten sonra hâlâ bir sona ulaşamamıştık ve kendimizi başka bir kafeste kapana kısılmış bulduğumuz için umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım. Torma'dan çok daha küçük bir kafes ama Torin yok, yani... umut ışığı.

Tam pes edip kapıların arkasını araştırmaya başlayacakken, gözüme bir karanlık girdabı takıldı. Birkaç metre ötedeydi ve nihayet koridorun sonuna ulaşmış gibiydik.

Biz yaklaştıkça, bu alandaki enerji daha da güçlendi ve geçide yaklaştığımızda, sanki arızalıymış gibi tıslamaya ve güç tükürmeye başladı. Ya da daha fazla yaklaşmamamız için bizi uyarıyordu. Bu uyarıyı dikkate almayacaktım çünkü buraya kadar bir umut ve hayalle gelmişim ve içgüdülerim bana gerçeğimin bu koridorun diğer tarafında olduğunu söylüyordu.

Sam, hakkını yemeyelim, beni takip etmekte en ufak bir tereddüt bile göstermedi ve gözleri korkmuş kurt-şekillendirici yanının, eskiden olduğu güçlü şekil değiştiricinin altında kaybolmaya başladığı giderek daha da netleşiyordu. Belki de burada *benim* gerçeğimden daha fazlasını bulacaktık.

Karanlığın kıvılcım saçan girdabına yaklaştıkça hava daha da ağırlaştı, ta ki enerjinin içinden geçene kadar. Sam ilk kez geri çekildi, kurdu her şeyi kaplayan sihir karşısında sızlanıyordu. Tadını alabiliyordum.

dil, tuzlu ve oldukça nahoş. Fırtına sırasında tüm kir ve pisliğin karıştığı, mavi ve yeşil suların gri ve çalkantılı hale geldiği bir okyanus gibi.

Buna rağmen ilerlemeye devam ettim ve bir tür sihirli bariyer tarafından geride tutulan Sam'in aksine, aynı sihir, lanet olası yerin sahibiymişim gibi kürkümden kayarak geçmeme izin verdi. Saniyeler içinde, tüküren, öfkeli karanlık buluttan sadece birkaç santim uzaktaydım.

Bir an durup yakından inceledim, dönen enerjide bir açıklık ya da kırılma aradım. Güvenli bir yol da diyebilirsiniz ama kesinlikle görünürde hiçbir şey yoktu.

İçeri girmek isteseydim, bu enerjiyi baştan kabul etmem gerekirdi.

Boynumu uzatarak, kurt burnumun ucunun karanlık bir girdaba sürtünmesine izin verdim, tüm bunlar olurken acı, ölüm ve büyüğü gömölme şeklinde en kötüsüne hazırlanıyordum. Bilgin olsun, düşüncelerimi takip eden herkes için, eğer ölüm ya da bir çeşit uyanık komada donup kalmak arasında bir seçim yapacak olsaydım, her gün ölümü seçerdim.

Temas eder etmez karanlık tepki verdi, dışarı fırladı ve kurdumun başını ve göğsünü sardı, o kadar sıktı ki bir süre hava alamadık. İlk başta mücadele etmedim, bu varlığın keşfetmesine izin verdim, yoğun gücü merkezimin derinliklerine inmeden önce kurt bedenimde dolaştı. Ya burada olma hakkımı onaylıyordu ya da büyüğü bir his yakalamaya çalışan büyük bir sapıktı. Her iki durumda da sıkışmıştım, hareket edemiyordum.

Tam nefes alamama sınırına ulaşmışken, dokunuş hafifledi ve kurdum içgüdüsel olarak uludu, sonunda havayı içine çekebildi. Enerji de buna tepki verdi, titredi ve bize doğru sallandı ve bu o kadar tanıdıktı ki bir anlığına deja vu hissine kapıldım.

Daha önce ne zaman sallanan siyah duman görmüştüm?

Beni serbest bıraktı ve uluma boğazımda düğümlenirken kendimi tamamen normal görünen bir geçide bakarken buldum. Karanlık ya da kıvılcım saçan bir güç görünmüyordu.

Nihayet yaklaşabilen Sam yanıma geldi, ikimiz de hafifçe dönen gri geçide bakıyorduk. Derin bir nefes daha çekerek ileri doğru bir adım attım ve geçidin ortasına doğru burnumu soktum, diğeri tarafa geçerken hiçbir dirençle karşılaşmadım.

Bu o olmalıydı... Benim gerçeğim.

Enerjim yükselirken ve içimden öncekinden çok daha güçlü ve kuvvetli bir uluma daha yükselirken bunu derinden hissettim. Anılarımı her ne ya da her kim aldıysa, kurdumu ve güçlerimi de bağlamıştı. Neden, ne zaman ya da nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyden emindim.

Beni öldürmeyerek büyük bir hata yapmışlardı - çünkü yaptıklarının bedelini ödeyene kadar asla durmayacaktım.

O Geçidin diğer tarafında beyaz koridordan eser yoktu. Ben bu yeni odaya adım atamadan Sam önüme fırladı.

Onu endişelendiren şeyin ne olduğunu merak ederek hızla etrafıma bakındım ve sonunda başımızın üzerindeki görüş hattını takip ettim.

Oh, kahretsin. Kapının etrafında dolaşan siyah kıvılcımlı duman bizi takip ediyordu. Bir kötülük bulutu gibi süzülüyordu, aslında öncekinden çok daha sakindi, enerjisi artık öldürücü değil meraklıydı.

Sam ve ben birbirimize baktık ve işte bu noktada geri dönüşü ben başlattım. Burada neler olduğunu tartışmamızın zamanı gelmişti çünkü bu durum kafamı karıştırıyordu. Kurdum benimle mücadele etmedi ve birkaç dakika sonra ayağa kalkabildim.

Uzuvlarımı sallayarak, kemiklerin kırılma ve bedenlerin yeniden şekillenme hissi kaybolana kadar bekledim. Burada kendimi daha güçlü hissettiğimi hemen fark ettim; bu bir tesadüf olamazdı, değil mi?

"Neredeyiz biz?" Sam, vardiyasından doğrulurken göğsünü ovuşturarak boğuk bir sesle sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim soluk soluğa çünkü göğsümde belli belirsiz bir heyecan uğuldamaya başlamıştı. "Bildiğim kadarıyla buraya daha önce hiç gelmedim. Hiç adım atmadım

Torma'dan çıkıp başka bir lanet boyuta ya da kızgın bir duman bulutuna karıştım, ama aynı zamanda... bu tanıdık geliyor."

Elini koluma koyarak beni durdurdu. "Sana ne olduğun hakkında hiçbir fikrim yok, ama o büyümlü kapıların diğer tarafında ne beklediğine dair hiçbir fikrin olmadan bu işi üstlenmenin ne kadar kötü olduğunu söyleyebilir miyim?"

Belalı ya da aptal. Çok ince bir çizgi.

"Neden geçtin?" Torma'da güvenle kalması gerekirken peşimden geldiğini hatırlatarak sordum. "Bu senin kavgan değil ve sen zaten bana yardım etmek için elinden gelenin fazlasını yaptın. Peki neden?"

Sam başını eğdi ve uzun bir iç geçirdi. "Hayatımın o kadar berbat geçtiğine inanır mısın, maceranda seni takip etmekle kaybedecek pek bir şeyim yok aslında?"

Empati içimde yükseldi. İstedimden daha fazlasını anlamıştım. "Sanırım seninle bu kadar çabuk bir bağ kurmamın bir nedeni de bu," dedim başımı sallayarak. "Sen ve ben aynıyız, sadece farklı sürülerde yetiştik. Torma'da kalmaktansa her şeyi seçerdim."

"Şimdi senin için daha iyi," diye fısıldadı, yüzünü kaldırdı, geçmişinin hayaletleri birkaç damla gözyaşıyla dökülürken gözleri parlıyordu. "Sen güçlü bir alfasın ve saygı görüyorsun. Başka bir sürünün seni kabul etmesi için yıllarca *yalvarman* gerekmedi. Diğer öğretmenlerden biri, Alfa Torin'in reddedilen dişilere karşı olan zaafı sayesinde transferimin onaylandığını söyledi. Aksi takdirde sonsuza kadar eski sürüme mahkûm kalacaktım."

Homurdandım. "O piçin yumuşak bir noktası var çünkü bana yaptıklarını telafi etmeye çalışıyor ama sebebi ne olursa olsun, süründen kaçabildiğin için mutluyum."

Omuz silkti. "Evet, ama dediğim gibi, hâlâ kafam karışık, o yüzden-" Durakladı, kelimeleri arıyordu.

"Kaderimi değiştirmek, sanırım. Bunu yaparken de saklanmayı ve yarım bir hayat yaşamayı bırakmam gerekiyor. Bunu yaparken de risk almalıyım. En başta beni seni bulmaya iten şey buydu."

Yanını dürterek uzun, sakinleştirici bir nefes verdim. "Seni biraz korkutucu bir düzeyde anlıyorum, ama diğer yandan bunu birlikte yapıyor olmamızı seviyorum. Ben de korkuyorum ama bunu başarabiliriz. Kadınlar her şeyi yapabilir, özellikle de birbirimize kenetlendiğimizde. Buna gerçekten inanıyorum."

Kolunu benim koluma doladı, sözlerimden güç almış gibi görünüyordu. "Ben de buna inanıyorum," dedi, sesi güvenle yükseliyordu. "Hadi yapalım şu işi. Birlikte neden burada olduğunu, bu yere ne olduğunu ve bize nasıl bir duman iblisi hayvanı miras kaldığını çözebiliriz."

Gerçek dostların, ne kadar nadir olsalar da, bizi nasıl cesaretlendirdikleriyle tanınabilecekleri gerçeği beni çok etkiledi

-İster sözlerle ister eylemlerle olsun, kendimizin en iyi, *en güçlü* versiyonları olmak için. Güçlü olamadığımız zamanlarda da bizi toparlamak ve bir arada tutmak için yanımızdaydılar.

Tıpkı şu anda olduğu gibi, bizi karşı karşıya olduğumuz yeni bilinmezliğe doğru ilk adımlarımızı atmaya iten şey birlikte duyduğumuz güven oldu.

Etrafımızdaki katliamı izlerken Sam başını salladı. "Bir kütüphaneydi, değil mi?" diye sordu.

"Evet, öyle olduğuna oldukça eminim," dedim, yukarıda yükselen oymalı tavanlardan duvarları kaplayan çok sayıda pencereye bakarak. Buradaki diğer her şey gibi onlar da artık çatlamış ve kırılmıştı, sadece moloz yığınınına dönüşmüşlerdi.

Geriye sadece parlak zemine gelişigüzel yığılmış beyaz raf parçaları kalmıştı. Bir zamanlar bu rafları süsleyen kitaplar da daha iyi durumda değildi, şimdi sadece dağılmış sayfalar ve yırtılmış kapaklar vardı.

"Kitap sever misin?" Sam, sesi tıkanmış gibi çıkarak sordu.

Başımı salladım, başım o aptal oyuncak bebeklerden biri gibi sallanıyordu. "*Büyük* kitap aşığı," dedim boğazım düğümlenerek. "Kendimi en kötü kâbusumun içine düşmüş gibi hissediyorum ve bunu daha da kötüleştirebilecek tek şey, lanet olası bir palyaço arabasının içeri girmesi, içinden on sekiz küçük palyaçonun çıkması ve sonra da kırık kitaplarla beni öldüresiye dövmeleridir."

Sam boğazını temizledi. "Oh, güzel. Bu arkadaşlıkta dramatik olanın ben olacağımdan endişeleniyordum."

"İçiniz rahat olsun..." Boğazım düğümlendi. "O konuda endişelenmene gerek yok."

Gerçekten güldü ve bir şekilde kendimi biraz daha iyi hissettim.

Odaya doğru ilerlerken kendimi alışılmadık bir şekilde sinirlenirken buldum. "Bunu her kim yaptıysa lanet olası bir katil," diye gürledim. "Nasıl yapabildiler?"

Sam artık gülmüyordu. "Evet, bir kitap katili ve eğer onları bulursak, lanet cesedi gömmene yardım edeceğim."

Çok ciddi idi ve ben de onun yanındaydım. "Tam olarak nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı?" I çünkü normal varoluşumuzun biraz dışında olduğumuz açıktı. "Hâlâ Dünya'da olduğumuzu mu düşünüyorsun? Ya da belki...?"

Sam bir başka kırık hayal yığınının hemen yanında durakladı. "Bak, ben sihre inanan biri değilim ama bugünden sonra... hala Dünya'da olmamız için hiçbir umut yok. Sol memem üzerine bahse girerim."

"Sol memem favorimdir," dedim ona. "Ama yine de bahse girerim çünkü seninle aynı fikirdeyim."

Kadın homurdandı. "Bildiğim iyi oldu."

Ama öyle miydi? Çünkü Dünya'da olmamak buradaki tüm hikâyeyi değiştirmişti ve bu yerin gerçeğini ortaya çıkardığımızda nereye varacağımızdan emin değildim.

Yıkık kütüphaneye doğru yürüdükçe enkaz daha da büyüyordu, ta ki neredeyse odanın daha derinlerine inemeyecek hale gelene kadar.

"Burada nasıl kimse olmaz?" Sam daha iyi görebilmek için ayak parmaklarının ucuna basarak sordu. "Bu yıkım sırasında hepsinin öldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim, hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı içimde savaşıyordu. Gerçeğimin burada olduğundan çok emindim ama bulduğum tek şey kırık bir kütüphaneydi. Belki de beynim için bir alegoriydi çünkü şu anda burada gördüğümde başka bir şey olmamaya bir adım uzaktaymışım gibi hissediyordum.

"Belki de şu en büyük yığının üzerine tırmanmayı denemeliyiz," dedi Sam, raflardan bazılarını yoldan kaldırarak için yaklaşıyor. "Henüz pes etmemeliyiz."

Durduğumuz yere yakın bir yerden gelen hafif bir sesle, bir itiş kakışla kesildi. Sam ve ben hızlıca birbirimize baktık, sonra ikimiz de aceleyle ilerledik. "Alo?" Sesi duyduğum yere en yakın taraftan kitapları ve tahta parçalarını kaldırmaya başlayarak seslendim. "Orada kimse var mı? Seni çıkarıyoruz."

Bir itiş kakış daha oldu ve onunla birlikte eski yosun ve toprak kokusu da geldi. Bunlar kütüphane kokuları değil, yaşayan bir varlıktı. "Altında biri var," dedim aceleyle ve Sam'le birlikte eşyaları yığından uzaklaştırmak için çılgınca çalıştık.

En ağır parçayı indirmek birkaç dakikamızı aldı ve bu sırada itiş kakış daha yüksek sesle duyuluyordu. "Umarım dev bir fare değildir," dedi Sam, tedirgin bir ifadeyle aşağıya bakarak. "Bu kadar ağırlığın altında başka bir şeyin hayatta kalabileceğinden şüpheliyim. Tabii parçaların arasında hareket edebilecek kadar küçük değilse."

Eğer daha büyük bir varlık olsaydı, hayatta kalabilmek için son derece güçlü olması gerekirdi. Güçlü ve muhtemelen tehlikeli. Yine de yardım edebilecekken kimseyi kapana kısılmış ve yaralı halde bırakamazdım; bu benim doğamda yoktu.

Bu düşünceyle Sam ve ben enkazın son katmanlarını kaldırmak için çabaladık ve sürpriz bir şekilde bulut da bize yardım etti ve en ağır parçaları almak için aşağıya indi.

nesneler, puslu maddesi görünüşe göre katılaşabiliyor ve rafların etrafını sararak onları yığından sürükleyebiliyor.

Fiziksel çalışma, zihnimin panik bölgesine girmesini önlemeye yardımcı oldu, ancak bunun ortaya çıkarılacak yeni bir ipucu olduğunu ummak için bir saniye buldum.

Cevap aramak için gelmiştim ve bu noktada sadece daha fazla sorum vardı ama doğru yönde ilerlediğimiz sürece zorlamaya devam edecektim.

Başka seçeneğim yoktu.

I Varlığı serbest bırakmamız en az on dakika daha sürdü. Bir sıçan, hamamböceği ya da başka bir yaratık değildi, ama aynı zamanda bir insan ya da şekil değiştiren de değildi.

kesin olarak biliyorduk.

Daha önce ortaya çıkarabileceğimiz şeylerden korkmasına rağmen, Sam aşağıya ilk dalan ve onlara yardım eden kişi oldu. Ben daha yavaşım çünkü tüysüz, bir metre boyundaki... küçük adama bakmaktan kendimi alamıyordum.

Kabaca insansı, boğumlu ve sertleşmiş bir derisi vardı. Küçük boyuna rağmen çok güçlü olmalıydı çünkü çok büyük ve ağır bir kitap ve raf yığınının altına gömüldüğü için gözle görülür bir yarası yoktu.

Yaratık oturur pozisyona geldiğinde yüzündeki son tozu da sildi ve bana dönmeden önce Sam'e gülümsedi. Kocaman gözleri benimkilere kilitlendiğinde, karanlık, kırışmayan küreler içimde tedirginlik yarattı.

Tam uzaklaşmak üzereyken, "Mera?" dedi.

Bir an için korktum, sonra bunun tam da beklediğim şey olduğunu hatırladım. Daha önce burada bulunduğumun kanıtı. Dizlerimin üzerine çökerek uzandım ve ellerine tutundum; neredeyse parmaklarımı ezecek olan sıkı kavrama, yaratığın ne kadar güçlü olduğunu doğruladı.

"Beni tanıyor musun?" Boğuldum. "Benimle daha önce tanıştın mı?"

Varlık başını sallamadan önce bakışlarımız uzun bir süre kilitli kaldı. "Seni çok iyi tanıyorum, Torma şekil değiştirenlerinden Mera Callahan."

İçimden bir damla gözyaşı kaçtı ve titreyen bir nefes alarak kendimi kontrol altına almaya çalıştım, yoksa düşüp bu zavallı adamın üzerine ağlamayacaktım.

Yaratık bana gülümsedi, ince dudaklarının çarpık kıvrımı garip bir şekilde beni sakinleştirdi. "Ve sen sormadan söyleyeyim, benim adım Gaster. Faerie'nin demi-fae'sinden bir goblinim ve kendimi sizin anladığınız anlamda erkek olarak tanımlıyorum."

Sertçe yutkundum. "Bütün bu soruların aklımdan geçtiğini nereden bildin...? Dur bir dakika. Az önce 'Faerie' mi dedin?"

Gülümsemesi büyüdü. "Sen değişmedin, kızım. Anıların olsun ya da olmasın, her zaman etiketlere ihtiyacın olacak."

Duman bulutu Gaster'ın etrafını sararak yaklaştı. Saldırıp saldırmayacağından emin olamadan eğildim. Gaster güldü, kaba, gıcırtilı bir ses. "Ah, evet, Inky'nin seni bulacağını bilmeliydim."

Onunla Inky'nin arasına baktım.

"Duman bulutunun bir adı mı var?" Ağrıyan beynim her şeyi bir araya getirmeye çalışırken sordum.

"Ona bu ismi sen verdin," dedi Gaster bana. "Öylece kaldı."

Başımı iki yana salladım. "Hatırlamıyorum," diye nefes aldım. "Bunların hiçbirini hatırlamıyorum ve denediğimde başım bıçaklı bir kavgada yumruklanmış gibi hissediyorum."

Gaster, benim ufak bir yardımına ihtiyaç duyarak kendini ayağa kaldırdı. "Aradığın cevaplar bende," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece enerjimi geri kazanmam için bana biraz zaman ver."

Cevaplar! Acayip cevapları vardı.

İçgüdülerim haklıydı ve Samantha Rowland'a bugünkü yardımını için sahilde bir ev borçluydum. Lafı açılmışken... "İyi misin?" Ne kadar solgun görüldüğüne dikkat ederek sordum.

Kabaca yutkunurken boğazı hareket etti. "Emin değilim.

Bulduğunuz bu varlık kim?"

Başımı öne eğdim. "Adının Gaster olduğunu söyledi, demi-fae'den bir goblin."

Bana baktı. "Ve sen demi-fae konuşuyorsun?"

İşte o anda neden bu kadar solgun ve şaşkın görüldüğünü anladım. Gaster İngilizce bilmiyordu ve görünüşe göre ben de onun konuştuğu dili konuşuyordum. Tıpkı Torma'daki Japon alfa gibi.

Gaster boğazını temizledi ve ben de gözleriyle buluşmak için aşağıya baktım. "Kütüphanedeki evrensel çevirmen, Solaris Sistemi kapılarıyla birlikte yok edildi. Başımız büyük belada ve korkarım bu karmaşayı düzeltmemize yardım edebilecek tek kişi sen olabilirsin."

"Lanet olsun," diye nefes aldım. "Demi-fae dilinde konuşurken bile az önce söylediklerinin sadece yarısını anlayabildim. Belki de en baştan başlayıp bana her şeyi anlatabilirsin."

Başını salladı, öne doğru adım atarken yüzünü buruşturdu. "Katılıyorum ama yapılanları geri almak için çok geç olmadan önce gerçekten ne kadar zamanımız olduğundan emin değilim."

Oh, mükemmel, daha uğursuz tahminler.

"Yardıma ihtiyacı var mı?" Sam hâlâ kafası çok karışık bir şekilde sordu. "Yiyecek, su ya da tıbbi yardım?"

Sorularını Gaster'a tekrarladım ve o da başını salladı. "Hayır, ben iyiyim. Enerjim beklediğimden daha hızlı geri dönüyor ve sanırım artık sana kıyafet bulacak gücüm var. Rahatladığında, neler olduğunu hızlıca birbirimize anlatabiliriz."

Sam'e onun sözlerini tekrarladım ve o da rahatlamış bir nefes verdi. "Evet, bak, şekil değiştiren olduğumuzu biliyorum ama bir noktada tüm vücut parçalarımın dünyayı selamlamamasını tercih ederim."

Benden gerçek bir kıkırdama kaçtı. "Evet, aynı." "O zaman beni takip et," dedi Gaster, daha şimdiden Enkazın arasında ilerlerken enerji doluydu. Yıkımı gördükçe yüzü düştü, yanaklarında çatlaklar oluştu. "İlk saldırı sırasında bayılmıştım," dedi.

üzüntüyle söyledi. "Görevlilerimi koruyamadım. Sanırım diğerleri gibi Bilgi Kütüphanesi'nden sürgün edilmememin tek nedeni, o kargaşada beni gözden kaçırmış olması."

O mu? Kahretsin, gerçekten çok fazla sorum vardı ama şimdi zamanı değildi. Gaster olan biten her şeyi anlatacağını söylemişti; tek yapmam gereken sabırlı olmaktı. Ki bu benim güçlü bir karakter özelliğimdi. Yanılsama ile birlikte.

Sonunda kütüphanenin ana girişin doğusundaki bölümüne ulaştığında, kötü bir şekilde ezilmiş gibi görünen depo dolaplarını aramaya başladı. Onu beklerken Sam'e demi-fae dilini bilmediği için anlamadığı her şeyi anlatarak vakit geçirdim.

Normal bir vites değiştirici gibi.

Sonunda Gaster elinde uzun beyaz çarşaflarla ortaya çıktığında, derme çatma togalar yapmamıza yardım etti, arkadaşım tamamen hazırды. Ve sonra, çıplak kısımlarımız giydirildiğinde, Gaster bizi yıkımla kaplı olmayan çok az noktadan birine götürdü ve oturmamızı işaret etti.

"Ben tercüme ederim," dedim Sam'e.

Toga giymiş bir tanrıça gibi görünerek başını salladı. Sam'in patates çuvalı giyip yine de muhteşem olabileceğinden oldukça eminim. "Sonuna kadar bekleyebilirim. Bunun senin hikâyen olduğunu ve bu gerçeği ortaya çıkarmak için uzun zamandır beklediğini biliyorum."

Teknik olarak o kadar uzun sürmemiştii ama sanki sonsuzluk gibi gelmişti.

"Teşekkür ederim," dedim, Gaster boğazını temizleyip tüm dikkatimi çalmadan önce.

"Buraya neredeyse iki Dünya yılı önce gelmişsiniz," dedi.

Midem şiddetle dönmeye başladı. "İki yıl mı?"

Tekrarladım,

dudaklarımın titrediğini hissettim. "Torma sürüsü stazlarına kilitlendiğinde mi?"

Gaster başını salladı. "Birkaç ay boyunca durağanlık içindeydiler, hepsi bu. Son iki yıl normaldi.

ama belli ki birileri zaman çizelgesini değiştirmiş."

Ağzımı açıp kapadım, hiçbir kelime çıkmadı, çünkü konuşmayı bırakın, tutarlı dūřunceler bile oluşturamayacak kadar sersemlemiştim. Tüm sürüler zaman çizelgesinin bu yeni versiyonunu hatırlamış, hiçbiri küçük tutarsızlıkları sorgulamamıştı. Bunu yapan varlık nasıl oluyordu da on binlerce şekil değiştirenin zihnini değiştirebilecek kadar güçlüydü?

Sam yüzümdeki yıkıma tepki vererek kolunu bana dolamak için yaklaştı. "Ne dedi?" diye ısırdı. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım, sertçe yutkundum. "Hayır, gerçekten iyi değilim. Bana buraya iki yıl önce geldiğimi ve Torma'da uzun süreli bir durağanlık olmadığını söyledi. Bu da iki aylık anılarımı kaybetmediğim gerçeğine dayanıyor... İki yılını kaybettim."

Bana bakarken kaşları çatıldı. "Biliyorsun," dedi yavaşça. "Torma'nın kilitli olduğuna dair anılarım var, ama bir parçam da staz olması gereken dönemde onlara başvurduğumu hatırlıyor. Başvurduğumu ve reddedildiğimi."

Tüm bu lanet olası durumda pek çok boşluk vardı ama Sam de diğerleri gibi şaşkınlığını bir kenara bırakmıştı. Semeyi bırakamayan tek kişi bendim.

"Buraya efendimiz Gölge Canavar tarafından getirildin," diye devam etti Gaster ve dağılan dikkatimi tekrar ona yöneltti.

"Gölge Canavar mı?" şok içinde bir kez daha papağan gibi tekrarlayarak onayladım.

Göğsümde sert bir çarpıntı hissettim ve bu Torma'da hissettiğimden farklıydı. Avuç içim de her zamankinden daha güçlü bir şekilde kaşınmaya başlamıştı ve aynı anda kurdum yüzeye çıktı, neredeyse beni yer değiştirmeye zorluyordu.

Bir şekilde onu geri çekmeyi başardım çünkü sorularımızı sormak için bu formda kalmamız gerekiyordu. "Biliyorum

Gölge Canavar mı?"

Gaster başını salladı. "Oh, evet, çok iyi. Siz arkadaşsınız. Belki arkadaştan da öte, sanırım, ilişkinizin iç işleyişine pek vakıf olmasam da. Ama hiç kimseye sana davrandığı gibi davrandığını görmedim. Sen özelsin Mera. Canavarı daha iyiye doğru değiştirdin ve iki bin yılını korku ve kontrolle yöneterek geçirmiş güçlü bir varlık için bunun bir anlamı var."

Bunların hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu ama yine de ona inanmıştım. Bunu göğsümün derinliklerinde, kocaman bir boşluğun olduğu yerde hissettim. Torin'in doldurmaya çalıştığı bir boşluktu bu, ama gerçekten kaybettiğim şeyin yerini tutamazdı.

Bir dostum.

"Gölge." İsmi dilimde test ettim ve Inky bana sarılarak karşılık verdi.

Gaster heyecanla, "Ona böyle seslenmişsin," dedi. "Hatırlamaya mı başladın?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz ama tanıdık geliyor. Üzerime her ne büyü yapıldıysa, bariyerini her zorladığımda bana acı verecek şekilde tasarlanmış. Anılarımın geri dönmesi için bir yolunu bulmam gerekiyor. Bu büyüyü kim yaptıysa, yeni hayatıma alışacağımı ve tabiri caizse olay örgüsündeki boşlukları hiç sorgulamayacağımı ummuşlar."

Gaster'ın kahkahası yine içinden geldi. "Seni hiç tanımıyorlar. Sürekli her şeyi sorguluyorsun. Bu senin çekiciliğinin bir parçası."

Bu noktada, bu küçük adama sarılmak istedim, ancak burada rahatsız edici olabilir diye bundan kaçındım.

"Peki anılarım nasıl alındı? Ve kütüphaneye ne oldu?"

İşte o zaman ayıldı, zaten duymaktan hoşlandığım o tuhaf kahkahası da gülümsemesi kadar çabuk kayboldu. "Sana çok güçlü bir büyü yapılmış," dedi gözlerini indirerek. "Gözlemlediğim kadarıyla, büyü yapıldığı sırada kütüphanenin dışında olan neredeyse herkes

büyüden etkilendi. Bu duvarların içindeki bizler bir şekilde korunuyorduk."

Başımı salladım, içimde bir korku oluşsa da onu devam etmesi için cesaretlendirdim.

"Gölge kütüphanenin dışındaydı," dedi aceleyle, "ve seni unutması için ona büyü yapılmış olsa da, bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. Kütüphaneye döndüğünde, onu hiç görmediğim kadar canavarlaşmıştı. Kontrolünü kaybetti, kütüphaneyi ve Solaris Sistemi'ni yok etti. Ne aradığını bilmiyordu ama ondan önemli bir şeyin çalındığını biliyordu. O..." Gaster başını salladı. "Felaketti ve serpintiden kimin kurtulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Gördüğünüz gibi herkes gitti ve kapılar yok edildi. Dış dünyadan yardım almanın tüm yollarıyla birlikte."

"Solaris Sistemi nedir?"

Bu noktada Sam için tekrar etmekten vazgeçmiştim ama o sözünde durdu ve sabırla bekledi.

"Bu kütüphaneye bağlı bir kapılar ağıydı." Elini salladı ve uzun bir nefes verdi. Hüzünlü bir nefes. "Bu, tüm dünyalardaki en güzel ve eksiksiz bilgi portallarından biriydi. Şimdi sonsuza dek kaybolacak olan bilgi."

Tamam, eğer o ağlasaydı, ben de ağlardım çünkü bu yürek parçalayıcıydı.

"Dünyalar sistemimizde her biri farklı bir dünyaya açılan on kapı vardı. Buna benim evim olan Faerie dünyası da dahil."

Vampirlerin yaşadığı Valdor ve herkesin hafızası silindiğinde bulunduğumu söylediği Gölge Diyarı da dahil olmak üzere bir sürü başka ismi tekrarladı.

"Simone burada, kütüphanede miydi?" Sordum, çünkü öğrendiğim diğer her şeyle birlikte mantıklı olan buydu.

Gaster daha dik oturarak başını salladı. "Öyleydi! Efendi Gölge canavarını serbest bıraktığında o da buradaydı.

Ondan sonra ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Kalbim yüksek sesle çarpıyordu ve bir elimi göğsüme bastırarak kendimi tutmaya çalıştım.

"Yaşıyor," diye karar verdim, hâlâ başka bir olasılığı kabul etmeyi reddediyordum.

Başını salladı. "Buradan canlı çıkma ihtimali var. Pek çok kişi kapılar sökülmeden önce oradan kaçtı. Ve Valdor'un Usta Vampiri Lucien'le birlikteydi. Eğer onu kurtarabilseydi, kurtarırdı."

Titreyen ellerimi bacaklarımın altına sokarak panikle mücadele ettim. Bu yolculuğa çıktığımda ne bulmayı beklediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Her zamanki gibi adım adım ilerliyor, bilgiler bana geldikçe onlarla başa çıkmaya çalışıyordum ama cidden... *Cidden!*

Bu, herhangi bir şekil değiştirenin kabul etmesi beklenenden çok daha fazlasıydı. "Anılarımı geri getirmenin bir yolu var mı?" Bunun tüm boş noktaları dolduracağını ve damarlarıma dolan düşük seviyedeki paniği ortadan kaldıracığını umarak sordum.

"Çok güçlü bir varlık seni lanetledi," dedi Gaster, beni yakından incelemek için eğilerek. Kendimi kötü habere hazırladım. "Ve güçlerinin çoklu çapraz hatlarını kırmak kolay olmayacak olsa da, bir yolu olabilir. Sadece..." Uğursuz bir şekilde sözünü kesti.

"Ne? Her şeyi yaparım."

Çapraz çizgiler mi? Bu, hafıza büyüüne karşı savaşırken kafamda gördüğüm güneş ışığı ve ay ışınlarından oluşan duvar olmalıydı.

"Bu büyüü bozmak için senin de bozman gerekiyor," dedi ve yara bandını bir hamlede çekip çıkardı. "Büyünün gerçek benliğinize sızmak için yeterince zamanı oldu ve onu ortadan kaldırmak için..." Kimsenin bu cümleyi bitirmesine gerek yoktu.

Benim için fark etmezdi. Sonuçları ne olursa olsun, onları kabul edecektim. "Artık bu şekilde yaşayamam, Gaster," dedim ona, hiç kuşku yoktu. "Her şeyimi özlüyorum

ANILAR ve hayat değiştiren deneyimler.

Bu değer risk."

Gaster başını salladı ve benimle tartışmaya zahmet etmemesine bayıldım.

Yeterince gl olmayabilirdim ama en azından bana bir şans veriyordu.

Bazen herkesin ihtiyaı olan tek şey bir şanstı.

W Gaster büyüğü için malzeme bulmaya gittiğinde zamanımı volta atarak, stres yaparak ve Sam'e kaçırdığı bilgileri anlatarak geçirdim.

"Gölge Canavar mı?" diye fısıldayarak ıgılık attı, sonra da ağzını bir çırpıda kapattı. Başını iki yana salladı. "Düşünmesi bile çok çılgınca. Bu hayatı nasıl yaşadığını anlamıyorum ve hepsi elinden alındı."

"Gaster bu konuda çok az ayrıntı verdi," dedim, kendimi incitecek kadar sert düşünerek, "ve tahminimce bunun nedeni yaşanan büyük olayların çoğunda orada olmamasıydı. Eminim bana yanlış bilgi vermek istemez."

"Bu yüzden bu hafıza geri dönüşü ölümü göze alacak kadar önemli, değil mi?"

Emin değil gibiydi. Onu suçlayamazdım ama goblin arkadaşımız gibi o da beni vazgeçirmeye çalışmadı. Hepimiz kendi kararlarımızı verebilecek yetişkinlerdik ve onlara gerekçelerimi açıklamak zorunda kalmamam güzeldi. Anladılar. Ve ikisinin de aynı kararı vereceğini hissediyordum.

Gaster döndüğünde, Sam ve ben yirmi kitap kurtarmıştık; büyük fae savaşlarından biriyle ilgili olduğu anlaşılan bu kitapların çoğu hasar görmemişti.

yakınlarda düzgünce istiflenmişti. "Ah, teşekkür ederim," diye bağırdı Gaster, kolları parşömen ve kavanozlarla dolu halde aceleyle kalkarak. "Burada kaybettiklerimiz yıkıcılığın da ötesinde. On dünyadan ve binlerce yıldan gelen paha biçilmez bilgiler."

Yalan yok, neredeyse kusacaktım. Gölge Canavar'ın hesap vermesi gereken çok şey vardı, her ne kadar bunlar olduğunda akli başında olmasa da.

"Şimdi, emin misin?" Gaster eşyalarını yere yaymaya başlarken son bir kez daha kontrol etti.

"Ben hazırım," dedim inançla.

Gerçekten öyleydim çünkü alternatif, aradığım tüm cevapları alamadan bu dünyadan uzaklaşmak ve Torin ile Torma'ya geri dönmekti. Zor bir geçişti, millet.

"Bu çemberin içine yatmanı istiyorum," dedi Gaster ve sadece birkaç saniye içinde beyaz tebeşirle çok karmaşık görünümlü imge ve sembollerden oluşan bir çember çizmeyi başardığını fark ettim. "Buna büyü küresi deniyor," diye açıkladı, "ve seni ve bizi her şeyden koruyacak" - boğazını temizledi - "anıların üzerindeki bu bağın yok edilmesiyle ortaya çıkabilir."

Uğursuz ama şaşırtıcı değil. Gaster bana histeriye yatkın bir varlık gibi gelmedi ve bu *prosedür* hakkında konuşurken sesindeki gerçek endişeyi gizleyemedi. Büyü küresi mükemmel bir seçimdi.

Sam uzandı ve ben yanından geçerken elimi tuttu. "Bu iş sende," diye fısıldadı. "Sana doğru atılan her ne olursa olsun, onu yakalayıp daha da sert bir şekilde geri atacağını biliyorum."

Sıkmasına karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

Gözlerimiz buluştu ve endişeli görünmesine rağmen, endişesi bakışlarındaki sarsılmaz güvenden çok daha azdı. Bunu yapabileceğimi düşünüyordu ve ben de ona haklılığını kanıtlamaya kararlıyım.

Hazır olduğumda, çemberin içinde uzandım ve benim için mükemmel boyutta olduğunu gördüm. Üzerimde bir güç titreşimi

deri, hızlı, elektrik gibi. Gaster etrafımda imgeler çizmeye devam etti ve büyü küresinin son bölümlerini kapatırken, enerji üzerime yerleşti.

"Küre tamamlandı," dedi Gaster, sesi boğuktu, sanki aramızda gerçek bir bariyer varmış gibi. "Kendini hazırla, Mera Callahan."

Gözlerimi kapattım ve parmaklarımı yere geçirerek hayatım pahasına tutundum. Çok az çekiş gücü vardı ama yine de beni yerimde tutan bir çapa gibi hissediyordum. Gaster ilahi söylemeye başladı, kelimeler kütüphanenin her yerinde yankılanana kadar sesleri yükseldi.

İlahi beynime giriyor, dönüyor, güç ve hacim kazanıyordu. Sonunda, başım patlayacakmış gibi hissettiğimde ve çılgılık atmanın eşiğine geldiğimde, Gaster'ın son sözü bir akor gibi üzerimde çınladı.

Derinleşen bir akor, bedenim onunla birlikte titreşiyor, sanki her bir hücrem zıplıyor ve hızlanıyordu. Bedenim yerden ayrıldı, büyü küresi tamamen sürüklenmemi engelleyen tek şeydi.

"Dayan, Mera!" Sarsıntı şiddetlenirken Sam bağırdı. "Neredeyse bitmek üzere."

Onun benim bilmediğim bir şey bildiğine güvenerek gözlerimi daha sıkı kapattım ve bilinmeyenden korkmayı bıraktım. Kendimi büyüye bıraktım ve işini yapmasına izin verdim. Beynim karmakarışık olana kadar titreşim arttı. Kim olduğumu, nerede olduğumu ya da neden orada olduğumu hatırlayamıyordum. Ama nasıl çılgılık atacağımı kesinlikle hatırlıyordum.

Acı baş edebileceğimden daha fazla arttığında, göğsümden ve ağzımdan çılgınlıklar yükseliyor, saatlerce, günlerce, haftalarca devam ediyordu. Acının ötesinde bir acı. Parçalanmış bir zihin ve beden. Anılarımın üzerindeki kalkan parçalara ayrılırken, etrafımda ve içimde ışıık çizgileri paramparça oldu. Ve acı devam etti.

Hıçkırarak.

Çılgılık

atarak.

Kaybolmuş.

Tek başına.

Gölge... Gölge... Gölge.

Gölge neredeydi?

Ruhum daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde öfkelenildi, bedenimdeki acının neredeyse tamamen yok oluşunu bile gölgede bıraktı. *Gölge Canavar.* O benim düşmanım ya da anılarımı çalan varlık değildi.

O benim *her şeyimdi.*

Gücüm kafesinden kurtulup küreyi doldururken ve tüm bedenimi kaplarken alevler de benimle birlikte öfkeleniyordu. Bununla birlikte acı azaldı ve sonunda çılgınlıklarım kesildi ve nihayet huzura kavuştum.

Omzuma hafif bir dokunuş beni karanlıktan uyandırdı ve Gaster adımı söylediğinde aceleyle ayağa kalktım, daha fazla anı serbest kaldığında başım bir kırıcı gibi çarpıyordu.

"Başardın," dedi Gaster, sesini alçak tutmaya devam ederek, "beynin iyileşir iyileşmez anıların geri gelecek."

Bir şekil değiştiren olarak beynimdeki hasarın saniyeler içinde iyileşmesi gerekirdi ama anlaşılan bana her ne yapıldıysa normalden çok daha derinlere inmiş. Çarpmanın durması en az on dakika sürdü ve nihayet başımı kaldırıp etrafıma baktığımda gördüğüm yıkım beni ancak o anda gerçekten anlayabileceğim bir düzeyde etkiledi.

"Kütüphanem." Nefesim kesildi ve sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım, derin nefesler almaya çalışırken ellerim gözlerimi kapatmak için yukarı kalktı. Başımı kaldırıp Gaster'a baktığımda, onun yüz ifadesi de en az benim hissettiğim kadar kırılmıştı. "Seni özledim," diye mırıldandım. "Seni unuttum."

Öne doğru eğildi ve kollarını bana doladı, sahip olmasını beklediğiniz gücün yaklaşık on katıyla tutundu. "Ben de seni özledim, Mera. Ama bunu nasıl düzelteceğimizi bulacağız."

Anılar geri dönmeye devam etti, çoğunlukla pürüzlü görüntüler halinde ve onları yavaşça incelemek zorunda kaldım çünkü telaş çok fazlaydı.

"Gölge Diyarı'ndaydık," diye mırıldandım, "ve iki bin yıl önce tüm olaylar dizisini başlatan Gölge'nin eşi Ixana'yı yeni yenmiştik..." Hikâyemin son anahtarını bulduğumda kelimelerim tükendi. Son hain.

"Dannie'ydi," diye fısıldadım. "Dannie, Shadow'un annesi ve Nexus'tan doğan bir tanrıça. Bizi kurtarmaya çalıştı. Ixana kullanamam diye Faerie'den gelen güçlü bir taşı yedi ama güç onu bozdu. Onu değiştirdi. Onu dengeyi korumaya takıntılı bir anka-tanrıça melezeine dönüştürdü. Ona göre bu, şekil değiştirenlere geri dönmem ve alfa-eş olmam gerektiği anlamına geliyordu."

Ben anlattıkça anılar daha da netleşiyordu. Sam'e her şeyi hızla tekrarlardım, böylece o da beni takip ediyordu.

"Bir tanrıça," diye nefesi kesildi. "Hâlâ bu dengeyi korumaya kararlı olan bir tanrıça mı? Ne yapacağız biz?"

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Neye ihtiyacım olduğunu, nokta. Çantam. Gerçek olanıma.

Göğsümdeki çarpıntı canlandı ama bu sefer korku ya da kafa karışıklığı yoktu. Dr. Google yanılmıştı; bu kalp krizi değildi. Angel'la olan bağımı hissediyordum. Ve avucumda, eskiden morumsu bir iz olan aynı yerdeki kaşıntı da Midnight'a, yani bağlandığım sise aitti. Dünyalar sisteminde bir yerlerde kayıp olan sürümü hissediyordum.

"Gölge, Melek, Simone ve Gece Yarısı nerede?" Aceleyle sordum. Simone kütüphanedeydi, bu yüzden hafızası muhtemelen korunmuştu ama geri kalanı benimle birlikte Gölge Âlemindeydi. Çabucak ayağa kalktım. "Gaster, lütfen, bana nerede olduklarını söylemelisin."

Ellerini açtı, yüzü yıkıntı içindeydi. "Nerede olduğunu kesin olarak bildiğim tek kişi Inky. Belli ki bunca zamandır Dünya'dan Gölge Diyarı'na giden koridoru koruyordu."

Tıpkı onun dediği gibi, sis aşağıya indi ve bu sefer onu gördüğümde, uğursuz bir bulut tarafından takip ediliyormuşum hissi kayboldu. *O benim Inky'mdi.*

Etrafımı sardı ve ben de ona sarılabildiğim kadar sarıldım. Gerçek bir madde yoktu ama temas kurduğumuzu hissettim. "Inky, dostum." Hıçkırarak ağladım. "Tanrım, seni nasıl unuttum? Her şeyi hatırlıyor musun? H a t ı r l ı y o r s a n bir kıvılcım çak."

Benden uzaklaşarak daha da büyüdü ve iki kez kıvılcım çıkardı.

"Tamam, lanet olsun." Sisler bile etkilenmişti. Lanet olası Dannie ve onun aşırı başarısı. "Ama benim bir tehdit olmadığımı biliyordun çünkü kapıdan geçmeme izin verdin."

Bir kez kıvılcım çıkardı.

Şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. "Inky ve Midnight, Shadow ve bana bağlılar, bu yüzden tıpkı bizim gibi büyüde kayboldular."

Torin'in yatağında uyandığımdan beri bir korku hissediyordum ve bunun bir kısmı o iğrenç piçle ilgili olsa da, çok daha fazlası Dannie yüzündendi. Bana ve tüm sürüme yaptıkları yüzünden.

"Gölge'yi bulmalıyım."

Bu beni patlayana kadar dolduran bir ihtiyaçtı. Gaster başını salladı. "Bu iyi bir fikir değil Mera. Kütüphaneyi ve buradaki tüm kapıları yok etti. Efendi gerçek bir canavar ve... ya siz de onun öfkesiyle yok olursanız?"

Bunlar hikayemin Gaster'ın bilmediği kısımlarıydı çünkü orada bulunmamıştı.

"Gölge beni yok edemeyecek," dedim kendime güvenerek. "Öncelikle, düşündüğünden daha güçlüyüm. Ben Nexus'tan doğdum... Dannie'ye benzer bir varlığım. Gölge'ye denk biriyim."

Birden fazla şekilde. Her dokunuş ve öpücük -ilk öpücüğümüz- zihnimde parlak bir anı ışığı gibi yandı.

Benden çalınan her bir anı.

"İkincisi, farkına varsın ya da varmasın, Dünya'ya giden koridoru çok özel bir nedenden dolayı kırmadan bıraktığına inanıyorum. Onu geri getirebilecek tek varlık benim."

Gaster bakışlarımı tuttu ama tartışmadı. Sanki her şey mantıklıymış gibi başını salladı.

"Anahtar sensin," dedi. "Tanrılara şükürler olsun ki Torma'da hayatın içine düşmedin."

İşte o zaman yaşananların gerçek yüzü yüzüme sert bir şekilde çarptı. Artık tüm bağlamı, anıları, geçmişi biliyordum. "Dannie bunu nasıl yapabildi?" Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak fısıldadım. "Sürümün bana ne yaptığını biliyordu. Biliyordu amına koyayım. Ve beni onlara geri gönderdi. Torin'e. İçgüdülerime güvenmemiş olsaydım..."

Jaxson'ı ve diğerlerini dinlemiş olsaydım başıma gelebileceklerin dehşetiyle dalıp gittim. Alfa ile yatağa düşerdim ve benden çalınan şeyin ne olduğunu asla bilemezdim.

"Güneş patlaması taşı sıradan bir peri taşı değildir," dedi Gaster elimi tutmak için uzanarak. "Bırakın onu özlerine almayı, çok az kişi ona yakın olmaktan kurtulabilirdi. Yozlaşma Dannie'nin hikâyesi için gerçekten tek sondu ve korkarım ki taş onun gücüne gerçekten kök salmak için zaman buldukça, 'denge' hakkındaki görüşleri daha da kötüleşecek."

Bir bakıma Dannie de burada bir kurbandı ama yaptıklarından pişmanlık duymadığı sürece o da bir düşmandı. Sürümün başa çıkması gereken bir düşman.

"Canavarın izini sürmeme yardım edecek misin?"

"Evet," dedi Gaster. "Haklı olduğun noktalar var ve bence kaybettiği için öfkelenildiği şey sendin. Onu bize geri getirebilecek tek kişi sensin."

"Aynen öyle," dedim.

Hayatımda çok şey kaybetmiştim ve Dannie'nin bana yaptıkları bunların hepsini aşmıştı ama bana ikinci bir şans verilmişti. Boşa harcamayacağım bir şans.

Öncelikle, artık Gölge Canavar'a aşık değilmişim gibi davranmak yok.

Umutsuzca, *umutsuzca* aşık.

Kafamda unuttuğum ama kalbimde asla unutamadığım bir canavar. Torin'in her zaman şımarık, bencil, *zayıf*, *huysuz* bir velet gibi hissetmesinin ana nedeninin Gölge olduğunu artık biliyordum.

Gölge Canavar zayıf değildi.

Diğerlerinden daha değerliydi ve onu bulup o piçin kütüphanemi onarmasını sağlamanın zamanı gelmişti.

Beni aptalca becerdikten hemen sonra.

Yalan yok, bu düşünce bile kalbimi ve vajinamı titretti.

S Kütüphanemden geriye kalanların altında sıkışıp kaldığından beri, Gaster'ın Gölge'nin nereye kaybolduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Canavarın izini sürmek asla mümkün olmayacaktı.

Özellikle de yakın zamanda yeniden edindiği dünyalar arasında hareket etmek için gölgeli enerjiyi kullanma yeteneğiyle.

Her yerde olabilir. Dünyaların herhangi birinde. Kapıları olmadığı için ulaşamadığım dünyalar.

Bununla birlikte, nerede olduğuna dair birkaç ipucum vardı, bunlardan ilki Inky'ydi. Shadow ve Inky birbirlerine bağlıydı ve birinin olduğu yerde diğeri de hemen arkasındaydı. Dannie birbirlerine dair anılarını almamıştı, bu yüzden Gölge'nin hâlâ burada olması mantıklıydı.

Bunu aklımda tutarak doğruca ine yöneldim, bir yandan da Gece Yarısı için bağıma ulaşmaya çalışıyordum. Anılarım kafeslerinden çözülmeye başladığı andan itibaren sisimi aradım ama bağımızın ucunda statik elektrikten başka bir şey yoktu.

Sadece sisimin hâlâ Gölge Diyarı'nda ve ulaşamayacağım bir yerde olduğunu tahmin edebiliyordum. Umarım Gölge'yi bulduğumda, Dannie'nin beni Torma'ya geri döndürmesinden sonra başlayan zaman çizelgesiyle ilgili tüm nihai cevaplara sahip olacaktı.

Inky, Sam ve Gaster, sığınak portalına ulaşana kadar benimle kaldılar. Hala sağlam olan bir portal

diğer her yerde tam bir yıkım. Merhaba, ikinci ipucu.

"Gidebileceğin en son nokta burası," dedim Sam'e. "Gölge inine kimin gireceğı konusunda çok titizdir ve belli ki biraz kontrolden çıkmış durumda, o yüzden bugün onu test etmeyelim."

Başını salladı, gergin bir şekilde alt dudağını sıkıyordu. "Anlıyorum. Ben burada kalıp Gaster'ın kurtarılabilecek daha fazla kitap bulmasına yardım edeceğim."

Tam gönlüme göre bir kadın. "Gölge Piç'e kütüphanemi tamir ettireceğiz, merak etme."

Gülmedi ve ben de onu suçlamadım. Tüm bu durum orta yaş krizleri gibi bir şeydi.

Gaster bir adım daha yaklaştı ve küreye benzeyen gözlerindeki endişeyi okudum. "Dikkatli ol," dedi sonunda. "Bunun bildiğin aynı varlık olduğuna güvenme. Gücü ve öfkesi binlerce yıldır onun bir parçası olan bir kütüphaneyi ve Solaris Sistemi'ni yok etti. Senin için biçilmiş kaftan Mera Callahan."

Ona sarıldım.

İlk başta şaşırdı ama birkaç saniye içinde vücudu benimkine karşı gevşedi. Sonunda buradaki güçlü yaratıklardan hiçbirinin neden sarılmaktan hoşlanmadığını hatırladım: çünkü enerjilerinin bir başkası tarafından çalınmasından korkuyorlardı. Gaster, küçücük boyuna rağmen büyük bir güce ve zekâya sahip bir varlıktı ve dokunma konusundaki suskunluğu diğerlerinden farklı değildi.

Kişisel alanlarına girmelerine izin verdikleri tek kişi bendim ve bu yüzden onlara olabildiğince özgürce sarıldım. "Lütfen ölme," dedi Gaster omzuma yaslanarak. "Senin ışığın dünyayı hepimiz için çok daha aydınlık kılıyor. Seni gerçekten özledim."

"Ben de seni özledim," dedim doğrulurken. "Söyleyebileceğimden çok daha fazla. Dannie anılarımı çaldığında ruhumun bir parçası ölmüş gibiydi ve her şeyi düzeltene kadar o parçayı geri alamayacağım."

Başını salladı ve benden uzaklaşmadan önce kendini toparlamak için bir an bekledi. "Görevinde sana iyi şanslar Mera Callahan."

Ona arsız bir gülümseme attım. "Tamamdır, Gaster. Ayrıca, Sam'e benim için göz kulak olabilir misin? Belki onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulabilirsin?"

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Bunu yeni arkadaşşıma tekrarladığımda beni başından savdı. "Bir yolunu buluruz. Mimik her zaman işe yarar."

Merkezimdeki çekime daha fazla direnemeyerek, sonunda kalbimin ve ruhumun arzusunu takip ettim ve geçide doğru adım attım. Diğer tarafta ne bulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama milyonlarca çılgın tanrıça bile beni geçmekten alıkoyamazdı.

Benimle birlikte girmesine izin verilen tek kişi olan Inky, elimi uzattığımda hemen arkamda durdu. Parmaklarım bariyere dokunduğu anda bir zap sesi beni birkaç adım geriye attı.

Bu da ne böyle?

Daha yakından bakınca, sonunda geçidin küçük ateş zerrecikleriyle kaplı olduğunu fark ettim; Gölge bariyerlerini yükseltmişti. Neyse ki kendi güçlerim artık özgürdü ve ateşime nasıl erişeceğimi tam olarak biliyordum.

Hiç çaba sarf etmeden alevleri koruyucu bir şekilde tenimin etrafına çektim ve arkamdan gelen kısık bir nefes duydum. Döndüğümde Sam'in bana bazı soruları olacağına şüphe yoktu. *Eğer dönersem.*

Bu kez elimi bariyerin içine koyduğumda, elektriğin zap sesi eski bir dost gibi tenimde hızla ilerledi. Bu zap'ı çok özlemiştim, tenimin üzerinde karıncalanma hissinin tadını çıkarıyor ve vücudumdan kayarak bacaklarımın arasına yerleşiyor, sıcak, ağır ve ağrıyordu.

Gölge.

Kafamda onun adının fısıltısıyla, geçidin güvenliğini daha da zorladım, ta ki direnç kırılana kadar.

soluklaştı ve sonunda geçebildim. Inky yanımda kaldı ve dostumun orada olması beni rahatlattı.

Özellikle de sığınak görüldüğünde.

Bilgi Kütüphanesi'ni gördükten sonra en kötüsünü bekliyordum, kendimi daha fazla yıkıma hazırlamıştım ama... inimde durum böyle değildi. Karanlığa doğru bir adım attığımda, kurdum görmeme yardım etmek için ayağa kalktı ve ne yaptığını anlamam yine de bir anımı aldı.

Buradaki ışık eksikliği, Gölge Canavar'ın kendisi tarafından her yüzeyin üzerine serilen gölgeler ve sislerin bir kombinasyonuydu. Arasına giren herkesi tuzağa düşürmek ve yok etmek için tasarlanmış bir karanlık ağı yaratmıştı.

Tenimde sönmüş olan ateşim yeniden alevlendi ve bana gölgeler ağını hem görme hem de kesme yeteneği verdi. Odanın derinliklerine doğru ilerlerken oda buz gibi soğuktu ve normal bir insan ya da şekil değiştiren olsaydım soğuğun beni öldüreceğini hissediyordum.

Bu haliyle bile, etrafımda gerçek bir ateş yanarken, nefesim hala önümde görünür bir bulut halinde kabarıyordu. İkimiz de bu ölüm mağarasının derinliklerinde bir başkasının atan kalbini hissederken Inky daha da yaklaştı.

Gaster, Gölge hakkında yanılmamıştı.

O artık benim hayvanım değildi. O, şekil değiştirenlerin kabuslarındaki gerçek *canavardı*. Geceleri bizi takip eden ve yoluna çıkan herkesi yok eden yaratık. Belki bir yıl önce bu gerçek beni korkmuş bir sürtük gibi kaçmaya zorlardı ama Shadow'la yaşadıklarımın sonu artık ondan asla vazgeçemezdim.

Ona ihtiyacım vardı.

Lanet olsun, *dünyanın* ona ihtiyacı vardı.

Gölge olmasaydı, annesi düzen ve kontrol için duyduğu çılgınca ihtiyaç yüzünden muhtemelen hepimizi yok edecekti. Gaster'ın söylediklerini unutmamıştım... Taş, tanıdığım ve sevdiğim Dannie'den hiçbir iz kalmayana kadar ev sahibini yozlaştırmaya devam edecekti.

Bunun olmasını nasıl engelleyeceğini bilen biri varsa o da Shadow'du. Sadece önce onu bulmam gerekiyordu.

Odaya girdikçe hava daha da soğudu. Bu nasıl mümkün olabilirdi, hiçbir fikrim yoktu ama görünüşe göre *Antarktika'da* Shadow'un keşfettiği yeni bir *donmuş meme ucu* seviyesi vardı.

"Gölge," diye seslendim çok uzun süre süründükten sonra. "O lanet olası labirent kütüphanenden çık ve benimle konuş."

Bir anlık sessizlik. Bir an sonra rafların arasından bir kükreme yükseldi, gücü beni geriye savurdu; Inky beni arkamdan yakalamasaydı kığımın üstüne düşecektim. Doğrulurken, canavar büyüünün kalıcı etkilerinden sıyrıldım ve onun kükremesine kendi kükrememle karşılık verdim.

"Dinle beni, seni huysuz piç. Ben senin düşmanın değilim," diye bağırdım, yaklaştığını hissederek. Yerimde durdum. "Anlıyorum Shadow, gerçekten anlıyorum. Ben de Dannie'ye oldukça kızgınım ama annenin aklı başında değil, bu yüzden ona yardım edebilmemiz için senin aklının başına gelmesini istiyorum."

Dannie'nin bana yaptıklarına rağmen ondan nefret etmiyordum. İncinmişim ama o taşı yuttuğunda bizi kurtarmaya çalıştığını da anlamıştım. Muhtemelen beni de kurtarmıştı, çünkü onu kapmak üzereydim ve bunun yarı şekil değiştiren birine ne yapacağını kim bilebilirdi.

Onu yozlaştıran güç tamamen onun hatası değildi ve kurtarılma için bir şansı hak ediyordu.

Yaklaştığını hissettiğimde kükremeleri azaldı. Ona karşı her zaman hissettiğim bağ, ateşim büyüdüğüce canlandı ve canavara ulaşıyormuş gibi benden yayıldı.

Saldırmak üzere olduğunu anlamamın tek nedeni ateşti. Gücünün ilk darbesini savuşturdu ve yana doğru dalarken, ona kendi enerjimle karşılık verdim. Ben ayağa kalkmaya çalışırken, Inky de olaya dahil oldu ve

aramızda büyük bir perdeye dönüştü. Gölge ateşimin ışığına doğru adım attı, sisli büyüsu kayarak uzaklaştı, böylece onun her çıplak santimini görebiliyordum.

En az bir metre boyundaydı. Ya da o civarda bir yerde. Daha önce de belgelendiği gibi boy ölçümü konusunda berbattım ama Anubis formunun normal boyundan çok daha uzun olduğunu biliyordum.

Hâlâ insansı bir bedendeydi ama bazı yapısal değişikliklerle normalden daha güçlü ve daha kıllıydı, ki bu ikisi de benim için gayet iyiydi.

Kurt değiştiren, değil mi? Saç bizim olayımızdı.

Anubis'in kurt kafası onun en yabancı yanıydı ve onu öylesine tanrısal bir varlığa dönüştürmüştü ki ona hayranlıkla bakmamak elde değildi. Gözlerim çıplak göğsünde gezindi, fazladan kılların altında bile mürekkebi hâlâ görünüyordu, karın kaslarından bahsetmiyorum bile ve... *cennetteki kutsal sik tanrıları*. Birinin bu ödül için dua etmesi gerekiyordu.

"Silahın kitap esintilerinde dalgalanırken burada dolaşmamalısın," demeyi başardım, umutsuzca nefesimin sesime karışmasına izin vermemeye çalışıyordum.

Bu ciddi bir durumdu ve bir canavar kafamı vücudumdan ayırmaya hazırdı. Söz konusu örnek ne kadar etkileyici olursa olsun ya da onsuz ne kadar uzun süre kalmış olursam olayım, kesinlikle horozlanmanın zamanı değildi.

Shadow başını tekrar eğdi ve hareket ediş şekli çok hayvancaydı. Tıpkı Gaster'ın bana söylediği gibi... Shadow şu anda her şeyden çok hayvandı.

Mürekkep tekrar bana yaklaştı ve Gölge ile iletişim kurup kurmadığını merak ettim. Canavar tutarlı düşünceler oluşturabiliyor muydu, yoksa tamamen öfke ve içgüdü müydü?

Gölge bana yaklaştıkça derim karıncalanırken Inky'ye "Her türlü yardıma minnettar olurum dostum," dedim. Enerjisi elektrik gibiydi ve burada ne kadar büyük bir tehlikenin içinde olduğumu fark etmeyecek kadar aptal değildim. Bu ilk değildi

Gölge Canavar'ın yanında ilk kez ölümle burun buruna gelmişim ama ilk kez onunla iletişim kurulamıyor ya da ikna edilemiyordu.

Değil mi?

Sırf gözleri kana susamışlığın alevli havuzları ve pençeleri mini samuray kılıçları olduğu için beyninin hâlâ tamamen işlevsel olmadığını varsaymakla hata mı ediyordum? Kurt kontrolü ele geçirdiğinde bile bir parçam Mera olarak kaldı. İnsan benliğim olarak kaldı.

Dannie onu etkileyecek başka bir şey yapmadıysa, gerçek Gölge hâlâ oradaydı, sadece bir ton öfke ve gücün altına gömülmüştü.

"Muhtemelen şu anda beni hatırlamıyorsun," diye yumuşak bir fısıltıyla başladım, "ama biz arkadaşız. Harika arkadaşlar. Kesinlikle güvendiğin ilk altı varlık arasındayım ve ne kadar uzun süredir yaşadığını ve kaç varlık tanıdığını düşünürsek, bu gerçekten büyük bir başarı."

Sinirden gevezelik ediyordum ama geçmişte ona ulaşmanın bir yolu hep bu olmuştu, ben de öyle yaptım.

"Beni kaçırdın," diye devam ettim, "bu arada, başka bir şekil değiştirenle bunu yapmana izin yok. Bir başkasını saçlarından tutup buraya sürükleyemeyecek kadar kıskanç ve sahipleniciyim. Hayır. Hatta kendim bile canavarlaşabilir ve şampuanlarına saçlarını dökerek kadar yüksek güçte çamaşır suyu koyabilirim. Hepsini değil, sadece yarısını. Ben tam bir canavar değilim."

Hareket etmeyi bırakmış, derinliksiz gözleri beni yutarken başı hareketsiz kalmıştı. O yoğun bakışları unuttuğuma inanmak benim için çok zordu.

"Beni hatırlamıyorsun Gölge, ama ruhlarımız eşleşti-"

Önce I olabilir bitirmek benim Cümle,
o kükredi, Arkasında gerçek bir güç olan
sağır edici bir ses beni yakındaki bir rafa doğru uçurdu.

Buna hazır değildim, başarısız olmuşum. için ayraç
kendim ve dur kemikler gelen

Kırılma. Normalde bu büyük bir sorun olmazdı ama
iyileşmem için geçen birkaç dakika canavarın saldırması için
gereken zamandı.

tekrar. Neyse ki kurdum da sorunu gördü ve bizi değişime zorlayarak bir anda iyileşmemizi sağladı.

Arkamıza bile bakmadan kütüphaneye doğru yola çıktık, Gölge de peşimizdeydi.

Geçit görünür görünmez ateşi çağırarak içeri daldık. Gölge beni takip etmedi ama onun orada, geçidin in tarafında durduğunu hissettim.

Kahretsin, beklediğim kadar iyi gitmemişti ama en azından artık neyle uğraştığımı biliyordum. Ve Shadow'u dünyanın öbür ucuna kadar takip etmek zorunda değildim. O buradaydı ve şimdi bir saldırı planına ihtiyacım vardı.

G Birkaç saniye sonra Aster ve Sam ortaya çıktılar ve ben yer değiştirirken sabırla beklediler. Sonra, en sevdiğim goblin başka bir çarşaf çıkardı.

benim için bir toga moda, ve ben ne bulduğumu onlara anlattım.

"Kendini tamamen canavara kaptırdı." Şimdi ne yapabileceğimi anlamaya çalışırken dudaklarım ince çizgiler halinde sıkılmıştı. "Gölgeme ulaşmanın anahtarını bulana kadar yavaş yavaş zorlamaya devam etmem gerekecek."

Gaster'ın yüzü alışılmadık derecede ciddiye. "Adamın umudunu yitirmedeğinden emin misiniz? Bunun olduğu biliniyor ve kaybedilenlerin gerçekten geri kazanıldığından emin değilim."

"Hâlâ orada," dedim kararlı bir şekilde. "Yaşadığı onca şeyden sonra, karanlık tarafa geçtiği anın bu olduğundan ciddi şekilde şüpheliyim."

Gaster ikna olmuş görünmüyordu. "Eğer söylediklerin doğruysa, Gölge'nin kaybetmeyi kaldıramayacağı tek şey sen olabilirsin. Nedenini hatırlamıyor ama içten içe tamir edilemeyecek kadar kırıldığını biliyor. Duyduğuma göre Gölge senin için dünyaları yok etmiş. Senin için

Solaris Sistemi'ni gücünün bir darbesiyle yok etti. Gerçek dünyalar yıkılıyor-"

"Lanet olsun." Nefes nefese sözünü kestim. "O dünya ile benim aramda bir seçim yapmak gerekirse Gölge Diyarı'nın düşmesine izin vereceğini söyledi." Gözlerim Gaster'inkilerle buluştu. "Bunu bana o diyardayken söylemişti ama bu sadece bir ifade, değil mi? Bana her şeyi hissettiren süper seksi, cehennem kadar ateşli bir ifade. Ama kimse değer verdiği kişi incindiğinde kelimenin tam anlamıyla dünyaları yok etmez..."

Goblinden hüznü bir kıkırdama yükseldi. "Anlamıyorsunuz. Gölge dünyalarla olan tüm bağlantıları koparıp inine kapanmadı. Sen ondan alındığından beri, on dünya boyunca bir yıkım yolu açtı. Öyle bir güçle ki hepsinin toparlanabileceğinden emin değilim."

Tamam o zaman. Canavar gerçektir, hatırlamak için iyi bir nokta.

"Hâlâ her şeyi düzeltebiliriz," dedim hissettiğimden daha büyük bir güvenle. "Ona sakinleşmesi için birkaç saat vereceğim çünkü şu anda biraz kızgın. Ama yarın sabah ilk iş, beni yeniden sevmeyi öğrenene kadar lanet bir midye gibi tepesinde olacağım. İyi olduğum bir şey varsa o da insanları yıpratmaktır."

Bunu Sam için İngilizce olarak tekrarladım ve o da gülümsedi. "Güçlü yanlarınızı kucaklayın, değil mi?"

Bu beni neredeyse güldürecekti. "Bunu oldukça iyi idare ediyorsun," dedim, sakin tavrından etkilenmişim. "Çılgınlıklarını sonraya mı saklıyorsun? Ben bunu sık sık yaparım."

Omuz silkti. "Akışına bıraktığım bu yeni şeyi deniyorum. Bazen işe yarıyor; bazen de fena halde başarısız oluyorum. Bugün ikisinin arasında bir yerdeyim."

Kolunu okşadım. "Benimle takıl. Hayatın rastlantısallığına kısa sürede alışacaksın."

Sözlerim onu rahatlatmışa benzemiyordu ama o da itiraz etmedi.

"Eğer ine geri dönecekseniz, bence en iyisi biraz yemek yiyip dinlenmemiz," dedi Gaster, kapıcı rolüne bürünerek.

"Yemekhane de mi gitti?" Üzgün bir şekilde sordum.

Durakladı ve hiçbir fikri olmadığı belliydi. "Bunu öğrenmeliyiz."

Kütüphaneden geçerek nihayet yemek salonuna girmeyi başardık; şaşırtıcı bir şekilde yemek salonuna hiç dokunulmamıştı. Robot sunucular ve her şey sağlamdı. Kapıdan içeri girdiğimizde, ilk müşterilerinin gelmesini umutsuzca bekleyen garsonlar gibi hemen yanımıza koştular.

"Hmm," dedi Gaster, kafası karışmış görünüyordu. "Efendinin kütüphanedeki tüm büyüü yok ettiğini sanıyordum ama burada hâlâ oldukça güçlü."

"Seni anlayabiliyorum!" Sam sesini alçaltmadan önce bağırarak konuştu. "Vay canına, işaret diline başvurduktan sonra konuşmak çok güzel."

Gaster'ın yüzü aydınlandı. "Ah, evet, iletişim kurma yeteneği ırklar ve dünyalar arasındaki pek çok engeli ortadan kaldırıyor. Hayatınızdaki pek çok başarıyı tartışmaktan keyif alacağım."

Sam gülmedi ve benim yapacağım gibi "Oh, bu kısa bir tartışma olacak" gibi bir şey söylemedi. Onun yerine başını sallayarak karşılık verdi ve resmi bir tonda, "O günü sabırsızlıkla bekliyorum efendim. "

Yemek salonundaki resmi konuşmaları iç karartıcı bir şekilde bana Angel'ı hatırlatsa da, cennette yapılmış bir eşleşme. Beni hiç hatırlamayan en iyi arkadaşım.

Shadow'a ulaşır ulaşmaz sürümüzün geri kalanının izini sürmek zorunda kaldık.

Ama önce, yemek.

"Lütfen bana her şeyden bir tane verin," dedim garsona, iştahım nihayet yerine geldiği için sevinçliydim.

Fae'nin yarattığı küçük robot hızlı ve çevik bir şekilde koşarak uzaklaştı. Bu rol için ustaca ve mükemmel bir şekilde tasarlanmışlardı; bir araba dolusu yemeği dengeleyebiliyor ve asla bir siparişi karıştırmıyorlardı.

Sam gülümseyerek, "Bizim için sipariş vermeniz büyük incelik," dedi ve sandalyesine yerleşti.

Doğru... "Sorun değil."

Gaster bana bilmiş bir bakış attı, burayı ne kadar sevdiğimi ve üç yetişkin şekil değiştirene yetecek kadar yiyebildiğimi çok iyi biliyordu. Ama yeni arkadaşımızın önünde beni düzeltmedi. Dostum benim arkamı kolluyordu ve bu dünyalarda ne olursa olsun ben de her zaman onun arkasını kollayacaktım.

Sam ve Gaster biz beklerken sohbet etmeye devam ettiler, bu anlayış hediyesini aldıkları için çok heyecanlıydılar. Görünüşe göre pek çok ortak noktaları vardı, özellikle de Sam'in en sevmediğim tür olan klasikleri çok iyi okumuş olması.

Gaster inek-goblin cennetindeydi.

Ve tek düşünebildiğim Shadow'du.

Daha önce hiç başka bir varlık için ona duyduğum acıyı duymamıştım. Jaxson'a ve diğer şekil değiştirenlere ilgi duymuştum ve vajinam da kuraklık dönemimiz yüzünden sızlanmaktan payına düşeni almıştı ama bu tamamen azgın kız-hormon meselesiydi. Shadow'u düşündüğümde içimde başlayan ve vücudumun her yerine yayılan derin sızının yanında hiçbir şeydi.

O kadar yoğundu ki, şu anda insandan çok canavar olsa bile, burada oturmak ve ona yakın olmak için inine geri koşmamak gerçek bir çaba gerektiriyordu.

"Dannie bunu bana nasıl yapar?"

Retorik bir soruydu. Bunları zaten konuşmuştuk. Taşı ve onun eski arkadaşımı bozmak için kullandığı çeşitli yolları tartışmıştık. Ama göğsümdeki kederin boşalacak bir yere ihtiyacı vardı.

Sam elini omzuma koydu ve hiçbir şey söylemese de dokunuşu beni rahatlattı.

We yemekhanede uyudum çünkü görünüşe göre yatak takımı, banyo malzemeleri ve diğer eşyaları sipariş edebiliyordunuz ve sunucular bunları yanınızda getiriyordu. Bununla birlikte Aklımda, çarşaflarımızı temiz kıyafetlerle değiştirdik ve bir şekilde vibratör istememeyi başardım, sadece ne kadar zorlayabileceğimi görmek için.

Ertesi sabah kahvaltıdan ve işeyip yıkanmak için bir banyo bulduktan sonra Gölge'ye dönmeye hazırdım. Aslında Gölge'den hiç ayrılmamıştım, en azından aklımda. Onun bu kadar yakın olduğunu bilerek uyumak neredeyse imkânsızdı... ama yine de çok uzaktaydı.

Ben yaklaşırken Gaster ve Sam bariyerin yanında bekliyorlardı ve bu sefer gerçek bir güç olmadan geçemeyeceğimi tahmin ediyordum ve kesinlikle haklıydım. Canavarım bir gecede tüm güvenlik önlemlerini artırmıştı. Gölge, güç tabanını koruma konusunda biraz tahmin edilebilirdi ve daha hayvansı formu şüphesiz her zamankinden daha kötüydü.

Yaklaştığımda kıvılcımlar bana doğru fırladı ama ben sadece ateşi tenime getirdim ve karşılık olarak gücümü geri gönderdim. Vücudumdaki o tanıdık yanma hissinin tadını çıkarmak için başımı geriye doğru eğdim.

Gücüm hayatımın büyük bölümünde benden uzak tutulmuştu ama Torma'ya tekrar geldikten sonra enerjime daha farklı bakmaya başladım. Babamın alfaya neden saldırdığını, Victor'u zorlamaktan başka çaresi kalmadığını düşünene kadar paranoyasının neden büyüdüğünü bilmek bakış açımı değiştirdi. Hâlâ Shadow'la konuşmayı umduğum sorularım vardı -tam cümlelerle konuşmaya dönerse tabii.

Mesela güçlerim büyürken neden bu kadar tuhaftı? İlk değişimin ve kurdumu serbest bırakmamın Gölge Âlemi tarafımın ortaya çıkmasını tetiklediğini düşünmüştüm ama şimdi birkaç kez daha olduğunu biliyordum.

Babamın öldüğü geceki keder Dannie'ye bir kapı açmış ve onun Gölge Âleminden ayrılmasına izin vermişti. Ve sonra ilk vardiyamın olduğu gece, reddedilen eş bağima duyduğum keder Gölge Âlemine dokunmamı sağlayarak kaderimin geri kalanını harekete geçirmişti.

Anahtar keder miydi? İşkence ya da korku olmadığı açıktı, çünkü Torma bu teoriyi iyice test etmişti.

Yıllardır içinde debelendiğim sonsuz denize bir gizem daha ekleniyordu. Her şeyi anladığımı düşündüğümde bile yeni bir şey beni şaşırtıyor ve hiçbir şey bilmediğimi fark ediyordum.

En azından bugün ihtiyacım olduğunda güçlerim vardı, güçlü ve kör edici bir yoğunluktaydılar ve yangın kütüphanenin tavanını yalamaya başladığında bariyerden geçip ine girebildim.

"Gölge," diye seslendim usulca, sisle kaplı buz dolabının derinliklerine doğru ilerleyerek.

İninin derinliklerine doğru ilerlerken canavarın nefesini enseme hissetmek çok ürkütücüydü ama bunu hiçbir şeye değişmezdim. Torin ve Torma sürüsüyle birlikte bırakıldığım "güvenli" dünya Dannie'nin çok akıllıca bir hareketiydi. Bana istediğim her şeyi vermişti, küçük bir çocuğun zihninde geleceğime dair hayaller kurmuştum.

Paketle. Rüyaların bir anda kâbusa dönüşmesi ne kadar komik.

Gölge bana Torma'da da böyle bir avantaj sağlamıştı. O zamanlar bilmiyordum ama artık anılarım geri geldiğine göre, sürüyle başıma gelen pek çok tuhaf olayı bir araya getirmiştım. "Sözünü tuttun Gölge," diye seslendim yüksek sesle. "Hani bir daha asla savunmasız kalmayacağıma söz vermiştin. Torin iradesini ve gücünü bana dayatmaya çalıştı ve geri püskürtüldü. O zaman nedenini bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Senin gücün Dannie'ninkinin yerini aldı."

Muhtemelen kendime dokunamamamın nedeni de oydu, çünkü bu konuda da güçlü fikirleri vardı, ama bu sahiplenici saçmalık hakkında daha sonra konuşuruz.

Yankılanan bir kükreme raflar arasındaki koridorlarda çınladı, kulak tırmalayan bir ses patlaması, öfkeli bir canavar tam karşımda durup bana bakarken oflayana kadar gittikçe yükseldi. Shadow tıpkı bir gün önce olduğu gibi görünüyordu, güçlü bir kas dağı, insan ve canavar ve onu yaklaşık sekiz saattir değil, yıllardır görmemiş gibi içime çektim.

"Sözünü tuttun," diye tekrarladım, sesim aşırı duygusal yükten titriyordu. "Torin ne denerse denesin bana zarar veremezdi. Dannie sayesinde alem güçlerime sahip değildim ama bana verdiğin sözün daha güçlü olduğunu bilmiyordu. Beni güvende tuttun."

Yaklaştı ve bu sefer kaçmadım. Yerimde durdum ve vereceği acıya hazırlandım. Gövdemin tamamı büyüklüğündeki ellerine bağlı ölümcül pençeleriyle uzanırken üzerimde yükseliyordu. Bu canavar tek bir hamleyle bağırsaklarımı deşebilirdi ama yine de... Kıpırdamadım.

Dün gece yemekhanede, uyku bir türlü gelmediğinde, Shadow'u nasıl kendime getireceğimi tartıştım. İki seçenek vardı. Aylarca sabırla onu yavaş yavaş insanlığına döndürmeye çalıştığım yavaş yol,

Sonunda onu yıprattım ve o da canavarı serbest bıraktı. Bu benim ne mizacıma ne de zamanıma uygun bir seçenektir. Geriye iki seçenek kalıyordu: her şeyi göze almak ve en iyisini ummak.

"Seni özledim," diye fısıldadım, kelimeler göğsümün derinliklerinden yükseliyordu. "Her zaman mesafemi koruyarak birlikte geçirdiğimiz zamanı boşa harcadığım için nefret ediyorum. Her zaman kendime senin benim olmadığını ve sana bağlanırsam aptaldan da öte olacağımı söyledim. Aramızdaki bağla savaştım çünkü bu şekilde acı vereceğini biliyordum. Bunun beni başka hiçbir şeyin, hatta eşimin reddinin bile parçalamadığı bir şekilde parçalayacağını biliyordum. Ve ne oldu biliyor musun?"

Hareket etmeyi bırakmıştı; yırtıcı sapı ilk kez durmuştu.

Şimdi bir adım daha yaklaştım. "Daha kötüydü Gölge. Sonunda benden uzaklaştığında hissedeceğimi düşündüğüm acı, şu anda hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. *Hiçbir şey!*"

Bir adım daha yaklaşırsa bana ulaşabilirdi ama yine de umurumda değildi. "İblislerimiz uyuşuyor, Shadow. Ruhlarımız uyuşuyor. Bana geri dön."

Etrafında alevler büyüdü, hızlı ve yoğun ve çevresinde duran herhangi bir normal varlık ölmüş olurdu. Ama ben öyle yapmadım, kendi gücümü onunkine katılmak için gönderdim, ta ki ateş girdapları yukarıdaki tavana ulaşana kadar.

"Ruhlarımız uyuşuyor," diye tekrarladım, kaybımızın yakıcılığı her zamankinden daha derindi.

Gözümü kırpmam için geçen bir saniyede onun ellerindeydim, beni alıp götürürken karnımın etrafında ısırarak bir kavrama vardı. Ölüm beni avucunun içine alırken alevler etrafımızda dönmeye devam ediyordu ve ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Shadow beni kütüphanenin derinliklerine götürdü, raflar ve kitaplarla dolu bitmek bilmeyen koridorda daha önce hiç girmediğim bir noktaya kadar. Karnımı kavrayışı hiç gevşemedi, pençeleri zaman zaman beni kesiyor ve ardında anında iyileşen küçük et yaraları bırakıyordu. Kendi

canavarca yöntemiyle

Aktif olarak beni incitmemeye çalıştığını hissettim. İleriye doğru güzel ve olumlu bir adım.

Tabii tüm bu girişim, beni öldürüp yemeyi planladığı işkence odasına ulaşana kadar avını sağlam tutmak için değilse. Ama neden beni ana girişten uzaklaştırma zahmetine girsin ki? Orada bir cesedi parçalamak için bolca yer var... ve bu düşünce tarzını gerçekten bırakmam gerekiyordu.

Shadow koşmaya devam etti ve ben de dövüşmedim, bu sefer ona her ne ile uğraşıyorsa onunla uğraşması için izin verdim. Canavar adam ince bir çizgi üzerinde yürüyordu ve bir sonraki hamlemde çuvallarsam her iki tarafa da savrulabileceğini hissediyordum. Buradaki olası sonuçlardan biri onu sonsuza dek karanlığa kaybetmekse, bunun asla gerçekleşmemesini sağlamalıyım.

Koşması saatlerce sürdü ve bitirdiğinde kendini tüketmeye çalıştığını görebiliyordum. İnine döndüğünden beri hayatı bu muydu? Unutmak için koşmak... hissetmemek için?

Nihayet dinlenmeye hazır olduğunda, önümüzde kocaman, parlak ve siyah bir kapı belirdi. Devasa gövdesi kolayca sığıdı ve yatak odasına girmek için inin buz gibi soğuşunu geride bıraktı. Buraya daha önce sadece bir kez gelmiştim. Bir keresinde ölmek üzereydim ve o benimle ilgilenmişti. Şimdi bunu Shadow için yapma sırası bendeydi.

Sadece bu süreçte beni öldürmediğinden emin olmalıyım.

Sinsice ilerledi ve buradaki genel sıcaklık ve el değmemiş görünümünden, Dannie'nin bize ihanet etmesinden bu yana ilk kez içeri girdiğini tahmin edebiliyorum. Yatağı görmezden gelen canavar, zeytin yeşili kalın bir halıya doğru ilerledi ve orada kıvrılıp beni sıkıca göğsüne yasladı.

Sıkı tutuşu sayesinde nefesim daraldı ama şikâyet etmedim. Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez, şu anda olanlardan biraz bunalmış olmasam da rahat ve sıcaktım. Deniyorum

Onu bu durumdan çabucak kurtarmanın riskleri yok değildi ve aşırı güven duymak için henüz çok erken olsa da, kesinlikle olumlu bir yönde ilerliyorduk.

Birincisi, hâlâ hayattaydım.

Shadow'un canavar formu beni sahiplenmişti, bana oldukça düşkün olduğu bir varlıkmışım gibi davranıyordu ve bunun bir ilerleme olduğundan neredeyse emindim.

Aurasından sızdığını hissettiğim yorgunluğa rağmen, arkamdaki devasa beden gerginliğini koruyordu. Sonunda bir elimi serbest bırakmayı başardım, böylece parmaklarım kürkü ve derisi üzerinde gezinebiliyor, canavarı yumuşakça okşayabiliyordu. "Uyu Gölge," diye fısıldadım. "Dannie ikimizin de dünyasını siktiğinden beri neredeyse hiç dinlenmediğini tahmin ediyorum ama artık uyuyabilirsin. Sabah yine burada olacağım."

Gerginliği bir süre devam etti ve sonra... gevşedi.

Göğsüm daraldı, duygularım gözlerim yanana ve sulanana kadar yükselmeye zorladı. Onları bastırdım, bunun yerine Gölge'ye odaklandım. Zihinsel yaralarımınla daha sonra ilgilenebilirdim. Şimdilik tek endişem oydu.

I uyumayı hiç beklemiyordum. Birincisi, nihayet Shadow'la birlikte olduğum için kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu. İkincisi, bizim enerjiler bir enerji santralinin gücüyle birlikte vızıldıyordu.

Ruhlarımızdaki sihir her zaman birbiriyle uyumlu olmuş, her fırsatı değerlendirmişti. Bu da aramızdaki bağın neden neredeyse ilk karşılaşmamızdan beri sağlam olduğunu açıklıyordu. Belki o zamanlar bunun farkına varmamıştık ama geriye dönüp baktığımızda, orada olduğu açıktı.

Bu gece, duygularım, güçlerimiz ve kafamdaki kaosla bir araya gelince, uyuyacak kadar rahatlamamın mümkün olmadığını anladım. Bir noktada, kafamdaki sonsuz döngü sırasında kendimi çaresizce işerken buldum. Yakınlarda bir tuvalet olduğunu bildiğim için kıpırdanarak onu tuttuğu yerden kurtulmaya çalıştım. Kımıldadığım anda canavar pençelerini daha da sıktı ve çıplak tenime küçük kan lekeleri çizdi.

Görünüşe göre, hiçbir yere gitmiyordum.

Shadow pozisyonlarımızı hafifçe değiştirdi, zaten yırtılmış olan yoga pantolonumu ve giydiğim beyaz tişörtü pençeledi. Kıyafetlerim onu rahatsız ediyordu ve ancak büyük patilerinden biri sağ göğsümü kavradığında sakinleşti.

Aynen böyle, canavar göğüslerimi sanki ona aitmiş gibi tutuyordu.

"Mısır tanrısını sallarken sakın komiklik yapmaya kalkma," diye uyardım Shadow'u, sesim yarı karanlık odada gümbürdeyerek. "Yemin ederim, bunu yaparsan seni pişman ederim. Ben o şekilde sallanmam, tamam mı? Kürklülerden hoşlanmıyorum."

Canavar uludu, alçak, duygulu bir ses, görünüşe göre cevabımdan hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de göğsümdeki tutuş gevşemedi ve hatta Shadow'un canavarı kıyafetlerimi hafifçe pençelemeye devam etti, sonunda neredeyse çıplak kaldım, hala göğsüne sıkıca tutunuyordum.

Neyse ki o zaman tatmin olmuştu, bana asla çizgimi aşacak şekilde dokunmuyordu. Onun meme takıntısıyla bir sorunum yoktu ve bir eli kalçamda, diğeri göğsümde beni ateşinin içine çekerken ona karşı rahatlamak güzeldi. Sert bir ereksiyon kıcıma dayanmıştı ama yine de kıcımın dışında kaldığı sürece bununla başa çıkabilirdim çünkü bu bizim için büyük bir ilkti.

Hiç sarılmamıştık. Ne seksten sonra ne de neredeyse ölüyorken. Hiçbir zaman.

Bu bir hediye idi ve tüm çabalarımın rağmen birkaç damla gözyaşı yanağımdan süzülerek onun kürklü koluna düştü. Shadow Anubis fark etmemiş gibi görünüyordu, bu yüzden haftalardır beni parçalara ayıran derin acıyı ifade etmek için kendime bu anı tanıdım. O zaman nedenini bilmiyordum ama şimdi biliyordum ve bazı açılardan her zamankinden daha çok acıtıyordu.

Bir süre sonra gözlerimi açtığımda uykuya daldığımı fark ettim, canavarımın kollarında çok sıcak ve güvendeydim. Göğüslerimi örten ellere baktığımda kısa bir çığlık attım çünkü kürk ve pençeler gitmişti.

Shadow arkamdan homurdandı; onu uykusundan uyandırmıştım. Beni tutuşu sıkılaştı ama onunla yüzleşmek için dönmeyi başardım. Bakışlarını karşıladığımda gözleri lav kırmızısıydı ve

İfadesini bulanıklaştıran bir kafa karışıklığı vardı. "Gölge," dedim usulca.

İrkildi ve beni kendisine doğru daha sert çekti. "*Benim.*"

Torma'da duyduğum, nereden geldiğini bilmediğim aynı kelime. Şimdi tekrar duyduğumda, benimle konuştuğu ilk kelimeyi, dudaklarım titriyordu.

"Gölge, beni hatırlıyor musun?"

Yüzüne dokunmaya çalıştım, ama beni hareketsiz tuttu, ne kadar kurtulmaya çalışsam da tutuşu inatçıydı. Hırladı ve başka bir şey söylemedi ama iç çamaşırımın son düğümlerini sıyırırken serbest elinin tenimde gezindiğini hissettim. Bu noktada, vücudum tamamen buna hazırды çünkü Shadow insansı formuna geri dönmüştü ve ben de vücuduma dokunan tek erkekten ayrılmış azgın, *azgın* bir şekil değiştiren olmuştum.

Shadow'la tekrar birlikte olmanın verdiği hisle beynim neredeyse devre dışı kalacak şekilde ona doğru eğildim. Keşke küçük bir parçam beni hâlâ tanımadığı için hayal kırıklığına uğramasaydı. Tam olarak değil. Bunların hepsi içgüdüydü ve bu kısmı sevsem de geri kalanına ihtiyacım vardı. Konu canavarıma geldiğinde açgözlü bir kaltaktım.

"Gölge. Beni hatırlamaya çalışmalısın. Seni özledim-" Eli kalçalarımın arasına girip orada biriken nemi bulduğunda sözüm kesildi. Tekrar ona doğru eğildim, beni okşarken inledim, gücü her dokunuşu takip etti, zaptladı karşısında ve hassas Cilt. Bu oldu etkili savaşmak isteyen son parçamı da kapatarak hatırladı.

Belki önce biraz seks yapabilirim. Çok şey istemiyorum, değil mi?

"Benim," diye mırıldandı, dudaklarını boğazıma bastırdı, dili tenimi okşadı, sonra omuzlarıma doğru sürükledi, beni öptü ve ısırdı, öyle sertti ki neredeyse yerden yarıya kadar yükselecektim. *Orospu çocuğu.*

"Darkor!"

Bir noktaya değinmek istediğim zamanlar dışında bu ismi hiç kullanmadım. Bu "noktanın" ne olduğu koşullara göre değişiyordu, ama bu sefer onu, aramızda olanları unutmam için beni *çok* başarılı bir şekilde baştan çıkarma görevinden alıkoymam gerekiyordu.

Eli yavaşladı ama amımı terk etmedi, parmakları hâlâ kıvrımlarımdan geçip ağrıyan merkezime doğru kayıyordu. Sırılsıklam olmuştum, zevkim elinden aşağı damlıyordu ve *şu anda buna gerçekten odaklanamıyordum*.

"Shadow, sen çok güçlü bir tanrısın," diye soluk soluğa bağırdım, zar zor düşünebiliyordum ama söylenmesi gerektiğini biliyordum. "Bir şeylerin eksik olduğunu biliyorsun. Senden bir şey alındığını biliyorsun, bu yüzden kütüphanemi yok ettin. Bu konuyu daha sonra konuşmayacağımızı sanma ama şimdilik ne olduğunu hatırlamanı istiyorum. Bunu bize annen yaptı. Anılarımızı ve hayatlarımızı çaldı. Kontrolünü kaybetti ve bildiğim kadarıyla, kontrolünü kaybetmeye devam edecek. Ta ki her şeyi yok edene kadar... Sen olmadan bunu düzeltemem."

Parmakları sonunda durdu ve beni tam anlamıyla orgazmın e ş i ğ i n d e bıraktı. Kan gelene kadar dilimi ısırarak çığlık atmamayı ve nefes nefese kalmamayı başardım. Shadow beni yakından izledi, delici bakışları her şeyi görüyordu ve başını eğip dilini kanlı dudaklarımda gezdirdiğinde sonunda koptum.

Öpüşmek bizim olayımızdı. Aramızda var olan en özel andı. Gölge Diyarı'nda doğanlar bu samimi eylemi sadece gerçek eşlerine ayırırlardı. Shadow bu hediye bana vermişti ve o zamandan beri dudakları dudaklarıma dokunduğunda içim kelebeklerle doluyordu.

Ona karşı haykırırken, klitorisimin lanet derisi tarafından uzak tuttuğum orgazm içimde açıldı. Uzun, yavaş bir zevk dalgasıydı, merkezimin derinliklerinden vücudumun her santiminde hissedene kadar yayıldı.

Bu salınım ile birlikte gücüm canlandı. Genellikle bu tür bir salınım etrafımda bir alev seline neden olurdu, ama bu sefer Gölge'ye çarptı. Güç o kadar büyüktü ki bizi ayırdı ve aynı kalp atışı içinde ayağa kalktı. Yedi metrelik çıplak Gölge'nin nefes alıp verışı o kadar sertti ki göğsü kabarmıştı.

Ben de kendimi yukarı çektim ve Shadow başını birkaç kez sallarken, sallanan bacaklarımı ağırlığımı taşıyacak hale getirmeye çalıştım. Bu orgazm şimdiye kadar yaşadıklarımın farklıydı. Daha güçlüydü ama normal bir şekilde değil. Daha temizleyiciydi, sanki...

Dannie'nin son büyüğü de ruhumdan silinip gitmişti.

"Günüşığı mı?"

Dizlerim yere çarptı, göğsümü sarsan bir hıçkırıyla dört ayak üstüne düştüm ve kendimi toparlayamadım. *Güneş ışığı.*

Günüşığı'nı nasıl unutabilirim? Gölge'yi nasıl unutabilirim?

"Shadowshine," diye boğuk bir ses çıkardım ve başımı kaldıramadan, gözyaşlarım tekrar tenimde gezinirken, Shadow oradaydı, beni kollarının arasına aldı.

Beni o kadar sıkı tutuyordu ki, kaburgalarım kuvvete karşı inliyordu ve ben sadece daha sıkı olmasını diliyordum.

"Güneş ışığı." İnledi ve sonra başını arkaya atıp göklere doğru kükredi. Uzun, gürleyen bir acı ağıtıydı. Bitirdiğinde kulaklarım ağrıyordu ve tenimde bana ait olmayan bir nem hissettiğime yemin edebilirdim ama yüzüne baktığımda saf, katıksız öfke dışında hiçbir şeyden iz yoktu.

Gölge'nin yüzü bir ölüm ve yıkım maskesiydi. Dünyayı yok etmek üzere olan bir varlığın maskesi.

Ve ona izin verebilirim.

HBana o kadar uzun süre sarıldı ki zamanın hiçbir anlamı kalmadı. Günler geçmesine rağmen ikimiz de kımıldamıyorduk. Belki de birbirimizle rekabet halindeydik.

Kim daha uzun süre dayanabilirdi ve bu ilk kez, ikimizin de kazanmasını umduğum bir yarışmaydı.

"Bana her şeyi açıklamana ihtiyacım olacak," diye gürledi sonunda Gölge yukarıdan. "Kafamı karıştırmak için yanlışlıkla oraya yerleştirildiğine inandığım olaylar yüzünden hafızam hâlâ bulanık."

Dannie'nin anılarımızı maskeleyerek için farklı yöntemler kullanmış olması mantıklıydı. Hepimiz farklı güçlere sahip, son derece eşsiz bireylerdik. Çok fazla akıllıydı ve bu bile başlı başına dehşet vericiydi çünkü Gölge'nin üzerime yaptığı büyü ve benim inatçı kişiliğim onun tamamen başarılı olmasını engellemişti.

"Dannie, annen, güneş patlaması taşı tarafından bozulmuş," dedim, yüzünü görmek için arkama yaslanarak. Artık yeniden hayatımda olduğu için yüzüne bakmayı asla bırakmak istemiyordum. "Dengeyi yeniden sağlamak için tüm anılarımızı çaldı. Benim asla yaratılmamam gerekiyordu, bu yüzden beni alfa-eşi olmam için Torma'ya geri gönderdi."

Gölge beni yavaşça ayağımdan kaldırıp göz hizamıza gelene kadar çekerken elini sıkıca kavradı. "Torma'ya mı? Anıların olmadan mı?"

Sertçe yutkundum çünkü canavarı yüzeye çok yakındı.

Çenesi gerildi. "Torin sana dokundu mu?" Yavaşça, vurgu yapmadan söylemişti ama bu soğuk kopukluk, bağırmanın olabileceğinden çok daha korkutucuydu.

Sorduğu şeyi yanlış anlamış gibi davranmadım. "Bana cinsel anlamda hiç dokunmadı. Seni hatırlamıyordum ama onun nasıl bir pislik olduğunu kesinlikle hatırlıyordum."

Bakışlarında hafif bir çözülme oldu ve kavrama hissi uzuvlarıma geri dönecek kadar azaldı. "Annem bu planın başarılı olmasını isterken neden o anıları saklamana izin verdi?"

Dün geceki sonsuz düşünme döngüm sırasında bu konu üzerinde çok düşünmüştüm. "İki teorim var," dedim. "Birincisi, dönüşmüş olsa bile bana karşı hâlâ biraz sevgi besliyordu ve bu bakımdan geçmişte beni incitmiş olan varlıklara karşı tamamen savunmasız olmamı istemedi."

Gölge'nin ifadesi daha da karardı. "Ve iki?"

"İkincisi, bana verdiğin ve sürüme karşı bir daha asla savunmasız kalmayacağıma dair söz, Dannie'nin ya bilmediği ya da kıramadığı güçlü bir bağdı. Hatırladığım kadarını hatırlamamı ve gerektiğinde onlarla savaşmamı sağlayan şey buydu."

Şimdi göğsü gurulduyordu ve canavar yakınımda gezinirken durumu sakinleştirmek zorundaydım. "Shadow," dedim sertçe, tüm dikkatini yüzüme çekerek. "Sayende senden başka hiçbir erkeğe dokunmadım, sevişmedim ya da orgazm olmadım."

Bu tam da onun duymak istediği şeydi ve dudakları benimkilerle buluştuğunda öyle derin bir iç geçirdi ki neredeyse bir inilti gibiydi. "Bu nasıl...?" Dudaklarına karşı mırıldandım. "Dannie bana seni unutturmak için korkunç derecede güçlü olmalı."

Shadow bu hatırlatmadan hoşlanmadı, öpücüğü daha da sertleşti ve beynim düşünceden küçük bir tatile çıktı. "Canavarım seni tanıyordu," dedi sonunda, sesi boğuk bir gümbürtüydü. "Hatırlamasam bile içgüdülerim senin benim olduğunu biliyordu. Dünyada senden başka hiçbir şey bana ulaşamazdı, Günişığı. Bunu bilmeni istiyorum."

Başımı salladım, dudaklarım yine titriyordu. "Biliyorum. Bunu çok şiddetli hissettim ve hatırladığım anda senin için geldim."

Vücudu kaskatı kesildi ve az önce söylediğim şeyin onu rahatsız ettiği açıktı. "Seni hatırlayacak kadar güçlü olmalıydım."

Kollarımı ona daha sıkı sardım ve tüm gücümle tutundum. "Hatırlamamın tek nedeni senin büyüdü. Beni kurtardın... ya da daha doğrusu birbirimizi kurtardık." Bu yanıtı tatmin olmuş görünmüyordu, ben de devam ettim. "Dahası, dışarıdan herhangi bir yardım almadan beni hatırladın. Dünya'ya açılan kapı hariç buradaki tüm kapıları yok ettin. Bunu yapmanın tek bir nedeni vardı."

Gölge küçümseyici bir ses çıkardı. "Belki de o şekil değiştirenler içindi."

Ona karşı burnumu kırıştırdım. "Oyun oynamaya kalkma bile. Sen beni seviyorsun. Beni omzuna attığın ilk andan beri bunu biliyorum."

Kıpırdamadan durdu, gözlerini kırıştıtararak bana baktı ve çok ileri gidip gitmediğimi merak ettim. Demek istediğim, şaka yapıyordum ve *onu sevdiğimi* bilsem de, Shadow hiçbir zaman tam olarak bu kelimelerle özellikle açık olmamıştı. Bu benim için önemli değildi çünkü eylemler çok daha yüksek sesle konuşuyordu ve onunki bana onun için önemli olduğumu söylüyordu.

"Aşk," diye tekrarladı ve ben başımı çevirmeye ya da utanmaya zahmet etmedim. Eğer beni sevmiyorsa, bu beni kırmazdı. Çünkü eninde sonunda o noktaya varacaktı. Bir tür egzotik mantar gibi onun üzerinde büyüme planım tüm hızıyla devam ediyordu.

"Aşk insani bir kelime," diye gürledi. "Etrafa umursamazca savurdukları bir insan kelimesi."

Yalan neredeydi? Torin bana birden fazla kez beni sevdiğini söylemişti ve ben onun gücü ve yansıması dışında kimseyi sevmediğini biliyordum. Ve belki Jaxson, çünkü... kardeşler, dostum.

Shadow'a "Daha iyi bir kelimem yok," dedim, "ama ne olursa olsun, seni seviyorum."

Çenesi de geri kalanı gibi gergindi ve normalde bu ifade endişe verici olurdu ama bunun şok olduğunu gördüm. Yüzümü kavradığında şok yerini ateşe bıraktı.

"Sen benim ruhumun eşisin, Güneş," diye gürledi etrafımızı saran gücün içinden. "Sen benim bir tanemsin. Uğruna dünyaları yok edebileceğim tek varlıksın ve korkarım ki ben de tam olarak bunu yaptım."

Homurdandım. "Evet, Gaster senden pek memnun değil. Buradan çıktığında yapman gereken bazı temizlik işleri olacak."

Kütüphanem bu savaşta ikincil hasar olamazdı. Olamazdı işte.

"Öfkeden ve soğuk, zalim bir niyetten başka bir şey değildim," diye itiraf etti Shadow. "Herkesi öldürebilirdim."

Göğsüm daralmaya başladı. "Midnight, Angel ve Simone'a ne olduğunu biliyor musun? Ve senin çılgın kardeşler grubunun geri kalanına? Sen... Sen onları öldürmedin, değil mi?"

Shadow'un kaşları çatıldı ve anılarını gözden geçirdiğini, neyin gerçek neyin Dannie tarafından yanlışlıkla yerleştirilmiş olduğunu anlamaya çalıştığını hissettim. Yüzünde yıkılmışlık ifadesi görmeyince biraz rahatlardım. "Simone Lucien'le birlikte," dedi sonunda, "Valdor'da. Angel da Onur Çayırı'na geri döndü. Onları topraklarına gönderdim, o topraklarda pek çok enerji bariyerini kırdım ve sonra Solaris sistemini yok ettim."

"Ya Gece Yarısı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Shadow isteksizce. Her şeyi bilmemekten gerçekten nefret ediyordu. "Yakınlarda bir yerde hissedemiyorum, yani belki de hâlâ diyardadır?"

Benim de düşüncem buydu. Umudum. Çünkü gittiğine inanmayı reddediyordum.

"Solaris Sistemini geri alabilir misin?" Geçici olarak sordum, hayır cevabını duymak istediğimden emin değildim. Gölge ofladığında sıfır güvence hissettim. "Başlangıçta onu kurmak yüzlerce yılını aldı, ama gücün temelinin hala sağlam olduğunu hissedebiliyorum ve o zamanlar olduğumdan çok daha güçlüyüm, bu yüzden... Yapabileceğime inanıyorum." Gözleri karararak altın lav çukurlarına dönüştü. "Ama denemeden önce Ama önce ihtiyacım olan bir şey var."

Kukum kasıldı çünkü neler olduğunu biliyordu.

Bacaklarım yatağına değene kadar Shadow beni geri götürdü ve devasa şilte ile aynı derecede devasa bir varlığın arasına sıkıştığım da korku ya da klostrofobi hissetmedim. *Yaşadığımı hissettim.* Parçalanmış ve kırılmış olan parçalarım nihayet Dannie'nin bize balyozla vurmasından önce bulundukları yerlere geri dönüyorlardı.

Dannie.

O, daha sonra ilgilenmekten başka seçeneğimiz olmayan bir konuydu ama şimdilik odak noktamız... başka bir yerdeydi.

Shadow'un elleri belime dolandı ve beni yavaşça vücuduna doğru sürükledi. Bacaklarımı etrafına sarmaya çalıştım ama gücü uzuvlarımı tuttuğu için buna izin vermedi. İçimdeki acıyı dindirmek için çıplak uzuvlarımı onun çıplak uzuvlarına sürtmek için eğildiğimde bile bunu da durdurdu.

Onun gücü beni tutuyordu; elleri yaptığım her hareketi kontrol ediyordu.

"Bu gece senin için doğamı değiştiremem," diye uyardı. Bu tek cümlemin ne anlama geldiğini biliyordum. Tam olarak anlıyordum sür, cinas amaçlanan. Bir deneyim o oldu neredeyse

kesinlikle bir parçamı yok edecekti, ama hepsi iyiydi. Bu laf olsun diye söylenmiş bir söz de değildi. Shadow'u bir kez kaybettikten sonra, bunu bir daha yapmadan önce her türlü fiziksel acıyı göze alırdım. Bugün her ne oluyorsa bir hediye idi.

Onun ateşi de benimki gibi yükseldi ve dilini ve ağzını karnımdan aşağıya, vücudumun çizgisini takip ederek sürüklerken dilinin sıyrıklarını ve hassas tenimdeki saat beş gölgesini hissettim. Dokunabildiği her yerimi yutarken beni yataktan kaldırdı ve beni yüksekte tutmak için triseps, göğüs ve omuz kaslarından başka bir şey kullanmadan yaptığı şeyi yapacak güce ancak bir tanrı sahip olabilirdi.

Üzerimdeki kontrolünün bir kısmını bıraktığında, ellerim teninde gezinerek bir tutamak aradı, ta ki onları saçlarının arasına sokmayı başarana kadar. Kısa saç tellerini çekiştirirken Shadow'un artık kendine özgü dalgalı saçlarına sahip olmadığını fark ettim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve artık kalçalarımın birleştiği yere ulaşmış olan yoğun zevkli yolculuğuna rağmen, kendimi onun kırpılmış saçlarını incelemeye zorladım. Şimdi, etrafımızda yanan ateşlerimizin ışığında onu net bir şekilde görüyordum.

Vay anasını.

Shadow her zaman çok ateşli, tehlikeli derecede seksi ve inanılmaz derecede mükemmeldi ama bu yeni saç kesimi... kahretsin. Sanki erkeksi yüzünün her noktası gözümün önündeydi, ona daha korkutucu bir hava verirken güzelliğinden hiçbir şey götürmüyordu.

"Saçların," diye fısıldadım, en sevdiği rock yıldızıyla yeni tanışmış şaşkın bir genç kız gibi konuşuyordum. "Ne oldu ona?"

Gümbürdedi, gücü klitorisimi titreştirdi ve orgazmı engellemek için bacaklarımı sıktım. Her zaman çok hızlıydı. Çok hızlı. Ve bu gece muhtemelen on orgazm yaşayacağımı bilmeme rağmen, bu ilk orgazmın son olmasını istiyordum.

Saçlarını tekrar çekiştirdim ya da en azından çekiştirmeye çalıştım, parmaklarım kısa tellerin arasından kayıyordu. "Shadow, saçına ne oldu?"

"Ben kestim."

Tam bu basit ifadeyi kafamdan geçirirken, kalçamı ısırıldı. Çok sevdiğim sert, cezalandırıcı bir hareketti bu. İyiliğine karşılık vermek için kalçalarımı sıkıca kafasının etrafına sardım ve beni tekrar kontrol altına almasını bekledim.

Bunu yaptı, elleri belime dolanırken beni tekrar tekrar ısırıldı, kalçalarım boyunca ve amımın kenarları boyunca. Canım yanıyordu ama her ısırıkta acıyı dilinin girdabı takip ediyor, vücudum bu ikili hissi hissetmek dışında her şeyi unutuyordu. Sonunda dişleri klitorisimin üzerine kapandığında, vücudumda patlayan ağır uyarılma girdaplarını durduramayarak çığlık attım.

Ben daha orgazmı atlatamadan pozisyon değiştirdi ve yüzünü amıma gömerken bedenimi üzerinde tuttu. Beni doğru düzgün tadarken çıkardığı mutlu inilti tekrar haykırmam için yeterliydi ve bu an için tanrılara şükrederken kendimi sırtüstü yatarken buldum, Shadow üstüme çıkıyordu.

Ona bakarken, tüm duygularım aynı anda kendini göstermeye çalışırken göğsümde bir sıcaklık hissettim.

"Saçını neden kestirdin?" Yumuşakça sordum.

Ayrı kaldığımızda neler yaşadığını bilmeye ihtiyacım vardı. Kaçırduğım şeylerin boşluklarını doldurmaya ihtiyacım vardı.

Shadow'un ifadesi değişmedi, bakışlarındaki tahrik parıltısı ondan hiç görmediğim kadar güçlüydü. "Sensiz hiçbir şey aynı değildi. Nedenini bilmiyordum ama hayatta kalmam için hayati bir şeyin eksik olduğunu biliyordum. Aradım ve yok ettim. Solaris Sistemi'nden daha fazlasını. Kendimi çıplak bıraktım, böylece kendimi inşa edebilecektim.

ve ruhumun kayıp olan temel parçasını bulmak istedim. Sadece sen orada değildin."

Sikeyim. "Aşk" kelimesinin pek bir şey ifade etmediğini düşünebilirdi ama farkında bile olmadan bir aşk dili konuşuyordu.

"Bir daha asla," dedim şiddetle, ona doğru uzandım ve ilk kez onu kendi seviyeme çekmeme izin verdi. Öpüşmemiz acı tatlı ve mükemmeldi.

Yatıştırmak ve iyileştirmek için bir öpücük.

Ayrı geçirdiğimiz acı gecelerin acısını dindirecek bir öpücük. Dannie'nin büyüsünü bozacak bir öpücük.

Bir aşk öpücüğü. Canavarımın ne düşündüğü önemli değil.

S Hadow her zaman hiç durmak istemezmiş gibi öpüşürdü. Bu, canavarı oluşturan şeyin bir parçasıydı ve ağzını vücudumun herhangi bir yerinde tutma ihtiyacı... Evet, öyleydim

Bunun için buradayım.

Onu bir daha asla öpemeyeceğimi düşünmek bile beni neredeyse yıkıyordu. Neyse ki Shadow'un öpücüğü daha sert, daha tutkulu bir hal aldığı anda, dili benimkine dolandığında, her şeyi unutmak için ihtiyacım olan tüm dikkat dağıtıcı şey buydu.

Beni yataktan kaldırdı, bizi döndürürken dudaklarımız arasındaki teması hiç kesmedi. Kendimi sırtımı duvara yaslamış, onun ağırlığını üzerime bastırırken buldum. Bacaklarımı daha geniş açarak ona sürtündüm, bana izin vermesine şaşırıyordum. Bana sert ve hızlı bir şekilde çarptığında her şey açıklığa kavuştu. Ne kadar hazır olsam da o kadar büyüktü ki acı ve zevk anlaktı. Hakimiyet için savaşılan her iki his de başa çıkabileceğim sınırlarda dans ediyordu.

Shadow dur durak bilmeden içime girip çıkıyordu. Uzun, emin vuruşları aramızdaki doğal ateşin merkezime kaymasını sağladı. Klitorisim şişiyor ve ağrıyordu, Shadow'un vücudunun benimkine her vuruşu beni daha yüksek zevk seviyelerine itiyordu.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama bir hırıltıyla sözümü kesti. "Hayır."

Bu bir emirdi. Bedenime hükmediyordu. "Gölge," diye inledim.

"Hayır, Günışığı," diye tekrarladı. "Sen bana aitsin. Bedenin. Ruhun. Kalbin. Orgazmların."

Bir an için boğazını yumruklamayı düşündüm çünkü baskınlık olayını yeni seviyelere çıkarıyordu ve ben gerçekten boşalmak istiyordum. Beni her durdurduğunda içimdeki girdaplar daha da büyüyordu; beni çıldırtıyor olsa bile ne yaptığını biliyordu.

Zevk artmaya devam ederken başımı duvara çarparak eğildiğimde içimden inilti döküldü.

"Mera," diye uyardı.

"Elimde değil," diye nefes nefese çıktım.

Eğildi, dişlerini omzuma geçirdi, bir yandan da hayvani bir vahşilikle beni beceriyordu. Gölge'nin bir parçası canavarını tamamen serbest bırakmamıştı. Ve ben buna hiç aldırmadım.

Kalçalarımın Shadow'a kadar hiç yaşamadığım bir tür fıskırmalı orgazmın habercisi olduğunu anlamaya başladığım titreme başladığında, dudakları yırtıcı bir sırtıtlıla yukarı doğru eğildi. "Ben de bunu bekliyordum."

Gücünün klitorisime yaptığı bir titreşim beni çığlık çığlığa uçurdu, o kadar sert boşalırken vücudum sarsıldı ki bir an için bilincimi kaybettim. Devam etti ve devam etti, zevkim her yere gitti, vücutlarımız boyunca kayıyordu.

Göğsü memnuniyetle gümbürdedi ve lanet olsun, eğer bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmlardan biri değilse. Ben daha nefesimi toplayamadan pozisyonumuzu değiştirdi, bu da onun bir başka klasik hareketiydi, çünkü bir insanı öldürecek türden bir dayanıklılığa sahipti. Kendimizi yerde bulduk, kalın halı altımızdaydı ve onun ağırlığı bana baskı yapıyordu.

Az önce yaşadığım baş döndürücü orgazma rağmen, eli sağ elime doğru kayarken bir sonraki için çoktan hazırdım.

baldırımından uyluğuma kadar. Uzun parmaklarını bana doladığında, bacağımı omzunun üzerine gelecek şekilde kaldırdı.

Sert siki amımla temas ettiğinde nefesim kesildi, sanki mükemmel bir şekilde sıralanmış ve karışmaya hazırdılar. Doğrudan içeri itmesini beklerken, vücudumun her iki yanındaki yumuşak malzemeyi kavrayarak kendimi hazırladım. Sikin kalın ucu girişimi yavaşça gerdi ve yukarı doğru eğilmeye çalışsam bile, ağırlığı birkaç milimetreden fazla hareket etmemi engelledi.

Ona *neyin peşinde olduğunu* soramadan, diğer elini sol bacağım boyunca kaydırды, uyluğumun etrafına sardı ve aynı anda omzunun üzerinden geçirdi.

"Oh," diye nefes nefese kaldım. Daha önce hiç bu pozisyonda seks yapmamıştım ama şimdiden heyecanlanmıştım.

"Kahretsin, Günışığı," diye gürledi Shadow içime doğru itmeye devam ederken, iri cüssesi taşaklarını derinlere gömmek için zaman alıyordu. Tam olarak oturur oturmaz, uzunluğunu çoktan çıkarıyor, sonra her lanet sinir ucu boyunca kazıyarak içeri doğru kaydırıyordu.

Çok derindi. Sigmeye yemin ettiğim türden bir derinlikti, dilimde tadı vardı ve içime girip çıkmaya devam ettikçe nefes alamıyordum. Bir sonraki zevk sarmalları oluşurken başım dönüyordu, canavarın derisini kıramasam bile tırnaklarım şimdi göğsünü pençeliyordu.

"Mera," dedi her zamanki komutuyla. Bu sefer ne istediğini bilmiyordum ya da en azından sinir uçlarımda gezinen gücünün acısını hissedene kadar bilmediğimi sanıyordum ve benden iyiliğe karşılık vermemi istediğini fark ettim.

Enerjimi serbest bırakarak Gölge'ye gönderdim. Ateşimiz çarpıştığında, tenimizde bir şimşek çaktı. Acı ve zevk, ateş ve buz ve her dalgalanmada daha da yükseldim, Gölge'nin içime o kadar derin dalmasına izin verdim ki dilimin tadı yoğunlaştı.

Yani mantiken, lanet olası aletin vajinamdan ağzıma ulaşacak kadar büyük olmadığını biliyordum. Biyolojiden o kadar da sınıfta kalmamıştım ama belli ki vücudumun her yerindeki duyuları tetikleyecek kadar derindi.

"Gel, Günişığı."

Ben kuklaydım, o ise efendiydi, ama bu kadar yoğun bir zevkle birlikte geldiğinde, kim şikâyet edebilirdi ki? Dudaklarımdan hızlı aralıklarla dökülen inilti, beni bir sonraki orgazmıma doğru becerirken neredeyse tiz bir patlamaya dönüştü.

Bitirdiğinde, tam da beklediğim gibi yaptı, tekrar pozisyon değiştirmek için üzerimden kaydı. Ancak bu sefer, bunu bekliyordum ve kendime ait bir planım vardı. Otoriter hayvanım bundan hoşlanmayacaktı ama bunu sineye çekmesi gerekecekti.

Emme işini yapan ben olacağım ama benzetme devam ediyor.

Benden yavaşça kaydı, shaftının kalınlığı amcığma takıldı, sonunda serbest kalana kadar. Beni istediği bir sonraki pozisyona getirmek için uzandığında, ben çoktan gitmiş, bacaklarının arasından aşağı kayarak iki kolumu da kalçalarına dolamıştım. O günah kadar seksi ağzından başka bir emir çıkaramadan dudaklarımı sikinin ucuna doladım.

O ilk emişte ikimizin de tadına bakarken içimden bir inilti yükseldi. Benim spermim ve onun ön spermi güç, baharat ve arzusunun lezzetli bir karışımıydı. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak ucunu daha derine çektim, ağzım alabildiğim kadarını almak için tam kapasiteyle gerildi.

İlişkimizde ilk kez Shadow baskınlık için benimle savaştı, her zaman beni tattığı gibi onu tatmama izin verdi. Muhtemelen adam sikinin emilmesinden gerçekten hoşlanıyordu, ama her iki durumda da küçük güç kırıntılarının tadını çıkarıyordum.

Topuzunu emme, shaftını okşama ve taşaklarını avuçlama ritmine girdiğimde, çenemin daha

düşündüğümünden daha esnekti. Kendimi boğmadan birkaç santim daha kaydırmayı başardım.

En azından Shadow karanlık bir kahkaha atıp kontrolü bir anda elimden alana kadar boğulma olmadı. Beni sahte bir güvenlik duygusuyla uyutuyor, kontrolün bende olduğunu düşünmemi sağlıyordu ama bu sadece bir rüyaydı.

Başımın arkasını kavradı ve ağzımın içine soktu, sonra tekrar yaptı ve beni becerirken iyice açılıp canımı kurtarmak için tutunmaktan başka çarem yoktu. Merkezim ihtiyaçla zonklasa bile ateş dokunuşlu gözleri bana kilitli kaldı. Aşağı uzanıp oradaki baskıyı hafifletmeye çalışmamam gerektiğini biliyordum.

Tabii ki, içimdeki ihtiyaç arttıkça tüm iyi niyetler kayboldu ve tam elim karnımdan aşağı inerken Shadow hırladı. Neyse ki, zavallı azgın kıcıma acıdı, bizi yeterince kaydırды, böylece eğilip dilini ağrıyan amıma gömebildi, bu arada aleti ağzımdan hiç çıkmadı.

Klitorisimi ağzına almadan önce ıslak ateşimde iki vuruştan daha az sürdü ve ağzımı her zamankinden daha sert becerirken horozunun etrafında inleyerek geldim. O benim zevkimi çekerken, Shadow'un vücudu titreşmeye başladı, içinden gümbürtüler çıktı ve aleti şişerken bir inilti çıkardı. İlk sıcak döl patlaması ağzıma çarptığında, ona karşı sarsıldım, tattığım güç patlamasında neredeyse boğuluyordum. Shadow o kadar güçlü ve enerjikti ki onu yuttukça daha da güçlendiğimi hissettim.

Tadı tuhaftı ama nahoş değildi, tuzlu ve erkeksi, bana Shadow'un kokusunu hatırlatıyordu. Ellerimi shaftının üzerinde gezdirirken kendimi son damlayı yalayarak temizlerken buldum.

Shadow'un dili, ikimizin de işi bitene kadar amımda dönmeyi bırakmadı. Bu noktada, tamamen harap olmuştum, beni banyosuna taşıırken zar zor ses çıkarıyordum. Birlikte suyun altında duş aldık.

kaynama noktasına yakındı. İkimiz de sıcaktan rahatsız olmadık; aslında bu bize enerji verdi.

Ona doğru kıvrılırken gözlerimi kapattım ve kollarımı boynuna doladım. Gerçi sıkı sıkı sarılmama gerek yoktu çünkü ellerini üzerimden hiç çekmedi. Sanki bırakırsa tekrar kaybolacağımdan korkuyordu. Kurulanmam ve dişlerimi fırçalamam için beni bıraktığında bile aramızdaki kapı açık kaldı. Daha önce hiç yaşamadığımız türden bir yakınlıktı. Her ne kadar sevsem de hazmetmekte zorlandığım gerçek bir "eş" anıydı.

Gömleklerinden birini giyerek gardırobundan çıktığımda, gözlerinde alevler yandı. Gömlek bir anda yanıp kül oldu ve beni çıırılçıplak bırakarak aptal gibi göz kırpmaya başladı. "O gömlekte bir sorun mu vardı?"

Odanın diğer ucuna doğru iki adım attı ve ben daha ona başka bir soru soramadan kollarımdaydım. "Benimle çıplak uyu, Günışığı," dedi, sesi her zamankinden daha derindi. "Teninin her santimini benimkine bastırılmış hissetmek istiyorum. Senin kokunu ve benimkini birlikte istiyorum. Aramızda hiçbir şey olmasın istiyorum."

Göğsüm sıkıştı. Tüm engellerin ortadan kalkacağı bu anı hayal etmişim. Bir şekilde birlikte var olabileceğimiz bir yer bulduğumuzda, sadece Gölge ve Günışığı. Shadowshine.

Belki bu gece için, tam olarak bunu elde edebiliriz.

S Hadow beni asla bırakmadı. Verdiği sözler, bir tanesi başımın altında olan pazuları kadar sağlamdı. Normalde böyle sert bir yüzey beklerdim.

Ama beni kollarıyla sardığı, bir bacağımı benimkinin arasına alıp kaşıkladığı anda resmen kendimden geçmişim.

Hayatımda uyuduğum en iyi uykuydu; öyle ki bir süre sonra şiddetli bir sisle sarsılarak uyandığımda yönümü bulmam biraz zaman aldı. İlk başta tek görebildiğim, başımızın üzerinde devasa bir kıvılcım bulutuna dönüşmüş olan Inky'ydi. "Saldırı altında mıyız?" Neredeyse zifiri karanlık olan odaya bakarak homurdandım.

Shadow başını kaldırdı, seksi ve uykulu görünüyordu. Yine de endişeli görünmüyordu, bu yüzden Inky'yi bu kadar öfkeliendiren başka bir şey olmalıydı.

"Bir şekil değiştiren ine girmeye çalışıyor," dedi, burnunu omzuma bastırmak için eğildi, elleri göğüslerimi kavrarken kokumu içine çekti. "Onu öldürmeli miyim?"

İnledim çünkü tenime hafifçe dokunarak vücuduma yasadışı şeyler yapıyordu, ama sonra söyledikleri aklıma geldi ve doğru l m a y a çalıştım. "Kahretsin, bu Sam. Bu Sam.

Muhtemelen beni öldürdüğünden endişeleniyor ve intikamımı almak için burada."

Her zaman değer verdiği kişileri kurtarmaya çalışan sağlam bir arkadaşa benziyordu. "Sadece iyi olduğumu bilmesini istiyorum," dedim ona, kolunu okşayarak.

Shadow her zamanki canavar tavrıyla gürledi ve beni tekrar kendine çekti. "O bekleyebilir."

Boşuna kıpırdandım ve dişleri hem uyarı hem de alay amacıyla omzuma yapıştığında, kendimi kaçmaya çalışmak yerine ona sürtünürken buldum. İhtiyaç içimde patladı ve onu o kadar çok istedim ki içim zonklamaya başladı. Sadece ellerinin dokunuşunun ve gücünün zıplamasının bile ona lanet bir ağaç gibi tırmanma isteği uyandırmadığı bir zaman olup olmayacağını merak ediyordum.

"Çabuk olabilir misin?" Nefes nefese mırıldandım. "Yani, gerçekten süper hızlı. Çünkü bir dakika içinde orgazm olabileceğimi biliyorsun-"

Shadow beni kendine çekti, iki elini uzun saçlarıma gömdü ve parmaklarını sıkarak saç tellerimi çekiştirdi. Aynı anda, ağzımı almak için eğildi.

"Sadece lanet dünyanın kurtarılmaya ihtiyacı olduğu için," diye mırıldandı, dili benimkinin üzerinde kayarak koyu baharatını tatmama izin verdi. Genetiğimiz sağ olsun, sabah nefesi diye bir şey yoktu, ama ondan gerçekten rahatsız olup olmayacağımı merak ediyordum. Bu canavarla ilgili hiçbir şey beni rahatsız etmiyordu. En azından şimdiye kadar keşfettiğim hiçbir şey.

Shadow ağzımı iyice yalayıp yutmayı bitirdiğinde, üstüme çıktı ve beni çekerek altında yüzükoyun yatmamı sağladı. Üzerimden yukarı doğru kaydı ve uzun, sert boyu içime girdiğinde kendimi kıcımlı yukarı kaldırıp dudağımı ısırırken buldum. Çünkü... lanet olsun, iyi bir sikilmek üzereydim. Ve bunun için kızgın bile değildim.

"Shadow, oyun oynamayı bırakmalısın-"

İçime doğru iterken sözlerim bir inleme karmaşası içinde kesildi, aleti içime doğru kayarken beni gerdi.

tek bir yumuşak hareketle. Gerçekten hazırlanmadığım için canım yanıyordu ama aynı zamanda acı o kadar güzeldi ki çoktan geri sallanmaya başlamıştım.

Ya da en azından deniyordu çünkü yine alfa olmuştu, ritmi, hızı ve zevki kontrol ediyordu. Bulunduğumuz aç benim için bir başka yeniydi. Karnımın üzerinde düz durmak vuruşları daha sık hissettiriyordu, sikiinin başı tam G noktam boyunca ilerliyordu.

Ölmem için bu darbelerden yaklaşık beş tanesinin olması gerekti.

Bunu bana nasıl yaptı? Her şeyi. Lanet olsun. Zaman.

Beni delirtecek kadar hızlı ama henüz boşalamayacağım kadar yavaş hareket ederek içeri girip çıkarken ellerinden biri omurgama indi. Elleri tenimde gezinmeye başladı, bir yandan da beni yatağa daha sıkı bastırıyordu. Kokularımız birbirine iyice karışmıştı ve ben kokuyu derin derin içime çektikçe zevkim daha da arttı.

"Lanet olsun," dedim soluk soluğa. "Lütfen durma bile. Bunu sonsuza dek yapman için sana iyi para ödeyeceğim."

Kıkırdadı ve her zamankinden daha hafifti. "Bunun için ya da aramızdaki başka bir şey için bana asla ödeme yapmayacaksın, küçük kurt. Benim işim senin zevk almanı sağlamak ve seni asla eksik bırakmamak."

Sert ve şiddetli bir şekilde boşaldım, vücudum kelimenin tam anlamıyla yataktan kalkmaya çalıştı. Shadow'un beni tutan ağırlığı olmasaydı, hiç şüphesiz kendimi yerde bulacaktım.

Hızını artırdı ve saniyeler içinde tekrar boşaldım çünkü zaten çok çalışmıştım. Shadow da aynı şeyi yaptı ve ikimizin de işini bitirmek için birkaç kez daha içime girdi.

Beni ters çevirdiğinde ismim dudaklarında fısıltıyla okşandı ve bedenlerimiz artık fiziksel olarak birleşmemiş olsa da, bağlantımızın yüzeyin altında kaldığını hissettim.

"Bizi hatırladığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı, bakışlarındaki yoğunluk beni esir almıştı. "Seni gerçekten unutmamın imkânı yok, ama öfkemde o kadar kaybolmuştum ki kendimi geri getirene kadar yüz yıl geçmiş olabilir. Ayı kalmamız için çok uzun bir süre."

"Bu gerçek, değil mi?" Nefesim kesilerek söyledim. "Aramızdaki bu şey gerçekten gerçek. Sadece seksi olduğun için sana saldırmak istemem değil."

Köşeleri yukarı kalkarken dudakları seğirdi. "Len ve Lucien'in insanlara olan hayranlığını anlamaya başlıyorum. Sen gelmeden önce hayatım sonsuz bir geceydi ama şimdi nereye dönsem ateş var. Ateş hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Sırıltma sırası bendeydi. "Bazıları *bunu sevdiğini* söyleyebilir?"

Daha fazla dudak seğirmesi oldu ama o sadece başını salladı. "Az önceki anlamlı soruna cevap vermek gerekirse, evet, aramızdaki bu şey çok gerçek. Canavarım seni sahiplendi. Ben seni sahiplendim. Sen bana aitsin, Günışığı."

"Sen yok diyene kadar." Bu oyunu daha önce de oynamıştık.

Shadow'un pazuları başımın iki yanında gerildi ve kendini aşağıya bıraktığında nefesim kesildi. "Hayır, Mera," diye mırıldandı. "Artık senin için böyle bir çıkış yolu yok. Sen benimsin. Hikâyenin sonu ya da hayatın sonu."

Sertçe yutkundum. "Hayatım mı?"

Dudakları neredeyse benimkilere değiyordu. "Hayır. Seni benden almaya çalışan herkesin hayatı."

Tanrım. Lanet olsun. Tanrım. İkimiz de İskoç aksanıyla söylenen seksi sözlerin bir şekil değiştireni orgazma ulaştırmaya yetip yetmeyeceğini öğrenmek üzereydik, çünkü *lanet olsun*.

Beni öptü ve ben de ona her şeyimi verdim, hiçbir şeyi saklamadım. Artık aramızda hiçbir engel yoktu, kalbimin etrafında hiçbir koruma yoktu, kinizm yoktu.

Bunun kısa süreli bir şey olduğunu ve bırakıp gidebileceğimi.

Başından beri kendimi kandırıyordum. Shadow'dan kaçış y o k t u .

Bizi sadece ölüm ayırabilirdi ve biz onunla her adımda savaşmaya hazırdık.

D Shadow ile yaşadığım büyük duygusal gelişmeye rağmen, birbirimize sarılıp kalmamız için zaman yoktu. Sam sadece

Çok yeni bir arkadaşı ama benim için zaten önemliydi. Büyük bir deneyimle birbirimize bağlanmıştık ve onun endişelenmesine izin vermek çok acımasızcaydı.

Tabii bir de şu anki halimle inden ayrılmak gibi küçük bir sorun vardı. Shadow'a, "Sen bir çeşit aşırı başarılı spermsin," dedim, yatağın ve benim dağınıklığıma bakarak. "Yani, lanet olsun dostum, bir noktadan sonra aşırıya kaçırıyorsun. Okuduğum tüm kitaplarda, erkeksi bir alfa erkeğini becermenin sonuçlarından nadiren bahsediyorlar-"

Cümlemin geri kalanı, beni hızlı bir hareketle omzunun üzerinden çekip kıcıma sert bir şaplak atarak beni oldukça etkili bir şekilde susturmasıyla kesildi. "Eğer erkekliğimi daha fazla tecrübe etmek istemiyorsan, Sunshine, şimdi çenenin kapasan iyi edersin."

Yani... hangi yöne gitmek istiyordum?

Lanet olsun. Sam ondan hoşlandığım için şanslıydı.

Shadow güçleriyle yatağı temizledi, enerji yüzeyde yarıştı, seks seansımızın tüm kanıtlarını ortadan kaldırdı, ama bizim için aynı şeyi yapmadı; bunun yerine düşünceye girdik. Sonra beni her yerimden yıkamaya başladı,

çok derinlemesine. İşim bittiğinde bırakın arkadaşımın adını, kendi adım bile unutmuştum ama Shadow bizi tekrar yola soktu.

"Kıyafetlerin orada," dedi bana, gömleğini aldığım gömme dolabı göstererek. Yerde kül olan gömleği.

"Aman Tanrım." Kendi bölümüm görüldüğünde çılgılık attım. Dün gece orada değildi. "Tüm kıyafetlerim geri geldi. Şimdi tek yapman gereken kütüphaneyi onarmak ve hayat mükemmel olacak."

Bana sarıldı, Shadow'un çok iyi olduğu o dolgun sarılma şekliyle ve bir kalbin patlamadan önce ne kadar dolu hissedebileceğini merak ettim. Rastgele sarılmaların en sevdiğim şeylerden birkaçı olduğu ortaya çıktı.

"Güç delisi annem gibi küçük bir sorunumuz var," diye hatırlattı Shadow uzaklaşırken.

Ah, doğru. "Evet, doğru. Dannie, ben büyürken beni güvende tutmak için çok zaman harcadığı için şanslı. Aksi takdirde, kafasına bir atom bombası atıp her şeyi bitirmeye meyilli olurum."

Gölge sessizleşti. "Eğer bir atom bombasının ona karşı işe yarayacağını düşünseydim," dedi iç çekerek, "çoktan bir tane atmış olurum. Onun gücü çok güçlü... çok dengesiz. Bu şekilde rakipsiz ve düşmansız devam etmesine izin veremeyiz. Birden fazla dünyanın yok olmasıyla sonuçlanması an meselesi."

Onun böyle konuştuğunu duymak kalbimi acıttı. "O senin annen Shadow ve ikimize de baktı. En azından ona taşın gücünü serbest bırakması için bir şans vermeliyiz ya da belki taşı onun güç üssünden alabiliriz...?"

Shadow bunu düşündü ve önerimin hemen reddedilmemesini takdir ettim. Düşüncelerime saygı duydu ve işte yine kelimeleri söylemeden sevgiden bahsetmeye başladı.

"Bir şansı hak ettiğinden emin değilim," dedi sonunda. "Ama taşı kendi isteğiyle bırakırsa, bu telafi için uzun bir yol kat edecektir."

"Katılıyorum," dedim, sonunda kıyafet seçimine dikkat ettim. Shadow zaten siyah pantolonunu ve koyu gri gömleğini giymişti ve benim çıplak kışımı hareket ettirmem gerekiyordu.

"Öldürülebilir olup olmadığını biliyor muyuz?" İç çamaşırlarımı, ardından beyaz gömleğimi, yırtık siyah kot pantolonumu, Converse tarzı ayakkabılarımı ve kot ceketimi giyerek sordum. "Belki de Nexus'un sonunu getirebilir, bu da lanet olası dünyaların sonunu getirir."

"Bu durumda," dedi Shadow, yaklaşarak, "onu hapsedmekten başka çaremiz kalmazdı. Eğer yeterince güçlü bir kafes yaratabilirse."

Kollarını bana doladı ve bizi birbirimize çekti. Onun bu yeni yönüne, dokunuşlarına, sevgisine ve orgazmlarına gerçekten alışmaya başlamıştım. Keşke aynı anda dünyaların olası sonunu tartışmıyor olsaydık...

"Sürümümüze ihtiyacımız var," dedim, bundan emin olduğumu hissederek. "Bu iş bizden daha fazla çaba gerektirecek."

Gölge başını salladı. "Yanımızda duracak kadar güçlü olanlara ihtiyacımız var," diye onayladı. "Sürümüz ve dostlarımız."

"Ve hepsi hayatta ve iyi mi?" İki kez kontrol ettim.

"Kapıları yok ettiğimde herkesi kendi dünyalarına geri sürdüm. Ve Gece Yarısı hariç hepsinin *hayatta ve iyi olduğunu* hissedebiliyorum."

"Inky'nin anıları geri geldi mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Shadow anında. "Gücün bana çarptığı ve annemin yalan ağrısını kırdığı anda, hem Inky hem de ben anılarımızı geri getirebildik."

"Yani Geceyarısı hatırlamalı," dedim, hissettiğim gerçek endişe sesime sinmişti. "Gaster anılarının üzerindeki kilidi kırdığı anı hatırlaması gerekirdi."

Gölge başını salladı. "Bilemiyorum. İçimden bir ses evet, hafızasını geri kazanacak diyor ama Gölge Âleminde sıkışıp kalmış olma ihtimali de yüksek."

Evet, doğru. Kapılar gitmişti. "Tamam, birinci adım, lanet kütüphanemi eski haline getir."

Gölge yüzümü avuçlayarak beni ona bakmaya zorladı. "Özür dilerim Mera. Bilgi Kütüphanesi'ni yok etmem affedilemezdi, özellikle de senin için bu kadar önemliken. Birçok varlık için. Bana ve Solaris Sistemi'ne olan inancı yeniden tesis etmek için önümde çok iş var."

Kendimi durduramayınca rastgele sarılma sırası bana geldi. "Yapma bunu," diye mırıldandım göğsüne karşı. "Kendini hırpalama ya da suçluluk duygusunun kazanmasına izin verme. Bu bize yapıldı ve kötü tepki vermek için her türlü hakkımız vardı. Birlikte bunu temizleyeceğiz ve son savaş ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın, dünyaları kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızı bileceğiz."

Shadow bana fazladan bir an daha tutundu ve kısa bir süre için bile olsa, bana daha savunmasız tarafını göstermesini sevdim. Daha önce pek çok kişinin gördüğünden şüphe ettiğim bir yanını.

Kendimizi her konuda biraz daha rahatlamış hissederek odasından çıktık ve güvenle bariyere doğru yürüdük, sadece ateşi kontrol etmem için küçük bir mola verdik. Ateş olması gerektiği yerde, taş ocağın içindeydi, parlak bir şekilde yanıyor ve odaya sıcaklık saçıyordu. Gölge yanımda durarak kendimi toparlamam için bana bir an tanıdı.

"Bunu bir daha kaybetmeyeceğim anlamına gelseydi çok kötü şeyler yapardım," dedim titreyen alevlere bakarak.

Kıkırdadı, karanlık ve kırık bir ses. "Günüşiği, senin kötü şeylerini Pazar Okulu gibi gösteririm. Benim olanı korumak söz konusu olduğunda hiçbir sınır yoktur. Hem de hiç. Seninle bir gün daha geçirmek için varoluşun temelini yok ettim ve etmeye devam ederim."

Gözlerimi kapattım ve bu sözleri içime çektim. "Sanırım bu yüzden kahramanlar yerine kötü adamların olduğu hikayeleri seviyorum

Ana karakterler olarak," diye fısıldadım. "Kahramanlar sınırlıdır çünkü her zaman doğru olanı yapmak zorundadırlar. Ama kötüler ahlaki pusulalarıyla kısıtlanmazlar. Kelimenin tam anlamıyla her şeyi yaparlar ve sevdiklerine zarar vermeye çalışan herkesi yok ederler. Sanırım içten içe kendimi hep bir kötü adam olarak gördüm. Bu şekilde."

"Sen benim ahlaki pusulamsın Mera," dedi Shadow, kollarını bana dolayarak, ikimiz de ateşe bakarken sırtımı göğsüne doğru çekti. "İlk elden gördüğün gibi, sen olmadan ben akılsız bir canavarım. Genetiğimde kahraman yok, o yüzden belki de doğru hikâyede birlikteyizdir."

"Katılıyorum," dedim.

Shadow kıkırdadı ve ben daha fazla hüzünlenemeden beni bir kez daha çıkışa doğru götürmeye başladı. Diğer tarafa adım attığımızda Sam lanet olası bir sandalyeyi geçide doğru fırlatmak üzereydi. Beni gafil avladı ve eğer Shadow uzanıp sandalyeyi tam ortasında yakalamasaydı muhtemelen yüzüm odunla dolacaktı.

"Kahretsin!" Sam bir adım geri atarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah, özür dilerim. Mera'ya ulaşmaya çalışıyordum."

Çılgın bakışları benimkileri bulduğunda rahatlayarak sarktı. "Bir şeyin yok."

İçimdeki canavarı silkeleyerek ona doğru koştum. "Evet, kahretsin, çok özür dilerim. Gölgeleeri evcilleştirmem beklediğimden uzun sürdü. Sonra da kendi bölgelerini işaretlemeye karar verdiler."

Bakışları Gölge ile benim aramda gidip geliyordu ve oradaki derin anlamımı kaçırmamıştı. "Bütün gün duyduğum en iyi haber."

O sırada Gaster belirdi, küçük goblininin yüzü endişeyle kaplanmıştı. "Efendim," diye bağırdı, aceleyle ileri atılarak. "Tanrılara şükürler olsun ki döndünüz."

Shadow gülümsemedi ama enerjisinde bir yumuşama hissettim. Gaster'ı seviyordu ve daha da önemlisi, hayatının en önemli parçalarından biri olan kütüphanesini işler halde tutması konusunda ona güveniyordu.

Gaster'ın görüldüğünden daha güçlü olduğundan emindim - fiziksel ve büyüsel anlamda - ve çoğu durumda kendi başının çaresine bakabiliyordu. Muhtemelen Gölge herkesi kovduktan sonra bile kütüphanede kalmayı başarmasının nedeninin yarısı buydu.

Hayatımızda olduğu için hepimiz şanslıydık.

"Bana bir dakika izin verin," dedi Shadow İngilizce ve sonra demi-fae dilinde Yani o Biz hepsi olabilir Anlıyorum. Ben olsam anladım ya da yol, ve at en az ile benim Hafızam geri geldiğinde, Gölge'nin diyarda beynimi yeniden düzenlediğini ve bana kafamda evrensel bir çevirmen verdiğini hatırladım. Bu yüzden Torma'daki alfayı anlayabilmişim. Zavallı adam. Kafa karışıklığı şimdi çok daha anlamlıydı. Gölge uzaklaştığında, üç metrelik mesafeye surat asmamaya çalıştım. arasında Biz. I oldumuhtaç, ama Her neyse. Yaşadığımız onca şeyden sonra, biraz bağlı olmamak garip olurdu. En azından iki elini de kaldırdığında onu hâlâ görebiliyordum, o kadar güçlüydü ki üçümüzü de yerde kaydırıldı. Neredeyse ine açılan kapıdan tekrar geçecektim ama tam geçmek üzereydim, Shadow'un kafası bana doğru döndü ve hınzır gülümsemesi iç çamaşırlarımın boğulmasına neden oldu.

Enerjisi etrafımı sardı ve hareket etmeyi bıraktım, bir kez daha Gölge Canavar'ın gücüne kapıldım. Ateşi bu enerji patlamasını takip etti ve sonra derisinden mürekkep gibi bir karanlık sızdı. Ateş, enerji ve gerçek gölgeler etrafımızı sarmıştı ve bu kötü bir şakanın başlangıcı gibiydi çünkü odaya başka neyin girmek üzere olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

En azından Shadow'un gücüyle kendimi yeterince güvende hissediyordum, her ne kadar beni tekrar kilitlemesi saçma bir hareket olsa da. "Neler oluyor?" Sam fısıldadı. "Neden hareket etmiyorsun?"

Neyse ki hâlâ konuşabiliyordum. "Shadow şu anda biraz sahiplenici hissediyor," dedim kuru bir sesle. "Beni kontrolünden pek uzak tutmuyor."

Tekrar aramıza baktı, gülmemeye çalışırken dudakları titriyordu. "Kulağa eğlenceli geliyor. Orada ne yaptığını gerçekten biliyor musun?"

"Kütüphaneyi onarıyor," dedi Gaster.

Sam nefesini tuttu ve ellerini çırdı. "Seni anladım."

Gaster'ın gülümsemesi genişti. "Oh, bu harika bir haber.

Evrensel çevirmen tekrar faaliyete geçti. Umarım geri kalanlar da aynı kolaylıkla geri döndürülebilir."

Ellerimi hareket ettirmeyi başarabilseydim parmaklarımı çapraz yapacaktım. Elbette onun tutuşuna karşı koyabilirdim ama sırf hâkimiyetimi göstermek için böylesine önemli bir görevi yarıda kesmeye değmezdi. Bilgi Kütüphanesi'ni eski ihtişamına kavuşturmak ruhumun esenliği için elzemdi.

"Bana daha önce ne söylemeye çalışıyordun?" Sam Gaster'a onunla özgürce iletişim kurabilmenin heyecanıyla sordu. "Çok önemli olduğunu hissettim ve öğrenmek için yemek salonuna koşacak zamanım yoktu."

Gaster'ın gülümsemesi nazikti. "Peri tarihini Valdor tarihiyle üst üste koyuyordun ve ben de tüm çalışmanı geri alarak duygularını incitmek istemedim. Sana kitapların üzerindeki işaretleri göstermeye çalışıyordum. Onları raflar için bu şekilde katalogluyoruz.

Sam ona göz kırptı. "Ama yüzün o kadar ciddiye ki..."

Gaster başını salladı. "Ah, evet, bilgi sahip olduğumuz en kutsal armağandır. Ona, önemine yakışır bir hürmetle yaklaşılmalıdır."

Kocaman gözlerini bana çevirdiğinde gülümsememi gizlemeye çalışıyordum. "Kitaplarla ilgileniyor," dedim arsızca.

Gaster bana doğru bir parmak salladı. "Siz de öyle değil misiniz Bayan Shifter? Uyanık olduğunuz saatlerin çoğunu burada, hiçbirimizin fark etmeyeceğini düşünerek raflardan kitap aşırarak geçirdiniz."

Gülümsemem kahkahaya dönüştü. "Oh, Gaster. Beni şımarttığını biliyordum ve her zaman onları yerleştirmek için çok dikkatliydim.

doğru pozisyona getirin. Kütüphaneye saygı gösterin, o da size saygı gösterecektir."

Küçük, sevimli bir güneş ışığı gibi ışıldıyordu. "Sen gerçek bir lütufsun Mera Callahan. Senin dünyamızda olmaktan hepimiz çok faydalandık."

Gözlerim yanarken göğsüm daha da daraldı; bunu söylediğini duymak çok şey ifade ediyordu. Sürünün yükü ve dışlanmış biri olarak büyümüşüm, bu yüzden şimdi kendimi saygı duyulan ve takdir edilen biri olarak bulmak... Kırılğan duygularım üzerinde aşırı bir yükü. Gaster'a *teşekkür* ettim ve o da başını salladı ama sonra hepimiz susmak zorunda kaldık çünkü Shadow oyununu hızlandırıyordu.

Gücü Gaster ve Sam'in etrafını sararak onları da benimle aynı şekilde kilitledi. İkisi de itiraz etmeye başladı, ama sadece bir sonraki enerji patlaması Gölge'yi terk edene kadar. Etkileyici bir yay çizerek vücudundan çıkan alevler her yeri kırmızı, altın, siyah ve kehribar tonlarıyla kapladı. Nexus'un renkleri. Dannie'nin anka kuşunun renkleri. Alevler içinde kaldığında kurdumun rengi.

Yaratma gücü.

Ateşi içinden geçerek eskiyi temizliyor, ardından gölgeleri yeniyi yeniden inşa ediyordu. Gölge'yle olan bağlantım sayesinde onun yorulduğunu hissettim. Gölge Canavar kadar güçlü biri için nadir görülen bir durumdu ama çok da endişelenmedim. Sınırlarını biliyordu ve bugün acil bir tehlike altında değildik, bu yüzden savaşa girmeden önce Solaris Sistemini restore etmeyi denemek en iyisiydi.

I Shadow'un kütüphaneyi tekrar çalışır hale getirmesi yarım gününü aldı ve sonunda bitirdiğinde ayakta zor duruyordu. Ben şahsen onun üzerindeki canavarı sevdim.

Ama bundan faydalanmanın ne yeri ne de zamanıydı. Bunun yerine, ağır kışını yukarı çekmeye çalıştım, onu yeni kurulan oturma alanına sürükledim, böylece yeniden şarj olmak için minder sandalyelerden birine batabilirdi.

Sam benimle kaldı ama Gaster her şeyin eskisi gibi olup olmadığını kontrol etmek için çoktan aceleyle yola çıkmıştı. Kütüphanemde görebildiğim kadarıyla, tıpkı Dannie'den önce hatırladığım gibi görünüyordu, bu yüzden zamanımı Gölge'ye odaklanarak geçirdim.

"İyi misin?" Üzerine yayıldığı minderin yanına diz çökerek sordum. İlerlemeye çalıştı ama ben onu geri ittim. "Az önce bütün bir seyahat sistemini yeniden inşa ettin, belki kendine bir saniye verebilirsin."

Shadow'un gözleri Sam'e doğru kaydı ve tanımadığı bir şekil değiştirenin yanında bu kadar savunmasız olduğu için mutsuz olduğunu biliyordum. Yani, hepimiz onu gözünü kırpmadan öldürebileceğini biliyorduk, bu yüzden onun için gerçek bir tehlike yoktu, ama bir yabancıya güvenmemek onun doğasının bir parçasıydı.

"Birkaç dakika içinde kendime gelirim," diye homurdandı.

Uzanarak elini tuttum ama başka bir şey için zorlamadım. Bazen zor zamanlarda sadece küçük bir desteğe ihtiyaç duyarsınız. Shadow'un hayatında daha önce böyle biri olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi kesinlikle vardı.

Tenlerimiz birleştiği anda, güçlerimizin ateşi birlikte yükseldi ve avuçlarımızın arasında görünür oldu. Shadow bunu beklemediğini belli edecek şekilde başını eğdi. "Senin gücün benimkinin bir kısmını geri getiriyor."

Bunu söylediği anda geri çekildi ve tutunmak için elimden geleni yapmama rağmen gücüne karşı koyamadım. "Bırak sana yardım edeyim," diye itiraz ettim.

Göğsündeki gümbürtü bana bu ifade hakkında düşündüğü her şeyi anlattı. "Kendi gücümü geri kazanmak için senin gücünü tüketmeyeceğim. Acil bir tehlike yok ve kısa sürede iyileşeceğim."

Tanrılar beni inatçı canavarlardan korusun.

"Bunu nasıl yaptım ki?" Ben ittim. "Gücümü seninle paylaşmak mı?"

Yüz ifadesinden ilk başta bir şey anlaşılmıyordu ama ben ona bakmaya devam edince uzun bir nefes verdi. "Bir bağ kurduk," dedi, bu konuda ne hissettiğine dair hiçbir işaret vermedi. "Bir noktada, Gölge Âlemi'nde ve şekil değiştirenler arasında yaygın olan bir tür gerçek eş bağlantısı iki enerjimiz arasına yerleşti."

Kalbim göğsüme çarpıyor olsa da yüz ifademi nötr tutarak ona yakından baktım. Aramızda bir bağ olduğunu hissediyordum ama bunun *gerçek* bir *eş* olduğunu fark etmemiştim. "Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun," diye şaka yapmaya çalıştım. "Ama bilmeni isterim ki altıncı sınıfa kadar her spor takımına ilk ben seçildim. Mükemmel bir seçimim."

Dudakları seğirdi. "Satış konuşman bu mu? Sonsuz bir gerçek eş bağı için mi? Spor için mi seçildin?"

Başka bir şey düşünmeye çalışırken kaşlarımı çatmıştım. "Uh, bu yeterli mi? Muhtemelen daha havalı bir şeyler uydurabilirim?"

İfadesi nihayet çözülrken başını salladı. "Günüşığı, seyahat ettiğim dünyaların hiçbirinde senden daha değerli bir varlık yok. Ama kaderlerimiz bu kadar birbirine bağılyken, ben düşersem sen de düşersin diye endişeleniyorum. Bununla yaşayamam."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Shadow ile birlikte ölme olasılığım en ufak bir endişeye bile yol açmadı. "Dostum, eğer dünyayı kurtarıırken birlikte ölürsek, benim için sorun yok."

Bu ifadeden pek memnun görünmüyordu ama ben hiç umursamadım. Ölüm hakkındaki gerçek hislerim uzun zaman önce belirlenmişti ve şimdi bu çılgın yolculuğa tamamen katılmışım. İyi ya da kötü her parçasıyla.

"Olabilecekler hakkında endişelenerek daha fazla zaman kaybetmeyelim," diye devam ettim. "Önümüzde bir savaş olduğunu biliyoruz ve... belki de kaybetmeyeceğiz. Spor benzetmeme sadık kalarak, en az üç ayrı olayda yakartop şampiyonu oldum. Bu sefer kaçmam gereken toplar daha büyük ve daha korkutucu."

Arkamızdan tanıdık bir ses "*O da* öyle dedi," diye şaka yaptı.

Dönerken neredeyse kendime takılıp düşecektim ki ayağa kalktım ve en iyi arkadaşıma doğru çirkin bir şekilde ağlayarak koşmaya başladım. Omzuna yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlarken Simone beni yakaladı, onu sağlıklı ve hayatta görmekten duyduğum rahatlama zapt edilemeyecek kadar fazlaydı.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda Lucien'in yanımda olduğunu fark ettim, sarı saçları biraz daha uzamıştı, bronz teni ve delici yeşil gözleri ise her zamanki gibi tanıdıktı. "Ah, *ma petite*," diye mırıldandı, bir adım daha yaklaşarak. "Senin için endişeleniyorduk."

Simone ona karanlık bir bakış attı ve ihtiyacım olan tek şey buydu

En iyi arkadaşım la esrarengiz Vampir Efendisi arasında her şeyin yolunda gitmediğini biliyordum. "Lucien geri dönmeme izin vermedi," diye ısırdı. "Gölge kütüphaneyi onarana kadar hiçbir yere gitmenin güvenli olmadığını söyledi."

normal yollardan. Onun aptal şatosuna hapsedildim, vampirlerin beni yemesinden korktuğum için kilit altında tutuldum." Bir kaşını kaldırdı. "Ve görünüşe göre iyi anlamda değil."

Lucien'in yüzü hayal kırıklığıyla kaplanmış, sörfçü yakışıklılığını daha korkunç ve ürkütücü bir çehreye dönüştürmüştü. *Gölge Canavar üç mü?* "Sen en asabi, en sinir bozucu, en çekilmez..." Simone'u tanımlayacak sıfatları açıkça tükettiği için sözünü kesti.

"Can sıkıcı mı?" Yardımcı olmak için araya girdim ve o da bana dirsek attı. "Bu vampir bozuntusunu cesaretlendirme.

"Hayatı buna bağlı olsa bile parıldar."

Lucien onun hayatı ve değeri hakkında bir şeyler mırıldandıktan sonra yanımızdan geçip Gölge'ye doğru yürüdü; güvendiği arkadaşlarından birinin kütüphaneye dönmüş olmasından dolayı rahatlamış görünüyordu. Konuşmaya başladılar ve Shadow'un Lucien'e olan biten her şeyi anlatacağını biliyordum.

Bu da bana Simone'a yetişmek için bir an verdi.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordu, sanki sonunda birlikte olduğumuza inanamıyormuş gibi beni kendine doğru çekerek. "Ne oldu lan? Bir dakika önce Gölge Diyarı'na gidiyordun ve bir dakika sonra Gölge burada bir canavar gibi öfkelenip her şeyi yok ediyordu. Arkadaşları bile güvende değildi."

Sözlerinin sonu kesildi ve tekrar konuşabilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. "Yalan yok, öldüğünü sanmıştım. Canavar-adamını harekete geçirecek tek olayın bu olduğunu düşündüm ve bunu düşünmek zorunda kalmam hiç hoş değil Mera."

Bana tam olarak kızgın değildi ama adıma birden fazla kez küfrettiğini söyleyebilirdim. "Lucien hiçbir şey bilmiyor muydu?" Dannie'yle birlikte o diyarda bulunmamıştı ama Gaster bile söylentileri duymuştu.

Burnunu çekti. "O piç bana bilmem gerekenleri söylüyor. Bilmek istediklerimi değil. Tek söylediği biraz

İnanç, ve sen düşündüğümünden daha güçlüsün ve bu kadar kolay düşmezdin."

"Bu uzun bir konuşma olacak," dedim ona. "En iyisi oturacak bir yer bulalım."

Onu puf koltuklara doğru sürükledim ve yanıma çektim. "Buradan yemek sipariş edebilir miyiz?" Shadow'a sordum. "Çünkü gerçekten yemeğe ihtiyacım var."

Başıyla onayladı. "Seni besleyeceğim," dedi, "sadece rahatla ve bırak her şeyle ben ilgileneyim."

Ona göz kırptım ve lanet olsun, eğer bana bakılmasıyla ilgili bir şeyler hissetmiyorsam. Yani, bağımsız kadın kartımı teslim etmeye hazır değildim ama bana yemek getirmesi neredeyse tam bir rol değişimiydi ve ben de bundan hoşlanıyordum.

"Mera," diye tersledi Simone, "konuşmaya başlamanı istiyorum."

"Evet, evet," dedim, "saçını tut. Sana her şeyi anlatacağım ama önce..." Sam'i yaklaştırdım. "Buraya geri dönmeme ve nihayetinde Shadow'u Mısır tanrılığının eşiğinden geri getirebilmem için anılarımı geri kazanmama yardım eden şekil değiştirenle tanışmanı istiyorum. Samantha Rowland. Sam."

Simone sırtarak Sam'e elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ve vay canına, süper güzelsin."

Sam'in dudakları içten bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Teşekkür ederim, senin kadar güzel birinden gelen iltifat bu." El sıkışmaları bittiğinde Sam bir minderi daha yakına çekti, böylece hepimiz sohbet edebildik. "Ve burada tanıdık bir yüzün daha olması gerçekten harika."

"Sanki bu fantezi dünyasına biraz Dünya'dan getiriyoruz," dedi Simone, arkasına yaslanıp parmaklarını düz karnında gezdirirken kendinden memnun görünüyordu. Daha önce giydiğini hiç görmediğim türden bir kıyafet giymişti: mavi İspanyol paça harem pantolonu, benzer şekilde İspanyol paça kollu beyaz bir bluz, uzun saçları sıkı bir şekilde arkaya toplanmıştı.

topuz. Sam bu iltifata karşılık vermek için onun kışına duman üflememişti; Simone Valdor'da geçirdiği zamandan sonra muhteşemden de öte görünüyordu.

Orada ona ne olmuştu? Hikâyenin Lucien'in şatosunda kilitli kalmaktan daha fazlası olduğunu biliyordum. Eğer dünyayı kızlar gecesine kadar kurtarmayı başarabilirsek, bir gün tüm detayları öğrenecektim.

"Dannie'yi hatırlıyor musun?" Simone bir kez daha hikâyemi dinlemeye hazır bir şekilde bana bakarken, "Dannie'yi hatırlıyor musun?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet. Kitapçı dükkânı olan korkunç bir şekil değiştiren."

Gülümsemeye çalışarak devam ettim. "Şey, evet, ve aslında kağıt kitaplara meraklı korkunç bir şekil değiştirenden biraz daha fazlası olduğu ortaya çıktı."

En önemli noktalara değinerek Gölge Diyarı'nda yaşadığımız her şeyi anlattım. Gölge'nin eski eşinden, benim sıradışı doğumuma ve yeniden doğuşuma, Gri Topraklara geçtiğimden olanlara ve Dannie'nin kaderlerimizi değiştirmek için verdiği bilgisizce karara kadar.

Hikâyeyi anlatmaya o kadar odaklanmışım ki oturma alanında giderek daha fazla tanıdık yüzün bize katıldığını ancak yarı yolda fark edebildim. Len, Reece, Galleli ve Alistair'in yanı sıra on dünyanın diğer üyeleri de oradaydı.

"Ve sonra Torin'in yatağında uyandım," diye hayıflanarak bitirdim, "bir şekil değiştiren olarak dönüşmemin üzerinden sadece birkaç ay geçtiğini düşünerek, Gölge'yle geçirdiğim zamandan hiçbir şey hatırlamıyordum."

Bu, hikâyenin daha önce Shadow'a özellikle anlatmadığım bir kısmıydı ve ayağa fırladığında hiç şaşırmadım, alevler fırtınalı kavisler çizerken yorgunluğu gitmişti.

"Mera." Homurdandı, sesi normalden çok daha derindi. "Torin'e ne oldu?"

İçten içe içinde yıkanmak istesem de ateşini elimle savuşturdum. "Hiçbir şey olmadı; bunu sana zaten söyledim. Tüm anılarım olmasa bile, onun bir parça olduğunu

biliyordum.

Bok. Zamanımın çoğunu ondan uzak durarak geçirdim, ta ki sonunda konuyu iyice anlaması için taşaklarına vurmak zorunda kalana kadar." Tatlı tatlı gülümsedim. "Onunki kadar küçük taşaklar bile bunu hissetti."

Gölge'nin karanlık ifadesi devam etti. "Hatırlat da boş bir dakikamız olduğunda o lanet sürünün tamamını öldüreyim."

Başımı öne eğdim. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

Homurdanarak yerine oturdu ve ben daha ağzımı açamadan uzanıp beni minderimden kucağına çekti. Bakışlarını karşılamak için başımı geriye doğru eğdiğimde kelimeler dudaklarımda kayboldu.

"Benim," dedi usulca.

Kahretsin, tek bir sahiplenici kelime için bu kadar şirret olduğumu kim bilebilirdi? Çünkü külotumun buradan yüzerek çıkabileceğinden oldukça emindim. Sonunda bakışlarımı onunkilerden ayırmayı başardığımda, Simone'un bana manyak gibi sırtıttığını, Sam'in ise ağzı açık bir şekilde başını salladığını gördüm.

Omuz silktim ve ikisine de küçük bir gülümseme gönderdim. Görünüşe göre, sahiplenici şekil değiştiren tarafımı hayal edilemeyecek kadar mutlu eden bu ilişkiyi saklamıyorduk.

Elbette, bir çöl tanrısının gidip benim mutluluk balonumu patlatması gerekiyordu. "Dannie konusunda ne yapacağız?" Reece pazularının ne kadar büyük olduğunu göstermek için kollarını kavuşturarak sordu. Her zamanki ten rengi ve kahverengi kıyafetlerini giymişti, gerektiğinde savaşmak için uygundu. Koyu renk saçları Shadow'unkinden bile daha az uzunlukta, kafasına yakın bir şekilde tıraş edilmişti ve eğer gözlerinin derin mavisi olmasaydı, temelde Shadow'un ikizi olurdu. Bana göre, hepsi Gölge'ye farklı şekillerde yakın olsalar bile, bu ikisi altı kişi arasında en yakın olanlarıydı.

"Onu öldürmeliyiz," dedi Lucien, sesi hiç duymadığım kadar sertti. Bu durumun mu yoksa Simone'un mu onu böyle etkilediğinden emin değildim ama rahatsız olduğu belliydi. "Hiç kimse bu kadar güçlü olamaz ve kontrolsüz kalamaz. Korumak için bu kadar çaresiz olduğu denge... dengeyi

bozan o."

Len başını salladı, o da alışılmadık bir şekilde kasvetliydi. Gümüş-fae güneş patlaması taşının kaybını pek iyi karşılamamıştı, özellikle de taşın yanlış ellere geçeceğine dair öngörüsü gerçekleştiğinden beri. "Denge getirmeye devam etme arayışında," dedi yumuşak bir sesle, "sadece yıkım getirecek. Ailemin taşı, bazı taşlar gibi doğası gereği kötü değil, ama bin yıllık bir güçle doluydu. Herhangi birinin başa çıkamayacağı kadar fazla. Bunun ikisini de nasıl değiştirdiğini bilemeyiz."

"Durun," dedim çabucak. "Nasıl oluyor da hepiniz hâlâ Dannie'nin hafıza büyüünden etkilenmiyorsunuz?"

Hecelendiğimizde hepsinin diyarda olduğu ve bu nedenle şu anda burada olmamaları gerektiği gerçeğini daha yeni fark etmiştim.

Hepimiz onun etkisi altındaydık. Galleli zihnimizde konuştuğunda sıçrayan tek kişi ben değildim. Ama Gölge yolları onardığında bizi bu yükten kurtardı.

Honor Meadow'dan Galleli'ye baktım ve o da Tıpkı ilk gördüğüm gibiydi. Arkasına sıkıştırılmış kocaman altın kanatlar, sade siyah pantolon ve gömleksiz. Tek fark saçlarıydı. Eskiden daha uzundu, karmaşık örgüler halinde sırtından aşağı sarkıyordu. Bugün ise alnına kadar dağınıktı, yanlarda ve tepede sadece biraz uzunluk vardı. Bu onu daha genç ve belki biraz daha az korkutucu gösteriyordu. Hepsi yeni saç kesimlerini mi koordine etmişti yoksa bu Dannie'nin aklımızı karıştırırken yaptığı bir ekleme miydi?

Çok tatlıydı.

"Bekle, eğer herkesin hafızası geri yüklendiyse," dedim yeni bir düşünceyle, "o zaman Angel ve Midnight nerede?" Bağ aracılığıyla ikisine de uzandım, karşılığında bir çarpıntı ve statik elektrik aldım.

Shadow ellerini kollarımda gezdirdi, dokunuşu yatıştırıcıydı. "Nerede olduklarını bulacağız," dedi bana.

"İkisini de öldürmek kolay değil ve bu da dışarıda oldukları, bir sebepten ötürü geri dönemedikleri anlamına geliyor olmalı."

Bu bana doğru gelmedi. İkisinden birini kütüphaneye dönmekten alıkoyacak kadar güçlü ne olabilirdi ki? Bunun hâlâ Dannie'yle ilgili olduğuna dair içimde kötü bir his vardı ve henüz onunla başa çıkmaya hazır olduğumuzdan emin değildim.

İçin benim bağlı Arkadaşlar, Gerçi, Ben
olsam olmak Orada içinde bir kalp atışı.

T o Yemek gösterdi yukarı yakında sonra, ve Hatta her şeyiyle üzerinde ve Tabak olmak benim favori- konuşma Aşk olmadan ve kelimeler oldu Görünüşe göre Shadow'un uzmanlık-I yapamadım keyfini çıkarın o gibi I Normalde olur.

Hiçbirimiz bundan zevk almadık; bunun yerine, dengesiz bir tanrıçayı yenmek için bir plan yapmaya çalışırken ayık bir grup varlıktık.

"Fiziksel taş artık yok mu olacak?" Sam bir saat kadar sorular sorduktan sonra sordu. "Tamamen enerjisinin içine mi çekilecek?"

Len başını salladı. "Kesinlikle hiç şansı yok. Dannie'nin enerjisi içinde kendi tabanını bulup oluşturarak içine yerleşmiş olacak, ama yine de bütün ve eksiksiz."

"Ondan kesebilir miyiz?" Ben sordum. "Açık kalp ameliyatı gibi, ama tanrı versiyonu."

Fae bunu düşünmek için bir an durdu çünkü belli ki bu "insani" düşünce tarzı onun zihninde ön planda değildi. "Sanırım, varsayımsal olarak konuşursak, eğer Dannie'yi yakalayabilir ve enerjisini derisini delecek kadar uzun süre bastırabilirsek... Evet, muhtemelen olmaz."

Ona ters ters baktım. "Hiç yardımcı olmuyor. Taşı çıkarmanın bir yolu olmalı. Onları ailene nasıl bağlıyorsun?"

Yoksa tek bir fae'ye mi? Dannie'nin kullandığı şekilde olmadığını varsayıyorum."

"Kesinlikle olmaz," dedi sert bir sesle. "Onun yaptığı gibi birini enerjinize almak yasaktır. Çoğu zaman aşırı güç yüklemesi nedeniyle ölümle sonuçlanır. Bunu deneyen ve başarılı olan olursa, aile onları öldürmek için bir araya gelir."

"O zaman neden Dannie'yi öldürmek için bir araya gelmiyorlar?" Bu savaşta güçlü bir müttefiki gözden kaçırıp kaçırmadığımızı merak ederek hızlıca bastırdım.

Len başını salladı. "Fae'ler Peri işleriyle ilgilenir. Taş artık Gölge Âlemi'nin sorunu ve bu bakımdan onların bununla hiçbir ilgisi olmayacak."

"Bu herkesin lanet olası sorunu," diye homurdanarak cevap verdim. Dünyaların sonu gelmişti. Çoğul.

Shadow'un göğsü sırtıma doğru kabardı. "Fae'leri unut," dedi sertçe, "onlar kendi politikalarına çok fazla kapılmış durumdalar. Bununla biz başa çıkacağız. Dünyaları kurtarmak için onu öldürecek olanlar. Güç tabanımızı oluşturmaya odaklanalım ki onu bir enerji kafesinde, bir hapisanede tutma şansımız olsun. Eğer yeterince güçlüyse, taşı ona bağlayabiliriz ve böylece onun gücünü tüketerek taşı çıkarabiliriz."

"Mera'nın önerdiği gibi kaldıralım mı?" Bunu söyleyen Alistair'di, arkasına yaslanmış, sakın ve toparlanmıştı, konuşulan konuya rağmen huzur saçıyordu. Mavi yeşil bukleleri de kısalmıştı, arkadaş-kardeş gibi saçlarını kestirmişlerdi.

"Eğer kafes onun gücünü yeterince çekerse," dedi Gölge huysuzca. "O zaman evet, taşı fiziksel olarak çıkarabiliriz. Hiç tereddüt etmeden hızlı hareket etmemiz gerekecek."

Len ayağa kalkarak, "Bize bazı ekstra korumalar sağlayabilirim," dedi. "Ailem, zihinleri her türlü manipülasyondan koruyacak en büyük *elotran taşları* koleksiyonuna sahip. Eğer Dannie hafızaları silmeye çalışırsa ya da

Sahte olanları tekrar dikerse, bu taşlar onun büyüüne karşı koyacaktır."

Doğru, lanet olsun. Bu onun adına iyi bir düşünceydi ve Fae'nin bilmeden bize yardım etmesi de çok yerindeydi.

"Teşekkür ederim," dedi Gölge, arkadaşlarının arasına bakarak. "Arkamda olmasını isteyeceğim daha büyük bir savaşçı yok."

"Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için, değil mi?" Len göz kırparak söyledi. "Bu arada ben de taşları ve yardımcı olabileceğini düşündüğüm diğer güçleri toplamaya gidiyorum."

Diğerleri de ayağa kalktı, birkaçı yanağıma bir öpücük kondurdu; bunu yaparken canavarın gurultularına aldırmadılar. Hatta Lucien kıkırdayarak Shadow'un omzuna dostça bir el attı ve diğerlerine katılarak kendi kapılarına doğru ilerlemeye başladı. "İki gün sonra burada buluşacağız," diye seslendi Reece, etrafında toz girdapları ve elektrik fırtınasının kokusu yükselirken. "Cephaneliğinizdeki tüm silahları getirin."

Diğerleri de geldikleri gibi gizlice kütüphaneden çıkmadan önce onaylamak için selam verdiler. Gölge'ye yaslanarak nefesimi sakinleşmeye zorladım ve sürümüzde hissettiğim güç ve kuvvetin nihai tanrıçayı yenmek için yeterli olacağını umdum.

"Daha güçlü hissediyorsun," dedim onu biraz daha iyi görebilmek için yer değiştirerek. "Onlar yokken hazırlanmak için ne yapmalıyız? Bir de beni gruba dahil etmek için resmi tören ne zaman? Çünkü sanırım artık liderin ben olduğum konusunda hepimiz hemfikiriz."

Shadow'un belimde olan elleri yavaşça vücudumdan yukarıya, göğüslerimin üzerine kaydı ve geride ağrıyan meme uçları bıraktı. Uzun parmaklarını boğazıma dolayarak başımı geriye doğru eğdi. "Benimsin, Günışığım. Sürü hayatını ne kadar çok seversen sev, hiçbirine ait değilsin. Hatırlama konusunda bir derse ihtiyacın var mı?"

İnlemek istiyordum ama bunun ne yeri ne de zamanıydı. "Sözler, sözler," diye fısıldadım, kendimi kaldırarak dudaklarımın

onunkine ulaşabilirdi. "Her zaman vaatlerle, canavar."

Göğsü gümbürdedi, elleri tekrar göğüslerime gitti, ama beni tamamen çıldırtamadan önce kendimi kucağından dışarı attım.

Gözlerindeki karanlık alevleri görmezden gelerek kıyafetlerimi düzelttim. "Bunun için zamanımız yok," diye hatırlattım ona, keşke nefes nefese kalmış gibi konuşmasaydım. "Bu savaşta üzerimize düşeni yapmalıyız."

Etrafındaki alevler büyüdü ama benimle tartışmadı. "Gaster'a buradan organize olmasını söyleyeceğim," dedi başını sallayarak ve hemen ayağa kalktı. "O bunu yaparken biz de Honor Meadows'a gidip Angel'ın izini bulmaya çalışalım."

Bunu söyleyene kadar onu daha fazla sevebileceğimden emin değildim. Yaşadığımız diğer tüm saçmalıklara rağmen benim ihtiyaçlarıma öncelik verene kadar.

"Yardım etmek için ne yapabiliriz?" Simone bana yalnız olmadığımızı hatırlatarak söze girdi. Lanet olası Shadow ve onun odadaki diğer her şeyi, en iyi arkadaşlarımı bile gölgede bırakma yeteneği.

"Evet, yardım etmek istiyorum!" Sam öne doğru eğilerek ekledi. "Bu yolculukta artık duramayacak kadar ilerledim."

Onlara tüm dikkatimi verdim, çünkü daha azını hak etmiyorlardı, önce Simone'a odaklandım çünkü üzgün görünüyordu.

"İyi misin?" Bir önceki sorusunu görmezden gelerek ona sordum.

Çenesi kaskatı kesilmişti ama gülümsemeyi başardı. "Sadece aptal bir vampir, endişelenecek bir şey yok."

Ah, Lucien. Arkadaşım onun ani gidişiyle ilgili her şeyi hissediyordu, özellikle de gitmeden önce onu kabul etmediği için.

"Konuş benimle," dedim.

Başını iki yana salladı. "Kızım, konuşacak bir şey yok; bir sonraki nefesimize bile değmez. Sam ve benim sana nasıl yardım edebileceğimizi konuşalım."

Sam başını salladı, bu çılgın fantezi dünyasına daha birkaç gün önce girmiş biri için fazla rahat görünüyordu. Önce I olabilir Şekil dışarı ne onların rol olur Gölge boğazını temizledi. "İkinizin de Torma'ya geri dönmesi gerekiyor," dedi açıkça. "Savaş ç ı k m a k üzere ve ikiniz de savaşacak donanıma sahip değilsiniz. Mera bir arkadaşını kaybettiği için harap o l u r ve bu bakımdan

Seni en güvenli yere göndereceğim."

Bunu söylediği anda bunun doğru bir karar olduğunu anladım.

Simone aynı fikirde değildi. "Evet, hayır."

Gölge ona baktı ve ben neredeyse gülecektim. Zavallı hayvanım kendisine meydan okunmasına o kadar alışkın değildi ki, bu olay onu şaşırtmıştı. Benim yaptığımın aksine, Simone'u öldürebilirdi.

Aralarına girdim. "Simone," dedim usulca, "seni tehlikeye atamam. Cidden, beynimi kaybederim. Ve senin tam bir baş belası olduğunu bilsem de, bir tanrı savaşına pençelerini getiremezsin - bu işe yaramaz." Dudakları titredi ve elini tutmak için uzandım. "Söz veriyorum, Dannie'yi halleder halletmez Dünya'ya geleceğim."

"Ya yapmazsan?" diye fısıldadı. "Ya hiçbirinizi bir daha göremezsem ve en kötüsünün olduğunu varsaymak zorunda kalırsam? Yine mi Mera! Bu yıl bunu zaten bir kez yaptım."

"Katılıyorum," diye ekledi Sam. "Sen benim için zaten önemlisin Mera. Eğer bir şey duymazsam çok endişeleneceğim."

Gölge kuru kuru güldü. "Eğer başarısız olursak, dünyalar yıkılacak. Dünya bile." Gölge Piç açık sözlü değilse hiçbir şeydi. "O yüzden ben olsam fazla endişelenmezdim. Herkesin sahip olduğu tek şans biziz ve zayıf ve savunmasız olanlar için endişelenirken işimizi etkili bir şekilde y a p a m a y ı z . "

Her iki bayan da bundan rahatsız oldu ve onları suçlayamazdım. Zayıf ve savunmasız olmak takdire şayan değildi.

ama bu tür bir "tanrı savaşı "nda Shadow haksız sayılmazdı.

Simone sonunda, "Bunu bir şartla kabul ediyorum," dedi. "Bana ve Sam'e bir mesaj ya da duman sinyali veya sisli bir iletişim gönderme şansın olursa, bunu yap. İyi olduğunu bilelim."

Shadow durakladı ve bu isteği yerine getirmenin en iyi yolunu düşündüğü belliydi. "Bir fikrim var," dedi sonunda. "Hemen döneceğim."

Kütüphaneye doğru yürüdü ve gözden kaybolana kadar hepimiz sessizce onu izledik.

"Vay be," dedi Sam uzun bir nefes vererek. "Çok gergin."

Simone homurdandı. "Mera aldırıyor gibi görünüyor."

"Evet, biraz bile değil," dedim gülerek ve o canavara olan takıntım karşısında başımı salladım. "Bunun gerçek olduğuna inanmak için kendimi çimdiklemek zorunda kalıyorum. Keşke başımızın üzerinde bir savaş olmasaydı."

Simone'un şakacı gülümsemesi bir anda kayboldu ve bana sıkıca sarıldı. "Senin için çok korkuyorum," dedi omzuma yaslanarak. "Torma'da sıkışıp en kötüsünü hayal etmektense burada olup ölmeyi tercih ederim sanırım."

Başımı salladım. "Kızım, senin ölümün benim en kötü kabusum. Tehlikede olduğunu bile bile bunu yapamazdım. Sadece Torma'ya git ve... orada dikkatli ol. İyi bir gizlenme hikâyesine ihtiyacın var çünkü izinsiz gittiğini düşünüyorlar. Torin'in etrafında da dikkatli ol; o hâlâ alfa gibi davranan aynı şeytani sersem." Simone ve Sam'in arasına baktım. "Bir arada kalın."

"Onun arkasındayım," dedi Sam. "Bir sürüden fark edilmeden nasıl kaçılacağını biliyorum, bu yüzden kaçmamız gerekirse kaçacağız."

Ben de ona sarılmak zorunda kaldım, şimdiden kendimi sürüden biri gibi hissetmeye başlayan yeni arkadaşıma. "Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm, tanıştığım için üzgün olmasam bile

"ve eğer hepimiz bundan sağ çıkarsak, bunu telafi edeceğime söz veriyorum" dedim.

Bana el salladı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Seninle tanışmak başıma gelen en güzel şeydi. Varlığından bile haberdar olmadığım koca bir dünya var, öğrenmem gereken tüm bu yeni doğaüstü yaratıklardan bahsetmiyorum bile. Seninle tanışmadan önce sürekli yalnız ve üzgündüm. Boş bir hayat yerine ölüm riskini her gün göze alırdım."

"Gördün mü," dedi Simone kendini beğenmiş bir ifadeyle. "İkimiz de aynı şeyi hissediyoruz ve bence kalmamıza izin vermelisin."

Tartışmaya zahmet etmedim; o zaten bunun bitmiş bir anlaşma olduğunu biliyordu, ama acı sona kadar savaşmak onun doğasında vardı. Tekrar deneyemeden, Gölge elinde parşömene benzeyen bir şey tutarak görüş alanına girdi.

Yaklaştığında parşömenin ne kadar eski olduğu, normal kâğıttan çok daha kalın ve sağlam bir malzemeden yapıldığı anlaşılıyordu. "İşte," dedi ve bir yaprağını Simone'a, ikinci yaprağını da bana uzattı. "Bunlar sihirle birbirine bağlanmış parşömenler. Bu bir fae büyüsü ve Len bunları bana emanet etti. Birine yazarsan, diğerinde de görünür, ta ki kelimeler okunana kadar. Sonra kaybolur. Her zaman yanınızda bulundurun."

Simone parşömene baktı, onu göğsüne bastırırken gözleri kocaman ve cam gibiydi. "Eski usul mesajlaşma. Bayıldım buna."

"Evet, mükemmel," dedim. "Parşömen aracılığıyla mesajlar göndereceğim ve sen de Sam'e iletebilirsin."

Bir damla gözyaşı Simone'un yanağından aşağı süzüldü ve pürüzsüz teninde kaymaya başladı. "Seni seviyorum Meers. Lütfen ölme. Gerçekten de bu berbat dünyada sensiz yaşayamam."

Kahretsin, şimdi ben de ağlamak üzereydim. "Hayatta kalmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum, böylece erkekler hakkında söylenip abur cubur yiyebiliriz."

Shadow gürlledi, sesi sinirli geliyordu. İlk başta bunun benim dırdırla ilgili yorumum olduğunu düşündüm ama

sonra şöyle dedi,

"Mera'nın hayatı tüm dünyalardaki en değerli hayattır. Sürümüz gibi ben de onun için öleceğim."

Simone bu durum karşısında rahatlamış görünüyordu ve ben de bunun nedenini anlayabiliyordum. Shadow en iyi zamanlarında bile korkutucu ve göz korkutucuydu ama bu haldeyken kelimenin tam anlamıyla tüylerimi diken diken ediyordu.

İkisine de bir kez daha sarıldıktan sonra onları beyaz koridora kadar takip ettim ve hayvanım tarafından Dünya'ya götürülürken el salladım.

"İyi olacaklar, değil mi?" İki şekil değiştiren olmadan yanıma döndüğünde Shadow'a sordum. "Torma'daki o pisliklerle mi? Ya orada yaralanırlarsa?"

Gölge'nin gülümsemesi karanlık ve şeytaniydi. "Torin kurtlarıma izinsiz dokunma konusunda bir ders almak üzere. Eğer haddini aşarsa, acı çekecek. İçiniz rahat olsun Günışığı, arkadaşlarınız güvende."

Elimden geldiğince sıkı bir şekilde ona sarıldım. "Teşekkür ederim. Her şey için. Senin için."

Söylemesi garip bir şeydi ama Shadow'u tanıdığım için büyük bir minnet duydum. Hayatımda olduğu için. Başka hiç kimseyle paylaşmadığım yanlarını paylaştığım için. Bunu ifade etme ihtiyacım içimde patladı ama o bunu sorunsuzca karşıladı.

"Sen benim Günışığımsın ve bunu tüm gücümle koruyorum."

Yine bayıldım. Arkadaşım bugün hamle yaptı.

Beyaz koridorda ilerlerken gözlerim kapı aralıklarına takıldı. "Gölge yaratıklarım hâlâ burada mı?" Yavaşlayarak sordum. "Dünya'ya çektiklerim mi?"

"Onlar," dedi, "annemin gazabından güvendeler."

Aklıma korkunç bir düşünce geldi ve bunu sormak zorunda kaldım. "Bu savaşta onların enerjisini kullanabilir miyiz?"

Shadow'un gözleri derin, yakıcı bir köze dönüştü ve cevabının hoşuma gitmeyeceğinden emindim. Ama yine de yeni olan neydi ki?

"W "Onların enerjisini kullanabiliriz," dedi Gölge, "çünkü bu enerjinin savaşta bize güç sağlama potansiyeli var. Ama... bu durum

Savunduğunuz her şeyi? Enerjileri tükenirse ortaya çıkabilecek sonuçlarla başa çıkabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Enerjileri tükenirse serpinti...

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve onlara bağlandığımda birçok yaratığın ölümünü yakından hissettiğim için, bunun tekrar olmasına çok kötü tepki vereceğimi biliyordum. Ama burada dünyaların sonundan bahsediyorduk.

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Dannie şimdiye kadar karşılaştığımız tüm varlıklardan *çok* daha güçlü, değil mi?" Birkaç bin yaşında ve son derece güçlü olduğu için bu soru daha çok onun için geçerliydi. Benim geçmişim Torma'yla, yani güç sıralamasında solucanlarla ilgiliydi.

Gölge başını salladı. "Güçlerimi kazandığımdan ve Inky ile bağ kurduğumdan beri, iki bin yıldır bir başkasından gerçekten korkmadım ama annem... Varlığının çok farkında olmamı sağlıyor. Bu yeni farkındalıktan hoşlanmıyorum."

Hepimizin aksine, mazlum olmaya alışık değildi.

"Dannie tüm anılarımızı manipüle ettikten sonraki o ilk birkaç dakikada sana ne oldu?" Ona sordum. Bana ufak tefek şeyler anlatmıştı ama eksik kalan pek çok ayrıntı vardı.

Tüm o seks, konuşmanın önüne geçmişti. Hayır.

Pişmanlık.

İyi aydınlatılmış koridora rağmen, yüzü gölgeli düzlemlerle doluydu. "Seni mağaralarda bıraktıktan sonra kendimi kalede buldum, dostu düşmanı anlamaya çalışıyordum. Ailemin çoğu gitmişti ama bu temizlenecek tonlarca pislik olmadığı anlamına gelmiyordu. Bunların ortasında, orada..." Kaşları çatıldı. "Benim dışımdaki herkesi kaleden kovan hızlı bir rüzgârdı. Rüzgâr zihnime girdi ve belki daha hızlı tepki verseydim ya da daha hazırlıklı olsaydım, onun zihin manipülasyonuna karşı koyabilirdim."

Başını iki yana salladı. "Beni gafil avladı ve her şey karanlığa gömüldü. Kendime geldiğimde, daha önce hiç yaşamadığım türden bir öfke içime çöktü. Arkadaşlarım bana ulaşana kadar binaları yakıp yıktığımı ve dağları yerle bir ettiğimi hayal meyal hatırlıyorum. Hepimizin kafası karışmıştı, birbirimizi hatırlıyorduk ama bize bulaşıldığını biliyorduk. Ondan sonra canavar beni ele geçirdi ve dokunduğum her şeyi yok ettim, buna dünyaların ve Solaris Sisteminin bazı kısımları da dahildi."

Boğazım düğümlenmişti ve soran ben olsam da keşke sormasaydım diyordum. O zamanı düşünmek beni hasta ve kırılmış hissettiriyordu. "Dannie zekiydi," diye mırıldandım. "Her şeyi elimizden almadı; sadece bizden istediğini almak için hikâyeyi yeterince değiştirdi. Yani, Torin beni Torma'da bekliyordu ve ben onun gerçek eşiydim, bu yüzden beni doğrudan o hayata kaydırmak kolaydı, seni de Gölge Diyarı'nı yönetmen için özgür bıraktı."

Eğer çenesindeki kesik bir gösterge ise, bu mantığın hayranı değildi. "O kadar da zeki değildi. İkimizin de yeni evimize dönmeyeceğimizi tahmin etmeliydi.

yaşıyor. Torin'le gerçek bir geçmişiniz yoktu ve sonra tüm Torma'nın bir durağanlıkta kilitli olduğunu iddia ederek her şeyi örtbas ettiniz-"

"Neredeyse işe yarıyordu çünkü biz Gölge Diyarı'ndayken onları bir süreliğine stazda kilitlemiştin," diye hatırlattım ona.

Ve neden şu anda Dannie'yi savunuyordum ki? Haklılığımı kanıtlamak zorunda olduğum bir okul münazarasında değildik. Dannie bizi kayganlaştırıcı kullanmadan sertçe sikmişti ve ona kızmakta sonuna kadar haklıydık.

"Gerçek eşine ne oldu?" Ixana'dan hiç söz edilmemişti ve o sürtüğün şu anda nerede olduğunu bilmek istiyordum.

Gölge bakışlarımı karşıladı, gözlerindeki altın rengi kızıl alevlere dönüşüyordu. "Hafızası silindi ve kendini Torma'da buldu."

Ne demek istediğini anlamam utanç verici derecede uzun sürdü. Şifreli falan da konuşmuyordu. Sadece... *siktir.*

"Ne?"

Başını bana doğru salladı. "Bir daha söylemeyeceğim, Günışığı.

Beni ilk seferinde duymuştunuz."

"Beni artık gerçek eşin olarak görüyorsun." Kelimelerim yavaş ve karışık.

Alaycı tavrı, bu sorgulama tarzından zaten rahatsız olduğunu gösteriyordu. "Ben bir bok düşünmüyorum. Sen benim eşimsin. Seçilmiş ve gerçek. Aramızdaki bağ başka türlü var olamazdı ve ikimizin de ruhunun iki tarafı olduğu için, nasıl bağlandığımızı anlamak çok da zor değil."

İki elimi önümde salladım, bana yine hakaret ettiğinden oldukça emindim. "Uzak bir sıçrama ya da değil, böyle bir açıklama yapmak senin için büyük bir adım ve 'bir *daha söylemeyeceğim*' saçmalığına ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim Gölge Piç."

Dudakları seğıirdi. "Kıçın nasıl, Günişığı?"

Ağızım kurudu. "Yani, seksi konu değışikliklerine bayılırım ama bu nispeten aşırı bir geçiş gibi görünüyor."

Dudakları daha da kıvrıldı. "Düşündüğün kadar uzak bir geçiş değil çünkü ukala ağızın yakında durmazsa, zevkle birlikte acıdan zevk alma yeteneğini de test edeceğim."

Ona doğru adım attım. "Sözler, sözler." Bunu muhtemelen sağlıklı olandan daha fazla söyledim, ama her neyse. Görünüşe göre onun bu yönüne ne kadar ilgi duyduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gücü beni sardı ve parmaklarını kaslarımın üzerinde dolaştırıp yoğurmadan önce kocaman eliyle kıçıma sert bir tokat atmak için yavaşça vücuduna doğru sürüklendim. "Arkadaşını bulmalıyız," dedi bana usulca, "ve Midnight'ı, ve dünyayı kurtarmalıyız. Seni önümüzdeki bir ay boyunca yatağıma bağı kalmaktan kurtaracak tek şey bu."

Kıçımdaki tutuşu daha da sıkılaştı ve tam vurmak zorunda kalabileceğim bir seviyeye ulaşmak üzereyken, diğer eli pantolonumun önünden aşağı kaydı.

Bekle, pantolon bile giymiyordum çünkü görünüşe göre büyüü o kadar müthiştı. Tek bir düşünceyle beni soyabiliyordu. Neyse ki hâlâ beyaz koridordaydık ve orgazm yoluyla yok oluşuma tanıklık edecek bir grup seyirci yoktu.

Shadow'un parmakları nemli sıcaklığını buldu, içeri kaydı ve G noktama vurmak için kıvrıldı. Aynı anda, kıçımdaki diğer el etimi okşadı.

Ona doğru eğildim, iyi bir orgazmın düşük baş döndürücü hissi zaten içimin derinliklerinde inşa ediyordu. "Shadow, lütfen," diye inledim.

Daha önce de belirttiğı gibi, derinlemesine bir şey için zaman yoktu ama buna başlayıp bitiremezdi. O

Beni tekrar tokatladı ve aynı zamanda parmaklarını amıma daha sert ve daha hızlı pompaladı. Orgazmımın ilk girdapları vurmadan önce çığlık atıyordum, elleri bana bir anda beni deviren zevkli bir acı veriyordu.

"Hoşuna gitti mi, Günişığı?" diye mırıldandı.

Hayır demek istedim çünkü bu kibirli pislik zaten cinsel hünerlerinden çok emindi ama ona yalan da söyleyemezdim. Her ne yapıyorsa o kadar harika hissettiriyordu ki bacaklarımı ya da ciğerlerimi hissedemiyordum, nefesim sığ ve dengesizdi. Kalbimin kalp krizi geçirmeme yetecek bir güçle göğsüme çarpmasından bahsetmiyorum bile.

"Sen kime aitsin, Günişığı?"

Hıçkırdım ve parmakları yavaşladı. "Sen!" diye bağırdım. "Ben sana aidim."

Dudaklarını eğmesi bunun doğru cevap olduğunu gösteriyordu. Parmaklarını beni her zamankinden daha sert sikmek için kullanırken parmakları tekrar hareket etti ve bu sefer girdaplar patladı ve dudağımı ısırmayı başaracak kadar güçlü bir şekilde boşaldım, heyecanımdan kan çektim.

"Gerçek eşin kim, Günişığı?"

"Sen." Sesimde hiç tereddüt yoktu. Shadow benim her parçama sahipti ve onunla bu anları yaşamak için Dannie bize ne yaşatırsa yaşatsın kabul ederdim.

"Sen benim gerçek eşimsin," diye onayladı beni öperken, aramızda kanımın hafif bakır rengi vardı. "Her yönden benimsin ve bunun için Torin boşa harcayacak zamanım olduğunda ölecek. O piç hakkında bir daha asla konuşmayacağımız günü şimdiden bekliyorum."

"Evet," diye inledim, hâlâ orgazmımın son girdaplarını yaşıyordum. "Seni sahiplenici canavar."

İnkâr etmedi, sadece parmaklarını yavaşça içimden çıkardı ve ağzına götürüp her birinin tadına baktı. Yemin ederim bunu görünce neredeyse tekrar boşalıyordum.

"Haydi," dedi Shadow, büyüü giysilerimi geri getirdi ve bu sırada beni temizledi. "Yaratıklarınıza ihtiyaç olduğunu öğrendiğimizde onları toplayabiliriz."

En başta bu koridorda durmamızın sebebinin bu olduğunu tamamen unutmuştum ama Shadow bu sözüyle bizi gerçekliğimize geri döndürdü.

Kütüphane girişine doğru ilerledi ve bacaklarım normal silindirlerinin yarısı kadar çalıştığından ona yetişmem biraz zaman aldı. Kendimi olabildiğince hızlı bir şekilde toparlamamı sağlayan tek şey Angel ve Midnight'ın düşüncesi idi.

Ara verelim ya da vermeyelim, arkadaşlarımı bulmaya ve sürümüzü bir araya getirmeye odaklanmanın zamanı gelmişti. Bu son savaşta Dannie'yi yenme şansımız olması için her üyeye ihtiyacımız olacaktı.

MKütüphaneye girdikten sonra bile bacaklarım titrek ve güçsüz kaldı. Yine de her şeyi bütün ve kırılmamış olarak görmek büyük bir destek oldu.

dengem. Dolu raflar ve küçük goblin ordusu en sevdiğim şeylerden birkaçıydı ve tüm bunları takdir etmek için bir an durmam gerekiyordu.

"Mera?" Shadow duraksamamı fark ederek geri seslendi. "İyi misin?"

"Evet-" Sesim kesildi ve gözlerini kısıtı, yüzünü endişe kapladı. Ona el salladım. "Cidden, ben iyiyim. Sadece çok mutluyum."

Kaşlarındaki çatıklık düzeldi. "Ah, anlıyorum. Kütüphanelerinize göz kulak olacağıma söz veriyorum," dedi, şimdi beni neyin kızdırdığını biliyordu. "Ne olursa olsun, ben yaşadığım sürece korunacaklar."

Kendimi ona doğru attım, sonunda beni yakalayacağına güvenebildim. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, geri çekilirken. "Yine de sana bir sır vereceğim. En sevdiğim on şey arasında yer alıyorlar ama bir numara değiller."

Kendine engel olamıyormuş gibi beni öpüyordu ve ben de bu rastgele sevgi patlamalarına aşık oluyordum. "Bu bir sır değil," diye mırıldandı.

Bu doğru mu? "Sizce bir numara kim ya da ne?"

Yani, kimse kendini söylemeyecekti, değil mi?

"Ben."

Tamam, elbette, kibirli bir Gölge Piç'ten başkası değil. Haksız olmasa da, en azından biraz alçakgönüllülük numarası yapabilirdi.

"Sen kesinlikle ilk ondasın," dedim sesimi dengede tutmaya zorlayarak. "Simone, Angel, Midnight, Inky, kütüphane ve sığınakla birlikte. Tüm gölge yaratıklar ve senin en iyi arkadaş dediğin beş moronla birlikte. Ve Gaster. Ve Sam-"

Alaycı bir kahkaha patlatarak sözümü kesti. "Matematik sana göre değil, değil mi?"

Tatlı tatlı gülümsedim. "Bazılarınız ilk onda aynı sırada yer alıyor, yani matematiğim aslında oldukça doğru."

Bana başını salladı. "Benim matematiğimle senin matematiğinin aynı türden olduğundan emin değilim."

Bunun üzerine düşündüm. "Muhtemelen haklısınız ama bu benim matematiğimin yanlış olduğu anlamına gelmez."

Aslında tam olarak bu anlama gelecek şekilde mırıldandığından oldukça emindim, ama onu onaylayacak ve azarlayacak zamanım yoktu çünkü beni kütüphaneye doğru götürmeye başlamıştı, ancak Angel'ın kapısına vardığımızda durdu.

"Onu nasıl bulacağız?" Kapıyı açmak için uzandığında sordum. "Peki ya çişim gelirse ne olacak?"

Çünkü dürüst olmak gerekirse, öğle yemeğinde çok fazla su içmiştim ve mesanem kesinlikle rahatsız hissediyordu. Shadow, başka bir dünyaya doğru yola çıkmadan önce kimsenin tuvalete ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmeyi öğrenmeliydi.

"Önce Angel'ın ailesinin topraklarına gideceğiz," dedi, bir şekilde bana kızgın görünmeyi başaramıyordu. "Onunla olan bağın sayesinde tekrar girişine izin verecektir. Ve eğer acele edersen, biz ayrılmadan önce hemen şimdi tuvaleti kullanabilirsin."

Gülümsemem karanlık bir odayı aydınlatabilirdi.
"Teşekkür ederim !
Cidden, teşekkür ederim."

Koşarak en yakın tesislere doğru ilerledim. Fantastik varlıklardan ve başka dünyalardan oluşan böyle bir yerde banyo olması garip olabilirdi ama gerçek şu ki, çoğunun bilmek istemediğim çeşitli nedenlerle tuvalete gitmesi gerekiyordu.

İşim bittiğinde döndüğümde Gölge'yi aynı yerde, Onur Çayırı'na açılan kapıyı korurken buldum. "Her şey yolunda mı?" Kapının diğer tarafında var olan girdaplı beyaz uçuşuma ne kadar sert baktığını fark ederek sordum.

Sesimi duyunca dikkati tekrar bana döndü. "Her şey yolunda," dedi başını sallayarak. "Solaris Sistemini kontrol ediyordum, çünkü yeniden başlatmamdan sonra hâlâ çevrimiçi oluyor."

Halihazırda dünyalar arasındaki yollarında ilerleyen pek çok varlığa rağmen, sistemin henüz tam olarak çalışmayan kısımları olduğu açıktı.

"Herhangi bir sorun buldunuz mu?" Aslında hiç beklemiyordum çünkü Shadow hiç hata yapmamıştı.

Tereddüt etti ve ben de kaşlarımı çattım. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Şimdi kaşları çatık olan oydu. "Büyümün yüzeyini kaplayan yabancı bir varlık var," dedi yavaşça, sanki doğru okuduğundan emin değilmiş gibi. "O kadar hafif ve ince ki zar zor fark ediliyor ama bana ait değil. Genel işlevi etkiliyor gibi görünmüyor ama döndüğümüzde bunu araştırmam gerekecek."

Bu işin peşini bırakmak istemiyordu ama aynı zamanda Onur Çayırı'na tek başıma gitmeme de asla izin vermezdi. "Biz dönene kadar buradaki herkes güvende olacak mı?"

"Evet." Bu kez daha emindi. "Varlığın içinde kötü niyet yok. Bu sadece yabancı bir şey."

Inky'nin ve benim enerjim, kalbimde yabancı bir ritim olduğu sadece benim için açık."

Sanki adını duymuş gibi, Mürekkep girdap gibi aşağı inerek Gölge'nin etrafını sardı.

"Inky de hissedebiliyor mu?" Fısıldadım.

Gölge başını salladı. "Evet ve Inky burada kalıp araştırma yapmasının en iyisi olduğunu düşünüyor."

Birinin ona göz kulak olacağını bilmek daha iyi hissettirdi. "Onur Çayırıları'nda Inky'ye ihtiyacımız olacağını düşünmediğin sürece bana uyar."

Gölge başını salladı. "Eğer senin ve benim içinden çıkamayacağımız bir durumla karşılaşsak, Inky'nin yardım etmek için yapabileceği çok az şey var. Bizi endişelendirecek kadar gücü olan tek bir varlık düşünebiliyorum, o da 'Anne' dediğim varlık."

Bu iyi bir haberdı... eğer başınızı eğip gözlerinizi kısarsanız. Demek istediğim, bugünlerde her şeyde bir hayır vardı ve şu anda Torma'da Torin'le birlikte olmamam, bundan sonraki her şeyin iyi haber olduğu anlamına geliyordu.

Mürekkep tavanda kayboldu ve kütüphanenin mekaniğine doğru yayıldığını hayal ettim. "Güvende kal dostum," diye seslendim arkasından, tam da Gölge beni hâlâ açık olan kapıya doğru iterken.

Honor Meadows'a en son adım attığımda hissettiklerim aynıydı. Sıcak, davetkâr ve tam olarak tarif edemediğim bir şekilde kadim. Sadece kendi büyüümün derinliklerinde hissettim.

"Bu dünya beni gerçekten büyülüyor," dedim uzun altın tarlasında durduğumuzda, Angel'ın topraklarının gittiğim tek bölümünde. Kurdum anılar karşısında ayağa kalktı ve onu yeniden göğsümde güçlü ve mutlu hissetmek beni rahatlattı. *Gerçek eşimize* geri döndüğümüzde, bir kez daha bir bütün olmuştuk. Kurdum bir süreliğine Torin'in tarafını tutmuş olabilirdi ama son kez onun yanındayken yaşadığı melankoliye tanık olduktan sonra, ikimizin de kimi seçtiği açıktı.

Canavarımız.

"Burası toprakların en eskilerinden biri," dedi Gölge bana, ayak bileği uzunluğundaki altın çimenlerin arasında ilerlerken adımları sessizdi. "Bu kesinlikle insanların Cennet algısının temelini oluşturuyor ve bunun büyük ihtimalle 'koruyucu meleklerinden' hikâyeler dinleyenlerden kaynaklandığına inanıyorum. Angel'ın size ailesinin geçmişinden ve Dünya'daki çalışmalarından bahsettiğini biliyorum. İnsanlara ve şekil değiştirenlere karşı ek bir koruma olarak onları bu yöne iten bendim."

Neredeyse nutkum tutulacaktı.

Özellikle dindar biri değildim, hele melekler, tanrılar ve şeytan hakkında hiç değildim, çünkü Gölge Canavar'a her zaman tapmıştım - aslında hâlâ tapıyordum, sadece artık farklı bir şekilde. Ama insanların dinleri hakkında ne kadar güçlü hisler beslediklerini ve tanrılarına duydukları saygıyı biliyordum. Onları da suçlamıyordum, çünkü dünya çok karanlıktı ve daha büyük bir şeye inanmak, o karanlığı dolduran umut kırıntıları bile olsa, onlara somut olarak geri dönenlerden çok daha değerliydi. Gölge bu umudun bir kısmının şekillenmesine yardım etmişti ve ben kıyaslandığımda kendimi çok önemsiz hissediyordum.

"Tüm aşkınlar Dünya'ya mı gidiyor?"

Gölge başını salladı. "Hayır. Onların büyük resimdeki rolü annemin Nexus'taki rolü gibi. Dengeyi korumak. Bunu yapmak için, her yer arasında seyahat etmeli, kötülüğü uzak tutmalı ve büyük şeyler yapmaya yazgılı olanları korumalıdır. Meditasyon ve kendi kişisel psişik yetenekleri sayesinde nerede olmaları gerektiğini hissederler." Daha uzun durdu, buradaki ışık üzerine mükemmel bir altın tonu yayıyor, bir tanrıyı daha büyük bir şeye dönüştürüyordu. "Artık çok fazla aşkın insan kalmadı. Belki birkaç yüz bin kişi ve tahmin edebileceğiniz gibi çok azlar."

Dengeyi korumak nankör bir iş olurdu ve onca dünya varken, birkaç yüz bin çok uzağa gitmezdi. "Neden ölüyorlar? Ölümsüz olduklarını sanıyordum."

Gölge'nin ifadesi pek bir şey ele vermiyordu ama gözleri etrafındaki ışık kadar parlak altın rengindeydi. "Dünyaların kötülükleri güçlendikçe onları zayıflatır. Bir de savaşlar var. Dannie, güçten paylarına düşenden fazlasını hak ettiklerine inananlar söz konusu olduğunda karşı karşıya geldiğimiz ilk kişi değil. Bu en kötüsü olabilir ama daha önce de çok oldu. Angel'ın tüm ailesi böyle bir savaşta öldürüldü ve sadece onun saf gücü, azmi ve her bir üyeden aldığı kalıtsal güç, kendisi de sahiplenilmeden önce kurtulmasına ve Onur Çayırıları'na dönmesine izin verdi."

"Bana aile güçlerini korumanın kültürlerinin en önemli parçası olduğunu söyledi."

Başını salladı. "Evet, başka hiçbir şey bunun üzerinde duramaz. Buradaki her ailenin kendine özgü bir gücü var. Bu yüzden aile hatları ve yetenekleri kayboldukça denge giderek daha da bozuluyor."

Zavallı Angel. Kalbim onun trajik hikâyesi için hâlâ acıyordu ve dışarıda yine yalnız olduğunu bilmek, ailesinin kalmadığını düşünmek beni yere bastıran bir ağırlıktı. "Onu bulmalıyız," dedim, sanki bu hareketle ortaya çıkacakmış gibi olduğum yerde dönerek. "Onu burada hissedebiliyor musun?"

Gölge derin bir nefes aldı, kollarındaki sis dövmeleri gücünü kanallı ettiğinde sık sık yaptığı gibi hareket ediyordu. "Bu topraklar onun enerjisiyle öylesine dolmuş ki, yerini tam olarak söylemem imkânsız. Büyüyü zorlamamız, katmanları soymanız ve bir Melek düşüp düşmediğine bakmanız gerekecek."

Yutkundum. "Bu saldırıya uğramak için harika bir yol gibi görünüyor. Yani, onun kavisli bıçaklarını gördün mü? İç organlarımın içeride kalmasını gerçekten seviyorum. Estetik nedenlerden dolayı."

Gölge beni gücüyle kendine çekti, dudaklarından alçak sesle kıkırdamalar döküldü. "Sana asla zarar vermeyecek Mera. Angel seni hatırlamayabilir ve ben de onun anılarını serbest bırakmak için topraklarının büyüüne nüfuz edemeyebilirim,

Ama sizi gördüğünde, bağlantınız ona bunu hatırlatacaktır. Bundan eminim."

Sesi kendinden emin geliyordu, ama yine de her zaman kendinden emindi. Belki ben de o özgüvenin bir kısmını kanalize edersem, ben de aynı şekilde hissedebilirdim. Bunu aklımda tutarak endişemi bastırdım ve arazide onu takip ettim.

Durduğunda doğrudan sırtına çarptım ama bunu bekliyor olmalıydı ki ben kırımın üstüne sıçramadan önce beni yakalamak için dönmeye başlamıştı bile.

Beni ayağa kaldırırken, "Burada güç şebekesinde bir kesinti var," dedi.

Ben daha bunun ne anlama geldiğini sormadan, elini altın toprağa uzattı ve parmağının ucuyla küçük bir bölümün üzerinde gezdirirken, bıçakla kâğıdı keser gibi kesti.

Şu anda benimle dalga mı geçiyordu? "Katmanları soyun" gerçek bir ifadeydi.

Bizi Angel'ın dünyasının kalbine götürecekti.

T Bir dünyanın dokusuna adım atma hissini tarif etmenin yeterli bir yolu yoktu ve Angel'ın bölgesinin ilk katmanının altından çıktığımızda

Onur Çayırıları'nda nutkum tutuldu. Tekrar.

Shadow'u sonsuza dek eğlendiren nadir bir durum.

"Zamanla gördüklerinin çoğunun bir yanılsama olduğunu anlayacaksın," dedi, yüzümdeki şaşkın ifadeye kıkırdayarak. "Hepimiz maskeler takarız ve bazı yönlerimizi gizlemek için güç kullanırız."

Sertçe yutkundum. "Evet, yani teoride bunu biliyorum ama bir dünyanın altın tarlalardan oluşan alacakaranlık bir alandan bulutlar ve şelalelerden oluşan güneşli bir diyara dönüştüğünü görmek, o altın tarla katmanını kestikten sonra, gerçekten her gün olan bir şey değil. Yani... *bu lanet olası illüzyonu nasıl yapıyorlar?*"

Sanki Gölge bir tablonun bir katmanını soyup altından yepyeni bir sahne çıkarmış gibiydi. Ya da belki de bir portakalı soyup altında bir ananas bulmak gibiydi. Bu katman bir öncekinden farklı görünüyor, hissediliyor ve kokuyordu ve ben gerçekten Angel'ın birçok katmanını anlamaya başlıyordum.

"Bu sadece sihir," dedi bana. "Gözlerin sana görmeyi söylediğini görür ve ancak daha yakından bakarsan fark edersin"

hassas kenarları soyulmayı bekliyor."

Gölge'yi beyaz, kabarık bir bulut yığını boyunca takip ederken bunu düşündüm ve nasıl olup da bulutun içine düşmediğimize hayret ettim. "Kurdum kenarları görebilir miydi?"

Tekrar bana baktı. "Buraya ilk geldiğinde değil; gerçeğe karşı dirençliydin. Ama bugün, içindeki gerçek gücün ortaya çıkmasına izin verirsen her şeyi görebilirsin."

"Bir parçam hala kurt tarafım tarafından zayıflatılmış durumda, değil mi?"

Bu konuda hiç açıkça konuşmamıştık ama Dannie'nin söylediklerinden ve benim de içimde hissettiklerimden bir araya getirmiştım. Ben bir melezdım -bu kadarı doğruydu- ama çok daha fazlası olabilirdim. Dannie gibi olabilirdim; sadece o Nexus doğumlu varlık olmak için o adımı nasıl atacağımı bilmiyordum. Bu savaş bitmeden önce bunu çözmem gerekıp gerekmeyeceğini merak ediyordum.

"Hiçbir parçan zayıf değil," dedi Shadow hoyratça, "ve potansiyelin sınır tanımıyor. Gelişmeye devam edersen hepimizin en güçlüsü olacaksın."

Bunun olabileceğini hayal bile edemezdim ama güzel bir düşünceydi.

Gölge hızını artırdı ve etrafımızdaki şelalelerin bulutların üstünden akıyor gibi görüldüğünü fark ettim. Işığın deniz mavisi rengindeki suda parıldaması, suyun çok cazip görünmesine neden oluyordu. Ta ki tek boynuzlu at ve köpekbalığı melezine benzeyen, parlak altın renkli boynuzu, sedefli derisi ve çok keskin dişleriyle tanıdık olmayan birkaç yaratık tellerin arasından sıçrayana kadar.

"*Cogarishler*," dedi Gölge bana. "Bu dünyaya özgüdürler. Boynuzları aşkınlara giydiğı pek çok zırhı güçlendirmek için kullanılır - tabii ki cogarish öldüğünde, çünkü burada saygı görür ve korunurlar."

"Bu dünyada kaç farklı yaratık yaşıyor?"

Gölge omuz silkti. "Bunu söylemenin bir yolu yok. Katmanlar her şeyi gizliyor, ama bildiğim kadarıyla, tek gerçek

hissedebilen varlıklar aşkın olanlardır. Aksi takdirde, sadece bu küçük yaratıklar vardır."

"Buradaki farklı aileler birbirleriyle kavga ediyor mu?"

Gölge sorumu değerlendirdi. "Yine, sırları kendilerine ait ama bugünlerde küçük kavgaların yapılarının bir parçası olduğunu sanmıyorum. Evrimleri eski ve neredeyse kusursuz."

Kusursuz. Bu hoşuma gitti. Belki bir gün, insanlar ve şekil değiştirenler bir araya gelirse, bizim de bir gün mükemmel olma şansımız olabilirdi.

Gölge devam etti, sadece belirli bir ışık parıltısına ulaştığında durdu ve daha önce yaptığı gibi, katmanı keserek bizi bulut diyarından su diyarına götürdü. Üzerinde yürümek için gücümüzü kullandığımız devasa su kütleleri.

"Melek bu katlardan herhangi birinde yaşayabilir mi?" Ben sordum. "Hepsi gerçek mi?"

Etrafına bakındı, yaptığım her şeyi gördü ve kokladı. "Herhangi bir şey gerçekten gerçek mi? Yoksa hepsi hayal gücümüzün bir ürünü mü?" Felsefi sorularıyla beynimi daha fazla bükmeden devam etti. "Ama bildiğim kadarıyla buradaki her katman bir öncekinden daha gerçek."

Bunu test etmek için uzandım ve elimi suyun içinde gezdirdim. Islak ve soğuktu, parmak uçlarımda bir sıvı kalıntısı bıraktı. Parmaklarımı dudaklarıma değdirdiğimde tadı biraz tuzluydu.

"Nasıl oluyor da ağzına yabancı bir cisim sokmanın tehlikesini hâlâ anlamıyorsun?" Shadow başını sallayarak sordu. "Bildiğiniz gibi, buradaki su sizi bir anda öldürebilir."

Ona bön bön baktım. "Aletin ağzımdayken hiçbir şey söylemedin. O zaman endişen neredeydi?"

Gözlerini kırptırdı ve sonra güldü, vücudumun pek çok parçasını ayağa kaldıran ve dikkat kesilmeme neden olan derin, yuvarlanan bir gümbürtü. Sonunda bana gülmeyi bıraktığında

öne çıktı ve yanağımı avuçladı. "Sırf senin anlamsız gevezeliklerini bir daha duymamak için annemi bile öldürebilirim. Konuşmadan önce düşünmüyorsun ve bu... ferahlatıcı."

Duygularımdaki yoğun kabarmayı yutmak için kendimi zorlayarak gülümsemeyi başardım. "Bunu bir daha asla elimizden alamayacak."

Başını salladı, alnıma uzun bir öpücük kondurdu ve... bu nasıl bu kadar ateşliydi? Vajinamda hissettiğime yemin edebilirim, eğer oradaki kıpırtı bir gösterge olsaydı.

Ben daha kendimi toparlamaya fırsat bulamadan arkasını döndü ve yürüdü. "Bekle," diye arkasından seslendim, ona yetişmek için acele ediyordum. "Suyun beni öldürmeyeceğini teyit etmedin mi?" "Aletimin de öldürmeyeceğini teyit etmedim" diye seslendi. omzunun üzerinden geri döndü. "Sanırım bunu sadece zaman gösterecek."

Peşinden suya dalarken nefesimin altında mırıldandım, büyüm beni çoğunlukla kuru tutuyordu. Shadow bir sonraki katmana ulaşana kadar yavaşlamadı ve bu sefer suya adım atarak yeni bir katmana çıktık.

Doğrulduğumda bu kadın Amazon ormanlarına benzediğini gördüm. Nemliydi, milyonlarca bitki ve ağaçla doluydu, bazıları üzerimizde yükseliyordu, diğerleri gür ve sıkı ve kokular. Burnuma dolan çok sayıda yabancı koku, onları filtrelemeden önce başımın bir an için dönmesine neden oldu.

"Bu onun yaşadığı katman," diye mırıldandı Gölge. "Artık burada olduğumuza göre onun enerjisini hissedebiliyorum."

Göğsümdeki çırpınışlar, orman seviyesinin doğru seviye olduğunu teyit edercesine çığırından çıktı. "Bu delilik. Buraya gelene kadar onu bağımızda hissedemiyordum. Angel'ın eşinin diyardaki labirent evine olan hayranlığını anlamaya başlıyorum."

Shadow kızgın bir ses çıkardı ve ben de gülümsememek için kendimi zor tuttum. Onu kızdırmak çok kolaydı ama Ixana'dan bahsetmeyi gerçekten bırakmalıydım. Çünkü o aptal kaltak buz kraliçesini düşünmek hâlâ canımı

yakıyordu.

"Ixana'ya gerçekte ne oldu?" Tamam, evet, belki bu soruyu cevapladıktan sonra durabilirdim, çünkü son sorduğumda beni oldukça akıllıca yönlendirmişti.

"Sorguya çekildi ve ortadan kaldırıldı."

Oh... tamam o zaman. "Kısa, tatlı ve öz, anlıyorum."

Omuz silkti. "Tatlı biraz abartılı olabilir ama sonuçta, işlediği suçların telafisi yoktu. Ve hiç pişmanlık duymuyordu - bin yıldır bağı olduğu taşı kaybettikten sonra olduğu kadar kırılmış bile değildi. Her şeyi tekrar yapabileceğini söyledi."

"İlk etapta taşı nasıl buldu ki?" Ormanda ilerlemeye başladığımızda sordum.

Cevap vermesi bir saniye sürdü, biz yürürken yolu genişletmeye odaklandı. "Son itirafı sırasında, bunun benimle olan bağı olduğunu itiraf etti." Öfkesi ses tonuna yansımıştı. "Sürgünde geçirdiğim yıllar boyunca beni izledi, arkadaşlarımın kim olduğunu ve hangi ittifakları manipüle edebileceğini biliyordu. Görünüşe göre, beklediğinden daha güçlü hale gelmişim ve bu onun yararına kullanılacakmış." Etrafımızdaki birkaç ağaç yandı ama o ormanı yakmamayı başardı. "Len'in Faerie'deki bölgesine tam erişimim var; Ixana doğuştan birbimize olan bağlarımız sayesinde bundan faydalanabilirdi. Benim kan taşıma destek olarak kullanarak, Faerie festivallerinden birinde güneş patlaması taşını nasıl ele geçireceğini ve alacağını buldu."

Muhtemelen başka bir seks festivali çünkü Faerie'ye vardıklarında her şeyi tüketiyorlardı.

"Nasıl olur da taşı koruyan bir fae olmaz?" Bir festival sırasında bile, bu kadar önemli bir nesnenin güvenliği sağlanmış olmalıydı.

Gölge durakladı, yakındaki ağaçların gölgesinde yüzü neredeyse okunamıyordu. "Taşı koruyan fae'ler vardı ama taş yok olduğunda onlar da yok oldu. Ixana sonunda çok tutarlı değildi ama planının genel havası baştan çıkarma ve ardından ihanetti. Len'in içi rahatlamıştı.

taşlarının geri kalanını almamıştı ama almayacağını biliyordum. Sadece bir silaha ihtiyacı vardı ve zamanını başka bir şeyle harcamazdı."

Eski seçtiği eşinin artık tek başına odaklandığını fark etti.

"Yaptığı her şeyi yapacak zekâya ve cesarete sahip olduğuna inanmak çok zor."

Hiç şüphe yok ki hikayede açıklamadığı daha fazla şey vardı, ama bunun gerçekten bir önemi yoktu. Sonuç aynıydı ve şimdi bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorundaydık.

Alay etti. "Ailesi ilk günlerde planlamasına yardım etti, ta ki o haydutlaşana kadar. Aleme geri dönebilmemizin tek sebebi o. Büyüyü serbest bıraktı ve kapıyı açtı."

Bunu ilk kez duyduğum için tökezledim. "Ciddi misin? Sisleri ve yaratıkları çağırdığımda kırılmadım mı?"

Başını iki yana salladı. "Senin güç dalganı ve Dünya'ya çağırdığın sislerin ve yaratıkların akınını hissettiğinde, dışarıda planını tamamlamak için manipüle edilebilecek başka bir Danamain olduğunu anladı. Bu yüzden büyüü bıraktı."

Hayal kırıklığı beni sert bir şekilde sarstı ve yüzümdeki kederli ifadeyi gizleyemedim.

"Sorun nedir?" Gölge, yirmi eğreli otu benzeri bitkiyi ayırmanın ortasında duraklayarak sordu.

Kendimi toparlamaya çalışarak bir elimi yüzüme sürttüm. "Bilmiyorum. Sanırım en çok istediğin ve ihtiyaç duyduğun şeyi elde etmene yardım eden kişi olmak hoşuma gidiyordu. Senin kadar güçlü birine faydalı olmak güzel bir duyguydu. Ve şimdi bana hâlâ o aptal kaltak olduğunu ve onu hiç alt edemediğimi mi söylüyorsun?"

O son dövüşte hiçbir şey yapmamıştım. Shadow Ixana ile dövüşmüştü, Dannie taşı yutmuş ve ondan gücü çalmıştı ve ben... kendimi tekrar

Hafızam silinmiş Torma. Bu hiç hoşuma gitmedi çünkü ben zor durumdaki bir genç kız değildim.

Shadow ile eşit şartlarda olmak istiyordum. "Günüşiği," dedi boğuk bir sesle. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok

benim için yaptın. İnan bana; bu, kapalı olmasını dilediğim bir kapıyı açmaktan çok daha fazlası. Hafıza büyüyle savaşıyor hepimizi kurtardın. Değerin konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

Bu doğrudur. "Harika bir takım olduk ve ikimiz de Dannie'nin bize verdiği 'mükemmelliği' reddedecek kadar güçlü olduğumuz için mutluyum. Ben alfa-eşi olabilirdim ve sen de kalıp krallığı yönetebilirdin."

"Yüce Varlık konumumu reddettim," dedi Gölge hiç tereddüt etmeden. "Seninle birlikte kendime yeni bir dünya inşa ettim ve hayatımda bu diyara yer yok."

Vay anasını. Bu çok büyük bir şeydi. Kaderini yeniden yazıyordu ve bu konuda hiç özür dilemedi. "Kütüphaneler benim," dedim boğuk bir sesle. "Onlar için seninle *savaşacağım.*"

Bir kolunu bana dolayarak dudaklarımız buluşabilsin diye beni daha yukarı çekerken dudakları kıvrıldı. Dilim onunkinin üzerinde gezinmek için dışarı kayarken ikimizden de sıcaklık akıyordu. İstesem de bu adamın tadına daha fazla bağımlı olamazdım.

"Savaş başlasın," dedi Shadow dudaklarıma karşı ve o anda, gerçek eşlerin bu en mükemmelinin ilişkimizin her adımında bana meydan okuyacağını kesin olarak biliyordum.

Lanet olsun, eğer geleceğimiz için heyecanlı değilsem.

Ona istediğim gibi sürtünmek yerine, kollarımı ve bacaklarımı etrafına doladım ve sıkıca sarıldım. "Tek gözün açık uyu Beast," diye fısıldadım kulağına, sanki tatlı sözler söylüyormuş gibi. "O kütüphaneler benim."

Derin bir kıkırdama çıkarırken göğsü titredi ve ben hala ona sarılmışken tekrar yürümeye başladı. Her adımda ona sürtünme isteğim artıyor, zevk karıncalanmaları alçalıyordu. "Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum," diye mırıldandı.

İçimi çektim. "Evet, o benim, Gölge Canavar'ın etrafında her zaman azgınımdır. Ama ciddi Angel'ı bulmamız gerekiyor, o yüzden beni yere bıraksan iyi olur."

İsteksizce ona tutunmayı bıraktım ve o da beni ayağa kaldırdı, ikimiz de tekrar sürü arkadaşımızı bulmaya odaklandık. Az önceki konuşmamızın bize gösterdiği bir şey varsa, o da ileriye bakmamız gereken çok fazla geleceğimiz olduğuydu ve bu da Dannie'yi alt etmek için elimizdeki her güce ihtiyacımız olduğu anlamına geliyordu.

Başka bir seçenek yoktu.

TOrman şaşırtıcı derecede sessizdi. Amazon'a ya da Torma'dan daha fazla ormanı olan bir yere hiç gitmemiştim ama Torma'nın arkasındaki seyrek toprak parçalarında bile

evde bir sürü vahşi yaşam vardı.

Burada hiçbir şey yoktu. Sessizlik, ilerledikçe bir şekilde derinleşiyordu ve kafamda hala cevaplanmamış birçok soru olmasına rağmen, onları dile getirmedi.

Konuşmak yanlış geldi.

"Angel sessizliği sever," diye hatırlattı Shadow bana, yarım saat boyunca tek kelime etmeden yürüdüğümüzde. Belli ki, sessizliği sağlamak için toprakları üzerinde sahip olduğu enerjiyi kırma konusunda hiçbir sorunu yoktu. "Bölgesinin bu kısmını sakın bir vaha, dünyanın geri kalanından bir kaçış olarak tasarladı."

"Hissediyorum."

Angel'ın katmanları kesinlikle burada inşa ettiği bu dünyanın katmanlarına da yansımıştı. Belki bir gün gücüm benim için mükemmel bir dünya yaratırdı... Belki de zaten oradaydı, Bilgi Kütüphanesi'nde ve inimde, her ikisini de çok seviyordum.

"Sonunda bir yere varıyoruz," dedi Shadow. "Onun gerçek varlığı burada, şimdiye kadar gördüğümüz her yerden daha güçlü."

şimdiye kadar oldu."

Çırpınış her zamankinden daha sert bir şekilde vururken bir elimi tekrar göğsüme bastırdım. Bunu güçlü bir duygu patlaması izledi. Önce öfke, sonra da ufak çaplı bir panik. Angel daha yeni yabancıların, güçlü güçleri olan yabancıların arasında olduğunu fark etmişti ve bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Enerjisinin bizimkileri araştırdığını, tehdidi katalogladığını hissettim ve Gölge'de durakladığında şaşkınlık ve merak vardı. Gölge'yi hatırlıyordu ama onun burada ne işi olduğunu merak ettiğine şüphe yoktu.

Angel bir an sonra savaş için giyinmiş, vücudunun hatlarını yakından takip eden siyah kalıp zırhıyla göründü. Koyu renk kıyafeti, saçlarındaki maun rengi ve kanatlarındaki kehribar rengiyle güzel bir uyum içindeydi. Hiçbir varlık Honor Meadows'un en iyi arkadaşı kadar meleksi bir gökselliğe benzememişti. Takma adı da buradan geliyor.

"Gölge Canavar," diye hırladı, ileri doğru yürürken. "İznim olmadan alanıma girmeye nasıl cüret edersin? Güvenlik duvarlarını nasıl aştın? Neredeyse üzerime gelene kadar seni hissetmedim."

Önce saldırmak yerine, güvenliğindeki açığı ortaya çıkaracak kadar akıllıydı, böylece bunun bir daha asla olmamasını sağlayabilirdi. Bu arada, ileri doğru koşup kollarımı ona sarma dürtüsüyle savaşıyordum. Onu çok özlemiştim ve bir elimi göğsüme bastırdığımda bile, tam da bizi birbirimize bağlamak için bana ilk dokunduğu noktada, içimde bir davul gibi çarpan devasa güç dalgasını durduramıyordum.

Bakışları benimkilere kaydı, o da bir elini göğsüne bastırırken beni delip geçti. Birbirimizi inceledik ve beni hatırlamadığı açık olsa da aramızdaki bağı hissetti.

"Neler oluyor?" diye tersledi, bir adım daha yaklaşarak. Kavisli bıçaklar elinde belirdi ve varlığımızdan biraz daha fazla tehdit altında olduğunu açıkça ortaya koydu. Onun huzurunu işgal etmiştik. Huzurunu. Ayak bastık

Ailesi öldüğünden beri başka hiç kimsenin yapmadığını tahmin ediyorum.

Ve bana bağlı olduğu süre boyunca Gölge'ye güvenmeyi öğrenmiş olsa da, bu süre artık hafızasında değildi. "Dannie'nin onun üzerindeki büyüsunü bozabilir misin?" Shadow'a fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Bu mesafeden olmaz. Burada, egemenliğinde çok güçlü."

"Yüksek sesle konuş!" diye emretti, etrafımızdaki hava onun sesiyle uyum içinde çarpıyordu. "Yoksa saldırırım ve Gölge Canavar bile burada, ailemin gücüyle kuşatılmışken bana karşı duramaz."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Yakın olurdu," diye gönülsüzce itiraf etti. Bu bile başlı başına bana her şeyi anlatıyordu. Benim kızım tam bir baş belasıydı.

Shadow'un yakınında kalarak onun dikkatini çekmek için öne çıktım çünkü beni koruyucu çemberinden çıkarmasına imkân yoktu. "Beni hatırlamıyorsun," dedim sesimi yansıtarak, "çünkü hafızalarımız güçlü bir tanrıça tarafından manipüle edildi, ama ben Mera Callahan'ım. Nexus'un kurt şekil değıştiren tanrıçasıyım. Ve sen ve ben birbirimize bağlıyız çünkü biz bir aileyiz. *Treasora*."

Solgunlaştı, elleri titriyordu, ta ki bıçakları gözle görülür şekilde titreyene kadar. "Yalan söylüyorsun."

Aramızdaki bu mesafeden nefret ederek hüznle gülümsedim. "Aramızdaki bağı hissediyorsun. Haftalardır beni çağırıyor. Seninle ve bu dünyayla ilgili her şeyi unuttuğum zamanlarda bile göğsümdeki çarpıntılar hiç durmadı."

Düşüncelerini temizlemeye çalışıyormuş gibi başını sallayarak sarsıldı. "Zihnime dokunulamayacak kadar güçlüyüm. Bunu her şeyin üstünde tutarım. Ve kendi dünyamdan olmayan biriyle asla bağ kurmazdım. Biz savaş-

"Buna karşı uyardı," diye onun yerine ben bitirdim. "Evet, biliyorum. Ama bana güveniyorsun. Ailenden gelen güç çizgisinin

Seninle birlikte ölmek için, gerçi bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, zaten benden daha uzun yaşayacaksın, bu yüzden tartışmalı bir nokta."

Shadow'un arkadan gelen sinirli homurtusu araya girdi ama onu duymazdan geldik.

"Angel," dedim, adının fısıltıyla geçmesine izin vererek. "Sana 'Melek' diyorum çünkü sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en meleksi varlıksın. Bana koruyucu meleğin Dünya'daki versiyonunu hatırlatıyorsun ve ailenin geçmişte bu rolü üstlendiğini biliyorum."

Gözleri büyüdü ve şimdi tüm dikkati bendeydi.

"Sana dokunmama izin verirsen anılarını serbest bırakabilirim," dedi Gölge.

Tekrar hırladı, oluşmakta olan güven kırıntısı bir anda yok oldu. "Gücümü çalmak için bana dokunacaksın. Ya da sahip olmamı istediğin anıları yerleştirmek için. Bana dokunmana izin verme ihtimalim sıfır."

"Harika iş," diye mırıldandım canavara, az önce attığımız geri adımlara iç geçirmek istiyordum.

"Onun lanet gücüne ihtiyacım yok," diye gürledi Gölge. "Diyara dönüp taşıma bağlandığımdan beri hiç olmadığım kadar güçlüyüm ve Angel kafasını kışından beş dakikalığına kaldırsa bunu görecek."

Ve işte oradaydı, Gölge Canavar'ım, dinazor günlerinden beri insanların becerilerini çiviliyordu.

Neyse ki, kendisi de yaşlı olan Angel, sözlerini düşünmek ve gücünü incelemek için bir an durdu. Gözleri kapandığında, söylediklerinin doğruluğunu değerlendirdiğini biliyordum. Güçteki artış somut bir ölçümdü ve hikâyemize biraz inandırıcılık kazandırıyordu.

"Sen daha güçlüsün," dedi, bakışları bir kez daha üzerimizdeydi. İfadesi temkinli olmaya devam ediyordu ama merak da vardı. Angel yaşlı, dünyadan bıkmış ve biraz da kırılmıştı, ama derinlerde bir yerde sadece şiddetle seven ve karşılığında aynısını hak eden bir varlık vardı.

Eğer burada risk alırsa, içimizde sahip olduğu aileyi keşfedecekti. Onun hazinesini.

Ailesi.

Bu kelime aramızdaki havada parıldarken, beni o derinliksiz gözlerine kilitledi. "Az önce zihnimin içinde mi konuştun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Biz birbirimize bağlıyız ve ben senin zihninde konuşamasam da, bazen duygular ya da kelimeler aramızdaki bağlantıdan geçiyor."

Aramızdaki bağı inkâr etmesi bu kez ortaya çıkmadı. "Seni tanıyorum," diye fısıldadı. "Kendimi çok kaybolmuş hissediyordum, ailem çayırılardaki son savaşta yok olduğundan beri hissetmediğim bir şekilde. Bunca yüzyıldan sonra neden tekrar umutsuzluk çukuruna düştüğümü anlayamıyordum. Elimde değerli hiçbir şey kalmamışken neyi tekrar kaybetmiş olabilirdim?"

Sözleri içimi parçaladı ve beni kanattı; acı, kayıp ve boşluk hikâyesini anlatırken gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

"Kaybettiğiniz kişi Mera'ydı," dedi Shadow açıkça. "Hepimiz onu kaybettik ve görünüşe göre, hepimizi bir arada tutan insanlık o."

O daha bu tatlı cümleyi bitirmeden Angel öne atıldı. Shadow'un savunmacı bir tepki vermesini bekliyordum; ne de olsa bu onun doğasında vardı, özellikle de kız hâlâ silahlıyken. Yine de hareket etmedi ve onun bana asla zarar vermeyeceğine dair daha önceki sözlerini hatırladım. Belli ki buna inanıyordu ve ben de inanıyordum çünkü bıçakları kayarak boğazıma dayandığında irkilmedim bile.

Shadow'un göğsü gümbürdedi ama olduğu yerde kaldı. Angel'ı bu anda kurtaran tek şey yüzündeki saldırganlık eksikliğiydi. "Şimdi sana dokunacağım," dedi usulca. "Gölge'nin enerjisinin en ufak bir sızısını bile kendiminkine yakın hissedersen, ikinizin de hayatına son veririm."

Shadow gürlemesine bir de alay ekledi ama Angel bunu duymazdan gelerek bana odaklandı. Elimde kalan tek bıçakla

Diğer elini göğsüme bastırabilmek için boğazıma bastırdı.

Tenlerimiz birleştiği anda, aramızda akan bir güç patlaması oldu. Dannie tarafından çalınan geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek, ikimiz de aramızdaki bağın içinde yüzene kadar hızlı bir rüzgârda savrulan yabancı otlar gibi etrafa saçıldı.

Angel boğuk ve paramparça bir sesle nefes aldı. Kollarını sıkıca bana sararken diğer bıçak da bir saniye içinde kayboldu. Tıpkı Gölge'yle olduğu gibi, bu tanrı benzeri yaratıklardan aldığım nadir kucaklaşmalar her türlü güç ya da altından daha değerliydi. Bana kendimi güvende, sevilmiş ve güçlü hissettirdiler; bir ailem varmış gibi hissettirdiler.

"Dannie ölecek," dedi Angel kısık sesle ve şiddetle. "Yanlış varlıklardan çaldı ve kime kardeş dediği umurumda değil - kanı dökülecek."

Öfkesi elle tutulur gibiydi, dilimde acı portakal tadı vardı. Kimse onunla tartışmasa da, bir parçam hala orijinal planımızın işe yarayacağını ve Danamain'i kurtarmak için bir şans olduğunu umuyordu.

"Y Beni takip etmelisin," dedi Angel, kucaklaşmamız bittiğinde.

Dönüp gitti ve ben de fazla zamanımız olmadığını bildiğimden Gölge'yle bakıştık. Diğerleriyle iki gün içinde kütüphanede buluşmayı planlamıştık ve Honor Meadows ile kütüphane arasında zamanın farklı akıp akmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öyle olmasa bile saat hâlâ işliyordu.

Shadow tartışmadığında, teslim tarihimizde hâlâ iyi olduğumuzu varsaymak zorundaydım, bu da Angel'ı doğal ortamında gözlemlemenin tadını çıkarmamı sağladı. Ona soracak yaklaşık elli sorum olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ona yetiştiğimde Angel gülümseyerek, "Devam et," dedi. "Seninle ilgili her şeyi henüz hatırlamıyor olabilirim ama aramızdaki bağ sayesinde sahip olduğum kırıntılar senin her şeyi sorguladığın anılar."

Güldüm ve kolumu onunkine dolamak için uzandım, tıpkı eski günlerdeki gibi. "Sorun şu ki," dedim, "yirmi küsur yaşımdayım." Tüm o dünya atlamaları ve hafıza kayıpları yüzünden tam olarak kaç yaşında olduğumu unutmuştum. "Hepiniz binlerce yaşındasınız. Dünyalar benim için yepyeni, tıpkı büyü ve... temelde diğer her şey gibi. Hepsini bilmem gerekiyor,

ve hayatımın gidişatına bakılırsa, önümüzdeki hafta hepimiz ölmüş olabiliriz. Bunu sormak için daha iyi bir zaman olamaz."

"Bu mantıklı," dedi yumuşak bir sesle. "Ama ölümün hakkında daha az konuşacağım, teşekkür ederim. Eğer birinin zamanı dolmuşsa, o da benimkidir. Zaten çok uzun yaşadım ve yoruldum."

Ben durdum ve şaşırtıcı bir şekilde o da benimle birlikte durdu. "Bu konuşmaların hiçbirini dinlemeyeceğim," diye taklit ettim. "Hiçbirini. Benim ailem olmak için imza attınız ve bununla birlikte belirli sorumluluklar da geliyor. Fedakârlık yok. Kaybetmek yok. Ölüm yok. Anlaşıldı mı?"

Shadow kıkırdadı ve ben de gözlerimi ona diktim. "Aynısı senin için de geçerli, dostum."

Angel söyleyeceği bilgece şeyi unuttu, muhtemelen şöyle bir şeydi: *Ölüm ailenin sonu değildir*. Bunun yerine, eş kelimesini telaffuz etmemden etkilendi.

"Sen Darkor'un eşi misin?"

Dişlerimi sıktım. "Shadow ve ben bir şekilde gerçek bir eş bağı kurduk. Bizim adımıza herhangi bir eylemde bulunmadan ve bana bunun Nexus taraflarımızın birlikte olmaya yazgılı olduğu anlamına geldiğini garanti ediyor."

Neyse ki, yarım yamalak anılarına rağmen Angel iyi takip etti.

"Ixana?" diye sordu Gölge.

"Öldü."

Tek bir kelimeyle cevap verebilecekken neden kelimeleri boşa harcayasınız ki... Shadow'un hayattaki mottosu.

Bir kelime oldu yeterli için Angel, Gerçi, kim Beni de kendisiyle birlikte sürüklemeye başladığında omuz silkti. Birkaç dakika sessizce yürüdük ve ben etrafımızı saran gri, yeşil ve altın rengi bitkilere hayretle baktım. Bazıları tanıdık geliyordu, bazılarıysa hiç tanıdık gelmiyordu ve Angel'ın farklı türleri aşağıdaki örneklerden esinlenerek tasarladığını tahmin edebiliyordum

Bu seviyeyi yarattığında çeşitli dünyalardan gelen bitkiler.

Küçük bir açıklığa girdiğimizde, bir konutun önünde durduk. Belki de onun evini göreceğimizin heyecanı içime işledi. Angel hakkında bildiğim her şey onun dünyasının dışındaki yaşamımıza dayanıyordu, ama sonunda gizlice bir göz atıyordum.

Evinin dışı sıradan, etrafındaki bitkilere karışıyordu. Katmanlı tahtalar altın rengindeydi, yeşil ve gri tonlarında taş ve ahşapla vurgulanmıştı. Çoğunlukla doğa tarafından sahiplenilmiş bir kulübe gibi görünüyordu. Görünürde bir giriş yoktu, en azından Angel ellerini bir duvardaki iç içe geçmiş sarmaşık yığınının bastırana kadar.

Enerji parmak uçlarından aktı ve sarmaşıklar karşılık verdi, Gölge'nin bile başını eğmeden geçebileceği kadar büyük bir açıklık olana kadar yılanlar gibi dönüp süründüler.

İçerisi beklediğim gibiydi. Basit, pratik ve Angel'ın birkaç seçkin dokunuşuyla. Altın, bronz, gümüş ve eski ve ağır görünen derin, zengin bir kestane rengi de dahil olmak üzere birçok farklı renge sahip parıltılı bir zırh duvarı. "Bu zırhı dünyaların herhangi bir yerinden bana çağırabilirim," dedi bana bakmayı bıraktığımda. "Ayrıca silahları da."

Baştan aşağı silahlarla kaplı ana odasındaki bir sonraki duvara ulaştığımızda Shadow bile etkilendi. Kılıçlardan küçük bıçaklara, baltalara ve diğer ölümcül kesici aletlere kadar o kadar çok silah vardı ki, hepsini elime alamadım. Her biri kemiğe benzeyen bir şeyin üzerine monte edilmişti ve mükemmel bir şekilde sergileniyordu. Angel, "Düşmanlarımızın kalıntıları üzerinde oturuyorlar," diye açıkladı.

Düşmanlarının kalıntıları mı? Bone haklıydı.

"Bunlardan bazılarını hatırlıyorum," dedi Shadow, yakınına eğilerek, ama eşyalarına dokunma ihtimali olacak kadar değil. Antik Onur hakkında bir şey bilseydim

Çayır silahları, aileden olmayanlar tarafından ele alınmaktan hoşlanmazlardı.

"Bağımız tamamlandığında," dedi bana, "bu duvarlardan herhangi bir nesneyi çağırabileceksin."

İşte *bu* heyecan vericiydi. Ama... "Önce ölmek zorunda değilsin, değil mi?"

Aslında gülümsedi. "Hayır, duvar birden fazla kişi tarafından çağrılabilir. Bağlı ailemizden olan herkese bu kadim savaş malzemeleri bahşedilmiştir."

Tamam o zaman, yaz beni.

Sonunda gözlerimizi duvardaki "sanat eserinden" ayırabildiğimizde, kulübenin içine doğru ilerledik. Angel bizi birkaç tahta sandalyenin bulunduğu bir salona götürdü. "Boş zamanlarımda oyma yapmayı seviyorum," dedi ve karmaşık parçaların üzerine oturmamızı işaret etti. "Göründüklerinden daha güçlüler."

Bu muhtemelen Shadow içindi çünkü bana oldukça güçlü göründüler. İlk oturan bendim ve Shadow yanımdaki sıraya geçmeden Angel onun önüne geçti.

"Anılarımın geri kalanını serbest bırak," dedi aceleyle. "Şu anki büyü farkındalığım sayesinde bazılarını serbest bırakabildim ama... büyüü yapan varlık enerjisini tamamen yok edemeyeceğim kadar güçlü."

"Hepimizin hatırlamak için yardıma ihtiyacı vardı." Yerimden seslendim. "Bunda utanılacak bir şey yok." İkisi de bana ters ters baktı, ben de omuz silktim. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Her zaman belalı biri olmanın yorucu olduğunu fark ettim. Ara sıra başkalarının sizi desteklemesine izin vermek güzel."

Angel aslında bu tavsiyeyi bana alemde vermişti, ama o bunu hatırlamayabilir.

Bakışları hiç kesilmedi. "Kesinlikle yorucu değil," dedi Gölge açıkça.

"Katılıyorum," diye ekledi Angel ve ben sadece gülümsedim çünkü çok sevimliydiler... ve korkutucuydular. Her zaman korkutucu.

Shadow hiç vakit kaybetmeden elini onun alnına koydu. Angel gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve ikisinden de gelen güç patlamasının beni neredeyse koltuğumdan edeceğini hissettim. Angel odanın bir ucundan diğerine uçtu, duvarlara çarpmasını engellemek için kanatları fırladı. Ayağa fırlayarak, bir savaş çıkarsa aralarına atlamaya hazırlandım ama Angel birkaç kez başını salladı ve sonunda bakışlarımla buluştu. "Mera."

Beni daha önceden tanıyordu ama o ana kadar beni gerçekten *tanımamıştı, bilmiyordu*. Ona doğru koştum çünkü tabii ki tekrar sarılmamız gerekiyordu, ikimiz de dakikalarca birbirimize sarıldık.

Neredeyse hepsini kaybetmeye çok yaklaştı.

Hepimiz kucaklaştıktan sonra oturup hasret giderdik. Dannie'den sonra Shadow'un ve benim tarafımda neler olduğunu ve şu anda nerede olduğumuzu hızlıca anlattım.

"Danamain'i yenmek için plan nedir?" Angel sandalyesinde arkasına yaslanmış, duyduğu her şeyi düşünerek sordu.

"Shadow'un arkadaşlarının hepsi en güçlü büyülerini, enerjilerini ve eserlerini toplamak için kendi dünyalarına gittiler," dedim hızlıca. "Len'de umarım anılarımızı tekrar çalmasını engelleyecek bazı taşlar var ve diğerleri de en güçlü silahlarını ve yeteneklerini masaya getiriyorlar. Onu bir hapis haneye hapsetmek için ateş gücüne ihtiyacımız var, bu da enerjisinin bir kısmını tüketecek. Eğer bu işe yararsa, taşı ondan çıkarmaya çalışacağız... ne şekilde olursa olsun."

"Mera onu kendi başına serbest bırakacağını umuyor," diye ekledi Shadow, "zar zor kurtarılabilir olduğumuzda bile her zaman bizi kurtarmaya çalışıyor."

Sadece annesinden bahsetmiyordu. "Senden asla vazgeçmem," diyerek elini sıktım. "Ve

Ben de ona kızgın olsam da Dannie'nin bir şansı hak ettiğine inanıyorum."

Melek başını eğdi, muhtemelen sözlerimi düşünüyordu. "Taşın kendisi ne iyi ne de kötü. Sadece onun başa çıkamayacağı kadar büyük bir güçtü. Dengeyi Ixana'dan önceki haline döndürmek istedi. Gölge diyardan kovulmadan önceki haline. Yine de Dannie'nin mantığı hatalıydı çünkü kaderin yolu o zamandan beri çoktan değişmişti." Bana el salladı. "Örneğin Mera'yı ele alalım. Shadow dünyasından sürgün edilene kadar, Mera'nın yolu kozmik planda mevcut değildi. Onun hayatı, son hayatının enkazının alevlerinden doğacak yeni Gölge'yle eşleşmek için ortaya çıktı. Bunun geri dönüşü yok, bu yüzden ikiniz de Dannie'nin sizin için yaratmaya çalıştığı dünyayı benimsemediniz."

Shadow başını salladı, beni kendine yaklaştırmak için uzandı; birbirimizi yeniden bulduğumuzdan beri beni gözünün önünden ya da ellerinin arasından ayırmıyordu ve ben şanslı bir şekil değiştirendim.

"Şu anki gücüyle bile kaderimizi değiştiremez," dedi Shadow. "O sadece ortalığı bulandırıyor ama neyse ki hepimiz için Mera bu tür hileleri kabul etmeyecek kadar inatçı."

Kendimi garip bir şekilde gururlu hissederken buldum. Elbette, Gölge'nin büyüsünden biraz yardım almıştım ama kişiliğimin inatçı yanı beni gerçeği ortaya çıkarana kadar daha derine inmeye zorlamasaydı, bu kuşkular ve tutarsızlıklar pek bir şey ifade etmezdi. Asla pes etmedim. Sürünün kum torbası olarak geçirdiğim zaman, yuvarlanıp ölmeyi reddetmek, beni geleceğim için iyi hazırlamıştı.

Artık büyük bir tehlike altında olan bir gelecek.

Umarım diğer yaşam becerilerimden birkaçı işe yarar çünkü şu anki kader yolumu kaybetmeye hazır değildim. Hele ki bu Shadow'u ve sürümün geri kalanını kaybetmek anlamına geliyorsa.

Evet, zor pas, Dannie. Lanet olası zor pas.

W Angel hızlandığında ve geri sayım saati hala işlediğinde, kütüphaneye geri dönmeye karar verdik. "Katmanlardan biraz enerji alacağım Atalarımdan kalma gücüm," dedi Angel kulübesinden çıkarken. "Sahip olduğum kadar çok koruma seviyesine ihtiyacım yok ve Dannie'yi yenecek gücümüz olmadığı için hepimiz ölürsek, zaten işe yaramaz."

Artık tüm dikkatim ondaydı çünkü dünyasının bir "k a t m a n ı n d a n " enerjisi nasıl almayı planladığını gerçekten bilmek istiyordum.

Orman seviyesine dokunmadı, bizi ilk girdiğimiz noktaya geri götürdü. "Burası ana bağlantı noktası," diye açıkladı Shadow'un adım atmak için kullandığı alanı işaret ederek. "Buradan istediğim kadar katman alabilirim."

Elinde parıltılı ve altın rengi bir bıçak belirdi, hiçbir şey yanmamasına rağmen içinden küçük duman sarmalları yükseliyordu. Angel bıçağı indirdi ve yere sapladı. Gölge için olduğu gibi parçalandı ama bir fark vardı. Angel'a göre her katman bir kitabın sayfaları gibi görünüyordu ve içinden seçip almasına izin veriyordu.

"Vay anasını." Nefesim kesildi. "Kaç katmanınız var?"

Ona ulaşmak için üç tane geçtik ve bundan daha fazla olmadığını varsaymışım, ama gördüğüm kadarıyla...

"Sekiz yüz yetmiş dört," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Değerleri ve güçleri farklı."

Sonra uzandı ve orman arazisinin altında var olan bir su seviyesine tutundu. "Bu seviye iyi bir başlangıç," dedi Angel, su sayfasını kendisine doğru çekerek, sayfayı yırtarken çıkardığı gıcırtilı sesi duyana kadar.

"Bu ne saçmalık?" Elinde tuttuğu, bir yazıcı kâğıdından daha büyük olmayan parıltılı "toprak" parçasına bakarak mırıldandım.

Angel bana göz kırptı ve sonra ağzını açıp... lanet olası sayfayı yedi.

Yani, elbette, birçok insanın ve şekil değiştirenin daha önce biraz kağıt yemiş olmasını bekliyordum, ama bu "kağıt yemeyi" tamamen yeni bir seviyeye taşıyordu.

"Tadı neye benziyor?" Ben sordum.

Bu garip bir soru muydu? Garip bir soru olabilirmiş gibi hissettim.

Angel bir sonraki parıldayan toprak katmanını sökme işlemine ara verdi ve başını eğerek bakışlarımla buluştu. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Parlayan seviyeden küçük bir köşe kopardı ve bana uzattı. "Biz birbirimize bağlıyız, Mera. Bu sana zarar vermez ve öğrenmenin en iyi yolu yaparak öğrenmektir."

Vay anasını. Heyecan beni ileri fırlattı ve köşeyi ondan almakta tereddüt etmedim. Elime değdiğinde sanki kaynayan bir taşı tutuyormuşum gibi hissettim. Dokusu pürüzsüzdü ve ellerime değdiğinde cızırdıyordu ama canımı yakmıyordu. Ve güç... içimi ateşiminki gibi bir sıcaklıkla doldurdu, ama aynı zamanda farklıydı. Kadim ve baş döndürücüydü, özümü itti ve çekti ve kendimi toparlamak için kabaca yutkundum.

Shadow daha yakına eğildi, benim gücüm tarafından çekildi, tıpkı her zaman onunkiyle olduğum gibi. Gözleri alev alev yanan küreler gibiydi, beni yiyip bitiriyordu ve ben hem dizlerimin bağı çözüldü hem de hiç kimsenin yapamayacağı kadar azdım. "Ye onu Güneş," dedi o derin gürleyen sesiyle. "Bu gücü yut."

Orospu çocuğu. Sözleri tek bir şey söylüyordu, gözleri ise bana yatak odasındaki son dansımızı hatırlatıyordu, ağzıma boşalmıştı ve ben onu o şekilde tattığım için bir güç patlaması hissetmişim.

Belli ki anılarımız geri geldiğinden beri birlikte geçirdiğimiz birkaç zaman, ayrı geçirdiğimiz zamanı telafi etmeye yetmemişti. Elbette dünyaları kurtarmak gibi küçük bir meselemiz vardı, ama bu görev sırasında en az altı ila on şipşak daha sıgdırmayı başaramazsak, dünya kendi başına kalabilirdi.

Gözlerimi Shadow'unkilerden ayırmadan, Angel'ın kopardığı güç parçasını kaldırdım ve ağzıma doğru ittim. Koyu, sıcak bir kakao gibi boğazımdan aşağı kayd, şimdiye kadar tattığım her şey kadar tatlı ve lezzetliydi.

Ardından gelen sıcaklık vücuduma yayıldı ve çiçek açtı, ta ki bir damla güneş ışığı yutmuş gibi hissedene kadar. Angel yan taraftan, "Gücünün teklifi kabul etmesi bir dakika sürecek," dedi ve yalan yok, neredeyse orada olduğunu unutmuştum. Sıcaklık ve Gölge arasında zihnim sonuna kadar tüketilmiş ve meşgul edilmişti.

Yine de tavsiyesi sağladı. Saniyeler içinde, kurdumla birlikte kendi alevli gücümün var olduğu merkezim dışında her yerdeki sıcaklık azaldı. Dürüst olmak gerekirse, kurdum bu yeni güçten pek emin değildi, ama onunla savaşmadı da, içindeki sakin uyanıklık pozisyonuna devam etmeden önce merakla onu dürttü.

Güç durulduğunda, her şeyi yerine koyma çabasıyla kendimi salladım. "Bu... ilginçti," dedim, kelimelerime enerji dolanarak. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Gölge ve Melek, tüm ölümsüzlerin sahip olduğunu görmeye başladığım o göz kırpmayan tavırla beni yakından izliyordu. "Tuhaf hissetmiyor musun?" Angel bastırdı.

Uğursuz sözler, ama onunla dalga geçmeye karar vererek gücümün derinliklerine indim ve oradaki yeni güneş ışığı damlasını inceledim. "Pek sayılmaz," dedim. "Sadece çok fazla ısı var, ama benim enerjim her zaman sıcaktır, bu yüzden büyük bir fark yok."

Gölge ve Melek birbirlerine baktılar ve bunu yapmaları hiç hoşuma gitmedi. Bu kadim varlıkları şaşırtmak çok zordu. Bir sürpriz olduğunda, bu genellikle iyi bir sürpriz olmazdı.

"Bu gücün bana ne yapmasını bekliyordunuz?" Aralarına bakarak sordum. "Bu açıkça bir deney olduğu için."

Angel bir kolunu bana doladı, kanatları arkamızdan fırladı. "Hayır, cidden, bu kesinlikle bir deney değildi. İkimiz de sana zarar verebilecek bir şeyi denemene asla izin vermeyiz. Bu sadece... gücünün üzerindeki kilit. Serbest kalacağın ve yapabileceğin her şeye dönüşeceğin anı bekliyorum. Sen Nexus'tan doğdun. Buradaki topraklarımın katmanları gibi senin gücün de olabildiğince ham. İkisi birlikte..."

Neyi beklediklerini anlamıştım. "Sanırım melez bir şekil değiştiren olarak yeniden doğduğum için, bir parçam bir daha asla uyanamayacak. Saf değilim ama bu benim için sorun değil. Şekil değiştiren tarafım Gölge Diyarı'ndan ayrılmamı ve diğer dünyaların bir parçası olmamı sağlayan şey."

Angel birkaç kez başını salladı. "Evet, evet. Haklısın ve bunu aklımda tutarak, enerji kuyumu doldursam iyi olur, böylece yolumuza devam edebiliriz."

Topraklarının katmanlarına geri döndü ve ilk değişimini yeni tamamlamış aç bir şekil değiştiren gibi onları yemeye devam etti. Onu daha önce yemek yerken hiç görmemiştim ama bundan kesinlikle zevk alıyordu.

"Tüm bunları nerede saklıyorsun?" Düzenli gücünü toprağın kendisiyle meditasyon yaparak doldurduğunu biliyordum,

ama bu normalden çok daha fazla olmalıydı. Peki bu fazlalık nereye gidiyordu?

"Onu tenime sürüyorum," diye gürledi, ağzından bir ışık patlaması çıkarken başını geriye eğdi. "Alabildiğim kadarını alacağım."

Shadow kuru bir sesle, "Şimdiye kadar Angel ekstra enerji kullanarak kendini güçlendirmeyi reddetti," dedi, "başkalarının bunu bir savaş eylemi olarak değerlendirmesinden korktuğu için."

Alay etti. "Bana karşı hiç şansları olmazdı ama haklısın. Artık savaşa tahammül edemiyorum. Gücün burada dinlenmesine izin vermek kolaydı, bana kimsenin sızamayacağı güvenli bir sığınak sağladı."

Geldiğimizde bu kadar şaşırmış olmasına şaşmamalı. Mabedine bu kadar kolay sızılabileceği düşüncesi, onu daha düşük bir varlığı düşürecek düzeyde bir korkuyla doldurmuş olmalı.

Angel gücünün son katmanını da aldığı anda, kelimenin tam anlamıyla parlıyordu, altın ışıltıları teninden sim gibi dökülüyordu. "Artık dönmeliyiz," dedi Shadow ve Angel bana dokunamadan beni sardı. "Benim," diye ekledi, melek yüzlü güzele ters ters bakarak. "Ne kadar güçlenmiş olursan ol, Mera'yı tekrar ele geçirirsen seni yok ederim. İlk bağ yeterince kötüydü. Bunu daha da kötüleştirme."

Burada bir şeyi kaçıırıyordum ama soracak zamanım yoktu. Angel'ın gözleri derin bir erimiş altın rengine dönüştü. "Beni zorlama Gölge Canavar," diye tersledi. "Mera üzerinde tam hak iddia edemezsin, çünkü onun enerjisine bağlı birden fazla bağ var. Benim, Midnight'ın, Torin'in ve şimdi de senin."

Boğazımı temizledim. "Bak, Torin'i öldürmeye tamamen niyetliyim, böylece onun kıcını o listeden çıkarabilirsin. Eğer anılarım Torma'da olsaydı, çoktan ölmüş olurdu."

Shadow sinirlenmişti, beni göğsüne daha sıkı çekerken alevler vücudunda yukarı ve aşağı doğru kayıyordu. "Benim, Melalekin. Son uyarı."

Kafam karışık olduğu için sözleri beni lanet bir kedi yavrusu gibi mırıldattı. Shadow her zaman sahipleniciydi, ama bu başkalarının oynamasını istemediğı bir nesne şeklindeydi. Şimdi ise gerçek eşine sahip olan bir şekil değıştirenin sahipleniciliğıydi. Kalbini ve ruhunu sonuna kadar korumaya, yoluna çıkan herkesi yok etmeye yönelik derin bir ihtiyaçtan söz eden türden bir sahiplenmeydi bu.

Ben de istiyordum, yalan yok, ama şimdi zamanı değıldi. Kızartacak daha büyük düşmanlarımız vardı.

"Çocuklar, bir başka ölümsüzler çatışması için gerçekten vaktimiz yok," dedim aralarına bakarak. "Beni nasıl bölüşeceğınızı sonra düşünürüz."

Duruşlarını anlıyordum-bağlarımızı koparmaya çalışan herkesi gerçekten öldürürdüm. Ama Dannie dünyayı yok etmeden önce onu yenmek için en iyi şansımız birlik olmaktı. "Dannie ne yaptığımızı anlamadan onu alt etmek için tek bir şansımız var," diye hatırlattım onlara. "Başka savaşlar için zamanımız yok."

Angel ve Shadow uzun, güç dolu bir bakışmayı sürdürdüler ve yüksek sesle olmasa da "kelimeler" konuşulduğunu anlayabiliyordum. Ortamı dolduran gerilim yoğun ve ağırdı ve her ne kadar tekrar müdahale etmek istesem de, bu anı zihinsel olarak kapışmalarına izin verdim.

"Bitti," dedi Angel sonunda, sesi daha derindi ama yine de müzikal bir yapıdaydı.

"Kütüphaneye dönelim," dedi Shadow onun belirsiz ifadesine cevap olarak. "Planlamamız gereken bir savaş var."

Ve böylece, iş bitmiş oldu. Görünüşe göre.

N Angel'ın dünyasının katmanlarından yüzeye doğru tırmanırken kimse konuşmadı. En üst seviyeye ulaştığımızda, güzel altın tarlaların

Angel tüm güvenlik önlemlerinin yerinde olduğundan emin olmak için birkaç dakikasını ayırdı.

"Güç kaybıyla birlikte aile topraklarınız için herhangi bir tehlike var mı?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Hiç de değil. Burada sahip olduklarımın çok küçük bir kısmını aldım. Bu gerçekten çok fazla güç; birçok aile üyesine yayılması gereken bir güç. Ama hepsi gittiğine göre, sorumluluk bana düşüyor." Yere vurarak özündeki son kesikleri mühürledi. "Gerekirse buradan daha fazlasını çekebilirim, uzaktan bile. Daha yavaş ve az önce yaptığım şekilde almak kadar etkili değil ama ihtiyacımız olursa daha fazla güç var."

Hiç ihtiyacımız olmaması için dua ediyor olsam da bunu bilmek güzeldi.

Menkul kıymetlerden memnun kaldığında, Angel bizi kütüphaneye kadar takip etti. Gölge sessizdi ve enerjisindeki düşünceli kaynamayı hissettim. Aramızdaki bağlantı yeniydi ve okuması zordu ama zihinsel olarak kendini olacıklara hazırlamaya başladığını hissediyordum. Dövüşmek

Annenize karşı çıkmak kolay bir iş değildi ama Dannie bize fazla seçenek bırakmamıştı.

Ben de onu seviyordum. Benim annemden daha çok annem olmuştu.

Göğsümdeki bir sancı bana "gerçek" annemin öldüğünü hatırlattı. Torma'dan kaçtığını düşünerek haftalar geçirmişt看, oysa onca zaman boyunca sürü topraklarında gömülü kalmıştı. Kayıp biraz ham ve yeni hissettirdi, ama yine de gerçek kederden ziyade "ya olursa" üzerine kuruluydu.

Ya kendimizi toparlayıp bir ilişki kurmaya çalışsaydık? Ya da içmeyi bırakıp ilgilenmeye başlasaydı? Doğruyu söylemek gerekirse, onu hiçbir zaman gerçek bir anne olarak tanımamıştım ve belki de başından beri bana karşı gerçek bir bağ hissetmediği için böyle olduğunu merak ediyordum. Sadece yarı şekil değiştiren çocuk.

Bir tanrıçanın entrikalarıyla onun dünyasına girmeye zorlanmıştım. Annemden uzun zamandır nefret ediyordum ama belki de başından beri onu biraz rahat bırakmalıydım. İçki içmesinin ve benden nefret etmesinin Dannie ve benim melez doğam sayesinde olup olmadığını bilmek için artık çok geçti. Ama bu, aklımdan geçen soruları engellemiyordu.

"Adamlardan birkaçı geri döndü," dedi Shadow, beni ağır düşüncelerimden uzaklaştırarak. "İnde bekliyorlar."

Angel'ın dudakları kıpırdadı. "Onun Meraizm'ini benimsemiş olman aslında çok hoş. Belki de siz ikiniz gerçek eşlersinizdir."

Gölge ona doğru öfkeli bir enerji fırlattı. "Benimle ilgili hiçbir şey sevimli değil *Angel*."

Adını kasıtlı olarak vurguladı, sanki Ona verdiğim takma adı da kullandığını hatırlattım. Angel'ın söylediği gibi bir başka "Meraizm".

"Touché, dostum," dedi. "İnsanın içine işliyor, dünyaya hitap edişindeki ferahlatıcı üslup. Bazen ne kadar bıkkın olduğumu neredeyse unutuyorum."

"İkiniz de çok yaşlısınız," diye hatırlattım onlara, havayı y u m u ş a t m a y ı umarak. "Kendinize bu kadar yüklenmeyin."

Shadow beni o kadar hızlı kollarına aldı ki başım döndü. Ya da belki de bu sadece onun tarafından böyle tutulmanın bir sonucuydu.

"Akıllı ağzın kışını kızartmak üzere," diye mırıldandı kulağıma yakın bir yerde, gücü beni sararken vücudunun sert uzunluğu benimkine baskı yapıyordu.

"Bu büyük bir beceri olurdu," diye boğulmayı başardım.

"Hiç de değil," diye cevap verdi kolayca. "Sadece kendini şanslı say

Şu anda bulunmamız gereken yerler var."

Surat astım. "Bunu hiç de şans olarak görmüyorum, çok teşekkürler."

Gözlerinde alevler canlandı ve verdiği savaşı görebiliyordum. Bir gün onu kontrolünü kaybetmenin eşiğine getirme yeteneğim beni kışımından ısıracaktı. Bundan hoşlanıp hoşlanmayacağımı zaman gösterecekti.

"Haydi," diye tersledi Angel, bize gerçekten gitmemiz gereken bir yer olduğunu hatırlatarak.

Kütüphane aydınlık ve açıktı, farklı dünyalardan gelen varlıklarla dolup taşıyordu. Gölge'ye sesim kalınlaşarak, "Burayı mükemmel hale getirmişsin," dedim. "Tam olarak eskisi gibi."

"Hiçbir şey asla eskisi gibi olamaz," dedi etrafına bakarak, "kütüphanenin gerçek gücünü yeniden bulması biraz zaman alacak, ama ben onu yola koydum. Bazen yapabileceğinizin en iyisi budur."

Sözleri içimde bir yankı uyandırdı ve nedenini anlamam bir dakika sürdü. Kütüphaneden bahsederken sanki kendi çocuğuymuş gibi konuşuyordu. Bu yavruyu yaratmış ve elinden geldiğince beslemiş, ona dünyada büyümesi ve gelişmesi için gereken tüm becerileri kazandırmıştı. Şimdi Gölge'nin arka planda bir destek sistemi olarak yanında olduğu, kendi yolunu bulma zamanıydı.

Bu kütüphaneyi bu kadar çok sevmemin bir nedeninin de, bir ömür boyu

kitaplara olan saplantısı, Gölge ile olan bağlarından kaynaklanıyordu.

Dostum.

Gölge'yle ilgili her şey için fazla duygusal olamadan önce, Inky yukarıdaki tavandan aşağı doğru dönerek önümüze yayıldı. "Inky!" diye bağırdım. "Kütüphanedeki sorunun ne olduğunu bulabildin mi?"

Sis Gölge'nin etrafında dönüyordu ve konuştuklarını anlayabiliyordum. Angel ve ben sabırla bekledik... En azından o bekledi. Kötü haber beklentisiyle yerimde zıplamaya başladım.

"Gece yarısı."

Bu sözler üzerine ileri atıldım. Kalbim deli gibi çarpıyordu çünkü o ana kadar sisimin hâlâ diyarda sıkışıp kaldığını sanıyordum. Ama kütüphanede olduğunu ve bunca zamandır orada olduğunu duymak... Hazırlıklı değildim.

"Ne demek gece yarısı?" Aceleyle söyledim. Inky etrafımı sararak beni rahatlatmaya çalıştı ama bu bana gelecek bilgiler için pek de iyiye işaret değildi.

Gölge, "Geceyarısı kütüphanedeki karışıklık," dedi. "Bu sistemi hayata geçirmek için kullandığım yaratım enerjisinin içine sızmış ve bozulmaya neden oluyor."

Kalbim acıyordu, annemin ölümünden sonra hissettiklerimden daha fazla acı veren dev bir sıkışma. Terapiye falan ihtiyacım olduğuna şüphe yoktu ama sisin benim için öz annemden daha önemli olmasına engel olamıyordum. "Nasıl... Yani, bu durumu düzeltmek için ne yapabilirim? Midnight'ı nasıl özgür bırakabilirim?"

Gölge dudaklarını büzdü, o günahkâr dudaklarını, ama ilk defa dikkatimi ona veremeyecek kadar perişan haldeydim.

"Inky'nin hissettiği kadarıyla, Geceyarısı kendini sisteme tamamen entegre etmiş ve tüm bu enerjiyi kolayca çözme olasılığı düşük. Şansı olabilecek tek kişi sensin. Bağın aracılığıyla Geceyarısı'na ulaşabilir misin? Onu kütüphane üzerindeki kontrolünü bırakmaya ikna edebilir misin?"

Gözlerimi kapatarak zihinsel olarak aramızdaki bağın izini sürdüm. Anılarım geri döndüğünde bile çoğunlukla uykuda olan bir yol. *Gece yarısı mı? Beni duyabiliyor musun?*

Keskin bir enerji titreşimi bana geri döndü, tam olarak düşmanca değildi, ama kesinlikle dostça bir sohbeta hazır değildi. Geri çekildim, sisime ulaşmanın bir yolunu bulamadım. En azından bağlantımızın devam ettiğini biliyordum ama değişmişti.

"Şu anda dostça bir değiş tokuşa hazır değil," dedim üzüntüyle, gözlerimi açıp bağ üzerindeki tutuşumu bırakarak. "Yani, neden buraya geri döndü ki? Geldiği diyarda kalması daha mantıklı olmaz mıydı, özellikle de benimle ilgili anıları olmadan?"

Shadow, bilgiyi bana aktarmadan önce Inky ile bir süre sohbet etti. "Inky, seni aramak için Solaris Sistemi'ne geri çekildiğine inanıyor. Ancak seni hatırlamadı ve sonunda kütüphanenin parçalanmış gücüne bağlandı."

Zavallı Midnight'ımın amaçsızca kendisine bağlı olanı aradığını, sadece en yakın şeyi bulup yerleştiğini düşünerek gözyaşlarımı tekrar tutmak zorunda kaldım. "Dannie'nin hesap vermesi gereken çok şey var," diye hırladım boğuk bir sesle. "Her şeyi berbat etmeyi başardı ve onun manipülasyonlarından sonra ancak lanet tanrıların lütfuyla buraya kadar gelebildik."

"Tanrıların lütfü falan yok," diye karşılık verdi Shadow. "O senin inatçı kışındı. Şimdi ine gidelim; Geceyarısı sana ulaşmanın yolunu bulacaktır. Mera Callahan hakkında emin olduğum bir şey varsa, o da ona uzun süre karşı koymanın imkânsız olduğudur."

Inky omuzlarına sarılmış bir halde uzaklaşırken Angel'la bakiştık. "Sürekli aşk sözcükleri kullanıyor," diye fısıldadım ona, "gerçek sözcüğün kendisini söylemese bile."

Beni yanına çekerek gülümsedi. Sarılmayan varlıklar için bu kavrama çok çabuk alıştıkları kesindi. "Ona ukalalık ettiğin için seni öldürmediği ilk andan itibaren seni seveceğini bilmeliydin. Senin tanıdığın Gölge, çoğumuzun tanıdığı Gölge değil. Aptallara ya da herhangi bir saygısızlığa asla tahammül etmez. Arkadaşlarından bile, ama seninle... neredeyse bunu teşvik ediyor."

"Lanet olası lotoyu kazanmak gibi bir şey."

Angel aslında bir kahkaha attı. "İki kez kazanmak gibi."

Bu konuda onunla tartışamazdım ve konuşma dilindeki değişimleri Angel'a açıklamak zorunda kalmamam güzeldi. Dünyada koruyucu melek olarak geçirdiği yıllar onu arkadaşlığımız için iyi hazırlamıştı.

Gölge'nin çoktan içeri girmiş olduğunu görmek için in portalına doğru acele ettik. Tam peşinden gidecektim ki aklıma gelen bir düşünce beni durdurdu. "Oraya giremezsiniz," dedim aceleyle. "Burada bekle ve Shadow'a senin girmene izin vermesi gerektiğini söyleyeyim."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Beni kolladığın için minnettarım ama Shadow ve ben çoktan bir anlaşmaya vardık. Şimdilik, Gölge'nin hayatının ve gücünün en kutsal alanına girmeme izin verilecek."

"Gerçekten mi?" Ona göz kırptım. "İnine kimin girmesine izin vereceği konusunda genellikle çok seçicidir."

Angel derin bir nefes verdi. "Evet. Ve bunun tek nedeni ikimizin de seni seviyor olması. Bu yüzden bana güveniyor."

Yüzümü boynuna bastırdığımda, güçlendirilmiş teninin ısıltısı neredeyse kör ediciydi. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım. "Ve Shadow kelimeleri söylemese de, sizin tarafınızdan sevildiğim için hiç bu kadar kutsanmış hissetmemiştim."

Yüzü yumuşadı. "Kelimeler bu duyguya layık değil ama insanlar arasında o kadar uzun süre yaşadım ki onları duyma ihtiyacını hiçbir zaman tam olarak üzerimden atamadım. Bu yüzden teşekkür ederim."

Angel duygularıma kapılmam için bana zaman tanımadı ve beni geçitten geçirip Gölge'nin

lair. Tahmin ettiği gibi, onu kovmaya çalışan bir güvenlik yoktu; bunun yerine, ateşle aydınlatılmış oturma alanına doğru yürürken yanımıda kaldı, birçok göz yolumuza dönerken üzerimize sıcaklık yayıldı.

Partiye en son gelen bizdik ve parti bir kez daha altı güçlü, günahkâr derecede seksi erkekten oluştuğu için, yanımıda fazladan bir çift meme olduğu için biraz daha mutluydum.

Bu neşeli psikopat grubunun bizim bakış açımıza ihtiyaı vardı. Altı kişinin sekiz olma zamanı gelmişti.

I savaş dışında çok fazla zaman geçirmemişti.
-Angel ve Shadow'un sürüsü dediği bir grup tanrıyla birlikte. İçeriye doğru ilerlerken onları daha sakin bir ortamda gözlemledim ve oldukça tuhaf bir şey fark ettim.

Angel Len, Lucien, Alistair ve Galleli'yi kibarca selamladı, aralarında belli bir düzeyde karşılıklı saygı olduğu açıktı. Benzer şekilde için nasıl o tedavi edildi Gölge ne zaman onlar benim için kavga etmiyorlardı elbette. Hepsinin bir geçmişi vardı, açıkça ortak deneyimler ve saygıyla dolu bir geçmişi.

Ama işin tuhaflaştığı yer burasıydı... Reece'e bakmadı bile. Basit bir baş sallama hareketiyle bile olsa onu tanımasını bekledim ama o hiç yokmuş gibi davranıyordu.

Vay, vay, vay... Burada neler oluyor?

İlk başta onu da görmezden geldiğini düşündüm ama sonra kapüşonlu gözlerinin altından onu izlediğini fark ettim. Kızgın bir Gölge'de sık sık gördüğüm türden yakıcı bir öfkeyle parlayan gözler. Reece'in gözleri mavi bir ateşi, normal alevlerden daha sıcak yanan kısmı.

İkinci Gölge yine saldırıyor.

Ama neden?

Angel ve Reece arasındaki bu düşmanlık da neyin nesiydi? Alemde benim kaçırdığım bir şey mi olmuştu? Yoksa bu çok daha derin bir şey miydi? Farkında olmadığım geçmiş bir olay mı?

Onları daha önce birlikte görmüş müydüm? Gördüysem bile o sırada dikkat etmemiştim.

"Günüşığı," diye seslendi Shadow, dikkatimi arkadaşlarım arasındaki tuhaf gerilimden uzaklaştırarak. Bir an için en sevdiğim dizinin ortasında sözümü kesmiş gibi hissettim, ta ki dünyayı kurtarmaya çalıştığımızı hatırlayana kadar.

Drama beklemek zorunda kalacaktı.

Angel da dahil olmak üzere diğer herkes gibi o da çoktan oturmuştu, ben de aceleyle arkadaşımın yanına gittim ve neredeyse kucağına düşecektim. Beni kendine doğru çekti ve yalan söylemeyecektim, içimden bir ses bu odadaki diğer herkesin geçici olarak ortadan kaybolmasını diliyordu. Shadow'a yakın olmak aklımı hep tek bir yöne sevk ediyordu. Güneye.

Ama bugün sürtük beyin için zaman yoktu.

"Hepimiz yapmak istediğimiz şeyi başardık mı?" Shadow sordu ve bu aklımı vajinamdan çıkarmak için yeterli bir dikkat dağıtıcıydı.

Len sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bizi gelecekteki hafıza bozukluklarından koruyacak taşlara sahibim." Ateş ışığı saçlarından ve teninden yansıyarak onu daha solgun ve sarışın gösteriyordu. Melek gibi parlıyordu ve ayrıldığı zamankinden çok daha güçlü görünüyordu.

Uzun, gümüş rengi trençkotunu sıyırarak bir yelek dolusu mücevheri ortaya çıkardı. "Ayrıca elimizdeki tüm ekstra mücevher ve büyüleri de topladım. Yeterli olur mu bilmiyorum ama bu da onu alt etmemize yardımcı olmazsa ne olur bilmiyorum."

Gözleri kanepenin kenarına tünemiş, kanatlarını düzgünce arkasına sıkıştırmış olan Angel'a kaydı. "Görünüşe göre fazladan güç de getirmişsin," dedi ona. Kimse onun yeni altın ışıltısını özlememişti ve Reece'in bu kadar huysuzlanmasının nedenlerinden birinin de bu olup olmadığını merak ettim.

Angel omuz silkti. "Orada öylece kullanılmadan duruyordu. Bir daha asla savaşa girmeyeceğime söz vermiştim ama bu durumda kenarda kalmak daha büyük bir suç olurdu."

Birkaçı başını salladı, Reece hariç, o her zamankinden daha sinirli görünüyordu, kollarını kavuşturmuş sessizce bakıyordu. Şu anda bu ikisini izlemeye takmış durumdaydım çünkü ortada bir şeyler dönüyordu. Bu şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yakında öğrenmem gerekiyordu yoksa aklımı kaçıracaktım.

Lucien yayıldığı yerden öne doğru oturdu ve hâlâ oldukça sakin olduğunu, yüzünde belirgin bir gülümseme olmadığını görünce şaşırdım. "Ben de ailemin koruduğu kadim büyü soylarından güç aldım. Angel'la aynı seviyede değil ama kendi gücümü koruyabilirim."

Reece sonunda bir ses çıkardı, derin bir gümbürtü. "Kimse Angel'la aynı seviyede değil," diye ısırdı, "Gölge hariç. Umarım bu sefer bunu daha büyük bir iyilik için kullanır."

Tamam, evet, oluyordu, millet. Dramaaaaa'yı getirin. Şaşkın bakışlarımı Shadow'a çevirdim, *neler olduğunu* sormak için kaşlarımı kaldırdım ama piç kurusu sadece başını salladı.

Sarsıldı. Onun. Çıldırdı. Kafası.

Bu kabul edilemezdi. Arkadaşlarımız arasında bir tür kavga varken nasıl olur da bir kızı ortada bırakırdı? Bu yeni mi yoksa eski bir kan davası mıydı? Geçen yıl kendime ve Shadow'a o kadar kaptırmıştım ki fark etme zahmetine girmemiş miydim? Yoksa sadece burada, dikkatimi dağıtacak başka bir şey yokken ve Angel'ın güçleri ortadayken Reece dilini tutamıyor muydu?

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun Reece," diye tersledi Angel, kızgınlığı daha hafifti ama yine de oradaydı. Gözleri alevlere dönüşmedi; onun yerine zengin bir pembeye dönüştüler. "Ben layık olanlar için savaşırım. Mera buna layık. Sen de öyle olmalısın."

Geçmişin zihninizi kurtuluşun ötesinde bulandırmasına izin vermeden önce bunu düşünün."

Sandalyemde neredeyse titriyordum ve sandalyem bir dizi sert kaslı kalça olduğundan, lanet olası kucağında titreşirken çok büyük bir horozun bana baskı yaptığını hissetmek sürpriz değildi.

Şimdi zamanı olmadığını hatırlatmak için omzunu okşadım. Drama kanalı açıldı.

Kısık bir iniltiyle Shadow'un kalçalarımı sıkıca tutuşu hareketlerimi durdurdu. Dudakları kulaklarıma yaklaştı. "Kıpırdama Günişığı, yoksa sana ait olmayan işleri unutmama yardım eden ben olurum."

Dilimi tıkırdattım. "Ah, benim zavallı tatlı Gölge'm. *Onu* yalnız bırakacağımı düşünüyorsan beni hiç tanımıyorsun demektir. Açılacak çok şey var ve benim zamanım var."

Zamanım yoktu, ama mutlaka gelmeliydim.

O sırada Angel ayağa kalkarak ikimizin de dikkatini dağıttı. "Benim gücüm yalnızca bana ait," dedi odadakilere, hepimiz onun dev bir çöl tanrısıyla konuştuğunu bilsek de. "Benim. Ve her zaman da öyle olmuştur. Onu ne için kullanmayı seçtiğim, geceleri sizi uyutmayan bir faktör olmamalı. Bu yükün size ait olmadığına şükredin, özellikle de bunu miras almak için tüm ailemi kaybetmek zorunda kaldığım için."

Döndü ve kanatlarını arkasına doğru koruyucu bir şekilde açarak uzaklaştı. "Sabah görüşürüz Mera," diye geri seslendi.

Shadow onunla tartışmadı, belli ki bu gece başka bir şey yapma planı yoktu. Görünüşe göre, hepimizin dünyalar üzerinde yürüyen en güçlü varlıkla karşı karşıya gelmeden önce bir gecemiz daha vardı. Sadece bu düşünce bile Angel ve Reece'in entrikaları karşısında duyduğum heyecanı bastırdı. Yarın hayatlarımız için savaştık ve içten içe hepimizin bu savaştan sağ çıkamayacağını hissediyordum.

Bu gerçek beni çok korkuttu çünkü kimseyi
kaybedemezdım. Bir daha olmaz.
Ben hayatta kalamazdım.

TOda Angel olmadan daha boş ve soğuk geliyordu, ama en azından Reece aptal gibi davranmayı bırakmıştı, bu da bana onun ruh halinin tamamen benim sayemde olduğunu söylüyordu.

muhteşem arkadaşım. Daha spesifik olarak, muhteşem arkadaşım tam güçte.

Savaş konuşmalarına odaklandığımız için kimse durumu daha fazla kurcalamama izin vermedi. "Gölge Diyarı'na gitmeyi erteleyemeyiz," dedi Shadow, beni hâlâ kalçalarımın tutarken, çok sağlıklı ereksiyonu aramıza sıkışmıştı.

"Yarın Gölge Diyarı'na mı gideceğiz?" Ben de onayladım.

Arkamdan başını salladığını hissettim. "Evet. Önce bazı büyüler üzerinde çalışmamız gerekebilir ama ondan sonra diyara doğru harekete geçeceğiz."

"İçeri gizlice girmek isteyebilir miyiz?" Daha fazla bilgi almak için zorladım. "Yoksa onu bulana kadar tüm diyar boyunca koşturacak mıyız?"

Alistair kıkırdadı, enerjisinin serin ve sakinleştirici doğası odayı okşuyor ve hepimizi rahatlatıyordu. "Silahların ateşlendiği görüntü ne kadar ilginç olsa da, Dannie aslında bize gelebilir. Eğer enerjinizi hissederse, durumu düzeltmeye çalışacaktır."

Galleli'nin özünü o konuşmadan bir süre önce kafamızda hissettim. *Onun enerjisini uzaktan gözlemliyordum. Alemin gücündeki dalgalanmayı hesaba katarsak, Dannie'nin hem gücü hem de kendine güveni artıyor. Dengeyi ve düzeni yeniden sağlama ihtiyacı her şeyi yok edecek ama o doğru şeyi yaptığına gerçekten inanıyor.*

"Ben de aynı şeyi hissettim," dedi Shadow huysuzca. "Ve Mera annemi taşı kendi başına serbest bırakmaya ikna etmeyi umarken, bence çok ileri gitti. Bağlayıcı güçten oluşan bir kale yaratmamız gerektiğine inanıyorum. Yarın bunu başarmak için çalışacağız."

O sırada odada ağır, neredeyse sersemlemiş bir sessizlik vardı ama hepsinin dikkatini çektiği kesindi. "Bir hapisane çemberinden bahsettiğinizi biliyorum ama... kale mi?" Len başını salladı. "Yani, sert bir şekilde gelmeni bekliyordum ama bu... daha sert."

Bu kalenin ne olduğuna dair en ufak bir fikrim olmadan orada oturmuş, sabırla birinin açıklamasını bekliyordum.

"Kale yasak," dedi Reece, sesi Angel'la olduğundan yüzde elli daha az öfkeli çıkıyordu. "Hepimizi öldürebilir ve diyarı yok edebilir."

Lanet olsun. Bu kulağa hoş gelmedi.

"Hepimiz daha önce bir tane yarattık," dedi Shadow, Reece'in söylediklerini inkâr etmeden. "Ve Danamain'i güçlerinin yok olmasına yetecek kadar uzun süre zapt edecek kadar güçlü başka bir şey olmadığını biliyoruz. Bu bizim tek gerçek umudumuz."

"Belki de iş o noktaya gelmez," dedi Lucien, açıkça umutlu görünmeye çalışarak. Deniyor ve başarısız oluyordu. "Mera'nın planı hâlâ sağlam. Dannie bir zamanlar makul biriydi ve belki de yeterli sayıda kişiyle müdahaleyi denersek ona ulaşabiliriz."

Kimse ikna olmuş görünmüyordu. Biraz bile değil, ama umuda ihtiyacımız vardı.

Shadow sonunda, "Artık bir A ve B planımız var," dedi. "Bununla çalışabiliriz."

Diğerleri ayağa kalktı, çünkü konuşmasının sonuna geldiği açıktı. "Hepiniz dinlenin," diye devam etti, "ve güçlerinizi mümkün olduğunca esnek ve yüzeye yakın tutun. Yarın kale eğitimiyle başlayacak olan oyunumuzun zirvesinde olmamız gerekecek."

Arkadaşları ona ve planına güvenerek başlarını salladılar. "Bize ihtiyacın olursa kütüphanede olacağız," dedi Reece. "Bu gece hepimiz birbirimize yakın olacağız."

Shadow kabul etti ve beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek ayağa kalktığı anda çok şaşırdım. Muhtemelen herkes onun azgın ereksiyonunu görmesin diye.

"Hepinizle daha sonra yemek salonunda buluşacağız," dedi. "Yemek yemesi gereken bizler için bu, yakıt almak için son bir şans olacak."

Midem gurulduyordu ve önümde son bir ziyafet olduğunu bilmek beni itiraf edemeyeceğim kadar heyecanlandırmıştı. Tabii ki, çocuklar gitmek için döndüklerinde midemle ilgili tüm düşünceler kayboldu.

Belki de Shadow'un ellerinin kalçalarımı sıkıca kavraması ve tenimdeki izini hissedebileceğim kadar ısırmasıydı. Ya da daha büyük olasılıkla, kapıdan çıktıkları anda seks yapacağımızı bilmeme rağmen, beni nasıl, nerede veya hangi Kama Sutra pozisyonuna sokacağını bilmediğim gerçeği idi. Bu bilinmezlik dizlerimin bağının çözülmesine, nefesimin kesilmesine ve külotumun ıslanmasına yetmişti.

Gölge'nin göğsü arkamda yükselip alçaldı, tutuşu inatçıydı ve ben zihinsel olarak diğerlerini inin dışına çağırmaya başladım. Ağır çekimde mi hareket ediyorlardı?

Tanıklardan neredeyse kurtulmuştuk ki Lucien bize doğru döndü. Shadow'un göğsü guruldadı ama ona dirsek attım. Birkaç dakika daha bekleyebilirdik, çünkü vampirin aklında çok şey varmış gibi görünüyordu.

Shadow'un gerginliğinin bir kısmı arkadaşına odaklandığında azaldı. "Ne oldu Lucien?" diye sordu, sesi gerçekten umurundaymış gibi çıkıyordu. Demek istediğim, arkadaşlarını önemsiyordu ama aynı zamanda sık beyinliydi ve bu durum hakkında bir şey biliyorsam, odaklanmayı zorlaştırıyordu.

"Simone iyi mi?" Soru bana yöneltilmişti ve gözümü kırptım. Bunu beklemiyordum; beklemem gerekirdi ama beklemiyordum.

Ceplerimi sıvazlayarak, Gölge beni yere bırakana kadar kıpırdandım. "Bekle. Bir kontrol edeyim."

Sonunda parşömeni buldum ama tabii ki yanımda kalem yoktu. "Büyünü kullan," diye mırıldandı Gölge, arkamdan. "Doğru, doğru," diye mırıldandım parmaklarımı parşömenin üzerine koymadan önce. eski parşömende, kelimelerin görünmesini istiyordu.

Simone, iyi misin kızım? Angel'ı bulduk ve yarın krallığa gideceğiz.

Lucien sessiz kaldı, gerginlik hissetmeme rağmen ondan yayılıyordu. Parşömen aydınlandı ve yazdığım sözcükler kaybolurken onu daha sıkı tuttum.

"Bu ne anlama geliyor?" Gölge'yi görmek için başımı eğerek sordum.

"Okumuş," diye yanıtladı kısaca.

Tamam, mükemmel. Bu harika bir haberdi.

Burada her şey yolunda. Kelimeler sayfada parlıyordu ve ben de onun yazdıklarını takip ediyordum. Torin garip ve kafası karışık davranıyor, bu yüzden sürü biraz dağınık, ama bu bir gelişme. Sen güvende kal. Beni duyuyor musun? Seni seviyorum Meers.

Ellerim bir an titredi ve son cümlesini okur okumaz kelimesi parşömende kayboldu ve ben de onu tekrar cebime koydum.

"O güvende," dedim Lucien'e. "Torma'ya geri döndü. Dünya onun için en güvenli yer."

Gözleri parladı, yeşil rengi koyulaştı. "O sürü bir çöp," dedi açık açık. "Yeryüzünden silinmeleri gerekiyor."

Üzgündü ve benim *Simone*'la konuşmaya gerçekten ihtiyacım vardı. Arkadaşlarım arasındaki tüm bu gerginlik nereden kaynaklanıyordu? Belki de sonunda Shadow'la aramızdaki gerginlik bir şekilde çözüldüğü için farkına varmıştım.

"Artık kendini koruyabilecek güce sahip," dedi Shadow açıkça. Sonraki sözleri "Başka bir şey var mı Luce?" olunca şaşırmadım.

Arkadaşım sabırsız bir piçten başka bir şey değildi. Lucien sonunda Shadow ve benim içinde bulunduğumuz durumu, özellikle de beni vücuduna yaslama şeklini fark etmiş gibiydi. Vampirin yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Şimdilik başka bir şey yok. O güvende olduğu sürece benim sorumluluğum biter."

Bunun gerçek olduğuna dair şüphelerim vardı ama ikimiz de ona bunu söylemedik. Uzaklaşmadan önce el salladı. "İkinizle bu akşam yemekte görüşürüz. Eğer ikinizden biri yürüyebilirse tabii."

Sonra güldü, sesi portaldan çıkıp bizi inimizde yalnız bıraktığında kayboldu.

"Inky, kapıyı koru," dedi Gölge usulca ve sis birkaç kez etrafımızı sardıktan sonra sürüklenip gözden kayboldu.

Sonra ben ve Shadow kaldık.

Beklenti damarlarımda kabarcıklar oluşturarak başımın dönmesine neden oldu. Kısa bir an Adsız Seks Bağımlıları'na katılmam gerekip gerekmediğini düşündüm ama Torin'in beni çöl gibi kupkuru bıraktığını düşünürsek, bağımlı olduğum şeyin seks olmadığını biliyordum.

Gölge ile seksti.

Gölge Canavar, karanlığın şeytanı ve vajinamın yağmacısı.

Tamam, kulağa yanlış geliyordu ama bazen yanlış tam da ihtiyacım olan doğrudu.

Bu da hiç mantıklı değildi ama insan eşi tarafından becerilmek üzereyken kim mantıklı olmasını beklerdi ki? Aşkları mı? Vajinalarının yağmacısı?

Çünkü onunla gidiyorduk.

SÖnce Hadow'un alevleri belirdi ve her ne kadar dönüp gözlerindeki ateşi görmek istesem de tutuşu beni hareketsiz bıraktı. Sadece tutuşu değil, aynı zamanda

güç.

"Benimle burada hiç mücadele etmiyorsun," diye gürledi ve kahretsin, sesi neden ayak parmaklarını kıvıracak kadar seksiydi? "Neredeyse tüm diğerlerinin ötesinde bir güce sahipsin ve yine de sana böyle dokunduğumda seni tutuşuma karşı koymaya hiç çalışmadın."

O konuşuyor ve yürüyordu, ben ise en lezzetli şekilde yanıyordum. "Neden kavga edeyim ki?" Kelimelerin ne olduğunu hatırlamaya çalışarak mırıldandım. "Bedenime o kadar çok zevk veriyorsun ki, zaman zaman -bu yalan değil-bundan ölecekmişim gibi hissediyorum. O gün Gölge Diyarı'nda kontrolü sana bıraktım ve bunun tek seferlik bir şey olacağını düşünmeme rağmen... Artık bunu o kadar da umursamıyorum. Hayatımın diğer her alanında güçlü olabiliyorum-"

"Benim dışımda." Sözlerimi de kontrol altına alma ihtiyacı duyarak araya girdi. "İşte bu yüzden biz gerçek dostlarız; Torin'le yaşayabileceğin her şeyin ötesinde. Birbirimizi geliştiriyoruz, kim olduğumuzu benimseyerek birbirimizi daha güçlü kılıyoruz. Torin seni güzelliğin, gücün ve zekân için istiyordu ama sadece onunkini geliştirecek şekilde. Sen

ödül arkadaşı, ödülü. Güçlü bir erkek, kadını için dizlerinin üzerine çöker ve bunun onu hiçbir şekilde küçültmeyeceğini bilir. Torin bunu göremeyecek kadar zayıf ve aptaldı ve seni asla hak ettiğin gibi onurlandıramazdı."

Vücudum yanıyordu, külotum boğuluyordu ve Shadow'un tam olarak sözlerinin vaat ettiği şeyi yapmasına ihtiyacım vardı. Dizlerinin üzerine çökmesini istiyordum. Dünyada canavarımdan başka kimsenin yapamayacağı acıyı dindirmesini.

"Seni seviyorum," dedim ona.

Elleri göğüslerimi avuçlamak için yukarı kalktı, gücü beni ona karşı tutuyordu. "Senin eşin olmaktan onur duyuyorum."

Hâlâ L kelimesini kullanmaktan kaçınıyordu ama bir şekilde söylediği şey de aynı şeymiş gibi geliyordu. Ya da daha güçlü. Çünkü Shadow gibi bir varlık için onur her şeydi.

Bizi yine odasına götürmesini bekliyordum ama geleneksel seksin Shadow'un işi olmadığını bilmeliydim. Kadınlık organıma salatalık sokmak gibi garip şeylerden hoşlanmazdı ama asla doğrudan yatağa da gitmezdi.

Kendimizi inin daha önce hiç gitmediğim bir bölümünde bulduk ve burada Shadow'un gücü beni tamamen serbest bırakarak her şeyi kavramak için olduğum yerde dönmemi sağladı.

Rahat görünümlü koltukları iterek geçtim ve hemen manzaranın büyüüne kapıldım. "Pencereler," diye fısıldadım. Bu inin herhangi bir yerinde pencere olduğunu bilmiyordum ama işte buradaydık, şimdiye kadar gördüğüm en güzel gece gökyüzüyle çevriliydik. Yirmi ayak yüksekliğindeki camın dışına dağılmış yıldızlar vardı, görünüşe göre o kadar yakındı ki, uzanıp onlara dokunabilecekmişim gibi hissettim.

"Bu gerçek mi?" Nefes aldım, evrenin kıyısında dururken şaşkınlık ve dehşet hissettim. Bana Faerie'yi hatırlatıyordu ama bir bakıma çok daha korkutucuydu.

"Gerçek gibi hissediyor musun?" diye sordu, beni kendine çekerken eli yan tarafımda kayıyordu.

Başımı salladım, sonunda bakışlarımı yıldızlardan ayırıp
ona bakabildim. "Hayatımda ilk kez,

her şey gerçekmiş gibi geliyor."

Gözleri beni tuttu, yüzümü kavrarken oradaki yoğunluk ruhumu öne çekmeye yetti. Gölge'nin doğasında yumuşak olmak yoktu, ne dokunuşta ne de tavırlarda, ama dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda, en nazik baskılarla oldu. İki eliyle yüzümü tutacak şekilde beni çevirdi, kıymetliymişim gibi kucakladı ve belki de kalbimin sonunda patladığı nokta buydu.

Öpüşme yavaş başladı, dillerimiz şehvetli bir şekilde dolaştı. Acelemiz yoktu -bu gece acele etmek için hiçbir nedenimiz yoktu- ve bu yüzden her tadın tadını çıkardık. Elbette, aslında kişilik nakli yaptırmamıştık, bu yüzden birkaç dakika içinde hormonların devreye girmesi ve o yavaş, romantik öpücüğün daha tutkulu hale gelmesi şaşırtıcı değildi.

Ağzının içine doğru inledim, yaklaşmak için ayak parmaklarımda üzerinde yükseldim. Shadow gücünü kullanarak beni vücudunda daha yükseğe sürükledi ve kollarımı boynuna doladım. Elleri kalçalarımın altına kaydılar, kırımın etini kavradı ve beni ona doğru sallarken tuttu.

Shadow'u öpmek belki de hayatımda yaşadığım en güzel şeydi ve bunu hiç bıkmadan sonsuza kadar yapabilirdim. Sevişir gibi öpüşüyordu, o kadar yoğun bir şekilde öpüşüyordu ki havada cızırdıyordu. Shadow beni diğer tüm erkekler için resmen mahvetmişti, ama sonsuza kadar yanımda kalmasını planladığım için, bununla bir sorunum yoktu.

Sırtımı bizi dışarıdaki evrenden ayıran tek şey olan kalın cama dayadığımda öpüşmemiz daha da çılgınca bir hal aldı. Yalvarmaya başlamak üzereyken, ağrıyan amım ona sürtünürken, Shadow dudaklarını benimkilerden ayırdı.

"Tadın hayat gibi, Güneş gibi," diye inledi, bana bakarken gözleri ağır ağır kapanıyordu. Öpüşmelerimiz sayesinde dudakları her zamankinden daha dolgundu ve kapüşonlu gözleri ve yarı sikilmiş bakışları devam ederken, ben gidiciydim.

Ona karşı kıpırdanarak tişörtünü yukarı çektim ve üzerinden çıkardım. Normalde bizi soymak için gücünü

kullanırdı ama

Bugün, üzerinde düşünmeyeceğim nedenlerden dolayı bunun tadını çıkarıyorduk.

Kıyafetlerimi parça parça çıkardı, çıplak tenimi öptü, sanki her şeyi ilk kez keşfediyormuş gibiydi. Hareketleri kafamı karıştırdı ama bu sefer ilk zevki veren kişi olma planımı unutmamıştım. O çok yetenekli ağzı ve diliyle her zaman çok cömertti ve ben de bu iyiliğinin karşılığını vermek istiyordum.

Bana kendi lanet adımı unutturmadan önce hamlemi yapmam gerekiyordu.

Sonunda çıplak kaldığımızda, kendimi daha yükseğe ittim, başka bir öpücük çalmak üzereymişim gibi davrandım ve bunun yerine elimi dışarı çıkardım ve horozunu avuçladım. Parmaklarımı kalın shaftın yarısına kadar kaydırarak aletini okşadım. Shadow inledi ve ben de bunu dileğime kavuşmak üzere olduğuma dair bir işaret olarak aldım.

Onu tekrar, daha sert bir şekilde okşadıktan sonra eğildim ve karnının sert düzlemlerini öptüm, belirgin karın kasları dilimle izlemek için kolay bir yol sunuyordu. Aleti beni çağırıyordu, bu yüzden teninin tadına baktıktan sonra başımı eğdim ve yarığın tam ortasını yalayarak oradaki tuzlu nem damlasının tadını çıkardım. Bununla da kalmadım, elim shaftını okşamaya devam ederken onu tekrar tekrar yaladım. Bu konudaki deneyimim oldukça azdı ama içgüdülerimle hareket etmenin ve iniltilerini dinlemenin beni nadiren yoldan çıkardığını fark ettim.

Ağzımı sikinin kalın kafasına götürmek oldukça zor bir işti -o kadar sertti ki canını gerçekten yakıp yakmadığını merak ediyordum- ama daha önce aldığımdan daha fazlasını almaya kararlıyım. Dileğim sadece bu hareketle bile boşalmasını sağlamaktı ama o kadar dayanıklıydı ki, çenemin bu mesafeye dayanabileceğinden şüpheliydim. Yine de pratik yapmak mükemmelleştirirdi ve antrenmana başlamak için heyecanlıyım.

"Günüşığı," diye gürledi Shadow.

Bunun bir uyarı mı yoksa ismimin rastgele bir inilti mi olduğundan emin değildim ama ben daha ne olduğunu anlayamadan gücü vücudumu sardı. Her parçamın

kontrolünü ele geçirdi.

Elim ve ağzım hariç, görünüşe göre yaptığım şeye devam etmemi istiyordu.

Shadow tekrar inledi ve sonra gücü sıkılaştı ve vücudum hareket etmeye başladığında neredeyse nefesim kesildi. İlk başta beni kendisine doğru çektiğini sandım ama... hayır, bu doğru değildi. Beni lanet bir saat ibresi gibi döndürüyordu ve işi bittiğinde baş aşağı duruyordum, siki hâlâ ağzımdaydı.

Böyle bir hareketle o lanet şeyi ısırıp koparmadığım için şanslıydım. Ben ona bağıramadan elleri kıcımlı ve kalçalarını kavradı ve dilini amıma daldırdı. Ben inlerken, ağzıma doğru itti ve beni sikini her zamankinden daha derine almaya zorladı.

Tam klitorisimi emip ısırırken başıma kan hücum etti, çığlık atmama neden oldu, bu da beni daha da derinlemesine ağzına almasını sağladı. Başım dönüyordu, muhtemelen baş aşağı olduğum için, ama aynı zamanda amımı yutarken bana ne yapıyorsa ondan.

Hayatımda hiç bu şekilde altmış dokuz yapabileceğimi düşünmemiştim ve çığlık atma ve emme arasında, başka ne gibi fantezi ön sevişmeleri olduğunu merak ediyordum.

Dilini merkezimin damlayan sıcaklığına daldırdığında, zevkimi yuttuğunda, o kadar iyiydi ki, bir noktada emmeyi unuttum. Sanki beni mahvediyordu ve kendime gelebileceğimden emin değildim.

Ben bunları düşünürken parmaklarından biri içime kaydı. Sonra bir ikincisi. Sonra bir üçüncüsü ve klitorisimi emerken, parmaklarını içime pompaladı ve beni horozunun etrafında çığlık atmaya gönderdi.

Çığlık attığım anda, açık ağzımdan yararlandı ve sonra aletinin içinde boğuluyordum. Bu iyi bir boğulmaydı ve nefesimi yakalar yakalamaz, uzunluğunun olabildiğince çoğunu ağzıma almaya odaklandım.

Ama lanet olsun, Shadow'un dili öyle bir silahtı ki, ritmimi bulduğum anda parmaklarını

G noktamın üzerinde, kalçalarım kontrolden çıkana kadar beni yükseltti. Kocaman bir fışkırmayla boşaldığımda, karanlık bir şekilde kıkırdadığına yemin edebilirim.

Piç kurusu bana zevk vermekten çok fazla zevk alıyordu... ve neden bu kadar mükemmeldi?

Her boşaldığımda aletini boğazıma kadar sokmayı başarıyordu, ta ki ben boğulana kadar. Nefes almaya ihtiyaç duyarak geri çekildim ve sonunda ekstra sert bir emişle ağzımı patlattım. Belirgin bir inilti çıkardı ve bu bende bunu tekrar yapma isteği uyandırdı. Ve tekrar.

Ağzımın ucunu bırakmadan önce onu sert ve derin bir şekilde emmeye başladım, ancak dili ve parmakları tekrar üzerimde başladığında ritmi kaybettim. Başta beni korkutan ters dönme kısmı artık tuhaf bile gelmiyordu. Belki de tüm kanım gereken yere gitmişti ya da vücudum değişime uyum sağlamıştı, çünkü baş aşağı olduğumu fark etmemiştim bile.

Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde ritmimi tekrar kaybettim ve içimden fışkıran zevk dışında hiçbir şeye odaklanamadım. Parmakları diline katıldı, kıvrıldı ve ikimizin de favorisi olan o noktanın üzerinde kaydı ve birikme o kadar aptalca iyiydi ki sonunda boşaldığımda çığlık atıyor ve ona karşı sarsılıyordum, vücudum artık benim kontrolümde değildi.

Shadow ile seks söz konusu olduğunda normal bir gündü.

Shadow'un sadece ağzımın gücüyle boşalmasını sağlamak için en iyi planlarıma rağmen, bugün olmayacaktı. Amımı yalayıp yutmayı bitirdiğinde, beni tamamen bitkin bırakarak, sonunda doğru yoldan dönmeme izin verdi ve beni pencerelerin buzlu camına geri bastırdı.

Bir sürü orgazm ve kan hücumu sayesinde başım dönüyordu. Ya da belki de Shadow'un vücudunun benimkine baskı yapmasından, her sinir ucunun ateşlenmesinden kaynaklanıyordu.

"Bunu bizden almasına izin vermeyeceğim," diye söz verdi Shadow, elleri yine yüzümdeydi, o gözler beni öyle bir kilitledi ki

konusamıyor ya da nefes alamıyordu. "O benim annem olabilir ama aramızdaki bağı yok etmeye çalıştığı an, ona olan sadakatimin öldüğü andı."

Cevap veremedi beni öptü ve dudaklarında kendi tadımı aldım, son orgazmımın anısı kafamdaki diğer tüm düşünceleri ele geçirdi. Gücü beni camın üzerinde daha yükseğe kaldırdı ve yukarı doğru itti, sikinin kalın başı yavaşça içeri girdi.

Shadow'un beni geçmişte yaptığı gibi sert ve hızlı bir şekilde becermesini bekliyordum. Yavaş sevişmek ona göre değildi ve bu benim için sorun değildi, çünkü genellikle ona o kadar susamıştım ki beklemeye sabrım yoktu. Yine de tecrübesizliğimden, yavaş sevişmenin çok önemli bir kısmını fark etmemiştim. Birikimin yoğunluğu.

İçimde dönüyordu, alçak ve ağır, içimde nabız gibi atıyordu. Bu zevk dalgası beni normalde uyuşturucu kullanımıyla ilişkilendirebileceğim türden bir coşkuya sürüklüyordu. Bu kadar iyi hissetmek için lanet olası yasadışı bir şey olmalıydı. Öyle olmalıydı.

"Gölge," diye inledim, onu öpmek için öne doğru eğildim, dillerimiz onun itişleriyle aynı anda çarpışıyordu. Sonra pozisyon değiştirdi, bacaklarımı kollarının üzerinden yukarı kaydırды, böylece ellerini her iki yanımdaki pencereye dayayabildi. Bu yeni pozisyon daha derine kaymasını sağladı, her yavaş itiş en sevdiğim lanet noktamda kayıyordu.

Beni tekrar öptü ve ben Shadow'un tadına bakarken orgazmı uzak tutmanın bir yolu yoktu. Dili benimkini okşadığı an, içimdeki yoğun girdaplar patladı ve etrafımızdaki gökyüzündeki gerçek yıldızlara katılmaları için göz kapaklarımın arkasına mecazi yıldızlar gönderdi.

Bir sonraki varoluş düzlemine geçtiğimden emin olana kadar zevk sarmalı beni daha da yükseğe fırlatırken inleyerek haykırdım. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu ve Shadow başını eğerek dudaklarını boğazıma yaklaştırdı, daha sert ve daha hızlı sokmaya başladı, içimde inleyip sarsılırken nefesi kısa ve sertti. Sürükleyerek çıkardı,

İkimiz de bugüne kadarki en uzun, en yoğun orgazmı
yaşayana kadar içimde hareket etmeye devam etti.

Shadow'un bana yaptığı şey doğa kanunlarına aykırıydı.

I Yıldızların arasında seksin doruklarından inmek ikimizin de uzun zamanını aldı. Shadow bedenimden ayrıldıktan sonra bile bana sarılmaya devam etti. İkimiz de

döl ve iyi bir sikişin tüm sonuçları ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten seks yapmadan önce, ardından gelen yapışkan karmaşadan zevk alacağımı asla hayal etmemiştim.

Hatta daha fazlasını istedim. "Dannie'nin bunu elimizden almasına da izin vermeyeceğim." Daha önce söylediklerini tekrarladım ve kaderin onlarla her adımda savaşacağımı bilmesini sağladım.

Sonunda yıllardır umutsuzca aradığım mutluluğa kavuşmuştum ve bunu benden almayı düşünenleri uyarıyorum.

Shadow beni içine çekti ve içinde bu kadar çok şekil değiştiren olmasına bayıldım. "Bizi hafife aldı," diye devam etti. "Birlikte gücümüzü ve kuvvetimizi... ve bağımızı. Bir sürüye ya da aileye sahip olmayı anlamıyor ve bu bize avantaj sağlayacak."

"Hala onu ikna edebileceğimizi umuyor olsam da bir avantaj iyidir."

Umudumu kırmadı ama Dannie'nin mantık yürütmek için çok ileri gittiğine inandığını biliyordum. Belki de umudum, okuduğum tüm kitaplarda ana karakterin

Karakterler çok kötü şeyler yaşadı ama her zaman mutlu bir son vardı. Elbette, bu gerçek hayattı, ama şimdiye kadar yolculuğum klasik bir paranormal romantizmdi, bu yüzden belki ben de mutlu sonuma kavuşacaktım.

Shadow elini vücudumda yavaşça ve muhtemelen bizi temizlemek için gerekenden çok daha samimi bir şekilde gezdirdi. İşi bittiğinde sandalyelerden birine yerleşip yıldızları izlemeye başladık. Açlıktan ölüyordum ama kendimi bu andan alıkoymamın hiçbir yolu yoktu. Yemek için bile.

Shadow arkamda sessizdi, bedenimi kendi bedenine yaslamıştı. "Hangi evren bu?" Uykulu bir şekilde sordum.

"Benim," diye yanıtladı Shadow, kelimelerindeki çapak her zamankinden daha güçlüydü. "Solaris Sistemi'ni oluşturmak için yarattığım. Tüm dünyaları birbirine bağlayan ve kütüphaneye güç veren şey bu. Yolları yeniden biçimlendirmek için enerjiyi buradan çektim. Neyse ki öfkem sırasında bunu yok etmemeyi başardım."

Bu beni uyandırdı ve yüzünü görmek için döndüm. "Sistemin gücünün arkasında yatan şeyin bu olduğunu bilen var mı?"

Başını iki yana salladı. "Kimse buraya, tabiri caizse 'makinemin' merkezine geri gelmiyor ve bu sırrı onlarla paylaşacak kadar kimseye güvenmedim."

Eğer bu bir kızın *sevildiğini* hissetmesi için yeterli değilse.

Bakışlarımı yıldızlara çevirdim, orada ne olduğundan hâlâ emin değildim. Belli ki kavradığım her şeyin ötesinde bir güç, evrenlerin büyüğü vardı ve bunun hassas dengesi Dannie sayesinde yok olmanın eşiğindeydi.

"Bunu Dannie'ye karşı savaşımızda da kullanamazsın, değil mi?"

Gölge'nin nefesi yavaşça boşaldı ve iç çekerken bana doğru bastırdı. "Bu, güneş patlaması taşının içerdiği türden bir güç, ancak bunu Dannie'yi yenebilecek bir şekilde kullanırsam, tüm Solaris Sistemini riske atmış olurum ve

dünyaları bu enerjiye bağlamaya karar verdiğimden beri. Ayrıca tıpkı Dannie'nin yaptığı gibi kendimi kaybetme riskim de var."

Ona "Anne" yerine "Dannie" demeye başlamıştı ve şimdiden ondan uzaklaşıyormuş gibi hissediyordu. Kaçınılmaz olana hazırlanıyordu.

Ellerimi kollarında gezdirdim ve tenlerimizin birbirine dokunuşunun tadını çıkardım. "Alemin tüm enerjisiyle şimdiden çok daha güçlü hissediyorsun. Artık Yüce Varlık olmayı planlamıyorsan bu gücü koruyabilecek misin?"

İfadesini okumak zordu ama gözlerindeki keder parıltısını kaçırmadım. "Bir noktada görevi devretmek zorunda kalacağım. Yine de kendi taşları olacak, çünkü seçtiği varlığa özgü. Yani, hayır, güçlerimi kaybetmeyeceğim."

"Gerçekten de desteğe ihtiyacın yoktu," dedim, yorgunluk içime çökerken gözlerim kısa süreliğine kapandı. "Ama bunu aktarmak için doğru kişiyi nasıl seçeceksin?"

"Zor olacak," dedi. "Eğer buna layık değillerse, o zaman bu, diyar için Dannie'nin yapmaya çalıştığı şey kadar felaket olabilir. İxana'da keşfettiğimiz gibi."

Bu onun için büyük bir baskıydı. Genelde diyar seçerdi ama bu durumda bir sonraki Yüce Varlığı seçecek olan Gölge'nin kendisi olabilirdi ve eğer yanlış seçim yaparsa halkını, taşı onlara karşı kullanabilecek biri tarafından yönetilmeye mahkûm edebilirdi.

"Bu gece için endişelenme," dedi ellerini saçlarımın uzun tellerine doğru kaydırarak. Kavrayışını sıkılaştırdı ve beni dudaklarıyla buluşmak için yukarı çekti. İsteyerek gittim, öpüştüğümüzde yumuşak bir nefes verdim.

Her zaman olduğu gibi öpüşmemiz derinleşti ve hiç düşünmeden vücudum daha rahat bir pozisyona geçti. Shadow'a sarıldım, zaten ıslak olan merkezim ona doğru bastırıyordu. Ateşi önce içimi doldurdu, sonra da sert bir hamleyle içime girdi. Direnç vardı. Her zaman vardı

Shadow'un boyutunda biriyle direniş, ama yalan yok, bu neredeyse en sevdiğim kısımdı. O ilk yanan esneme.

Hayatlarımız buna bağlıymış gibi öpüşürken, vücudumun ona karşı içgüdüsel olarak hareket etmesine izin verdim, iyi hissettiren şeyle devam ettim. Bu pozisyonda, temelde her şey iyi hissettiriyordu ve çok geniş bir hareket aralığı olmamasına rağmen, sallanan bir ritme girdim. Shadow'un elleri göğüslerimi kavradı, başparmakları meme uçlarımın sert tepeleriyle oynadı, t e k r a r t e k r a r okşadı, zaten aşırı uyarılmış vücuduma titreme gönderdi.

Daha sert sallandım, daha yüksek sesle inledim ve onunla geçirdiğim bu anın tadını çıkardım. Hızlanmama yeterince izin verdiğinde, meme uçlarımı serbest bıraktı ve ellerini kalçalarımın koydu, beni kaldırıp yerinde tuttu, böylece bana çarpabilirdi.

"Shadow, lanet olsun," diye bağırdım, baş döndürücü bir orgazmın ilk çırpınışları kendini belli ederken bedenim titremeye başlamıştı. Seks yapalı çok olmamıştı ama nedense Shadow'la hep ilk kez yapıyormuşuz gibi geliyordu.

"Dayan, Günişığı," diye homurdandı ve beni bir kalp atışı içinde döndürdü, lanet sihri bir kez daha pozisyon değiştirirken bile onu derinlere gömülü tutarak imkansız olanı yaptı.

Şimdi modifiye edilmiş bir ters kovboy kızdaydık, bu yüzden uzunluğunun her itişini hissettim, neredeyse anında orgazmı daha fazla çekmek için savaşımı kaybettim. Sertçe boşaldım, vücudum ona karşı titriyor ve sarsılıyordu ve kaslarım gevşediğinde, Shadow daha da derine itti, ta ki ağzımda o sakin tadını alabildiğime yemin edene kadar. Herif orada üreme organlarını yeniden düzenliyordu ama bu sorun değildi. Bana ne atarsa atsın iyileştirirdim.

Yıldızlar nihayet görüşümden kaybolduğunda, orgazm ikincisi inşa ediliyordu ve aşırı duyarlılaşmış amım onun uzunluğunun etrafında sıkılırken, inleyen oydu, aynı zamanda hızı da artıyordu.

"Sen benim için yaratılmışsın," dedi derin aksanıyla. "Başka biri yok, Günışığı. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Sözleri bir aşk şiiriydi, Gölge tarzında söylenmişti ve bu onu daha da çok sevmeme neden oldu. Tabii bu mümkün olsaydı. "Gerçek eşler," diye fısıldadım, boğazım hem duygularla hem de yaklaşan orgazmıla gerilmişti. "Bu dünya ve öteki dünya boyunca. Sonsuza kadar."

O anda ikimiz de boşaldık, sanki sonsuzluk tetikleyici bir kelimeydi ve yalan yok, kalbim tam anlamıyla acıyordu. Onu o kadar çok seviyordum ki bunu göğsümde hissedebiliyordum, elle tutulur bir şey gibi. Ne pahasına olursa olsun korumamız gereken somut bir şey.

W Temizlenmek için Shadow'un odasına uğradım ve sonra üzerime tam oturan bir kot pantolon, beyaz bir atlet, kırmızı kapüşonlu bir tişört - tabii ki Shadow'un rengi - giydim.

ve rahat ayakkabılar. Kıyafetlerin kalitesi rakipsizdi ve dostuma şükretmek için gerçek bir an ayırdım.

Bu canavarın bir tarzı vardı.

"Hadi gel. Yemek yemen lazım," dedi banyodan çıktığımda, saçlarım taranmış ve örülmüştü, kalın ip neredeyse kıcıma düşüyordu.

"Saçımı kestirmem lazım," dedim saçımın uzunluğunu omzumun üzerinden savurarak. "Nasıl bu kadar uzadı hiçbir fikrim yok ama kaçarken ve savaşa giderken pek de idare edilebilir bir stil değil."

"Sen Nexus'tan doğdun," dedi bana. "Enerjin bir yaratılış tanrıçasınıninki gibi. Elbette, Dannie'nin müdahalesi yüzünden biraz bulanık ve tam potansiyelinde olmadığını biliyorum, ama kendi içinde sürekli yeni değişiklikler bulman için yeterli."

Omuz silktim. "Saç o kadar da önemli değil. Her zaman kestirebilirim." Artık kararı Torin vermediğine göre, saçlarımı ayak bileklerime kadar uzatmaya çalışmam için bir neden yoktu.

Shadow'un dudakları seksi bir gülümsemeyeyle yukarı kalktı ve ben bu konuşmanın ne hakkında olduğunu hatırlamak için gerçekten çok uğraşıyordum. "Eğer kesersen, anında yeniden uzama ihtimali var."

Tabii ki vardı. Saçlarım da en az benim kadar inatçıydı. "Saçlarımı örmesem de olur," dedim iç çekerek.

"Saçların muhteşem," diye gürledi. "Kırmızı beni içine çekiyor, bana ateşimi hatırlatıyor ve ellerimi gömmek istiyorum..."

Sözünü kesti ama bire on ikimiz de saçlarımı çok iyi tuttuğu son seks seansımızı düşünüyorduk.

"Siktir," diye çıkmayı başardım ve o sadece güldü. "Yemek yemelisin," dedi tekrar.

Ama yaptım mı? Gerçekten mi?

Suratımı asmamayı başarak onu inin çıkışına kadar takip ettim ve orada Inky'yi tam da Shadow'un istediği şeyi yaparken bulduk. Kütüphaneye açılan kapıyı çevreleyerek bize ekstra gizlilik sağlıyordu.

Birlikte geçireceğimiz bu kesintisiz anlara ihtiyacımız vardı. "Ne zaman boş bir saniyemiz olursa, seks yapmalıyız, tamam mı?" Shadow'a söyledim, onu şaşırtarak.

"Günüşığı mı?"

Omuz silktim. "Bak, Dannie'nin karşısına çıktığımızda hepimiz yok olabiliriz. Onun Solaris Sistemi kadar güçlü olduğunu ve hepimizin onu gördüğümüz ilk dakikada böcek gibi ezilebileceğini bilecek kadar gerçekçiyim, bu yüzden birbirimizi sevecek anlar bulmamızı istiyorum. Eğer yapabilirsek."

Gözleri yumuşadı ama bana gülmekten kaçındı. "Birincisi, ben asla bir böcek olmayacağım," dedi ciddiyetle, "ikincisi, tüm sonsuzlukları birlikte yaşayacağız, Günüşığı. Sen benimsin, şimdilik ve daima."

Her *zaman* kısmı hırıltılı ifadesine güzel bir ekleme oldu.

Kütüphaneye adım attığımızda, ilk gördüğümde olduğu kadar kalabalık ve hareketliydi. Gece ve gündüz, dünyalardan buraya gelen varlıklar için çok az anlam ifade ediyordu, özellikle de tüm zaman dilimleri, hava durumu ve gün içindeki saatler on dünya arasında farklılık gösterdiğinden.

Kütüphanede gece vakti olabilirdi, pencerelerin dışındaki manzara karanlıktı ve yukarıdaki güzel avizeler ve ışıklar her şeyi aydınlatıyordu, ama bu başka her yerde gece olduğu anlamına gelmiyordu.

Gölge karşılandı neredeyse hepsi . ve varlıklar o gördüm Çoğunluğu Brolder, Valdor, Faerie ve Karn'dan gelen her zamanki kalabalıktı. Herkes başını eğerek selamına karşılık verdi ve bu sadece bir gösteri değildi. Gölge Canavar'dan korkuyor olabilirlerdi ama ona saygı da duyuyorlardı. Eski alfam Victor Wolfe'un öğrenmesi gereken bir ders. Sürümüz onun yüzünden gerçek bir kalpten yoksun kalmıştı, Oğlu da bu geleneği devam ettirecek gibi görünüyordu.

Yemek salonuna girdiğimizde gürültü önce beni vurdu ve gerçekten tökezledim. Ya da Shadow kolunu etrafıma sarıp beni ayakta tutmasaydı tökezleyebilirdim.

"İlk sakar kurt sen olmalısın," dedi başını sallayarak.

Ona hırladım. "Sakar değilim; sadece kolayca irkiliyorum."

İki kaşını da kaldırdı, kendini beğenmiş biri gibi görünüyordu. Ben de tabii ki şunu eklemek zorunda kaldım: "Kurt tasarımımda bir kusur varsa, bunu yaratıcısıyla görüşmelisiniz."

Mikrofon. Bırak.

Yine de alınmadı, çünkü zırhında hiçbir çatlak yoktu. Sadece saçımı karıştırdı ve beni sıra sıra dizilmiş masalar boyunca sürümüze doğru götürdü. O masa görünür görünmez, buradaki gürültü anlam kazandı; Shadow'un arkadaşları herkesi kızdırıyordu.

"Len haşhaş çiçeğinden o kadar çok yuttu ki," dedi Lucien kahkahalar atarak, "kendini

ama aslında ailesinin göksel ay partisinde çıplak koşuyordu. Annesi onu chailis bastonuyla kovaladı. İşi ciddiye almıştı."

Herkes güldü, Len bile, ardından omuz silkti. "Bakın, o zamanlar beş yüz yaşında bile değildim ve pişmanlıklarım var. Gençliğimi nasıl geçirmeyi seçtiğim konusunda pek çok pişmanlığım var."

Beş yüz bile değil. *Gençlik mi?* Sanki o lanet olası bir gençti.

Diğer birçok varlık bu dünyayı yöneten "tanrıların" ışıltısının tadını çıkarmak için etrafta toplanmıştı. Angel'ın etrafındaki birkaç kişi dışında tüm sandalyeleri doldurmuşlardı. Belki de kişisel alanına girmeye çalışanlara ters ters bakmasıydı ya da daha büyük olasılıkla tüm gücüyle yaydığı yoğun ışıltı onlara onunla uğraşmamaları konusunda uyarıda bulunuyordu.

Bu yemek salonunda onunla her zaman böyle olmuştu. Ayırı. Tek başına. Dokunulmaz. Benim dışımda herkes onun uyarılarını dikkate almıştı. Onunla tanıştığım ilk andan itibaren bunu berbat etmişim, ama hatam yapabileceğim en iyi şeye dönüştü.

"Çok rahatlamış görünüyorsun," dedi ben yanına çöktüğümde, Shadow diğer tarafımdaki koltuğa oturdu. Angel bizim için iki yeri boş tutmayı başarmıştı.

"Değilsin," diye karşılık verdim, ellerinin nasıl kenetlendiğini fark ettim, sanki bıçaklarının onlarda olmasını diliyordu.

"Bu serseriler kamp kurmak için yemekhanenin benim bölümümü seçmek zorunda kaldılar," diye hiddetlendi. "Onlara gitmelerini söyledim, ama enerjimi boşa harcama riskini göze alarak, onları tam anlamıyla hareket ettiremiyorum."

Büyük bir yemek salonuydu. Herhangi bir yere oturabilirlerdi ama onun bulunduğu yere doluşmayı tercih etmişlerdi. Sadece kalabalık değil, normalde hepsi de Angel'a uzak duracak düzinelerce başka varlığı da getirmişlerdi.

"Burada oturmak kimin fikriydi?" Shadow, rahat bir tavırla arkasına yaslanıp kızın maskaralıklarını izleyerek sordu

onun aptal arkadaşları.

Angel ona doğru bakmamasına rağmen hançer gibi baktı. "Reece, tabii ki. Bu aptal dansı yıllar önce bıraktığımı sanıyordum ama görünüşe göre hâlâ cezalandırılmaya ihtiyacı var."

Gölge sonunda onun bakışlarıyla buluştu, bakışları onunkiler kadar sertti. "Son birkaç bin yıldır seni görmezden geldiği için kendini şanslı saymalısın. Hafızasının ne kadar uzun olduğunu biliyorsun. Nadiren affeder ve asla unutmaz."

Alay etti. "Kendimi şanslı sayıyordum. Ama ne değişti? Aramızdaki 'birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi yapma' durumundan gayet memnundum. O ise statükoyu bozuyor."

Shadow bakışlarını Angel'dan en uzak masada oturan Reece'e çevirdi. "Bu senin gücün," dedi Gölge. "Ona uzun zaman önceki olayları hatırlatıyor. Kaybedilen hayatları. Paramparça olmuş kalpleri."

Angel'ın beti benzi attı. Çok ama çok solgunlaştı ve çenesini kapatıp onu rahat bırakması için Shadow'a hızlıca dirsek attım. Sonra bir kolumu en iyi arkadaşıma doladım, kanatlarının tüylerini ezmek için manevra yaptım. "Reece için endişelenme," dedim. "Eğer bin yıl önce olan bir şey hakkında küçük bir pislik olmak istiyorsa, bu onun suçu. Sen bunu aşarsın, özellikle de biz lanet olası dünyayı kurtarmaya odaklanmak zorundayken."

"Seni duyabiliyorum Mera Callahan," diye atıldı Reece, sesi sert ve kesikti. "Ve bilmediğin bir şey hakkında konuşmamalısın."

Gölge yavaşça ayağa kalktı ve gürültü neredeyse anında kesildi. Canavarımın tek kelime etmesine gerek kalmadı çünkü canlanan alevler ve ardından ifadesindeki karanlık onun yerine tüm konuşmayı yaptı.

Reece de yavaşça ayağa kalktı ve bir an için öfkesi yerini üzüntüye bıraktı. "Özür dilerim eski dostum," dedi resmiyetle. "Arkadaşınla böyle bir tonda konuşmak istememiştim. Sadece..."

Gölge'nin alevleri azaldı. "Anlıyorum," dedi. "Ama anla ya da anlama, Mera'yla bir daha böyle konuşursan seni pişman etmekten zevk duyarım."

Reece başını kısa ve keskin bir şekilde salladı. "Olması gerektiği gibi." Bana döndü. "Özür dilerim, Mera. Bugün kendimde değilim. Sanırım yarın yola çıkmadan önce biraz zihinsel rehberlik isteyeceğim."

Angel'a bir kez bile bakmadan döndü ve arkasına bile bakmadan yürüdü.

İri gövdesi ve daha da büyük enerji varlığı olmadan oda daha küçük ve daha boş hissediliyordu ama en azından gerginliğin bir kısmı azalmıştı ve bu da değiş tokuşa değerdi.

Hatta Angel mutlu görünüyordu, robot garsonlar yanımdan geçerken benimle birlikte yemek siparişi verdi. Shadow bir şey sipariş etmedi ama istediğim altı yemeğe gülümsedi.

"Somon ve sığır etlerinin nereye gittiğini merak ediyordum," dedi alçak sesle gülerek.

Omuz silktim. "Bak, yalan söylemeyeceğim, buradaki yemekler harika. Ve çoğu Dünya yemeklerine benziyor, bu yüzden kendimi evimde gibi hissediyorum. Yine de en sevdiğim güveç. Tanrım-"

Bakışları sözümü kesti ve ben de omuz silktim. "Lafın gelişi, lanet olsun sana," dedim. "Sözlerimi değiştirmeyi bırak."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, çok kibirliydi. "Buradaki tek tanrı benim, Günışığı."

Burnumu kırıştırdım. "Tanrı'ydı, küçük bir 'g' ile. Yani herhangi birinden bahsediyor olabilir. Belki de seni kastediyordu."

Eğildi ve beni sertçe öptü, odadaki neredeyse herkesin tekrar konuşmayı bırakıp bir anlığına bize bakmasını umursamadı. Ben de umursamadım, çünkü beni kendine çektiği, dilini açgözlülükle benimkine değdirdiği anda hepsini unutmuştum. "Evet, Günışığı. Ben ve sadece ben."

Başım döndü ve cevabım normalden daha yavaş oldu. "Her iki taraf için de geçerli, Shadow."

Başını salladı. "Öyle."

Bu beni susturdu. Şimdi hepimiz sessizce hepimizi yöneten canavara bakıyorduk.

B Shadow'un kavurucu bakışlarının ağırlığından yanmaya başlamadan önce yemeğimiz geldi ve ben bir kez daha yemek hediyesi için şükrettim.

lezzetli dikkat dağıtıcılarından. Her zamanki tepsisini önüne koyduklarında Angel'ın yüzü aydınlandı ve bu, kalbimi mutlu çırpınışlara sevk eden nadir hazinelerden biriydi.

Aptal aptal gülümseyerek ona baktığımı fark etmiş olmalı ki, garip bir şekilde yüz hatlarının üzerine kara bir bulut çöktü. Melek gibi bir güzellikten bir anda seni öldürecek belalıya dönüşmüştü. "Ne?" dedim. Etrafımda bir tehdit var mı diye bakınarak söyledim.

Angel hırlayarak bakışlarımı tekrar ona çevirdi. "Kimse bir daha ailemi benden alamayacak." Altın ışıltılı güç onun üzerinde dalgalanıyordu. "Dannie büyük bir hata yaptı ve Shadow'un annesi olsa da onun için bir kefareti yok."

Boğazım kurumuştı ve yutkunmaya çalıştığımda bunu başaramadım. "Taşı serbest bırakabilir," diyebildim.

Angel'ın yüz ifadesi yumuşamadı. "Bunun yeterli olduğundan emin değilim."

Yüzüm buruştu ve Angel elini omzuma koydu. "Senin için, sadece senin için," dedi, "ona

bir şans. Belki beni kurtuluş seçeneğine izin vermeye ikna eder ama kendini hazırlamanı istiyorum. Tanıdığım pek çok güçlü varlığa benziyorsa, biz onu yok edene kadar durmayacaktır."

Shadow kolunu bana dolayarak beni Angel'dan uzaklaştırdı. "Benden direniş görmeyeceksin. Anne ya da değil, o çok ileri gitti."

Dannie'yi yok ettiklerini düşünmek acı veriyordu çünkü o sahip olduğum tek anne figürüydü ve belki de bir parçam hepimizi kurtarmak için neden taşı yuttuğunu anlıyordu. Onun seçimlerinden memnun değildim, tam tersine... Çok öfkeliydim. Ama bu gece burada otururken, sürümüz bir kez daha bir bütünken, sadece her şeyin böyle kalmasını istedim. Savaş bizi parçalara ayıracak bir yoldu.

Gölge ve Melek benim gibi değildi. Gururları güçlüydü ve baskın kalma ihtiyaçları, kimsenin büyüülü dengeyi bozmasına tahammül edemeyecekleri anlamına geliyordu.

Öte yandan ben, oradan çıkmanın ve daha kötüsü olmadığı için kadere şükretmenin en iyisi olduğunu biliyordum. Umarım, diğerlerini hepimizin sağ çıkmasının onursuzluk olmadığına ikna edebilirdim.

Bundan sonra masamızdaki herkes yemeğine odaklandı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Shadow, Galleli ve Len hiçbir şey sipariş etmemişti ama Alistair'in balıklı yahnisi vardı, kokusu ilginçti ama nahoş değildi. Lucien sadece ara sıra yudumladığı bir içki aldı, bunun kan olduğunu düşündüm ama belki de vampirleri basmakalıplaştırıyordum. Aslında enerji için ne tükettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ve zamanımız olduğunda bunu da sorulacak sorular listeme ekleyecektim.

"Ye," diye emretti Shadow, masayı incelememi yarıda keserek.

"Evet efendim," diye ukalalık ettim, topuklarımı birbirine vurarak.

Gözlerinde bir uyarı vardı, ancak bu aşamada beni düzeltmek mümkün değildi, bu yüzden arsızca gülümsedim ve sipariş ettiğim birden fazla yemek üzerinde çalışmaya başladım. Ne kadar iyimser olsam da

Yarın hala son günümüz olma ihtimali vardı, bu yüzden tüm favorilerimi seçtim.

Yemeye başladığımda açlıktan ölmek üzere olduğumu fark ettim, patlayacakmış gibi hissedene kadar tıka basa yedim. Arkama yaslanıp derin bir nefes aldım, ciğerlerim midemin doluluğundan biraz rahatsız olmuştu.

Len kısık bir kahkaha patlattı. "Bu çok etkileyiciydi," dedi ve gördüklerine inanamıyormuş gibi başını salladı. "Şekil değiştirenlerin yemek yiyebildiğini biliyordum ama... hepsini nereye koyuyorsun ki? Küçücüksün."

Gülümsemeye çalıştım ama çok doluydum. Gözlerim midemden daha büyüktü ve şimdi bunun bedelini ödüyordum. Midem bulandığında, her şeyi kusup kusmayacağımı merak ettim. Biraz yeşile dönmüş olmalıyım, çünkü Gölge uzandı ve bir elini örgümün üzerinde gezdirdi, gücünün yatıştırıcı sıcaklığı midemi yatıştırdı.

"Tatlı ister misiniz?" diye sordu, yüzü göstermese de sesi mizahla titreşiyordu.

Bunu düşündüm. Shadow'un az önce yaptıklarına rağmen, tatlı muhtemelen beni tekrar uçurumun kenarına itecekti.

"Çikolatayı denemek istiyorum," dedi Angel aniden. Başımı ona doğru çevirdim. "Ciddi misin?"

Başını salladı. "İnsan gıdasına son bir şans vermek için en uygun zamanın bu olduğunu düşünüyorum."

Harika, demek o da uğursuz bir hisse kapılmıştı.

"Haklısın, gerçekten de daha iyi bir zaman yok," dedim.

Shadow robotlardan birkaçına el salladı. "Çikolataya ihtiyacımız var," dedi en yakın olanına. "Elinizde Dünya'nın çikolatasından yapılmış ne varsa getirin. Kek, barlar, içecekler, hepsini."

Eğer robotlar heyecanlanabilseydi, bu ufaklık bunu yapıyordu, ışık saçıyor ve aceleyle uzaklaşırken ciyaklıyordu. "Çikolata yiyebilen ve ölmeyen herkes bunu deneyecek," dedim gülerek.

Lucien sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında birleştirdi. "Çikolatanın köpekler için ölümcül

olduğunu duymuştum. Köpekleri öldürmeye mi
çalışıyorsun?

Gölge'yi vurmak mı?"

Dudaklarım seğirdi. "Bakın, çikolatanın şekil değiştirenleri öldürmediğini ilk elden biliyorum ama yalan yok, özellikle buraya ilk geldiğimde bu teoriyi Shadow üzerinde test etmeyi düşündüm. Ne yazık ki o piç yemek yemiyor."

"Yemek yerim," diye yanıtladı Gölge ciddiyetle. "En sevdiğim yemek tam burada, bu odada."

Bir saniye sürdü. Utanç verici derecede uzun bir saniye. "Kırmızının bu tonu ona çok yakışmış," dedi Len. "Uyuyor saçını."

Shadow'un tüm arkadaşlarının önünde beni yemekten bahsetmesine rağmen utançtan kıpkırmızı olmamıştım. Bir şey varsa, onun bu aleni iddiası aşk sözlerinden çok daha iyiydi, gerçi onları da istiyordum.

Açgözlüydüm.

Yanaklarımdaki kızarıklık uyarılmamın sıcaklığıydı. Beni sert ve hızlı bir şekilde ve sandalyemde kıvrınmayı zar zor durdurabileceğim kadar yoğun bir şekilde vurmuştu. Shadow bunu biliyordu çünkü uyarılmamın kokusunu biliyordu.

Kendi kendime patlamadan ya da hepimizi utandırmadan önce, yaklaşık yirmi garson kolları tabaklarla dolu olarak masamızda yeniden belirdi.

Vay canına. Shadow, buradaki varlıkların yarısının muhtemelen bir kez tadına bakıp kusacağını ya da öleceğini düşünerek tatlıya biraz daha fazla para harcamış olabilir. Bu ölümsüzlerin yemek yerine "enerji aktarımı" yaşam tarzları çok dramatikti.

Şu anda masamızda sadece ana grup vardı, onların tüm yardımcıları kendi dünyalarına geri dönmüşlerdi. Böylece bu tatlı tadım testine katılacak sadece yedimiz kalmıştık.

İnsanlar bunlara bayılıyor mu? Galleli sordu.

Başımı salladım. "Evet, çikolata çok sevilir. Birçok farklı güçte ve tarzda çikolatamız var ama her zaman çok seviliyor."

Eğildim ve derin bir nefes aldım, en yakın tabaklardan gelen kokuların tadını çıkardım ve burun deliklerimi işgal eden zengin kakao karşısında iç çektim. "Görünüşe göre kek, mus, daldırma sos, dondurma ve çeşitli tarzlarda bitter, sütlü ve beyaz çikolatamız var." Daha fazlasını görmek için başımı kaldırdım. "Kurabiye, hamur, crumble ve... aman tanrım, çikolata soslu ve Nutella dolgulu donutlar var."

Buraya geldiğimden beri menüde giderek daha fazla insan yemeği yer almaya başlamıştı. Elbette Shadow'un işiydi, çünkü burayı kontrol eden oydu ve teşekkür ya da onay istemeden verdiği tüm küçük ekstralar karşısında kendimi tamamen dokunmuş hissetmekten alıkoyamadım.

Her şeyden bir tane sipariş etmek şüphesiz benim için de önemliydi ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ona anlatmak için daha iyisini yapmalıyım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, başımı çevirip bakışlarıyla buluştum. "Ne yaptığınızı görüyorum. Bunu takdir ediyorum. Sana minnettarım."

Bir an için tamamen şaşırmış görünüyordu. Sadece şaşırmadım, kayboldum da.

Gölge Canavar'ın minnettarlıkla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Hiç kimse onun içindeki iyiliği fark etmemişti,

Karanlığı bu kadar zahmetsizce kucakladığı için yakından bakmaları gerekirdi. Ama onun gölgeli ruhundaki çatlaklardan süzülen bu ışık parçacıkları o kadar kör edici güzellikteydi ki nefesimi kesti.

"Seni mutlu etmek için yapamayacağım hiçbir şey yok, Günışığı," dedi bana, gözlerinde ateş parıltıları vardı. "Sadece istemen yeterli."

Bu saçmalığı sürdürmeye devam ederse cidden şımaracaktım, bu da beni daha da çekilmez hale getirecekti. Belki de bunu dengelemek için biraz hayır işi yapmalıyım; bu şekilde çalıştığından oldukça emindim.

"Ne deneyeyim?" Angel eğilip tabaklardan birkaçını koklarken dikkatimizi dağıtarak sordu. "Bana en iyisini ver."

Onunla birlikte eğildim, tabakları masamızın ortasında uzun bir sıra halinde yeniden düzenlemeye başlamadan önce onları tarttım. "Bu benim favorim," dedim, zengin şeytan yiyeceği çikolatalı pastayı göstererek. Kalın, kremamsı kreması ve o kadar nemli bir keki vardı ki daha tadına bakmadan parladığını görebiliyordunuz. İnsanlar istedikleri kadar *nemli* kelimesinden nefret etsinler, söz konusu kek olduğunda bundan daha iyi bir tanımlama olamazdı. "Ve geri kalanları da temel tercih sırama göre dizdim, ama açıkça belirtmek isterim ki, burada kötü seçenek yok."

Pastanın yanında, ortasında pürüzsüz vanilya kreması olan çiğnenebilir kurabiye sandviçi, ardından yapışkan köpük dolgu çikolatalı parçalanmış kek ve ardından bitter, sütlü ve beyaz çikolatanın en iyilerini sergileyen üçlü katlı çikolata bloğu vardı.

Angel verilen kaplardan birini kaldırdı ve ilk pastanın en küçük parçasını sıyırdı. Buzlanma, kek ve kremanın eşit dağılımını akıllıca yapmıştı. Benim uzman görüşüme göre, bir yöne aşırı yüklenmek tüm deneyimi yok etti.

Şeridi dudaklarına götürdüğünde önce kokladı, yüzü buruştu. "Tuhaf bir koku," dedi. "Neredeyse topraksı." Dili dışarı fırladı ve ben neden nefesimi tutuyordum, asla bilemeyeceğim ama bu ilişkimizde çok önemli bir an gibi geldi.

Önce yaladı ve burnunun alevlendiğini gördüm.

Kusma ihtimaline karşı geriye yaslanarak bir sonraki hamlesini bekledim. Bütün parça ağzına gitti ve diline yerleşmesine izin vermeden önce bir süre döndürdü. Sonra da yuttu.

Bunu bir anlık sessizlik izledi.

Henüz bir şey tadacak kadar cesur olan tek kişi oydu ve bu masada birden fazla kişinin onun fikrini beklediğini biliyordum. Angel bu deneydeki kobaydı.

"Vay canına," dedi sonunda, gözleri benimkilerle buluştu. Genişçe gülümsedi. "Çoğu kişinin alamayacağını düşündüğüm bazı alt tonların tadını alabiliyorum ama... bu çok iyi. Gerçekten, gerçekten çok iyi." Ellerini birbirine vurdu. "Sonunda aradığım şeyi buldum, teşekkürler!"

Hemen ve coşkuyla sarıldı ve ben de çikolatanın onu başka bir şekilde etkileyip etkilemeyeceğini merak ettim. İnsanlar üzerinde sakinleştirici, biraz da coşku verici bir etkisi vardı... Belki Angel için de aynısını yapardı.

Ben bu düşüncelerle kaçamadan herkes harekete geçti ve yemek tabaklarına uzandı. "Yumulun," dedi Len yüksek sesle ve kurabiyeleri kapıldığı gibi dikkatleri üzerine çekti.

Yemekleri denemeye başladıklarında Shadow bile kıkırdadı. Hoşlanmadıkları yemekleri bulduklarında gülmelerini ve burunlarını kıvırmalarını izlerken kalbim o kadar doluydu ki.

Saf eğlence kaçışıydı. Birlikte son bir an.

Yarın ne olursa olsun, bu gece benim için her şey demekti.

Bunu asla unutmayacağım.

I Sonunda ine geri döndüğümüzde beklediğimizden daha geç olmuştu. Eğer önümüzdeki birkaç saat içinde gerçekten savaşa girmeyecek olsaydık, içimden bir ses

bütün gece arkadaşlarımızla.

Aile ve sürü hayatı gerçekten böyle bir şey miydi? Eğer öyleyse, cidden çok şey kaçırmışım. Babamın ölümünden önce bile böyle bir şey yaşamamıştım ve bu çocukluğumdan hatırladığım ilk gerçek olabilirdi. Her zaman soğuktu.

"Ne düşünüyorsun?" İn girişini koruyan Inky'den ayrıldıktan sonra odasına doğru yürürken Shadow sordu.

"Bu gece çok eğlendim," dedim dürüstçe. "Daha önce hiç böyle bir grupta oturmamıştım. Genelde, sağlığıma zararlı olduğu için toplantılardan uzak dururdum."

Gölge, Torma'daki hayatımdan bahsetmemden hoşlanmıyordu ama ben de bunları içime atacak biri değildim. Üzerinde durmadım ve çok fazla düşünmedim ama hiç yaşanmamış gibi de davranamazdım. Bana göre bu sağlıklı değildi ve kendi ruh sağlığım için bunu konuşmam gerekiyordu.

"Yani, babam benim iblis bir çocuk olduğuma karar vermeden önceki ilk yılları hatırlıyorum.

Alfa tarafından parçalara ayrıldım ama o zaman bile yalnızdım."

Gölge'nin ifadesi daha da karardı. "Bana babandan kısaca bahsettiğini biliyorum," dedi, "ama tekrar detaylandırmana ihtiyacım olacak. Artık aklım başımda."

"Alfa'ya neden saldırdığını bilmek ister misin?"

Shadow başını salladı ve içimde sıcak bir duygu patlaması yaşadım - daha fazla bilgi isteyecek kadar önemsiyordu. "Görünüşe göre beş yaşındayken başlamış," diye başladım ve Lewison'lardan öğrendiğim her şeyi ve Nexus tarafımın kendimi korumak yerine sevdiklerimi kaybetmek ya da korumak söz konusu olduğunda kaçtığına dair kendi teorimi anlatmaya devam ettim.

Gölge dikkatle dinliyordu, eli az önce önümüzde beliren odasının kapı çerçevesinin üzerindeydi. "Kesinlikle kendini korumaktan ziyade fedakârlığa daha yatkınsın," diye huysuzca onayladı. "Bu yüzden sana yapılan kötü muamele Nexus tarafına hiç dokunmadı. Zihnen ve bedenen çok güçlüsün. Sana fırlatılan her şeyle başa çıkabilirsin - kahretsin, sana fırlattığım her şeyle başa çıktın, hem de yüzüme geri fırlatırken. Ama sevdiklerin incindiğinde, işte o zaman yıkılıyorsun."

Beni sandığımdan daha iyi tanıyordu. Shadow her şeyi görüyordu ve parçaları birleştiremeyecek kadar zeki idi. "Bunu çok düşündüm, özellikle de ateş gücüyle ilk karşılaşmamı neyin tetiklediğini hatırlamaya çalışırken."

"Hatırladın mı?"

Sertçe yutkundum çünkü yeni hatırlamıştım.

Benim için acı verici bir anıydı ama Shadow'a anlatacaktım. "O zamanlar genç zihnim için çok travmatik olduğu için bunu görmezden gelmiştim," dedim usulca, "ama son zamanlarda kendimi geçmişimi araştırmaya zorlamak zorunda kaldım ve bununla birlikte anılar geri geldi." Sertçe yutkundum ve o da uzanıp elimi tuttu ama tek kelime etmedi, kendi zamanımda konuşmama izin verdi.

"Üç yaşından beri evcil bir tavşanım vardı." İçimi çektim. "Görünüşe göre ailem ormanda özgürce dolaşmama izin vermiş ve ben de bir şekilde kahverengi bir tavşan bulmuşum. Torma'da kimsenin evcil hayvanı yoktu çünkü Victor'un kurtların yiyeceklerle arkadaş olmasıyla ilgili bir sorunu vardı ama ben onun bu kuralının ne kadar ciddi olduğunu anlayamayacak kadar küçüktüm. Tavşanımı her gün ziyaret ettim ve iki yıl boyunca benim arkadaşım oldu, ta ki bir keresinde evin çok yakınında oynarken bir infazcı onu görene kadar."

Onu öldürmüşlerdi. Sadece bana güvenerek hata yapan masum bir hayvandı.

"Bu benim ilk kaybetme deneyimimdi. Bununla iyi başa çıkamadım." Sertçe yutkundum. "Hâlâ iyi başa çıkamıyorum. Bu savaşta başka kimseyi kaybedemeyiz... Kaybedemeyiz işte."

Gölge uzun ve ağır bir an boyunca bana baktı. Aramızdaki bağ, ilk kez uçan yavru bir kuş gibi çılgınca titriyordu.

"Kimseyi kaybetmeyeceğinin sözünü veremem," dedi Shadow, bana doğru eğilerek, burnu yanağımı koklayarak. "Ama ne olursa olsun, bununla tek başına yüzleşmeyeceğine söz verebilirim. Birlikte savaşacağız ve sahip olduğumuz her şeyi vereceğiz."

Sözleri aynı anda hem rahatlatıcı hem de kaygı vericiydi ama bunun neden veremeyeceği bir söz olduğunu anladım. Dannie'yle karşılaştığımızda ne olacağını hiçbirimiz bilmiyorduk. Ama en azından son savaşımızdan önce son bir gecemiz vardı.

Shadow ve ben onun odasına girdik ve bu gece ne kadar çift olduğumuz konusunda kendimi çimdiklemek zorunda kaldım. Beni banyoya götürdü, orada duşu sert ve sıcak bir şekilde çalıştırdı ve beni tamamen giyinik bir şekilde sürükledi. Beni öpmek için eğildi ve ben çoktan onunla buluşmak için kendimi yukarı itiyordum, ellerim gömleğini vücudundan sökmek için çabalıyordu.

Saniyeler içinde cıvılcıplaktık ve bir sonraki saniyede içimdeydi, suyun sıcaklığı gücümüzün alevlerine kıyasla neredeyse soğuktu. Her seferinde böyle birleştirdik,

aramızdaki bağ sağlamlaşıyordu ve ben bu eş bağının gerçekte nasıl işlediğini anlamaya başlıyordum.

Torin ve ben ilk çekimi yaptık ama bu asla yeterli olmayacaktı. Ateşi körükleyecek yakıtımız eksikti. Shadow ve ben yakıt, kıvılcım ve alevlerle doluyduk ve ateşimiz her geçen gün daha da güçlendi.

Orgazm beni vururken inleyerek omuzlarını tırmaladım. Birçoğunun ilkiydi ve sonunda temizlenip yatağa girdiğimizde sadece birkaç saat uyuyabilecektik.

Şanslıydık, doğaüstü yaratıklardık çünkü uyku için seksten vazgeçmeyecektim. Hayatta olmaz.

Ertesi sabah çok erken bir saatte çıplak bir Shadow tarafından yataktan sürüklenerek çıkarıldım. Beni gardırobun içine bıraktı ve giyinmemi söyledi, belki de uykusuzluğumdan kaynaklanıyordu ama bir silah gibi kullandığı sert aletin etrafında söylediği tek bir kelimeyi bile duyamıyordum.

"Mera," dedi tekrar, sesi hem ısırıcı hem de eğlendiriciydi. "Odaklanmana ihtiyacım var, Günışığı."

İnledim, dilim dudaklarımı nemlendirmek için dışarı fırladı çünkü burası gerçekten susamıştı... Hayır bekle, sıcaktı. Burası gerçekten çok sıcaktı.

"Bugün geç saatlere kadar ayrılmayacağımızı sanıyordum," diye mırıldandım, gözlerim hâlâ onun aletine dikilmişti.

"Bu sabah bağlama çemberi kalesi üzerinde çalışmamız gerekiyor," diye hatırlattı uyuşmuş beynime. "Oluşturulabilecek en güçlü hapisane bu ama mükemmelleştirilmesi aylar alabilecek bir beceri ve koordinasyon gerektiriyor. Saatlerimiz var."

Ben başımı salladım, onun aleti de benimle birlikte başını salladı. Yoksa... sadece doğruldu mu? Çünkü oldukça emindim ki

Shadow'un aleti, canavarın kendisinden bağımsız olarak sallanma yeteneğine sahip değildi.

"Günüşiği, söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu?"

Sonunda kendimi horozlandığım yerden ayırmayı başardım ve altın rengi gözlerini kırptırdım. "Evet, doğru. Ölüm çemberi. Pratik yapmalıyım. Yani, hepimizi muhtemelen yok edebilecek bir çember oluştururken tam olarak ne giyilir? Kırmızı mı?"

Gölge'nin gözleri alevlerle doldu, altın bir anda yutuldu. "Kırmızı benim için işe yarar."

Tam ona doğru ilk adımımı atıyordum, beynimin ve vajinamın tüm silindirleri ateşlenmiş ve gitmeye hazırdı ki, gücü beni hareketsiz tuttu ve çıplak izlerimde durdurdu. Bana doğru yürüdü ve ben de yüzüme ters ters bakmayı başardım.

"Günüşiği," diye mırıldandı. "Kokunun bana yalvarması için vaktimiz yok ama beni hiç kimsenin yapmadığı ya da yapamayacağı kadar baştan çıkardığın için seni çıplak ve yalvarır halde bırakamam."

Elleri yanlarımda gezindi ve önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde, büyüü bedenimi kaldırarak amımın yüzüyle aynı hizaya gelmesini sağladı. Ağzı klitorisime yapıştığı anda, dudakları ve dili bir ağzın yapabileceği en lezzetli dansla üzerlerinde kayarken, haykırdım ve parmaklarımı saçlarının kısa tellerinden geçirmek için gücünü zorlamayı başardım.

Genel olarak, her zaman bu kadar çok zevk vermek ve geri vermem için hiç zaman olmaması beni rahatsız ediyordu, ama bunun Shadow'un yolu olduğunu görmeye başlamıştım. Ve sadece bir aptal *onun yönteminden* şikayet ederdi.

Sabahın erken saatlerinde yavaşça başlayan orgazm, hızla bir buhar trenine dönüştü ve beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde içime çarptı. Çığlık attım, başım Shadow'un arkamdaki güç duvarına çarptığında vücudum sarsıldı. Ben orgazmı atlatırken eşim rahatlamadı ve

Dilinin klitorisimdeki fiskeli okşaması arttı ve parmakları amıma kayd, tekrar ılık attım, sanki bu hisle başa çıkmaya yardımcı olacaktı gibi ona karşı daha hızlı ve daha hızlı sallandım.

Bu işe yaramadı ya da en azından bir sonraki orgazmı engellemedi ve sonunda son salınımı yuttuğunda çok tatmin olmuştum. Dili beni herhangi bir düşün temizleyebileceğinden çok daha iyi temizledi. Beni bıraktığında gözlerim kapandı ve tamamen harap olmuş bir şekilde yere çöktüm.

"Dışarıda görüşürüz dostum," dedi, dönüp gitmeden önce bana bakarken bakışları ateşli ve sahipleniciydi.

Lanet olsun.

Zayıf, titrek bacaklarımla kendimi yukarı çekmeyi ve dünyayı kurtarmak için uygun bir kıyafet bulmayı başardım; kırmızı bir tank, siyah kot pantolon, siyah motorcu botları ve kalın, kürk astarlı siyah bir ceket içeriyordu. Gümleğim ve saçım, kasvetli kıyafetimdeki tek iki renk patlamasıydı, ama bu uygun hissettirdi. Simone'a hızlıca bir mesaj gönderdikten sonra parşömenimi de cebime attım.

Banyoda tuvaleti kullandım, dişlerimi ve saçlarımı fırçaladım ve kalın telleri bir kez daha ördüm. Shadow'un odasından çıktıktan sonra, bir mucize olur da sisim konuşmaya hazır olur umuduyla bağımı kullanarak Midnight'a ulaştım. Karşılığında kızgın bir parazit aldım ve Midnight'a nasıl ulaşmaya çalışırsam çalışayım, bariyerlerinde hiçbir şey yoktu.

Aramızda olanlardan dolayı yas tutmamak için çok uğraşıyordum, zamanla kendiliğinden düzeleceğini umuyordum ama asla geri alamayacağım bir parçamı kaybettiğim hissinden kurtulamıyordum. Artık sisimle aramda kalan tek şey olan bağımızın düzensiz izleri beni neredeyse yok etmeye yetiyordu.

Yine de bunun olmasına henüz izin veremezdim. Dannie'ye odaklanmalıyım ve belki de onun sorunlarını çözdükten sonra, kütüphane sisteminden sisi çıkarmak için bir plan yapacak zamanım olacaktı. Bunu aklımda tutarak inimden aceleyle çıktım ve Bilgi Kütüphanesi'ne doğru ilerledim.

Diğerleri çoktan odanın ortasına yakın en büyük açık alanda toplanmışlardı. Angel oradaydı, sessizce kenarda bekliyordu, kalıplanmış altın ve siyah zırhı vücudunun her santimine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Saçları da örgülüydü, benimkinden çok daha düzgündü, kanatları da arkasında toplanmıştı.

Reece yine grubumuzun bir parçasıydı ama odanın diğer tarafında en iyi arkadaşımın yanındaydı. Gözleri Len ve Alistair'in üzerindeydi, onlar da bu işin işe yaraması için kendilerini en iyi nasıl konumlandıracakları konusunda tartışıyorlardı ama Reece'in Angel'ın ve yaptığı her hareketin çok farkında olduğunu hissediyordum. Ona karşı duyduğu öfke ve derinlerde yatan kızgınlık hiçbir yere gitmemişti, kollarını kavuşturmuş, bir omzunu yakındaki bir rafa dayamışken hâlâ çöl tanrısından sızıyordu.

Shadow kıyafetimi incelerken yakıcı bakışlarıyla dikkatimi dağıttı. Ona küstah bir gülümseme attım, ama ona daha fazla eziyet edemedim grup geldiğimi fark etti.

"Mera burada!" Len haykırdı. "Hadi başlayalım. Bir Danamain avlayabilecekken gündüz saatlerini boşa harcıyoruz."

Galleli bana Shadow'u selamladığı gibi saygılı bir şekilde başını salladı. Bir gün bana Shadow'un eşi olmaktan daha fazlası için saygı duyacağını umarak bu iyiliğe karşılık verdim. Bir gün ona kendimi ve değerimi kanıtlayacağım.

"Tamam, hepiniz bugün tam olarak ne olacağını açıklamak zorundasınız," dedim kendimi sakın ve kararlı görünmeye zorlayarak. "Çünkü bağlayıcı güç kalesi diye bir şey hiç duymadım ve bunu mahvedecek zayıf halka olmak istemiyorum."

Bir süre sessizlik oldu, sanki haberi bana kimin

vereceğine karar verememişlerdi. Gölge sona erdi

Çünkü muhtemelen en iyi ondan alacağımı tahmin ediyorlardı.

Yanlış tahmin etmişler.

"Bu işe karışmamanızın en iyisi olacağını düşünüyoruz. Gücünüz Dannie'ninkine çok benziyor ve kalenin bir parçasıysa buna nasıl karşı koyacağını bulabilir."

Yüzümde beliren gülümseme hoş bir gülümseme değildi. "Sen onun gerçek oğlusun Shadow, bu yüzden belki de *sen* oturmalısın ve ben takım için bir tane alacağım."

Yarattıkları bu kafeste neden olumsuz bir etki yaratacağıma dair meşru bir sebeple bana gelselerdi, dinler ve ona göre yanıt verirdim. Ama bunun Gölge'nin beni korumaya çalışmasıyla ilgili olduğunu biliyordum.

Onu bunun için sevdim ama bu tür bir savaşta bu işe yaramazdı. Birini geride bırakacak insan gücüne sahip değildik, özellikle de bu bir kadınsa. Kadın gücü her zaman en önemlisiydi. Bir yerlerde bununla ilgili bir söz olduğuna eminim.

Gölge derin bir nefes aldı. "Tamam, peki... ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok ve kendini ya da bizden birini öldürtebilirsin." Bu kez açık sözlü ve dürüsttü. "Sana daha önce de söylediğim gibi, bu tür bir kafesi mükemmelleştirmek genellikle aylar alır çünkü her açıdan tamamen sabitlenmesi gerekir. Enerjilerimiz ve Dannie arasındaki en küçük bir boşluk bile onu delip geçebilir. Hepimiz daha önce bu tür bir kalkan üzerinde çalıştık ve eğitim aldık. Siz çalışmadınız. Ve özünüzün iki tarafı hakimiyet için savaşırken gücünüzü tam olarak kullanamıyorsunuz bile."

Sertçe yutkundum. *Lanet olsun*. İşte aradığım o meşru sebebi bulmuştu. Kurdum da başını kaldırdı, sanki bu soruna neden olan ikili doğamızın bir parçası olduğunu bana hatırlatmak ister gibiydi.

"Tamam, gerekçenizi kabul ediyorum," dedim sertçe. "Benim dahil olmam herkesin güvenliğini etkiliyorsa, bunun bir parçası olmamanın neden en iyisi olduğunu anlıyorum."

Uzaklaştım, ana alandan çıktım, diğerlerinin doğal bir çember oluşturmalarına izin verdim, sanki en güçlü takımın nerede duracağını başından beri biliyorlarmış gibi.

Angel, Reece'in yanına yerleşti ve ben de birinin ayrılmalarını önermesini bekledim çünkü bu tam bir patlama demektir. Ama kimse yapmadı. Görünüşe göre, dünya söz konusu olduğunda, bu ikisi yetişkin, eski ölümsüzler gibi davranabiliyorlardı.

Yedisi el ele tutuştu ve beni birkaç adım geriye götüren bir güç sekmesi oldu. Etrafımda kitaplar ve goblinler uçuşan tek kişi ben değildim. Neyse ki demi-feyler dayanıklıydı, doğaçlama uçuş derslerini ağırdan aldılar, ayağa kalkıp kitapları ve kâğıtları toplamaya başlarken hiçbir şeyi kaçırmadılar.

Yedi kişi arasında oluşmaya başlayan güç çemberinin merkezinden gelen derin bir titreşim kütüphanede yankılandı. Görünür ve iç içe geçmiş bir güç kafesi oluşturmaya başladıklarında kendimi onların enerjisine çekilerek ilerlerken buldum.

Enerji büyüdükçe, altın ışıklar birbirine dolandıkça, Gölge'nin bu görevden neden bu kadar endişelendiğini anladım. Her bir güç teli özenle yaratılmalı ve sonra teker teker örülmeliydi. İlki Gölge'ydi ve onun altın kordonunun tam dönüşü tamamlandığında sıra Reece'e, ardından Angel'a, sonra Len'e ve sonra da diğerlerine geldi. Tekrar tekrar, aynı sırayla, güçlerini bu karmaşık enerji örtüsüne ördüler, ta ki başlarının üzerinde yarı biçimlenmiş altın bir kubbe yükselene kadar.

"Yeter!" Gölge böğürdü.

Sesi tüm kütüphanede yankılanarak kalenin içinden konuşmasına mal oldu. Çemberdeki diğerleri gevşedi ve sonra teker teker güçlerini geri çektiler. Görünüşe göre, birbirine dolandığında, onu geri çekmenin tek yolu aynı şekilde çözmektir.

"Aslında bu gerçekten iyi bir ilk denemeydi," dedi Gaster, yanımda belirerek ve neredeyse beni derimden dışarı göndererek.

"Etkileyici görünüyordu," diye itiraf ettim, gözlerim gruptaydı. "Sanırım içlerinden biri bile konsantrasyonunu kaybetse her şey berbat olabilir."

Başını salladı. "Oh, evet. Teller oldukları gibi yeterince masum görünüyorlar, ama bu elektrik kablolarının birbiriyle kesişmesine benziyor. Yedisini de öldürebilecek bir güç dalgalanması için sadece bir yanlış bağlantı yeterlidir."

O kadar gergin değildim ama şimdi öyleydim.

Neyse ki, herhangi bir olay olmadan güçlerini çözmeyi başardılar ve yaptıkları şeyi incelikli hale getirmenin yolları hakkında hızlı bir tartışmadan sonra her şeye yeniden başladılar.

Tırnaklarımı kemirmeye koyuldum, bir yandan da biz alana varmadan kimsenin kendini öldürmemesini umuyordum. Önce kendimizi öldürürsek Dannie'nin hoşuna giderdi.

Umarım onun işini bu kadar kolaylaştırmamışızdır.

B Çalışmaları bittiğinde, Dannie'yi zapt etmek için yeterince güçlü bir kale oluşturabileceklerinden biraz emindiler. Sonra, biz

Hepsi yakıt ikmalî için biraz zaman ayırdı ve ardından diyara gitme vakti geldi.

"Tüm gücünüzü ve kristallerinizi aldığınızdan emin olun," dedi Shadow, sesi gerçek duygulardan yoksundu; savaşçı modundaydı, canavar tarafı devreye girmişti.

Yanımda getirecek hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden son birkaç dakikamı Midnight'ı bana çağırmaya çalışarak geçirdim, ama inatçı sis bana soğuk davranmaya devam etti. Aramızdaki bağın hâlâ var olduğunu biliyordum ama Dannie sayesinde zayıflamış ve yıpranmıştı. Acaba kaderimde sisimi sadece burada, Bilgi Kütüphanesi'nde hissetmek mi vardı?

"İşte mücevherin," dedi Len, tam önümde belirip dikkatimi Midnight'tan uzaklaştırarak. "Onu tenine tak ve asla çıkarma. Tamam mı? Bu sana zihninin etrafında katmanlı bir koruma sağlayacak."

Gümüş bir zincire bağlı, parıldayan mor bir taş uzattı. Taş yaklaşık bir üzüm büyüklüğündeydi, ham ve çarpıcıydı, cilalanmamış derinliklerinde menekşe, erik ve koyu eflatunun çok yönlü tonları gizliydi.

"Teşekkürler," dedim usulca, elimi uzattım. Temas kurduğum anda, çevirmen büyüümün bile anlamadığı bir şey fısıldadı. Kolumda bir güç sarsıntısı oldu ve taşı düşürmemeyi zar zor başardım.

"Sadece enerjinize bağlamam gerekiyordu," dedi gülümseyerek.

Gözlerimi ona diktim. "Birazcık uyarmakla bir şey kaybetmezdim."

Len'in gülümsemesi geniş ve mükemmeldi, tüm varlığının parıldayan gümüş rengi o kadar uhreviydi ki bir an için bir tanrıydı. Ya da en azından bir grup tanrıyla tanışmadan önce hep bir tanrının nasıl görüldüğünü hayal etmiştim. "Bunun neresi eğlenceli? Artık bizden biri olduğuna göre, bizim dünyamızda hiçbir uyarının olmadığını öğrenmen gerekiyor. İki ayağınla birden atlarsın ve yırtıcıların seni yememesini umarsın."

Nedense bu bana Gölge'yi düşündürdü ve bakışlarını üzerimde bulmak hiç de sürpriz olmadı. Dışlerinin parıltısı kesinlikle yırtıcı hayvan gibiydi. "Sanırım bunu halledebilirim," diye mırıldandım ve hâlâ gülümseyen fae'ye döndüm. "Ve beni takıma kabul ettiğiniz için teşekkürler."

Neşeli pislikler grubu altıdan yediye çıkmıştı ve en başından beri amacım bu olduğu için kendi sırtımı sıvazlamakta bir sakınca görmüyordum.

Herkes gitmeye hazır olduğunda, ellerinde silahları ve boyunlarında taşlarıyla diyarın kapısına yöneldik. Angel ve Shadow yanımda, Inky üstümüzde ve diğer beş adam arkamızda kaldı.

"Vay canına," dedim kapıya bakarak. "Ne zaman değişti?"

Büyü ilk kez serbest bırakıldığında olduğu gibi artık siyah değildi. Bunun yerine, biz onlara yeniden hayat vermeden önceki Gri Topraklar'a benzeyen bulanık bir griydi.

"Emin değilim," diye yanıtladı Gölge. "Muhtemelen insanlığımı kaybettiğim sıralarda, ama bu diyarın dengesinin b o z u l d u ğ u n u n açık bir işareti."

"Muhtemelen ölüyor bile olabilir," diye ekledi Angel, ses tonunu bozmadan. Süper savaşçı modundayken endişeli mi yoksa korkmuş mu olduğunu söylemek genellikle zordu. Bugün muhtemelen her ikisiydi.

En azından benim için öyleydi.

Kimse kapıdaki endişe verici gri tonuyla ilgili başka bir şey söylemedi, zaten haftalar önce terk ettiğimizden farklı bir âleme adım attığımızın farkındaydık. O zavallı dünya Ixana sayesinde zaten acı çekiyordu ve şimdi Dannie bunu daha da kötüleştirmek için adım atmış gibi görünüyordu.

Bunu düzeltmek zorundaydık, yoksa doğduğumuz topraklar kendi kabuğuna çekilecekti.

Gölge bir kolunu bana doladı ve diyara açılan geçitten geçerken beni kendine yakın tuttu. "Bizi doğruca Nexus'a götüreceğim," dedi diyar girişini çevreleyen sisin içine adım atarken.

Sis yaklaşık bir dakika sürdü ve kaybolduğunda toprak altımızdan çekildi ve suya düştüğümüzde çılglık atacak zamanım bile olmadı. Derinlere daldığımda buz gibi soğuk nefesimi çaldı. Diyardaki son seferimden, buradaki su kütlelerinin "Derinlikler" olarak adlandırıldığını ve asla tanışmak istemediğim birçok korkunç yaratıkla dolu olduğunu hatırladım.

Gölge ve ben aynı anda ortaya çıktık ve o kaşlarını çatarak etrafına bakındı. Ben de onu takip ettim, suların karanlık ve bulanık olduğunu fark ettim, onları son gördüğümünden çok farklıydı ve yukarıdaki gökyüzü de daha kasvetliydi, sanki ışık azalıyormuş gibi.

"Bizi Nexus'a ben yönlendirdim," diye homurdandı Shadow, çenesi kaskatı kesilmişti. "Bu doğru değil."

Melek yakındaki sudan fırladı, kanatları genişçe açıldı, yaklaşık yirmi fit yukarıda uçarken damlacıklar saçıldı. Aynı anda devasa bir yaratık onu takip etti ve sudan çıktı, mavi balina kadar büyük bir vücuda ve jilet gibi keskin dişlerle dolu uzun bir buruna sahip dinozor timsahlarından birine benziyordu.

Arkadaşımı lezzetli bir akşam yemeği gibi yakalamaya çalıştı ama Angel'ın buna hiç tahammülü yoktu ve yaramaz bir çocuk gibi onu tokatlayarak yere serdi. Yaratık suya geri düştü ve arkadaşşıma saldırmak konusunda dersini aldı.

"Ne oluyor lan?" Nefes nefese kaldım, gözlerim altımızdaki bulanık suya kaydı. Hiçbir şey göremiyordum ve aklım hemen aşağıda ne olduğuna dair en kötü senaryoya gitti.

Gölge güldü, bizi yukarı çekip sudan çıkarırken gücü etrafımı sardı. "Beni denemekten daha iyisini biliyorlar," dedi güvenle. "Bu dünya normal kurallarının hiçbirine uymasa bile, ben hala Yüce Varlık'ım-"

Bir şangırtı sesiyle kesildi ve ikimiz de yere bakınca az önce Angel'a saldıran şeyin bebek versiyonunun bacağından sarktığını gördük. Duraklama neredeyse komikti; Shadow'un yüzündeki ifade ise saf bir şaşkınlıktı.

Gerçekten gülmemeliydim ama durduramadan homurdanarak kıkırdadım. Gölge bana ters ters baktı ama ne kadar çabalasam da içimdeki eğlenceyi tutamadım.

"İyi misin?" İkimiz de tekrar yere bakarken dudaklarımı düz bir çizgi haline getirmeye çalışarak boğuk bir sesle söyledim.

Eğer Gölge, *Gölge olmasaydı*, yaratık onun bacağına ısırıp koparırdı. Hal böyle olunca, eski bir kemik gibi kemirmeye başladığında, sıkıca bastırdığım dudaklarımdan daha fazla kahkaha kaç tı.

Canavar bana sinirli bir bakış fırlattı ve iki elimi havaya kaldırdım, dudaklarım artık o kadar sıkı bastırılmıştı ki uyuşmaya başlamışlardı. "Sen bilirsin, Yüce Varlık," diye çıkmayı başardım.

Bir yandan yavru timsahtan kurtulmaya çalışırken, bir yandan da ben aptalın tekiymişim gibi başını salladı. Bu dramın ortasında, bize arkadaşları katıldı, her biri

Inky'nin yardım ettiği Alistair dışında hepsi su kütlesinin üzerinde yüzmeyi başardı.

"Bakın, Shadow kendine bir arkadaş bulmuş," dedi Lucien, Jurassic Park'tan fırlamış etobur yaratığa gülümseyerek.

Reece dudakları seğirerek, "Onu tutmalıyız," dedi. "Çok tatlı."

"Ona 'Chomp' diyelim," diye ekledi Lucien.

"Ben oyumu 'Şampiyon'a veriyorum çünkü bakın nasıl gidiyor," diye ekledi Len. "Küçük dövüşçü asla pes etmez."

Görünüşe göre bugün tüm saçmalıklarımızla işi bitmiş olan Shadow, eki "nazikçe" çıkarmaya çalışmaktan vazgeçti. Alevler içinde patladı ve tam da umduğu gibi oldu. Derinlerin yaratığı bir gıcirtıyla tutunduğu yerden kurtuldu, suya geri düştü ve ek bir bonus olarak, hepimiz ateşli bir sıcak hava patlamasıyla kurutulduk.

Bir anlık eğlence iyi gelmişti ama karşı karşıya olduğumuz berbat durumun gerçekliğinden kaçmak için daha fazla zaman yoktu. "Dannie ne yaptı?" Ufuk çizgisine bakarak sordum ama sudan başka bir şey bulamadım.

"Derinlikler yükseldi," dedi Angel kısaca, kalıplanmış zırhının altın rengi, üzerimizdeki gökyüzünün doğal olmayan alacakaranlığında zar zor görülebiliyordu. "Nexus'u ve onun gücünü saklamak ve korumak için derinlerdeki yaratıkları kullanıyor."

Bunun gerçekliği bana bir kurşun gibi çarptı. "Kara gölge yaratıklarımın hepsi gitti mi?" Yanan boğazımın içinden sormayı başardım, kahkaha artık aklımdan çok uzaktı. Gölge kaldırılmış onun Kafa, onun gözler kapanış olarak o dünyaya güç gönderdi.

"Doğuda bir güç toplanması hissediyorum. Belki de Concordes'deki lav uçuşumuna yakındır. Orada a iyi Şans o Dannie var alındı Oradaki yaratıklar onun çocukları olduğu i ç i n . Bu bir onları yok etmek için son çare."

"*Sen* onun çocuğusun," diye karşılık verdim ona, öfkem bastıramayacağım kadar hızlı kabarıyordu. "Onun için kızından başka bir şey değildim."

Ve bizi hiç düşünmeden kendi dünyasından ve birbirimizden uzaklaştırdı."

Galleli bana *seni onun öldürmediğini* hatırlattı. *Ve o yapabilirdi bir saniye bile düşünmeden.*

Onun sağduyusu içime dolan erimiş öfkenin bir kısmını durdurdu. "Evet, haklısın," dedim derin bir nefes alarak. Galleli bana yaratıklarımın hâlâ hayatta olabileceğine dair bir parça umut vermişti ve ben de buna sıkıca tutunmuştum. "Hadi gidip onu bulalım."

Inky bizi Concordes'a götürmek için büyük bir taşıma battaniyesi oluşturdu. Kimse oraya ulaşmak için kendi enerjisini kullanmak istemedi çünkü hepimiz çok güçlü olsak da -ben diğerlerinden daha az güçlüydüm ama ben de ekibin bir parçasıydım, bu yüzden ortalaması alındı- Dannie'yi yenmek için gücümüzün her zerresine ihtiyacımız olacağını biliyorduk.

Yola çıkarken tek düşünebildiğim yaratıklarımı ve iyi olup olmadıklarını merak ediyordum. "Gölge yaratıkları hapishane diyarlarında unuttuk," dedim aniden, onları güç yedeği olarak getirmeyi planladığımızı hatırlayarak.

Gölge elimi tuttu ve bu basit hareketiyle hızla atan kalbimi sakinleştirdi. "İhtiyacın olduğunda onları arayabilirsin. O okulun bodrumunda hepsini kendine bağladın ve ihtiyacın olduğunda orada olacaklar."

"Gece yarısı da," diye ekledi Angel, rahatsız bir şekilde Inky'nin kenarına tünediği yerden. Hiçbir şekilde taşınmaktan hoşlanmıyordu ve yakında uçup gittiğini görsem şaşırmazdım. "Sisinize gerçekten ihtiyaç duyduğunuzda, bağınızın gerçek gücünün aranızdaki engelleri yok edeceğine inanıyorum."

Gözlerinde ayrı kaldığımız zamanlara ve ilk başta bana karşı nasıl direnç gösterdiğine dair anılar vardı.

"Umarım iş o noktaya gelmez," dedim sonunda. "Umarım Dannie makul davranır."

Hepsi saf olduğumu düşünüyordu, belki de öyleydim ama bu henüz pes etmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu. Gezgin Dannie, Nexus'ta yaratıldığım günden beri ve daha sonra bir şekil değiştiren olarak geçirdiğim zamanın çoğunda hayatımın bir parçası olmuştu. Taşı yutana kadar beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı, bu yüzden taştan kurtulabilirsek gerçek Dannie bir kez daha bize dönebilirdi. Hadi ama, paranormal romantizm hikayesi. Beni hayal kırıklığına uğratma.

TSu hiç bitmiyordu. O kadar geniş ve pürüzsüzdü ki, ancak derinliklerindeki tüm ısırgan hayvanları gördüğümde midemin kazındığını fark ettim sinirler. Ya diyarda hiçbir şey kalmamışsa? Dannie her kara parçasını batırmış ve diyarın tüm sakinlerini de beraberinde götürmüş olabilirdi. Zihnini çarpıtan güce rağmen bunun dengeli bir dünya olduğunu nasıl düşünebilirdi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Endişelenen tek kişi ben değildim, tüm güçlü varlıklar Inky'nin çeşitli taraflarından nöbet tutarken sessizlik gergindi. Neyse ki ben daha fazla düşünüp çıldıramadan Shadow kabaca nefesini verdi ve ellerini sallayarak önümüzde küçük bir geçit açtı. "Kaybedecek vaktimiz yok," diye mırıldandı, her ne kadar hepsi enerjilerini boşa harcamamak konusunda sessizce anlaşmış olsalar da. Görünüşe göre, zaman ve enerji arasında bir seçim yapmak gerektiğinde, Gölge zor kararları veriyordu.

Concordes altımızda belirdi ve tanrılara şükürler olsun ki su altında değildi. En azından bizim bulunduğumuz kısımlar, lav uçurumunun hemen üstü. Gölge bizi Trinity'ye, doğduğu topraklara ve uçurumun sislerine en yakın bölgeye getirmişti.

Inky, Shadow'un çocukluk evi olan kaleye doğru alçalırken yavaşladı. Şato biraz sağlam görünüyordu ama etrafındaki her bina yerle bir olmuş, külden başka bir şey kalmamıştı. Bu, Shadow'un onu kaybettiğinde yarattığı yıkımdı. Ailesinin evini çevreleyen ve koruyan büyük ormanlar bile artık yoktu.

Kalenin büyük bir kısmını terk etmişti ama etrafındaki her şey toz olmuştu.

Arkadaşımı dikkatle izledim ama hissettiği her neyse, soğukkanlı görüntüsünün ardına saklanmıştı. Sakin ve dikkatli bir tanrı gibi görünüyordu, annesinin bize atabileceği her şeye karşı kendini hazırlıyordu. Keşke ben de o seviyede bir bölümleme yapabilseydim ama en azından işimiz bittiğinde onu bundan kurtarabileceğimi biliyordum. Gölge geri dönüp tüm duyguları hissedebildiğinde.

Inky yere indi ama hiçbir anka tanrıçası görünmedi. Sisten çıkarken ürkütücü bir sessizlik vardı, hepimiz saflarımızı sıklaştırmış, birinin ya da bir şeyin üzerimize atlamasını bekliyorduk.

Enerjimi el altında tuttum, kurdum bir değişiklik için huzursuzdu; oldukça destansı bir son savaşa adım attığımızı biliyorduk.

Önce Gölge ilerledi ve kalenin etrafındaki alanlarla ilgili son deneyimime kıyasla burası çok boştu. O gün bir savaş olmuştu, Ixana'nın askerleri liderlerine taşını güçlendirmek ve kendi Nexus'unu yaratmak için yaratıklarımı feda etmek için ihtiyaç duyduğu zamanı vermeye çalışıyordu. Onun saçma sapan güç ihtiyacı, en başta bu durumda olmamızın nedeniydi çünkü-

O zaman anladım ve nefesim kesildi. Shadow bir anda yanımdaydı, ellerini pazılarımın etrafına sararken yüzünde sert bir ifade vardı. "Sorun ne? Ne hissediyorsun?"

"Tam olarak Ixana'nın yapmaya çalıştığı şeyi yapıyor," diye mırıldandım, sonunda anlamıştım. Gölge çenemi kaldırdı, böylece onun ateş saçan bakışlarıyla buluşmak zorunda kaldım. "Dannie onu yaratıyor

kendi Nexus'u. Önceki Nexus'la birlikte uçurumun sislerini ve fae taşının gücünü içeren bir Nexus. En yüksek güç olarak kontrol edeceği bir Nexus istiyor."

Bunu yüksek sesle söylediğim an, bunun gerçekliğini ruhumun derinliklerinde hissettim. İçimde Nexus'tan doğmuş olan yerde de. Burada karaya ayak bastığımızdan beri midemdeki girdaplar sadece bu savaşla ilgili sinirlerimden kaynaklanmıyordu... Dannie'nin gücünü hissediyordum. Nexus'un gücünü.

Shadow sözlerimdeki yalanı bulmayı umar gibi baktı ama ikimiz de bulamayacağını biliyorduk.

"Onunla mantık yürütmek mümkün değil," diyerek sonunda beni uyardı. "Eğer bu kadar ileri gittiyse, o zaman güneş patlaması taşının gücüne yenik düşmüş demektir."

"Taş bu şekilde muhafaza edilmek üzere tasarlanmamıştı," dedi Len yanımızda durduğu yerden. "Bu yüzden onu kaybetmek ailem için hiç bitmeyen bir stres kaynağı oldu. Sahip olduğu güç miktarı onu müthiş bir silah haline getiriyor. Onu savunma yerine silah olarak kullanacak kişilerin eline geçmemesi şarttı."

Angel kollarını kavuşturdu, yüzü asıldı. "Dannie'nin sorunu bunu kendi gücüyle birleştirmiş olması. Yabancı bir enerjinin kendi enerjisine dönüşmesine izin verdiği anda sahip olduğu her türlü mantık kayboldu. Bu dünyadaki her varlığın bir karşılığı vardır. Bu hepimizin oynaması gereken bir denge ve kontrol oyunu, ama aniden Dannie'nin hiçbir kontrolü kalmadı."

"Aslında," dedi Lucien kaşlarını çatarak, "bir tane var. *Biz. Birlikte* oldukça güçlüyüz ve inanıyorum ki birlikte onun terör saltanatına son verme şansımız var."

"Yalnızca bağlama kalesi işe yararsa," diye gürledi Gölge. "Önce onu zayıflatmalıyız. Sonra da şansımızı deneyeceğiz."

Biz harekete geçerken kimse başka bir şey söylemedi, sadece Shadow'un planını başıyla onayladı

tekrar kraliyet yerleşkesinin arazisine doğru ilerliyoruz.

"Yaklaştı," diye mırıldandı Gölge, kaleye yaklaştığımızda bizi uyararak. "Kaleyi şimdiden oluşturmaya başlamalıyız ki o görünür görünmez kaleyi ileri gönderebilelim. Onu gafil avlamak için sadece birkaç saniyemiz olacak ve bu süre içinde düzenimizi bozamaz."

Herkes başını salladı, hiç kimse bu saldırının zamanlamasının mükemmel olması gerektiği, aksi takdirde kaleyi kullanmaya fırsat bulamadan bizi yok edeceği konusunda hemfikir değildi. Ve biz de onu sadece "çek," olarak daha önce belirtti, o oldu

Gerçek bir şans vermeden önce düşmememiz şart.

Bir başka güç dalgası göğsüme çarptı ve vücudumdan aşağıya indi. Bu, diyara adım attığımdan beri hissettiğim en güçlü Nexus enerji patlamasıydı. Kurdum göğsümde sızlanmaya başladı, bu güçten duyduğu tedirginlik artıyordu. Bu dünyaya ilk girdiğimiz andan itibaren kurdum daha güçlü ve daha kontrolsüz olmuştu ve şimdi onun endişesinin ne olduğunu anlamaya başlıyordum: Nexus gücünden rahatsızlık duyuyordu. Şekil değiştiren ve Nexus taraflarım bir araya gelmeye zorlanmıştı ve kurdum için bu doğal değildi.

Bu bilgiyle birlikte, güzel kurt ruhumun asla bir şekil değiştiren olmaması gereken bir varlığın içine hapsolmuş olmasından kaynaklanan bir suçluluk duygusu da geldi.

Yine sızlandı ve ben de ona rahatlatıcı düşünceler gönderdim. İlk geçişimizdeki gibi birbirimizle gerçekten konuşmuyorduk -şimdi daha çok duygusal bir alışverişti- ama her zaman derin bir düzeyde birbirimize bağlıydık. Onu hissediyordum. Onu seviyordum. Ona asla sahip olmamam gerektiğini bilsem bile.

"Yaratıklarınız iyi mi?" Shadow sordu, şüphesiz yüzümdeki mevcut ifadenin ne hakkında olduğunu merak ediyordu.

"Benim için endişelenme," diyerek onu başından savdım. "İnşa etmekte olduğun kaleye odaklan." Kale

herkesi yok edecek kadar tehlikeliydi.

Shadow bana tanıdık bir bakış attı. Bu onun *aptal gibi davranıyorsun* ifadesiydi. "Onları hissedebiliyor musun?" diye bastırdı.

Gözlerimi kapattım ve gücün derinliklerine daldım. bizi çevreliyordu. "Muhtemelen," dedim sonunda. "Burada çok fazla enerji var ve Nexus enerjisine benziyor. Yani Dannie ya da benim yaratıklarım olabilir." Ya da ikisi birden. "Belki onları da güç için feda ediyordur?"

"Dannie'nin daha iyi bilmesi gerekir," dedi Angel, sesi kale tellerini örmeye çalışmaktan biraz pürüzlüydü. "O yaratıkların annesi ve hiçbir gerçek anne güç için çocuklarını feda etmez. Onun ruhu onarılamayacak kadar bozulmuş."

Hepsi beni hazırlıyordu ve önümdeki gerçekle nasıl tartışabilirdim?

Reece'in enerjisi etrafımda dönüyordu, gerektiğinde bir doğa gücüne dönüşebileceğini hissettiğim tozlu ve kuru bir rüzgâr. "Yalnız değilsin Mera Callahan," dedi bana Gölge'yi hatırlatan ama yine de çöl tanrısına özgü olan gürültülü sesiyle. "Çöl topraklarında sürülerimiz yok ama hanedanlarımız var. Aile birimlerimiz. Gölge benim ailem ve şimdi sen de öylesin. Bugün seninle birlikte savaşacağız ve ölürsek pişmanlık duymayacağız."

"Kahretsin," diye boğuldum. "Ölüm kalım savaşına girmeden önce beni ağlatmaman gerekiyordu."

Bir güç ipi örme sırası ona geldiğinde kıkırdaması gergindi. Reece bana Gölge'yi o kadar çok hatırlatıyordu ki, kısa bir süre için çöl topraklarının gerçek eş bağının kendi versiyonuna sahip olup olmadığını merak ettim. Eğer öyleyse, Reece "eşini" bulduğunda Gölge kadar sahiplenici olacağına bire on bahse girerdim.

Ne de olsa ona İkinci Gölge dememin bir nedeni vardı.

Eğer hayatta kalırsak, belki bunu öğrenme şansım olur.

T Kaleye ulaştığımızda bağlayıcı güç kalesinin yarısı tamamlanmıştı. Dannie'nin gücü buradaki en güçlü güçtü, derimizin altında gerçek bir kaşıntıydı. çizik. Aksine ile Ixana, Gerçi, kim Nexus'unun son parçalarını yaratıkların toplu kurban edilmesi yoluyla yaratmaya koşmuştu, Dannie bunu yapıyor gibi görünüyordu Eski usul. Yavaş bir enerji birikimi.

Anılarımızla oynadığı ve bizi diyardan kovduğu anda Nexus'unu başlatmış mıydı? Belki de başından beri planı buydu ve sadece dengeyle ilgiliymiş gibi davranıyordu. Eğer gerçek buysa, gitmesine izin vermek çok daha kolay olurdu... O zaten kaybolmuştu.

Kalenin en geniş tarafını dönüp alt odalara açılan girişe doğru ilerlediğimizde, tüm anılarım canlandı. O odaların içinde, uçurumdan gelen derin lav havuzuyla birlikte, yaratıklarımı kaybettiğim yerdi.

"Alt odada mı?" Kızgın bir Nexus tanrıçasını varlığımızdan haberdar etmeyeceğimi umarak fısıldadım.

"Sanmıyorum," diye homurdandı Shadow, sesi son konuştuğunda olduğundan daha gergin çıkıyordu. Bu

Kale büyüdükçe enerjiyi kontrol etmenin zorlaştığı kesinlikle açıktı. "Güç özü ana uçuruma daha yakın."

"Enerjisi çok güçlü," dedi Lucien kelimeleri zorlayarak. "Kendini eşi benzeri olmayan bir güç kaynağına dönüştürürken leicher sislerinin tüm gücünü üzerine alıyor."

Bir sonraki nefesim yenik bir şekilde çıktı. "O sislere eterden çok daha fazla kızgındı. Kraliyet ailesini tüküren sislere." Onun yaratıklarını alıp diyarın içine eden kraliyet mensuplarına. "Eminim onların tamamen kontrol edeceği Nexus'unun bir parçasını oluşturmalarını uygun bulacaktır."

Angel, "Dengenin tüm noktasını kaçırıyor," dedi ve kimse gerçeğe karşı çıkmayacaktı.

"Gerçek Nexus yok edildi mi?" Alistair her zamankinden daha az sakin bir ses tonuyla sordu. "Bu onun ilk adımı mıydı? Derinlikler'de hissettiğime yemin edebilirim ama... iki Nexus olabilir mi?"

"Biri doğmadan diğeri yok edilemez," dedi Gölge tereddüt etmeden. "Aksi takdirde, üzerinde durabileceğimiz bir diyar kalmazdı."

"O haklı," dedim çabucak. "Diğer Nexus'un hâlâ gücümün içinde kıpırdadığını hissediyorum ama zayıflamış durumda. Gücü, Dannie'nin içinde bıraktığı çatlaklardan dışarı akıyor."

Artık daha yavaş ilerliyorduk, kale tamamlanmak üzereydi. Sonunda kalenin uçurumun olduğu tarafına geldiğimizde, lavların kırmızısı göründü ve... Bu da *ne*?

Göreceğimiz hakkında gerçek bir uyarı yapılmamıştı ve utanç verici bir şekilde, kendimi daha önce hiç hatırlamadığım bir şekilde büyülenmiş buldum. Gölge ile bile.

"Bunu yukarıdan nasıl kaçırdık?" Boğazım düğümlendi.

Altın ve kırmızının göz alıcı şeritleri gökyüzüne yayılmış, gökyüzünü öyle bir güzellekle doldurmuştu ki

Yetişkin adamlar ağlar. Nereye baksam yeni diyarın gökyüzünün alçak ışığında parıldayan başka bir desen ve şekil vardı. Bu dünyada kalan tek gerçek aydınlık.

"Bunu bizden sakladı," dedi Gölge, sonunda ses tonuna duygu karışmıştı.

Yaklaştıkça "o" belirginleşti, bedeni uçurum boyunca parçalanan güç ve ışık kaleydoskopunun merkezindeydi. Dannie. Ama bu Torma'dan tanıdığım Dannie değildi. Ya da anılarımızı çalıp diyarın ve tüm dünyaların gidişatını değiştiren anka melezi Dannie de değildi.

Tekrar değişmişti. Son bir kez evrim geçirdi.

Girdap gibi dönen güç dallarıyla kaplıyken, kırmızı ve altın rengi vücudundan binlerce girdap gibi dönen yaylar ve ışınlar halinde fırlarken bu evrimi gerçekten anlamak zordu. Çok parlak ve büyüleyiciydi. İlk vahayı bulmuş gibi bakan tek kişi ben değildim.

"Kelimenin tam anlamıyla bir Nexus'a *dönüşüyor*," diye nefes aldı Angel. "Metamorfoz neredeyse tamamlandı."

Lanet bir tırtıl gibi, Dannie Nexus kelebeği olmak üzereydi ve bu gerçekleşirse çok geç olacaktı. Yaratılışın gücünü yenemezdik.

Bir adım daha yaklaştım ve Shadow hırlasa da beni durdurmak için kaleyi yıkamadı. Inky ilerleyişimi durdurmak istercesine önüme sarıldı ama ikisinin de endişelenmesine gerek yoktu. Aptalca bir şey yapmayacaktım; sadece neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi görmek istiyordum.

Merhaba, Mera.

Dondum kaldım, ellerimi başıma bastırırken titriyordum. Galleli ya da Midnight'ın zihnimde konuştuğu gibi değildi. Dannie'nin sesi kendi içimde bir güç titreşimi olarak patladı ve bu enerji zapıyla birlikte, tek bir düşünceyle beni yok edebileceği bilgisi geldi.

Hafıza büyüümü bozarak beklediğimden daha güçlü olduğunu kanıtladığını görüyorum.

Sertçe yutkundum. Her küçük tutarsızlığa takılacağımı bilmeliydin. Ben uzlaşmam, Dannie. Hiçbir zaman da olmadım. Kavgam küçük olabilir ama tutarlıdır.

Sözlerimi sıraladı, üzerinde düşündü.
Bir yandan da güç aydınlanmasının bir sonraki aşamasına doğru yolculuğuna devam ediyor.

"Güç artıyor," diye bağırdı biri arkamdan, ama kim olduğunu görmek için başımı çeviremedim. Önümdeki tanrıçanın baştan çıkarıcı cazibesine kapılmamakla meşguldüm. *Kes şunu, dedim güçle. Ben sana ait değilim, Dannie.*

Benim gücümü bu işe karıştıramazsın.

Ardından gelen kıkırdama alçak ve baş döndürücüydü ve kafamın içinde değildi. Artık yüksek sesle konuşuyordu ve bu herkesin yararına gibi görünüyordu. "Bugün buraya gelmemeliydiniz," dedi yavaşça, gücünün muhteşem ışığı tekrar içinde dönene kadar olduğu yerde dönüp durdu ve sonra sadece Dannie oradaydı, gökyüzünde süzülüyor ve parlıyordu. "Her şeyi çoktan harekete geçirdim ve hiçbiriniz bana karşı duracak kadar güçlü değilsiniz."

Diğerleri hareket edemiyordu, hâlâ kalelerini örüyorlardı ama bu durum Dannie'nin bu versiyonunu hiç ilgilendirmiyor gibiydi. Artık insan ve anka kuşunun tam bir melezi olan bir versiyon. Dannie kırmızı ve altın rengindeydi, hem et hem de tüylerle kaplıydı, arkasından kocaman kanatları uzanıyordu. Çıplaktı ama göğsünden aşağı inen ve ortasından geçerek uzun bir kuyruğa dönüşen tüylerin etrafında hiçbir şey göremiyordunuz. Yüzü melezleştirilmişti; insan gözleri, gagaya benzer bir burun ve ağız ve başı boyunca uzanan ve omurgasından aşağı inerek kuyruğun bir parçasını oluşturan yüksek bir tüy vardı.

Anka kuşu hanımefendi.

Onu bu kadar güçlü görmek tuhaf değildi; bana doğal geldi ve taşı yutmadan önce bile bu haline dönüşüp dönüşmediğini merak ettim.

O yaklaştığında, Shadow'un gücü arkamdan fırladı ve aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu anladım. Şüphesiz grubun birkaç adım önünde olduğum için bana kızgındı. Bunu aklımda tutarak Inky'nin dürtmesine boyun eğdim ve Shadow'a dokunmadan hemen önce durmak için birkaç adım geri gittim - kale neredeyse tamamlanmıştı ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalmalarının nedeni ben olmayacaktım.

"Seninle ilgili anılarım çok güzel," diye devam etti Dannie, "ama ben artık senin tanıdığın Dannie değilim. Artık bir görevim var, dengeyi daha büyük bir ölçekte kontrol etmek için gerekli olan bir görev. Evrenlerin yin ve yang'ının bir daha asla tehlikeye girmemesini sağlayacak bir ölçek. Bu bağlamda, hiçbir güzel anı seni kurtaramayacak."

Len dramatik bir şekilde iç çekti. "Kötü adamların güzel konuşmalar yapmadan sadece sizi öldürmeye çalıştığı günleri gerçekten özlüyorum. Eğer bir tanesini duyduysanız, hepsini duymuşsunuzdur."

Bir nedenden dolayı -muhtemelen stres- bu bana ekstra komik geldi ve yüksek sesle gülmemeyi ve durumu daha da kötüleştirmemeyi zar zor başardım.

Dannie'nin gözleri parladı ve kırmızı ve altın alevlerle dolduğunda, bu onun Gölge'nin annesi olduğunu hatırlattı. Onun gücünü çalmak için bir hapisane örerken umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Dannie'nin de oğlu hakkında umursayacağı hiçbir şey yoktu, çünkü açıkça ona saldırmak üzereydi.

Zamanlaması mükemmeldi, yedilinin tam bir kaleye sahip olmasına sadece birkaç tel kalmıştı. Eğer onu şimdi paramparça ederse, yok olacaktı.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Anlık bir kararla, dikkat dağıtma görevinin bana ait olduğuna karar verdim.

Kıyafetlerimi çıkararak kurdumun yükselmesine izin verdim ve onun değişimiyle birlikte Nexus gücünün alevleri de ortaya çıktı. Bu enerji patlaması tam da umduğum gibi Dannie'nin tüm dikkatini çekti.

Gölge adımı haykırdı ama burada kazanmak için savaşıyorduk ve bu hepimizin rolünü oynamasını gerektiriyordu. Bu benim rolümdü. *Onu kafesle*, diye karşılık verdim ona, bu sözlerin aramızdaki bağı aşmasını umarak.

"Daha hızlı iplik geçirin," diye bağırdı. "Son geçiş için güçlendirin."

Onu duyduğumdan beri Dannie de duymuştu, alevli kurduma olan ilgisini hemen kaybetti ve dikkatini bir kez daha güç çemberine odakladı. Onlara doğru ilerledi, saldırmaya hazırlanırken etrafında enerji şeritleri oluşuyordu.

İyi denemeydi, sürtük, ama benim gözetimimde değil. Kurdum yön değiştirdi ve Dannie karanın üzerinde süzülürken kendimi ona doğru fırlattım. Onlara birkaç saniye zaman kazandırabilirsem, bu onu indirmeleri için gereken şans olabilirdi.

Hadi, kurt. Yapalım şu işi.

N Yüzde doksanım Dannie'nin ulaşamayacağım bir yere gitmesini bekliyordu, bu yüzden temas kurduğumda biraz şok oldum, pençelerim onun yumuşak

tüyleri. Sıradan bir varlık olsa pençelerim anında parçalanırdı ama Dannie'nin sıradan bir yanı yoktu.

Vücudu yumuşaktı ama yumuşaklık görüntüsünün altında kalan kısım şimdiye kadar temas ettiğim tüm maddelerden daha güçlüydü. Bu haldeyken hiçbir şey onu parçalayamazdı ve taşı ondan nasıl çalabileceğimizi düşünerek bir anlık bir korkuya kapıldım, ta ki kalenin onu zayıflatmak için tasarlandığını hatırlayana kadar.

Zaten bu tehlikeli büyü'nün amacı da buydu. Enerjisi zayıflamadan taşı ondan alamazdık, bu yüzden dikkat dağıtıcı olarak hareket ediyordum.

"Mera, benim tatlı Mera'm," diye mırıldandı, elleri kurt boynuma dolanmak için yukarı çıktı. "Neden hayatını bu kadar pervasızca bir kenara atıyorsun?"

Bir anda geri döndüm ve fiziksel olarak en zayıf halime dönmeyi seçtiğimde onu şaşırttım. İkinci şaşkınlığı, ona bir güç patlaması fırlattığımda oldu ve kaçabilmem için tutuşunu yeterince gevşetti. Ben olsam

Inky beni yakalamasaydı sert bir şekilde yere inerdim, sis daha sonra tanrıçayla aramızda kıvılcım saçan bir bariyer oluşturarak diğerlerine kafeslerini bitirmek için ihtiyaç duydukları son birkaç saniyeyi verirdi.

Gölge'nin emriyle kafesi ellerinde toplayıp tanrıçaya takmaya hazırlandılar. Dannie yüksek sesle kıkırdadı; altın sargıların etraflarında dönmesini izlerken çıkardığı ses kuş-insan seslerinin en tuhafıydı.

"Bizi dinlemelisin," dedi Shadow ve ilk kez birinin tüm dikkati onun üzerindeydi - belki de hâlâ içten içe sevdiği oğlunun. "Bunu düzeltebilirsiniz. Taşı enerjinden çıkarabilir ve gerçek dengenin yeniden kurulmasına izin verebilirsin. Kullandığın fae büyüsünün Gölge Diyarı'nda yeri yok."

Durakladı, başını eğdi, gözlerinin kenarlarında kuş suratından bile belli olan bir düşünce ifadesi belirdi. "Sahip olduğu güç diyardan geliyor," diye cıvıldadı güç yüklü sesiyle. "Yaratıklarımın çalınan güç. Sislerden çalındı. Onu kontrol eden tek kişi ben olduğumda geri getirebileceğim güç. Bunun diyar için en iyi çözüm olduğunu görmelisiniz... ve tüm dünyalar için. Ya başka bir Ixana olursa?"

Mantığını korumuştı, bu da canımı yakıyordu çünkü benim Dannie'm hâlâ oradaydı. Ve Torma'da tanıdığım Dannie'yi yok etmeye çalışma düşüncesi beni yıkıyordu.

Shadow aynı endişeyi taşımıyor gibi görünüyordu, önceki açıklamaları dikkat dağıtmaktan başka bir şey değildi ve Reece'e Dannie'nin kuyruğunun etrafına kale ağından küçük bir şerit örme şansı verdi.

Tüylerinin uzun, çarpıcı tüyleri parlak ve gösterişliydi... ve muhtemelen onun çöküşüydü. Tutunacak bir madde bulunca kale büyüsü yerine oturdu ve bir altın patlaması onu zapt etmek için yorulmak bilmeden çalışan yedi güçlü varlığı serbest bıraktı.

Dannie'nin eğlenen ifadesi, kafeslerinin gücünün vücudunu sardığını hissettiğinde soldu. O kadar hızlıydı ki

Tüylü kırmızı kaşlarını kaldıramadan boynuna kadar uzandı. Teller sıkılaşıarak havasını kesti ve başı kaybolduğunda nefesimi bırakarak kendimi ayağa kaldırdım. İyileşme sürecim çoktan başlamıştı ve giyinene kadar tanrıçayla olan küçük savaşımın kalan tüm ağrıları geçmişti.

"İşe yaradı mı?" Diğerlerine doğru acele ederek sordum, Shadow'un hâlâ altın tellerden birini tuttuğunu görünce şaşırdım.

Reece, "Sadece son bağlantıyı sağlamlaştırmamız gerekiyor," diye homurdandı. "Her zamankinden daha sert savaşıyor."

Birlikte, son iplerle bastırdılar ve Dannie'nin üzerine yerleştğinde, kazandığımızı düşündüğüm kısa bir an yaşadım. Ama kutlamaya bile fırsat bulamadan o an sona erdi.

Dannie'nin yüzüne yakın altın tellerden bir parça kırmızı ışık kaçtı ve hiçbirimiz tepki bile veremedi, gücünü o kadar etkili bir şekilde yönlendirdi ki kale paramparça oldu ve hepimizi uçurdu. Kendimi çarpışmaya hazırlarken, darbenin etkisini alan güçlü kollarla kafese kapatıldım.

"İyi misin?" Shadow yüzünü bana yaklaştırarak sordu.

Başımı salladım. "Evet, ama lanet olsun. *İşe yaramadı!* Şimdi ne yapacağız? Önce onu zayıflatmadan taşı alamayacak kadar güçlü."

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ayağa kalktı ve beni kendine doğru çekti. "Tekrar deneyeceğiz," dedi çabucak. "Nerede yanlış yaptığımızı öğrenir ve bunun ikinci kez olmamasını sağlarız."

Melek hışımla yaklaştı, kanatları Dannie'nin görüşünü engellemek için serbest kaldı. "Enerji kaybediyoruz Gölge. Sanırım hepimizin bir atışı daha var."

"İhtiyacımız olan tek şey bu," dedi Shadow şiddetle. "Biz hızlı öğreniriz."

"Son bir kez," dedi Lucien.

Len, kristallerinden daha fazlasını çekerek, "Bunu halledeceğiz," diye ekledi.

Galleli de gemideydi. *Başlayalım.*

Kaybedecek zamanları olmadığından, bir çember oluşturarak başka bir kale örmeye hazırlandılar. Daha güçlü bir tane.

Hâlâ yakınlarda yüzen ve kafesinden patladıktan sonra görünüşe göre hiç yıpranmamış olan Dannie başını geriye doğru eğdi ve güldü. "Darkor'um, eskiden hiç bu kadar aptal değildin. Beni yenemezsin."

Gücü onun üzerinde yükseldi ve onunla tekrar savaşmak için bir kafes inşa etmeye fırsat bulamadan onları yok edeceğini biliyordum. Bunu durduracak kadar uzun süre dikkatini dağıtmamın hiçbir yolu yoktu.

Tam enerjisini bize doğru gönderirken, Shadow uzanıp elimi kavradı ve beni kendine çekti. Dünya altımdan kaydı ve sonra başka bir yerdeydik. Shadow yerimizi değiştirmişti, muhtemelen kaybetmeyi göze alamayacağımız bir güç kullanmıştı, ama aynı zamanda, eğer bizi hareket ettirmeseydi, öfkeli bir tanrıça tarafından paramparça edilmiş olacaktık.

"Takip edecek mi?" Melek soluk soluğa kaldı, kanatları daha önce olduğundan daha donuk görünüyordu, teninin altın rengi neredeyse tamamen kaybolmuştu.

Shadow cevap vermedi, bizi başka bir yere, bu sefer suyun üstünde bir yere ışınlamakla meşguldü.

Reece kuru bir sesle, "Belli ki takip ediyor," dedi. "Belki de anlamsız sorular sormak yerine süreci hızlandırmak için aile gücünün bir kısmını kullanmaya odaklanmalısın."

Angel'ın vücudu titriyordu, kendini kontrol altına almadan önce içinde ne kadar altın güç kaldıysa kısa süreliğine derisinden fışkırdı. Reece'in sözleri acımasız ve adaletsizdi.

-Hepimiz boktan bir durumdaydık ama Angel karşılık vermedi.

Bu da beni rahatsız etti. "Bu konuda sakın olman gerekiyor Reece," dedim kısaca. "Bunlar eşi benzeri görülmemiş zamanlar ve biz

hepimizden sizin düşündüğünüz gibi davranmamızı bekleyemezsiniz. Sadece Dannie'nin önünde kalmaya ve kafesi tekrar örmeye odaklanalım."

Gözleri parladı ve bana karşılık vermek için ağzını açtığı anda omzumun üzerinde öfkeli bir canavar belirdi. Shadow'un yüzünü göremesem de, arkadaşını bundan sonra söyleyecekleri konusunda çok dikkatli olması için uyardığını biliyordum.

Bu, Shadow'un ona gerçekten ihtiyacım yokken ikinci kez devreye girmesiydi. Desteğini ve kelimeleri kullanmadan sevgisini dile getirmesini takdir ediyordum ama çok yakında bir gün kendi savaşımı vermem konusunda konuşacaktık.

Eğer bu alemden canlı çıkabilirsek.

"Haklısın Mera," diye ısırdı Reece sonunda, öfkesinin bir kısmı azalmıştı. "Bunun ne yeri ne de zamanı ve en iyisi odaklanmak-"

Gölge bizi tekrar uzaklaştırırken sözleri kesildi ve dostumun yakında enerjisinin tükeneceğinden endişelenmeye başlamıştım. Birleşen ellerimiz aracılığıyla gücümün olabildiğince çoğunu ona gönderdim ve Inky de diğer tarafına bastırarak umarım aynı şeyi yapıyordu.

"Sen kurt formundayken sözlerini duydum," diye mırıldandı Shadow kulağımın dibinde, bakışları birleşmiş ellerimizdeydi. "Ve gerçek eş bağımızın ritmini göğsümde hissediyorum. Her zamankinden daha güçlü."

Orgazma yakın olarak tanımlanabilecek bir sıcaklık bedenimi kapladı ve iç geçirdim, keşke ona sarılabilsen, o çökmüş dudaklarını öpebilsem ve bir daha hiç havaya çıkmasam diye düşündüm. Kendimi bu fantezinin içinde daha fazla kaybetmeden önce, Shadow paylaştığım enerjiyi kullandı ve bizi başka bir yere zapladı. Toprak olan bir yere.

"Aykırı adalar," dedi kısaca.

Daha önce onları sadece kaba bir Inky haritasında gördüğüm için bu beni daha fazla ilgiyle etrafa bakmaya itti.

Gölge bizi kumun ve suyun kenarından uzaklaştırıp anakaranın içlerine doğru çekti. Concordes'in aksine, burada gözle görülür lav tarlaları yoktu; ormana benziyordu, kalın ve yoğun bir bitki örtüsü vardı, nem yürüdüğüm saniyeler içinde tenime nem gönderiyordu.

"Umarım bizi burada takip etmekte biraz zorlanır," dedi Shadow, sesi güçlü ve kendinden emindi ama yorgunluğunu bağımız aracılığıyla hissettim. "Inky, sen de etrafımızda bir bariyer oluşturabilir misin? Bu son kafesi de bitirmeliyiz. Hata yok."

Sis yükseldi ve umarım enerjimizin bir kısmının izlenmesini engelleyecek büyük bir örtüye dönüştü. Inky yerine oturur oturmaz Gölge elimi bıraktı ve diğerlerine tekrar bir çember oluşturmalarını işaret etti.

"Ben gözcülük yapacağım," dedim usulca, uzaklaşarak. "Gücünün yaklaştığını hissettiğim anda seni uyaracağım."

"Yine de onun gücünden yararlanmaya çalışma," diye uyardı Alistair beni. "Nexus kökenlerin sayesinde sana bağlı ve onu ararsan bunu hissedecektir."

Başımı salladım. "Merak etme. Bizi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım."

Arkamda, ikinci kalelerini örmeye başladıklarında güçleri toprağa yerleşti. Bu sefer her bir telin daha kalın ve parlak olduğunu görmek için hızlı bir bakış yeterliydi. Gölge'nin de dediği gibi, hatalarından ders almışlardı ve eğer bu savaşı durdurmak için son şansımızsa, ellerinden geleni yapıyorlardı.

Tüm bu süreçte kendi payıma düşeni ciddiye alarak, istemeden de olsa bizi ele vermemek için enerjimi bastırarak çevrede dolaştım. Duyularım yüksek alarmdaydı ve yabancı bir güç kıvılcımının çembere yaklaştığı anı hissettim.

Ben paniklemedim ve Inky de paniklemedi, yani ikimizin de aynı şeyi hissettiği açıktı. Bu güç Nexus tanrıçası değildi; bu aykırı adanın yerlileriydi. Onların

Enerji, topraklarını kimin işgal ettiğini anlamaya çalışırken hem meraklı hem de biraz düşmancaydı.

Yaklaştıklarında, önce beni geçmeleri gerekecek şekilde kendimi konumlandırımdım. Hem Gölge'den hem de Melek'ten bağırma doğru bir tedirginlik titreşimi yayıldı ama bana güvenmekten başka yapabilecekleri pek bir şey yoktu. İçimdeki güce.

Bu sürünün katkıda bulunan bir üyesi olacağıma güvenin.

Gençliğim ve deneyimsizliğim nedeniyle kaleden dışlanmıştım ve bu acı verse de nedenlerini anlıyordum. Ama bu çaresiz olduğum anlamına gelmiyordu.

Yerliler artık yakındaydı, ağaçların arasında saklanıyorlardı ve onları göremesem de güçlerini hissediyordum. Sonunda biri görüş alanıma girdiğinde, neden bu kadar iyi saklanabildiklerini anladım. Kamufle olmuşlardı ve bu sadece kıyafetlerinin bu manzaraya uyum sağlayacak şekilde tasarlanmış olmasıyla değil, aynı zamanda tenleri, saçları ve diğer özellikleriyle de böyleydi.

Önümdeki kahverengi ve yeşil bir teni vardı, bu iki renk mükemmel bir orman havası oluşturmak için neredeyse birbirine karışmıştı. Bu da onların çevrelerindeki ortama neredeyse kusursuz bir şekilde uyum sağlamalarına olanak tanıyordu.

"Merhaba," dedim, çeviri büyüsü onlarla iletişim kurmama yardımcı oluyordu. "Size zarar vermek istemiyoruz."

Yaklaştılar ve elbette cinsiyetleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çıplak göğüs erkek gibiydi. Ne olursa olsun.

"Neden buradasın?" Daha fazla düşmanlık içeren gürültülü kelimeler. "Yüce Varlık'la mı?"

Cevap veremedim, yerlinin ayaklarının yakınında bir hisırtı oldu. Yaratık kendini açıp birkaç metre üstümde durana kadar orada hiçbir şey göremedim.

Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı. Bunun bir sprecker olduğundan oldukça emindim, sadece daha ağır yapılı ve... daha önce gördüklerimden daha korkutucuydu.

"Yaratık beslemediğinizi sanıyordum," diye sordum, yerlilere dönerek, onlar tarafından aptalca ihanete uğradığımı hissederek. "Ben de

Kraliyet ailesinin yolunu reddettiniz."

Yerel varlık ve yaratık Gölge'ye baktı ve baş kraliyetle çiftleştığım için onlar hakkındaki yargımı değerlendirdiklerini görebiliyordum. Ama biz Concorde'steki diğerleri gibi değildik.

Shadow da ben de yaratıkların bizim çıkarlarımız için kullanılacak araçlar olmadığı konusunda hemfikiridik.

"Gölge yaratıklar bizim dostumuzdur, malımız değil."

Yerlinin sözleri rüzgârda güçlü ve emin bir şekilde gümbürdedi.

Bununla birlikte gerçek bir sevinç patlaması geldi; onları yanlış değerlendirmemiştım. "Ben Nexus'tan doğdum,"

dedim, bunun bir şans olduğunu düşünerek onlara ulaşmanın yoluydu. "Gölge yaratıkların annesi ve ben onları anakarada sürdürdükleri hayattan kurtarmak istiyorum. Gölge de benimle aynı fikirde ve o Yüce Varlık olduğu için, diyarın geleceğinin gidişatını değiştirebileceğimize dair bir umut var."

Diğer yerliler ilerlerken, varlık ve sprecker arkadaşı beni yakından inceledi. "Asıl anneyi nasıl yeneceksin?" diye sordu ilki, sanki beni yalanlar için inceliyormuş gibi başını eğerek.

Sürüme ve onların yarım kalmış kalesine el salladım. "Şu anda üzerinde çalıştığımız şey bu. Bunu sizin topraklarınıza getirdiğim için üzgünüm ama Anka kuşundan saklanmamız gerekiyordu ve enerjiniz burada o kadar güçlü ki umarım bizi takip etmesini engellemeye yetecektir."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra hepsi birden harekete geçti, eğilip yeşilliklerin arasına daldılar. Onları neyin ürküttüğünü merak ederek şok içinde gözlerimi kırptım.

"Yaklaşıyor," diye tısladı biri yakınlardan. "Bariyeri korumalıyız."

Onlar hissettikten bir an sonra ben de onu hissettim. Hızlı rüzgârlarla hareket eden Dannie, bizi eski yöntemlerle takip ediyordu. Gölge'nin sıçramalarının sihirli izini takip ederek.

Dönerek Gölge'ye ve diğerlerine doğru aceleyle ilerledim, onlara işlerini bitirmeleri için gereken zamanı kazandıracaksa onunla dövüşmeye hazırdım. I

Yine de tek başıma değildim, Inky yanımda olmak için alçalıyor, merkezinden kıvılcımlar çıkarken pufluyordu. Yerliler de bizi terk etmemişti, ellerinde gümüş taşlarla yeniden ortaya çıktılar ve onları başlarının üzerinde tutarak ilahi söylemeye başladılar. Sözleri yüksek ve hızlıydı ve çağırdıkları gücü hissettim.

Bir enerji pelerini hepimizin üzerinden aşağıya doğru süzüldü. Çantama ve kaleye hızlı bir bakış attım ve yerlilerin yaptıklarına göz kırptım. Arkadaşlarım kamufle olmuş, etrafımızdaki yeşilliklerin şeklini ve görüntüsünü almışlardı. Koluma hızlıca bir göz attığımda benim de aynı orman rengi paletini taşıdığımı gördüm.

Vay anasını. Adalarını koruyan büyüü kullanarak bizi saklamışlar.

Yerliler Dannie'ye karşı durmamıza yardım ediyordu ve kalenin son tellerinin tamamlanması için yeterli zamanımız olması için hızlı bir dua gönderdim.

Bu bizim tek şansımızdı; Dannie tekrar kaçmamıza izin vermezdi.

T Kamuflej emberi bizi birbirimize yaklaştırdı, ta ki ben Gölge'nin arkasında durana kadar. Mürekkep bir kez daha üzerimize doğru sürüklendi ve korumalar, yerlilerin başlattığı şeyi katmanlandırmak.

Onlara teşekkürlerimi haykırmak, hepsine sarılmaktan bahsetmek bile istemedim ama Dannie yaklaşırken tek odak nokta dikkatleri üzerimize çekmemekti. Enerjimi bastırmak bir numaraydı, ardından çenemi kapatmak geliyordu.

Dannie, Shadow ve beni diğerklerinden daha kolay bulabilirdi ve Shadow kendini gizlemek için fazla bir şey yapamazken, hala bağlayıcı güç kalesinden zahmetle enerji geçirirken, kendimi olabildiğince insana yakın hale getirebilirdim.

Sanki yanıldığımı kanıtlamak istercesine, "Benden saklanamazsınız," dediğini duydum, Dannie uçarak görüş alanımıza girdiğinde, anka kuşu formunun parlayan ışığı üzerimize vuruyordu. "Burada olduğunuzu biliyorum ve eğer ortaya çıkarsanız ölümünüzü hızlandıracığıma söz veriyorum. Ayrıca enerjinizin doğru dünyalara dağıtılmasını sağlayacağım. Atalarınızın büyüü içinde huzur içinde dinleneceksiniz."

Ahlaken bozulmuş bir varlığın mantığını sevmek lazım. *Ne olursa olsun seni öldüreceğim, ama direnmezsen, bunun hızlı olmasını ve enerjinin hak ettiğı yere dönmesini sağlayacağım. En azından bunu yapabilirim.*

Gerçekten çok büyüksün, Dannie.

Daha yakına süzüldü, alevle kaplı kanatları yavaşça cırparak onu havada tuttu. "Benimle dövüşmenize gerçekten gerek yok. Kazanamazsınız ve sanırım hepiniz bunu biliyorsunuz. Uzak durmalı ve size lütfedip verdiğim hayatların tadını çıkarmalıydınız. Ama yapmadınız. Ve zihinlerinizi tekrar manipüle edemem, çünkü kendinizi yeterince korudunuz, bunu aşmaya çalışmak umurumda değil."

Evet. Tehditler bir yana, Len'in taşlarının işe yaraması heyecan vericiydi. Sonunda peri taşları kazanmıştı, çünkü bizi bu karmaşaya sokan şey de buydu. Ama burada kurbanı suçlamıyorum, hepsi Ixana ve Dannie'nin suçu ydu.

Bu noktada canına tak ettiği anlaşılan Dannie güçlü bir büyü patlaması göndererek kamuflaj kalkanını hiçbir şey yokmuş gibi parçaladı. Yerliler uçmaya başladı, bu da benim sinirlerimi bozdu ve görüşümü kırmızıya çevirdi.

Dannie'nin masum varlıkları bir çöp parçasıymış gibi etrafa savurmasına duyduğum öfke arttıkça etrafımda alevler yükseldi.

Yumruğumu savurdum ve gücümün bir teli anka kuşuna çarparak onu birkaç adım geriye gönderdi. Bir anda toparlandı ve alevleri her zamankinden daha büyük bir şekilde tekrar yükseldi. Damarlarımda hâlâ güçlü bir şekilde dolaşan gücüm benim de yükselmemi sağladı, alevler büyüünün tanıdık dansıyla tenimi kapladı.

Dannie ve ben karşı karşıya geldik ve diğerlerinin yerden bana bağıldıklarından emindim ama bunun için endişelenecek zaman yoktu. Aklım oyundaydı, varlığımın derinliklerinden çekebildiğim kadar güç çekerken diğer tüm dikkat dağıtıcı unsurlar zihnimden engellenmişti.

"Seni kurtarmak istedim," diye kükredim Dannie'ye. "Seni doğrudan öldürmek isteyen diğerleriyle savaştım!" Sesim daha yüksek ve daha derindi. "Onlara senin özünde iyi bir insan olduğunu ve yozlaşanın taş olduğunu söyledim. Sen değil.

Senin ve hayatın için savaştım ve sen bana karşılığını böyle mi ödüyorsun?"

Yaklaştı ve belki de hüsnükuruntu ama biraz daha az düşmanlık gösterdiğine yemin edebilirdim. "Taşı bırak, Dannie," diye yalvardım, bu ismin ona benim için kim olduğunu hatırlatmasını umarak. "Onu bırak ve ait olduğu yere, Fae Âlemine dönmesine izin ver. Sen zaten muhteşem ve güçlüsün. Zaten dengeyi koruyorsun. Başka bir şeye ihtiyacın yok."

Yüzünün büyük bir bölümünü oluşturan gagasıyla kaşlarını gerçekten çatması mümkün değildi ama gözleri kesinlikle çatıktı. "Daha önce başarısız oldum," dedi. "Herkesi korumaya çalıştım ve neredeyse oğlumu ve... seni kaybediyordum. Neredeyse kendimi kaybediyordum. Taşla savaşmak beni Nexus'tan doğan birinin bile kurtulamayacağı türden gerçek bir ölüme yaklaştırdı. Eğer bu olsaydı, Nexus düşmüş olurdu. Ruhun bir şekil değiştiren ruhuyla paylaşıldığı için artık dengeyi sağlayabilecek bir varlık değilsin. Sadece ben varım Mera ve bu sorumluluğu ciddiye almalıyım."

"Bunu taş olmadan da yapabilirsin," dedim, ona olan inancımın her zerresini bu kelimelere dökerek. "Güven bana, ona ya da sana verdiği güç artışına ihtiyacın yok. Şu anda dengeyi bozan sensin ve içten içe bunu biliyorsun."

Çok iyi gidiyordum ama tabii ki tam da duymak istemediği sözleri söylediğimde ayaktan ayaklığa hastalığı devreye girmek zorunda kaldı. Belki kendi suçluluğuydu, belki de ona görevini hatırlatmıştım, ama her iki durumda da onu kaybettiğim andı. Mantığımı dinlemeyi bıraktığı andı. Kararlılığının arttığı an.

Kanatlarını genişçe açtı, alevler her açıdan fışkırdı ve neredeyse etrafımızdaki tüm ormanlık alanı sardı. Patlayarak geçerken ısı beni kavurdu, ama kendi gücümle inşa ettiğim bir ateşi, bu yüzden diğer yeşilliklerin aksine kor haline gelmedim. Bir anda parçalandı

bir anda, arkasında nihayet lav tarlalarına benzeyen bir toprak bıraktı.

Orman karardı, etrafımızdaki küller ufalandı, hatta gökyüzünü doldurdu, ta ki geriye kalan tek ışık kalenin altın ışıltısı olana kadar. Shadow, yorgunluğuna rağmen annesine bir enerji patlaması fırlatarak onu geriye savurmayı başardı. Ben de ona katıldım, gücümü Dannie'ye gönderdim ve ikimiz birlikte onu açıklığın karşısına geçmeye zorladık.

Onu bu şekilde yenmenin mümkün olmadığını biliyorduk ama amacımız bu değildi. Amacımız, bir kez daha, diğerlerine kaleyi bitirmek için ihtiyaç duydukları ekstra dakikayı vermekti.

Dannie bize doğru geri uçtuğunda, etrafındaki alevler o güne kadar gördüğüm en büyük alevlerdi, Gölge hazır ve bekliyordu. Bitmiş altın telleri toplayarak, gücünün ve kuvvetinin son zerresini kullanarak annesine doğru fırlattı.

Dannie neredeyse kaplandığında alaycı bir kahkaha attı. "Asla kazanamayacaksın," diye ciyakladı, altın büyüünün son teli yerine kilitlenmeden önce gücünün titreşimi kısa bir an hissedildi.

Gölge'nin yanına koştum, tam dizlerinin üzerine çökmüştü, kendini zorlukla ayakta tutabiliyordu.

"Bu sefer işe yaramalı," diye mırıldandı Angel, hepsinin kışlarının üstünde, ellerinden geleni ve belki biraz daha fazlasını yapmış oldukları gerçeğine dikkatimi çekerek.

Onları böyle kırılmış ve yenilmiş görmekten nefret ediyordum ama bu kafes işe yararsa buna değecekti. Çalışmasına ihtiyacımız vardı.

Kendimi Shadow'un etrafına sararak enerjimin olabildiğince çoğunu paylaştım, bu arada bakışlarımı altın kaledeki Dannie'ye sıkıca kilitledim. Şimdiye kadar dayanıyordu, hiçbir ışık kırıntısı serbest kalmamıştı.

Dakikalarca hapishaneyi izledik, sekizimiz de ormanın kararmış bölümünde hareketsiz ve sessizdik. I

Hangi noktada rahatlayacağımızı ve bu sefer işe yaramasını bekleyeceğimizi merak ediyorduk.

"Sanırım başardık," diye mırıldandı Len, gümüş ceketini düzeltip temizleyebilmek için kendini ayağa kaldırmayı başararak. Lucien de ayağa kalktı, yüzündeki külü sildi, yorgunluk mükemmel yüz hatlarını çiziyordu. Gölge bile diğerlerine dönmüş, bir sonraki adıma hazırlanıyordu.

Hala Dannie'ye bakan tek kişi bendim. Sahte bir başarı duygusuna kapılmayı reddeden tek kişi bendim. En ufak bir şüphe kalmayana kadar.

Tam tatmin olmuşum ve arkamı dönmek üzereydim ki, sol elinin hemen yakınındaki hapishanenin bir şeridinden süzülen küçücük bir ışık zerresi gözüme çarptı. Ona doğru sendeleyerek bir adım atarken kanım damarlarımda buz kesti.

Hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Hay sikeyim.

İşe yaramamıştı.

Son çabamız da başarısız olmak üzereydi ve hiçbirinde bunu engellemeye çalışacak zerre kadar güç yoktu. *Ben hariç.*

Bunun mümkün olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu kafesi defalarca örmelerini izleyerek öğrenmişim ve bu, bunu yapabilecek kadar güçlü olduğumu kanıtlama şansımdı. İleri atılarak enerjimin en derin, en güçlü kısımlarını yukarı çektim. Bir volkanın merkezi gibi yanan, erimiş ve yoğun olan kısımları ve elimi doldurduğunda, Dannie enerjisini zayıf noktaya akıttığı için yayılmaya başlamış olan ışık şeridine bastırdım.

Shadow'un kükremesi yeryüzünü sarstı ve o tek gırtlaktan gelen, kırık sesle yaptığım şeyin... yaptığım seçimin... benim için iyi bitmeyeceğini anladım.

Belli ki, geçen sefer ateş enerjisiyle içeri girdiğinde hiçbirinin kaleyi takviye etmeye çalışmamasının bir nedeni vardı. Onların bilip benim bilmediğim bir neden.

"Mera! Dur!"

"Enerjinizi tüketecek!"

Hepsi bağırıyordu ama artık çok geçti. Bunun olmasını engellemenin hiçbir yolu yoktu; avucum çoktan altın ışıkla birleşmişti, elimde tuttuğum güç şimdi beni kalenin kendisine bağlayan bir ipti. Gücümü içine çeken, beni bir anda tüketen bir kale.

Hapishaneyi güvence altına almak için ihtiyacı olan şeyi benden aldı ve ben çaresizdim, geri çekilemiyor ya da gücüne karşı koyamıyordum. Gölge bana ulaştığında, kafamda neredeyse bilinçli bir düşüncenin kırıntısı bile yoktu.

Bağlayıcı güç kalesi işini yaparken, güçlerimi bağlayıp kendini güçlendirmek için kullanırken, bitkinlik gözlerimi kapatmaya zorladı. Varlığımın özünü çaldı, açgözlülükle ve çaldığı hayat için pişmanlık duymadan emdi.

Ölmek için çaresizlik içinde göğsümdeki bağlara sarıldım. Gölge. Melek. Gece yarısı. Yaratıklar. Onlarla olan bağlantım beni hâlâ bu dünyaya bağlayan tek şeydi ama muazzam güçleri bile kaçınılmaz olanı durdurmaya yetmiyordu.

Bunun onları da öldürdüğünü anlamadan önce onları sürükleyebildiğim kadar aşağı sürükledim.

Belki normal şartlar altında bağlar beni kurtarabilirdi ama Gölge ve Melek hiç olmadıkları kadar zayıftı, Geceyarısı artık benim sisim değildi ve yaratıklar çok uzaktaydı. Bu yüzden, hepimizi yok etme riskiyle karşı karşıya kaldığımda, onları bırakacak gücü buldum. Kaderimi kabul edecek gücü.

En azından Dannie'nin durdurulacağı düşüncesiyle içime memnuniyet doldu. Kurdum göğsümde son bir kez uludu ve bu dünyadan yalnız ayrılmayalım diye onun ruhunu kendime sardım. *Hep birlikte*, diye fısıldadım. *Seni seviyorum*.

İnledi ama mücadele etmedi. Enerjimizin, Dannie'yi gerçekten güvence altına almak için kafeslerinde tam olarak ihtiyaç duydukları şey olduğunu biliyorduk. Dünyalara verebileceğimiz son hediye idi. Sevdiklerimize verebileceğimiz son hediye idi.

Onlar için ölebiliriz ve bunun için ruhumda hiçbir kızgınlık duymam.

Güç gittiğinde, kalp atışlarım yavaşladı ve sonunda durakladıklarında, kafesten serbest bırakıldım ve Shadow'un kollarına geri düştüm. Elleri ve gücü bedenimdeki son dokunuştı ve aldığım son nefes onun kiyle karıştı, beni kendine çekti, umutsuzca içinde kalan güçle beni kurtarmaya çalıştı.

Ama artık çok geçti. *Aşk...*

Bitiremeden kalbim durdu. Zamanım dolmuştu.

Fya da iki bin yıl boyunca, gölgeler içinde yürüyen öfkeli bir canavardım. Tek başıma. Her zaman yalnız. Kimseye güvenmemeyi, çok az kişiye güvenmeyi ve

her şeyden önce kendimi koruduğumdan emin olmalıydım.

Sonra Mera Callahan ortaya çıktı, lanet hayatıma girdi ve karanlık ruhumun en derin girintilerine dokundu. Sürekli bir ışık huzmesiydi, hiç durmuyordu, kafamda hiç yer kaplamıyordu ve dengeyi her bozduğunda onu öldürmek istiyordum. Dünyama getireceğini bildiğim kalp ağrısını kurtarmak için.

En az üç kez onun hayatını, değerli, narin hayatını ellerimde tuttum ve her seferinde yapılması gerekeni yapamayacak kadar büyülenmiş ve özünün eşsiz dallarından etkilenmiştim. Kimse meydan okumazken o bana meydan okumuştı ve ben de bunun için onu bağışlamıştım.

Zeki ağzı ve masum ruhuyla bu kırılgan yaratığın felaketim olacağını anladığımda, kaderlerimizi değiştirmek için artık çok geçti. Onu öyle bir arzuyla arzuluyordum ki, eğer farkında olsaydı ödünü koparırdım.

Mera arzumu bildiğini sanıyordu.

Hiçbir şey bilmiyordu. Onun zihnine, bedenine ve ruhuna sahip olmak istedim.

Günüşığının her bir parçası bana aitti ama her zamanki gibi kaderin başka planları vardı.

Zamanın bizim için akıp gittiğini hissediyordum ve onu daha yakın tutup ruhlarımızı sadece gerçek bir eşin yapabileceği şekilde bağlarken bile, yine de onun için geliyorlardı.

Ruhumun eşi. Ateşimin ateşi. Güneş ışıgım. Onu tutan bağı yırtmadan önce, kale kurbanını aldı.

Altın hapishaneye saldırırken içimden ateş fışkırdı, eylemlerimin aşağıdaki yarattığı serbest bırakabileceğini umursamıyordum. Kalede Mera'nın gücü vardı ve ben onu geri istiyordum.

Daha büyük iyiliği düşünmedim, bu kavram bana ait değildi. Aşkımda açgözlüydüm ve Mera'yı yanımda tutmak için lanet olası dünyaları yerle bir edebilirdim.

Hepimizi kurtarmak için kendini, gücünü ve geleceğini feda eden Günüşığım.

Onun gevşek bedeni ellerimdeyken, içimden ateş, sis ve öfke nehirleri özgürce akıyordu. Bu gücü diyardan yukarı çekerken, doğuştan hakkım olan enerjiyi talep ederken hissettiğim yorgunluk çoktan gitmişti.

Yıkım damarlarımda birikti ve ben de devam etmesini istedim.

Altımdaki toprağın gümbürtüsü, Gölge Diyarı'nı parçaladığımın, temelini oluşturan her bir sis telini kopardığımın ve her birinin düşüşünü izlediğimin ilk göstergesiydi. Bu dünyanın parçalanmasını umursamadan Mera'yı yanıma yatırdım ve boştaki elimle Danamain'e uzandım. Artık bu iğrenç yaratıktan annem olarak bahsetmeyecektim; Mera'yı incittiği anda bu hakkını ve hayatını kaybetmişti.

Kafesteki Danamain'i yok etmeye çalışırken dudaklarımdan bir kükreme döküldü ama başka bir varlık yolumu kesti. Görüşüm ateş ve gölgeyle doluyken, kalenin artık kendi başına var olmadığını gözden kaçırmıştım.

Etrafında bir güvenlik katmanı vardı.

Gece yarısı, kıvılcım ve zapping, güvenliğin ikinci kısmı hariç, çok yaklaşan her şeye çarptı: Mera'nın yaratıkları.

"Onları o çağırdı," diye haykırdı Angel, o da yaklaşmak için mücadele ederken sesi çatlıyordu, elinde bıçaklar, keder yüzünü yırtıyordu. "Bağlarımızı çektiğinde."

Onun acısı gerçikti ama benimki yıkıcıydı.

Mera'yı kurtarmak için çok yavaş davrandım. Dünyaları kurtarmak için.

Onları kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum ama artık bana kalırsa hepsi yanmayı hak ediyordu.

Gerçek canavar formum kontrolü ele almak için yükseldi, kükrememiz etrafımızdaki tüm varlıkları dizlerinin üzerine çöktürdü. Ve burada kalacaklardı.

Bu dünya bana aitti. Solaris Sistemi bana aitti.

Hepsi yanacaktı.

Toprağım benimle birlikte öfkelendi, üzerinde duranların dik durması imkânsız hale gelene kadar titredi. Lavlar fişkırdı, toprağın kendisi çatladı ve ben başımı arkaya eğerek içimden daha fazla güç akmasına izin verdim.

Hepsi ödeyecekti. Ona dokundukları için. Bu olaya sebep oldukları için.

Mera'nın boş bedeni nihayet kollarımda parçalandığında, yıkıcı gücümünden bir kırbaç daha göndererek içimden gırtlaktan bir ses çıktı.

Günüşiğim olmadan, sadece karanlık vardı.

Karanlıktaydım.

Ve her şeyi yok ederdim.

I Hayatımda birkaç kez ölümle burun buruna gelmiştim. Gölge'yle tanıştığımdan beri -yani kaçırıldığımdan beri- ölüm çok yakınımdaydı ve beni çalmak için.

Bu sefer neden başarılı olduğunu kimse tahmin edemezdi. Belki de sadece benim zamanımdı. Ya da belki de bazı kötü düşünölmüş fikirler ve eylemlerle süreci hızlandırmıştım, ama her ne olduysa, son enerjim bağlayıcı gücün kalesinde kaybolduğunda öldüm.

Gerçekten.

Ruhum ve gücüm kabımdan koptu ve Gölge'nin öfkesini, gücünün diyarları kırbaçladığını, o diyardan gitmeden ve başka bir diyara mızraklanmadan önce umutsuzluğunun ardından onları dümdüz ettiğini kısa bir an gördüm.

Bir şekil değıştiren olarak yaşadığım kısa ama çalkantılı hayatımda hissettiğim alevlere kıyasla bu yeni âlem sıcaktı, hafif bir ateşti.

Burada, yaratılışın ilkel sızıntısında yüzüyordum. Evrenin rahminde. Mükemmelliği içinde o kadar mükemmeldi ki, nazik ışıltısında var olmaktan memnundum.

En azından biraz daha parlak, biraz daha sıcak yanan bir ışık beni daha yakına çekene kadar. Hiçbir fiziksel

Bedenimi düşünerek hareket ettirdim, özümü beni çağıran o parlak ışına gönderdim. Işık beni çevrelediğinde, berraklık geri geldi.

Işık beraberinde anıları da getirdi. Angel, Simone ve Midnight'ın anıları. Benim sürümü. Gölge Diyarı. Kütüphanelerim ve tüm gölge yaratıklar.

Gerçekten sevdiğim ve özleyeceğim varlıklar ve yerler. Ama hepsinin ötesinde.

Her şeyin ötesinde.

Gölge vardı. *Gölge*

Canavar'ım.

Büyüyen piç benim diğer yarımdaydı, lanet olası ruhumun en iyi parçasıydı. Hikâyemizin kısa kesildiğini bilmek beni öylesine mahvetti ki, kısa bir an için ruhum acıyı dindirmek için varoluşa girip çıktı.

Evrenin rahmi yardıma koştu, yatıştırdı ve o anılar ışığın dışına süpürülürken ben sakinleştim. Ya da en azından rahim onları uzaklaştırmaya çalıştı ama ben bırakamadım.

Unutmayı reddettim.

Işığa doğru sürüklendikçe anılar her zamankinden daha güçlü hale geliyordu. Bir noktada, aydınlatma o kadar güçlüydü ki kör olmuş ve yoğunlukta boğuluyormuşum gibi hissettim, ama bu aynı zamanda her şeyi her zamankinden daha net gördüğüm yerd.

Güvenli rahmimde kalıp hafif ateşin tadını çıkarabilirdim ya da acıyı ve karanlığı kucaklayıp dışarıdaki alevleri hissedebilirdim.

Bu benim seçimimdi. Ama aslında bu bir seçim değildi. Güvenli ve nazik bir varoluş yerine her gün yanmayı tercih ederdim. Ne de olsa ben ateş ve tutkudan yaratılmıştım ve daha azıyla asla tatmin olmazdım.

Kendimi ışığa teslim ettiğimde dayanılmaz bir acı özümde işledi ve tüm yeniden doğuşlar gibi daha da kötüleşti

Daha iyi olmadan önce, sonunda son kenardan yuvarlanıp
serbest kalana kadar.

Reborn.

A Nexus'tan, onu çevreleyen Derinlikler'in kilometrelerce altından çıktığımda, bir kez daha değiştiğimi fark ettim. *Yeniden doğmuştum*. Bu sefer gerçek benliğime,

Daha önce yaşadığım birçok hayattan inşa edilmiş ve katmanlanmış bir varlık.

Kendimi belki de hiç tanımadığım kadar iyi tanıyor, kurt, anka kuşu ve şekil değiştirenden oluşan yeni mükemmel karışımımı fark ediyordum. Nexus her birinden en iyi ve en güçlü olanı almış, gerçek formumu yaratmak için onları bir araya getirmişti.

Suyun ne kadar derininde olduğuma rağmen alevler etrafımı sarmış, sonsuz karanlığı aydınlatıyordu. Sadece karanlığı değil, beni çevreleyen çok sayıda yaratığı da.

Eski Mera korkudan neredeyse ölecekti ama ben artık Nexus'tan doğan hiçbir şeyden korkmuyordum. Tarih öncesi görünümlü canavarların en irilerinden, minik tüy zerreciklerine kadar hepsini kucakladım.

Elimi uzattım ve yakındaki megalodon ile timsahı andıran bir yaratığın burnuna koydum; elim yaratığın beş burun deliğinden biri kadar bile büyük değildi. Onunla benim aramdaki bağlantı canlandı.

Onlar benimdi. Her yaratığa dokunmak ve özlerini kendi özümde mühürlemek için bir dürtü beni vurdu, ama tam

bir sonrakine ulaştığında, yer gümbürdedi ve Derinlikler'deki bizleri bile sarstı.

Başımı kaldırdım ama diyarda neler olduğunu anlayamayacak kadar aşağıdaydım. Bildiğim kadarıyla her şey yolunda değildi. Gç benden koptu, yaratıklarına zarar vermeyen ateş dokunuşlu enerji girdapları gönderdi, ancak diyar ve Nexus ile bağlantımı hissetmemi sağladı.

Ben ayağa kalktığımda, Dannie'nin gömmek için elinden geleni yaptığı topraklar da ayağa kalktı. Nexus "rahminden" yeniden doğuşum, onun güçte bıraktığı çatlakları onarmıştı ve hepimizin yükselme zamanı gelmişti. Eski benliklerimizin küllerinden.

Deniz yaratıkları etrafımda koruyucu bir şekilde dönüyordu ve onlardan nasıl korkmuş olabileceğimi merak ediyordum. Onlar da tıpkı Abervoqlar ve diğer kara yaratıkları gibiydiler - yanlış anlaşılmışlardı. Evet, bazıları vahşi ve katildi ama bu hayatta kalmak içindi. Doğal besin kaynakları -ve diyarın sağlığı- geri döndüğünde, onlar için tehdit olmayan hiç kimse için tehdit olmayacaklardı.

Hayatta kaldıkları için onları cezalandıramazsınız.

Yzeyeye yaklařtıķ, diyarın istikrarsızlığı çok daha belirgin hale geldi. Ancak bu benden ya da benim g ssmden kaynaklanmıyordu; dışarıda bu dünyanın yapısını parçalara ayıran, sisleri dağıtan ve ardında öfkeli ateşler bırakan başka bir şey ya da biri vardı.

Nexus'u daha hızlı yükselmeye teşvik ederek, bu yeni tehdidi durdurmaya kararlıydım. Bu dünyayı kurtarmak için bu kadar çok savaşmamıştık, şimdi yok olsun diye.

Sudan yukarı fırladığımda, yeni ateş kanatlarım beni havada tutmak için genişçe açıldı. İlk nefesimi aldığımda, eskiden olduğum kişinin büyük parçalarının yerlerine kaydığını hissettim. Eski ve yeni bir araya geliyordu. Bununla birlikte, yıkıcı gten kimin sorumlu olduğunu tam olarak biliyordum.

Dostum.

Gölge! Bağıımız boyunca ılık attım ve onunla birlikte bir g patlaması gönderdim.

Bağ bana her zamanki gibi güçlü bir Şekilde geri döndü. Ben ldğmde yok olmamıştı çünkü bağlar deriden daha derindi. Onlar ruhlarımızın bir parçasıydı ve o parça benimle birlikte yeniden doğmuŐtu. Hatta hiç olmadığım kadar güçlü ve kendimdim.

Kurt ruhum hariç. Artık onun içimde hüzünlü bir Şekilde çürüdüğünü hissedemiyordum; bunun yerine, en iyi ve en güçlü benliklerimizde birleŐmiŐtik.

Gölge! Beni duyacağını bilerek onu tekrar çağırdım. Birbirimizi her zaman bulurduk. Karanın temellerinin gümbürtüsü hafifledi ve ben daha ykseğ çıktım, deniz yaratıklarım aşağıda büyük bir korkutucu kitle halinde beni takip etti.

Onlara bakarken sudaki yansımam dikkatimi çekti. Hiçbir bozulma olmadan, buradaki su bana tam olarak Nexus'tan ne çıktığını gösterdi. Ne olarak yeniden doğduğumu.

Alevler tepeden tırnağ beni kaplarken, arkamda Dannie'nin anka kŐu kanatlarına çok benzeyen çarpıcı ateş kanatları uzanıyordu. Gerçi geri kalan her yerim kurt gibiydi ve bu da canavarlığımı tam olarak kaybetmediğime dair hissimi yineliyordu. Ben oydum, o da bendim ve Shadow'un Anubis formu ile Dannie'nin orijinal anka kŐunun karıŐımına benzeyen bir ateş canavarıydık. Gagası hariç.

Kısa bir an için, sonsuza kadar böyle mi grneceğimi merak ettim; karanlık ve aydınlıktan oluşan, havalı ve korkutucu ama en aŐına olduğum halim olmayan bir yaratık.

Bu kadar tüy v a r k e n ağda yapmanın çok zor olacağından bahsetmiyorum bile.

Bu düşünceyle, Angel'ın deyimiyle bir "Meraizm "le, gücüm azaldı ve vücudumdan bir ısı dalgası geçti. Çıplak ayaklarımın tabanlarında kaybolurken, yansımam beni bir kez daha insan görünümünde gösterdi. İnsan olan bir insan.

Belki biraz daha uzun, biraz daha kıvrımlı ve saçlarım daha da vahşi ve kontrolden çıkmış. Kanatlar kurt yanımla birlikte kaybolmadı, ama bu konuda mutsuz olmadığımı fark ettim.

Sırtımdaki garip yeni uzantılar hiç çaba sarf etmeden ve düşünmeden kanat çırparak bizi, sular kırmızı ve altın topraklardan uzaklaştıkça yeniden şekillenmeye başlayan Derinlikler ve Nexus'un daha da yukarısına kaldırdı.

Eğer biri bana bir gecede kanatlarımın çıkacağını söyleseydi, ilk birkaç kez onları kullanırken beceriksiz ve zayıf olmayı beklerdim, ama hiç geçiş dönemi olmadı. Hareket etmek istediğimde kanat çırpıyorlardı ve suyun üzerinde yumuşak bir şekilde süzülürken, içgüdüsel olarak rüzgârın sürüklenmesini nasıl yakalayacağımı ve süzüleceğimi biliyordum.

Sanki Nexus'tan doğanların evrimi olan kanatlar hakkında içsel bir bilgiye sahiptim.

Asla ölemeyecek olan bizler, ışığa girmeyi seçersek her zaman yeniden doğacaktık.

Bu, yeniden doğuşumun gücümün son dallarını, şimdiye kadar erişemediğim elemental bir yaratım gücünü ortaya çıkardığı gerçeğiyle birlikte bildiğim bir başka gerçektir.

Kurdumun bir zamanlar gürlediği yerde bir enerji çukuru vardı ve Inky ve Midnight gibi hissediyordu. Gerçek Nexus, leicher ve eter sislerinin çarpıştığı ve yaşamı yarattığı nokta olduğu için bu anlamlıydı.

Ben de bunun bir ürünüydüm.

Ve bu ürün eşini bulmak ve lanet olası günü kurtarmak için yola çıkmıştı.

I Onu görmeden önce hissettim, öfkeli enerjisi o kadar yaygın ve güçlüydü ki ondan önce bana çarptı. Bu beni daha hızlı teşvik etti, onu görmek için çaresizlik. Tekrar nefes alamayacak hale gelene kadar içimi doldurdu. Portallar açabilir ve bu dünyadaki enerji katmanları arasında hareket edebilirdik, ama bunun yerine birbirimize eski usulle yaklaşmayı seçtik.

Lanet bir romantik film gibi. Shadow'un ihtiyacı olan tek şey omzunda bir müzik seti ve elinde tuttuğu gönderilmemiş mektuplardı, böylece kendi Hallmark Channel özel programımız olurdu.

Onun gücü arttıkça, kıvılcım saçan alevleri hissetmek isteyerek benimkini de ona doğru sürüklemek için uzandım. Enerjisi etrafımı sarıp benimkini kafese koyup kilitlemeden ve beni ona doğru sürüklemekten önce ancak bir saniye dokunabildim.

Karşı koyabilirdim, hatta bu sefer kazanabilirdim bile - tamam, muhtemelen kazanamazdım, çünkü Shadow'un belalılık seviyesi eşsizdi- ama denemedim bile. Güçlü ya da değil, ruhum Shadow'a aitti ve tıpkı şu anda yaptığı gibi ruhuma sahip çıkmasını ve onu ele geçirmesini istiyordum.

Görüş alanıma girdiğinde önce gözlerini buldum, irislerinden yanaklarına dökülen o ikiz alev havuzlarını. Her yerde ateş vardı ama ben de aynı alevlerden doğduğum için kendimi evimde hissediyordum.

Beni kendi yörüngesine çekmeye devam ederken tek kelime etmedi, çok çıplak yörüngesine, öfkesi tüm dikkatimi tekrar ele geçirmeden önce fark etmek için sadece bir saniyem vardı.

Gölge saf, katıksız güç saçıyordu. Kontrolünü kaybetmişti, ben öldüğüm için dünyaları yok etmeye hazırды. Doğrudan bu sonuca varmak muhtemelen narsistçe olurdu ama dostum iki bin yılını bir sürü kayıp vermesine rağmen hiçbir şeyi yok etmeden geçirmişti. Ben her şeyi değiştiren katalizördüm. Sonunda zırhında bir çatlak açmıştım.

Ve bu boku sahipleniyordum çünkü lanet Gölge Canavar'ı indirmiştim. Al bakalım, Sisily, seni aptal sürük. Sende sadece Torin var.

Görünüşe göre, metamorfoz tarzı bir yeniden doğuş beni daha az küçük ya da daha olgun yapmamıştı, ama sorun değildi. Hayata bakış açım beni buraya kadar getirmişti ve bunun için bir daha asla lanetlemeyecektim.

Shadow'un elleri nihayet üzerime indiğinde, beni göğsüne çekerken çaresizlik içinde boyun eğmeyen tutuşu, yeni kanatlarımı ezip ezmediğini bile umursamadan ona battım.

Sanki bu dünyadaki son dayanak noktasıymışım gibi bana tutunmuş, ateş ve öfke saçarken yirmi metre havadaydık.

"Gölge," diye mırıldandım göğsüne karşı, başımı tutuşunun gücünden kaldıramıyordum. Yine de ona karşı kafeste olma hissi hoşuma gitti, kokusu burun deliklerimi başka hiçbir şeyin kokusunu alamayacağım kadar doldurdu, güçlerimiz güçlü bir şekilde birbirine karıştı. "Gölge?" Tekrarladım. "Ne oldu?"

Ölmeden önceki anlarda neler olduğunu biliyordum ama Nexus'a döndüğümünden bu yana geçen sürede neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Beni terk ettin," diye gürledi. Gürleyen sesiyle eşzamanlı olarak içimde elektrik kıvılcımları çakarken tüylerim diken diken oldu. "Beni terk ettin Günışığı ve dünya karardı."

Sesi kesildi ve kendimi kaybettim, lanet bir bebek gibi ağladım. Shadow'un ellerinden biri yüzüme geldi ve tek kelime etmeden göz yaşlarımı sildi, beni hala kendisine yasladı.

Acı çeken o olmasına rağmen beni teselli ediyordu. Shadow'u incitmek hiç niyetim olmamıştı ve Biz vardı birlikte tekrar Şimdi, I biliyordu içinde Öldüğüme inandığı o anlar gerçekten yıkıcı olurdu. Benim için de öyle olurdu. tersine çevrildi.

Bir şey söylemeye, teselli etmeye ya da özür dilemeye çalıştım ama ben söyleyemeden gücü birbirimizi görebileceğimiz kadar azaldı. "Yeniden doğdun," dedi. "Gücündeki değişimi hissediyorum, spor yaptığın ateşten kanatları görüyorum ama yine de sen hâlâ benim Mera'msın."

Başımı arkaya doğru eğdim; boyuma eklenen fazladan uzunluk beni biraz daha yaklaştırdı ama Gölge Canavar'a her zaman yukarıdan bakmak zorunda kalacaktım.

"Üçüncü yeniden doğuş tılsımdır, değil mi?" Şaka yaptım ama belli ki çok erkendi çünkü gülümsemedi bile. "Zor bir kalabalık," diye mırıldandım aceleyle devam etmeden önce. "Şekil değiştiren ve Nexus taraflarım birleşti. Senin gibi başka bir formum daha var, ama bu sadece kurt suratlı ve biraz anka ateşi olan Süper Saiyan'ın güçlendirilmiş bir versiyonu."

Ve şimdi bana bir aptalmışım gibi bakıyordu ve bu bizim tanıdık dansımız olduğu için tekrar ağlamak istedim... bu sefer mutluluktan. "Gölge Diyarı'nı neredeyse yok ediyordun," dedim usulca. "Bunun hakkında konuşalım mı?"

Çenesi kaskatı kesilmişti, dokunuşumla kasları titriyordu.

"Bu dünya seni benden çaldı, Mera. Bir zamanlar

Karanlık ve acı vardı ve gerisi umurumda değildi. Enkaz olmayı hak ediyordu ve belki de küllerden-"

"Anka kuşu yükselecekti," diye fısıltıyla bitirdim. "Başından beri, bu söz tahmin edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu-"

Sözümü kesme sırası Shadow'daydı, dudaklarını dudaklarıma bastırarak ağzımı yuttu. Öpücük ağırdı, acı ve dile getirilmemiş acılarla doluydu, bir kez daha hayatta ve birlikte olmanın verdiği saf neşenin parıltısıyla yumuşatılmıştı.

Çok yakındı. Hepsini kurtarmaya çalışırken gerçekten ölmüştüm. İronikti, çünkü görünüşe göre benim ölümüm, öfkeli bir Gölge Canavar'ın öfkesi yüzünden her halükarda diyarı yok edecekti.

Ayrıldığımızda ona sormak zorunda kaldım, "Gerçekten bu dünyayı sona erdirir miydin? Yani, eminim farkındasınızdır ama başarılı olsaydınız, sadece Dannie'yi değil, sürümüzü ve... kendinizi de ortadan kaldırmış olurdunuz."

Omuz silkti. "Diğerleri hayatta kalabilirdi ama diyarda doğan her şey... evet, bu bizim için oyunun sonuydu. Dannie sadece bir bonustu, ama asıl gerçek şu ki sen nereye gidersen ben de oraya giderim, Günışığı. Doğru ya da yanlış, sen ve ben birlikte varız... ya da hiç yokuz."

Kahretsin, Shadow kelimeleri söylemeden aşkı tanıdığım her varlıktan daha iyi anlatırdı.

Bu sefer onu öptüm, gücümü kullanarak beni kaldırdı, böylece kollarımı ve bacaklarımı vücuduna dolayabildim, başını kendime doğru çekerken çıplak tenimiz birbirine kayıyordu. Öpüşme derinleştikçe enerjimiz birbirine karıştı ve bir an için onu zihnimde hissettim.

Bir an için bir olduk.

Ancak o zaman Gölge Diyarı'nda öpüşme konusunda ne kadar büyük bir anlaşıma yaptıklarını anladım. Az önce Gölge'nin ruhuna dokunduktan sonra, öpüşme ve onun bağlayıcı güçleri hakkında bir daha aynı şekilde düşüneceğimden emin değildim.

Ona karşı sallanırken, bu yeni ruh bağıni bazı şeylerle mühürleyecek zaman olmadığı için hayal kırıklığına

uğradım.

eski moda seks. Zaten çıplaktık ve onun etkileyici sertlikteki sikinin üzerine kaymak çok kolay olurdu, ama bugün hâlâ kurtarmamız gereken bir dünya olduğu için PG-13'ü sallıyorduk.

"Haydi, Günışığı." Gölge homurdandı, belli ki aynı şeyi düşünüyordu. "Diğerleri bizi bekliyor."

Elindeki bir yığın giysiyi bana fırlatmadan önce büyüleyecek kadar geriye çekildi, enerjisi bedenimi benim yapabileceğimden daha hızlı giydirdi. Rahat eşofmanlar ve spor ayakkabılar hassas tenimi örtüyordu ve ben hala onun benim için doğru kıyafeti seçme becerisine hayret etmek zorundaydım. Bir gün kendi kıyafetlerimi nasıl yaratacağımı bulsam bile, Shadow'un bu konuda benden daha iyi olacağından oldukça emindim.

"Bana Dannie'den bahset," dedim Gölge'nin de aynı şekilde giyinmesini izleyerek. "Kafes işe yaradı mı?"

Annesinden bahsedilince ateşi yeniden alevlendi ve belli ki henüz olanları anlatmaya hazır değildi. "Enerjin kaleyi mühürledi," diye gürledi sonunda. "Kollarımda kül gibi paramparça olana kadar seni tüketti."

Siktir. Cidden, siktir.

"Çok özür dilerim. Bilmiyordum," dedim kollarımı tekrar ona sararak. "Seni bu şekilde inciteceğimi bile bile ona asla dokunmayacağıma söz veriyorum. Ben de Dannie'yi durdurmak istedim ama bu aptalca bir riskti."

Bir küfür savurdu. "Geriye dönüp baktığımda, yapılacak en iyi seçimin bu olduğunu görüyorum. Kafeste kalıyor ve bunun onu yavaş yavaş tükettiğine inanıyorum. Ama bir daha böyle bir risk alırsan seni öyle bir cezalandırırım ki bir hafta oturamazsın."

Dudaklarım titredi ve bu düşünce tarzını teşvik etmemeyi başardım. Bugün olmaz.

"Onu boşaltmak iyi bir şey," dedim ona. "Şimdi yeterince zayıflayana kadar bekleyeceğiz ve kafesi serbest bırakacağız."

ve taşı ondan koparmak mı?"

Başını salladı. "Evet, birimizin onu parçalara ayırmasına yetecek kadar uzun bir süre onu serbest bırakmaktan başka seçeneğimiz yok. Ve bu konuda bize sadece senin yardım edebileceğin bir sorun var."

Neden bahsettiğini sormak için ağzımı açmadan, omzunun üzerinden geçen kehribar rengi bir ışık gözlerimi aldı.

"Angel," diye nefes aldım.

Yeniden doğuşum, şekil değiştiren zaaflarımın bir kısmının ortadan kalkmasını sağlamıştı ve bununla birlikte Gölge ve Melek gibi varlıklara baktığımda yeni ve daha net bir görüşe sahip olmuştum. Artık benim için çok daha parlak ve ışıltılıydılar. Güçlerinin ve kuvvetlerinin parıltısı gözlerimi ve kalbimi öyle bir dolduruyordu ki, bu parıltı beni bunaltıyordu.

"Ona gitmeliyim," diye fısıldadım Shadow'a. Bize doğru uçarken en iyi arkadaşımın paramparça olmuş çaresiz yüzünü gördüm.

"Paylaşıyorum çünkü o da benim kadar kırılmıştı," diye uyardı Gölge beni. "Ve sadece birkaç dakikalığına."

Eğildim ve dudaklarımı ağzının sağ köşesine bastırdım. "Teşekkür ederim, dostum."

Ben uzaklaşmak üzereyken belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı ve başka bir sahiplenici uyarı bekleyerek bakışlarımı kaldırdığımda onun yerine yavaş, seksi bir gülümsemeyle karşılaştım. "Seni seviyorum Mera Callahan," dedi hiç tereddüt etmeden, bana kendinden bir parça daha verirken gülümsemesi yumuşadı.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım. "Ne olursa olsun, *o çok kullanılan kelime* hakkında ne hissettiğini düşünürsek."

Şimdi kıkırdadı ve sonunda beni serbest bıraktı. "Karar verdim

Önemli olan kelime değil, Sunshine, arkasındaki duygu derinliğidir. 'Aşk' kelimesini kullandığımızda, o bizim olur. Ona sahip çıkacağız."

Gülmek zorunda kaldım. "Kibirli Canavar."

Yine de yanılmıyordu. Aşk bizim hakkımızdı.

Angel, Gölge'nin sahip olduğu aynı güçle beni tuttu. Aynı çaresizlikle. İkisinin de beni bir daha görmeyi beklemediğine dair aynı his. "Çok üzgünüm,"

Tekrar tekrar söyledim. "Seni incitmek istememiştim."

Konuşmuyordu. Sadece bana sarılmıştı, enerjisinin kaynayan gücü içimde sallanırken başı boynuma gömülmüştü. Güçlerimiz Shadow ve benimki gibi birleşmedi ama aramızdaki bağ her zamankinden daha güçlüydü, enerjiler eski arkadaşlar gibi oynaşıyordu.

Bir süre sonra uzaklaştı, gözleri perişandı. "Bunu tekrar yapamam," dedi, sesi zar zor duyuluyordu. "Ailemin bir üyesini daha kaybedemem."

Sertçe yutkundum, pazılarına tutunuyordum. "Sana harika haberlerim var." Hemen arkamda duran Shadow'a baktım. "İkiniz için de. Gerçekten ölemem. Görünüşe göre Nexus'tan doğanlar isterlerse yeniden doğabiliyorlar."

Angel hıçkırıklara boğuldu. "Ya bir dahaki sefere ruhun yorulur ve gerçekten dinlenme zamanının geldiğine karar verirse?"

Gölge'nin gürlemeleri havayı doldurdu. "Bir dahaki sefer olmayacak," diye tersledi. "Başka şans yok. Bunu ilk ve son kez bitireceğiz. Bugün."

Angel başını sallayarak onu durdurdu, muhteşem kehribar rengi kanatları koruyucu bir şekilde etrafını sarıyordu. Benim kanatlarım da hiç düşünmeden benzer bir pozisyona geçti. "Bugün olmayabilir," dedi. "Gücümüzü yeniden şarj etmeliyiz ve kale onu tüketirken bundan daha iyi bir zaman olamaz."

"Bekle!" Shadow'a doğru dönerek söyledim. "Daha önce kafesin serbest bırakılması ve taşın çıkarılmasıyla ilgili bir sorun olduğunu söylemiştin? Ne sorunu?"

"En iyisi gelip kendin görmen," dedi bana ve şimdi tam anlamıyla profesyonel düzeyde bir kaygıya kapılmıştım. Yeniden Doğuş'un buna yardımcı olacak hiçbir şey yapmadığı açıktı.

Ölümden dönmek gerçekten de dramadan biraz uzaklaşmayı içermelidir.

En azından beş dakikalığına.

GÖLGE bizi bir enerji cebinden geçirdi ve diğer tarafa adım attığımızda, bir kez daha tanıdık, yanmış kül olmuş aykırı bir adadaydık. Yerde külle birlikte birkaç yeni çatlak fark ettim ama neyse ki diğer her şey sağlam görünüyordu.

Arkadaşlarımız da dahil.

"Şu haline bak," dedi Len, ellerini birbirine vurarak, yüzünde gerçek bir gülümsemeyle. "En vahşi varlıklar olarak yeniden doğdun. Güçlü ve güzel. Gölge'nin elleri dolu."

Hiçbiri öfkeli bir canavar yüzünden neredeyse ölmek üzere olduklarına dair bir endişe belirtisi göstermedi. Bunun yerine, aceleyle öne atılıp bana sıkıca sarıldılar, neredeyse kendimi öldürmeme neden olduğum için tek görünür üzüntüleri buydu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattık." Reece başını eğerken sesi alçaktı.

"Hayır, yapmadın!" Aceleyle söyledim. "Azıcık bile değil. Yapmam gereken bir seçim vardı ve seni incittiğim

için gerçekten üzgünüm.

hepsi."

"Bizim başaramadığımızı sen başardın," diye cevap verdi, sonunda gözlerime bakarak. "Dannie hepimizi yok edebilirdi, bu yüzden sana teşekkür etmesi gereken biz olmalıyız. Onu yenmek için ihtiyacımız olan şey senin fedakârlığındı."

Lucien gülerek, "Shadow'u hesaba katmamıştık ama," diye ekledi. "Neredeyse imkansızı başardı ve öfkesiyle lanet olası bir dünyayı yerle bir etti. Hiçbirimiz şaşırmadık; fırtınayı atlatmaya ve yıkımdan çıkan her şeyin kurtarılabilir olmasını ummaya hazırdık."

Bu hiç hoşuma gitmedi ama ne yazık ki yetişkin tanrılara bir daha böyle riskler almayacaklarına dair söz verdiremezdim. O piçler kendi kararlarını kendileri vermeliydi - bana sorarsanız kötü yönetim. Ve son solo kararında olanları düşününce bu biraz ikiyüzlüce olabilirdi.

Patates potahto.

"Yeniden doğuşun ne gibi değişiklikler getirdi?" Alistair etrafımda dönüyordu, alev alev yanan kanatlarım geceye yakın karanlık gökyüzünde parlıyor ve onun tüm dikkatini çekiyordu. Onları kurt-anka kuşu tarafım gibi saklayıp saklayamayacağımı merak ederek, sırtımda kayboluşlarını hayal ettim ve küçük bir patlamayla yok oldular.

"Vay canına," dedim, Alistair'e uzaktan bile cevap vermedim çünkü hepimiz yeni yeteneklerimi gerçek zamanlı olarak keşfediyorduk. "Kanatlar," diye mırıldandım ve kanatlara tekrar ihtiyaç duyma düşüncesiyle, bir kez daha sırtımdaydılar.

"Son derece büyüleyici," diye fısıldadı Alistair başını sallayarak, ateşim buklelerindeki mavi-yeşil pigmentlerden yansıyor. "Sen yarı anka kuşusun."

Anında sırtıttım. "Henüz hiçbir şey görmedin."

Yeni gücümün tüm kuvvetini çağırdım, bu da boyumu altı fitin üzerine çıkardı, tüylü, alevli kanatlarım her zamankinden daha fazla büyürken derim kırmızı ve altın rengine büründü. Sonra hepsini kurt-insan yüzümle tamamladım.

Şok anlık ve tamdı ve... Hoşuma gitti.

Benim için bir isim yoktu. Daha önce kurt anka kuşu olan biri hakkında hiçbir bilğim yoktu ama işte buradaydım ve yeni keşfettiğim durumum için özür dilemeyecektim.

Şimdiye kadar yanından ayrılmama izin vermeyen Shadow, kurt-insan yüzümü avuçladı. "Mükemmellik," diye hırladı. "Benim gerçek eşim ve eşim."

Bir anda değişti ve sonra Anubis oldu, üzerimde yükseldi. Gücüm çıldırdı, aramızdaki enerji tıngırdarken bağımız neredeyse görünür hale geldi. Kendimizi buna kaptırmanın ne yeri ne de zamanıydı, bu yüzden geri çekilip diğerlerine odaklanmak zorunda kaldık.

Sürümüz bize bakmaya devam etti, başka bir Mısır "tanrısı" ortaya çıktıkça başlarını salladılar ve yerliler saklandıkları yerden çıkarken sadece onlar değildi.

Shadow ve ben alevlerimizi farklı şekilde takıyorduk - benimkiler çoğunlukla kanatlarım boyunca uzanırken onunkiler kollarına yayılıyordu ama Nexus'un ateşli gücüyle dolu olduğumuz açıktı. Yerliler sanki gerçek tanrılarımız gibi önümüzde eğildiklerinde, göğsümde bir huzursuzluk hissettim.

Bu tür bir körü körüne tapınma bana pek hoş gelmiyordu ama ne olduğumuz gerçeğini anlamalarının tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Bizi anlayabilmeleri ve bizden korkmamaları için bir kategoriye sokmak.

"Lütfen ayağa kalkın," dedim, sesim diğer halimden daha derin ve güçlüydü. "Eğilmene gerek yok. Hele ki Danamain'e karşı bize yardım edecek kadar cesurken. Yardımınız için minnettarız."

Hemen doğrulmadılar ama sonunda dik pozisyonlarına geri döndüler, en yakınları sonunda bakışlarımla buluştu. Başlarını sallayıp açıklıktan ayrılmak için dönmeden önce bir süre öylece kaldılar. Bunu sessiz bir sohbet izledi ve az önce tanık olduklarına hayret ettiklerini anlayacak kadar çok şey duydum.

Büyük bir sahtekârlık sendromu hissettim ama henüz orta yaş krizine girmemeye karar verdim. Bunu, güce aç bir tanrıçayla başa çıktıktan s o n r a y a saklayacaktım.

Shadow ve ben insan formlarımıza dönmek için güçlerimizi serbest bıraktık ve o da diğerlerine sırtını dönerek tekrar giyinebilmem için beni görüş alanından çıkardı. Bu hızla gidersem, her on dakikada bir yeni pantolona ihtiyaç duyarak onun büyüsunü tüketecektim. Kendi kendime nasıl kıyafet yaratacağımı öğrenmek için bir not aldım.

Giyindikten sonra Dannie'yi aramak için döndüm ve hemen görünür bir altın kale göremeyince kısa bir panik anı yaşadım. Enerjisini takip ederek açıklığa doğru ilerlediğimde onu buldum... etrafı gölge yaratıklardan oluşan bir orduyla mı çevriliydi? Hırlayan ve anıran bu yaratıklar, karanlık bir kütle tarafından gizlenmiş olan tanrıça ile aramızda gerçek bir barikat oluşturmuşlardı-

"Gece yarısı!"

Çağrım Midnight'ı altın hapishanenin etrafındaki konumundan kurtardı ve aramızdaki bağ sayesinde tüm o yırtık uçların onarıldığını hissettim. Serin sis tenimi yıkadı ve bizi güçlü bir şekilde sağlamlaştırdı.

Mera.

Seni özledim, dedim aynı anda.

İkimiz de alçak bir memnuniyet mırıltısı çıkardık, birkaç değerli an için aramızdaki bağın tadını çıkardık. *Hatırlamıyorum,* dedi Geceyarısı sonunda, karanlık sisli formunda kıvılcımlar uçuşuyordu. *Aramızdaki bağı unuttum ve sonra kütüphanenin gücünün bir parçası oldum, sen beni çağırana kadar kurtulamadım.*

Shadow'un görmemi istediği konu buydu. Ölümümün ardından bıraktığım sorun. Ölüm anlarımda bağlarımı çektiğimde, bu bağlara bağlı tüm varlıkları diyara sürüklemiştim. Özellikle de aykırı adaya.

Midnight'a, *bizim bağıımız her zaman seninkinden daha güçlüydü*, dedim. *Büyüsünün ne kadar derinlerine gömülmüş olursan ol, kütüphane seni tutamazdı*.

Çok doğru, dedi Geceyarısı, aniden kabarıp kıvılcım çıkarmadan ve her zamankinden daha sert ateş etmeden önce. İlk başta saldırı altında olduğumuzu düşündüm ama sonra Inky'nin yaklaştığını gördüm ve sisimi ürküttü. İkili önce tereddütlü bir şekilde birbirlerinin etrafında döndüler ve sonra... lanet olsun, ağlayacaktım.

Sarıldılar.

Puslu bir kucaklaşma, sallanmalar, kıvılcımlar ve birbirlerini tekrar gördükleri için mutlu olduklarının açık işaretleri. Shadow alçak sesle kıkırdadı ve gözyaşlarımı silmek için harekete geçti. "Hâlâ benim Mera'ımsın," diye mırıldandı. "Senin yeniden doğuşun bana verilen en büyük hediye ve senin her halini hayatıma alabilirim ama hâlâ gerçek benliğin olduğunu bilmek beni rahatlatıyor."

Angel diğer tarafıma bastırarak, "Sen hâlâ Mera'sın," diye onayladı. "Sana karşı, yanımdaki yemek odası sandalyesine yığılıp kaldığın ilk gün hissettiğim çekimin aynısını hissediyorum."

Bir kahkaha attım. "Süpürmek zordur. Süpürmekten gerçekten nefret ederdim."

Shadow gülümsedi, işkencem onun için çok güzel bir hatıraydı. Piç kurusu. "Seni kırmak için daha iyi bir seçim yapamazdım."

"Sen öyle san, pislik."

Bu noktada, tartışmalarımız ön sevişmeydi, ama yine de bu eğlence için zaman yoktu.

"Kafes onu ne kadar tutacak?" Dannie'yi işaret ederek sordum.

Gece Yarısı nöbetten kurtulduğu için artık parlayan kafesi görebiliyordum. Hareketsizdi, herhangi bir parçasının canlı olduğuna dair bir işaret yoktu, ama Dannie'nin

O kalenin altında savaşıyordu. Her haliyle inatçı ve güçlüydü.

"Sadece birkaç saat daha dayanır," dedi Gölge. "Beklediğimizden daha güçlüydü, bir Nexus olma yolunda adımlar atmaya başlamıştı ve eğer kafesin gücünü artırmak için burada olmasaydınız, onu asla zapt edemezdi. Kaleyi ne kadar iyi örmüş olursak olalım."

"Bu onu gerçekten zayıflatıyor mu?" Ne de olsa asıl amaç buydu. Tek amaç, çünkü eğer başarılı olmasaydı, o taş ondan asla alamayacaktık.

Lucien kısık bir kahkaha attı. "Öyle gibi geliyor ama henüz gölge yaratık muhafızlarını tam olarak kontrol edemedik."

Doğru ya. Benim yaratıklarım. Son anlarımda hapishane odalarından çekip çıkardıklarım.

Bana gel.

Çağrı zahmetsizdi, iki, dört ve daha birçok bacak üzerinde bana doğru yürürken onları düzenlerinden kopardı. Hiçbiri vahşi olanlar gibi dövüşmüyordu; onun yerine eğitilmiş askerlerden oluşan sağlam bir birlik gibi hareket ediyorlardı.

Onları açıklıktan çıkarıp, içinde hâlâ orman parçaları bulunan geniş bir açık alana yönlendirdim. Kızgın Danamain tarafından dokunulmamış. Biz onlar için bu dünyadaki tehlikelere son verene kadar bir sığınak.

Yaratıklara karşı koruma içgüdüm her zamankinden daha güçlüydü ve Dannie ile işimiz bittiğinde Gri Topraklar'dan kurtulan başka insanlar da bulacağımı umuyordum.

Ne kadar yozlaşmış olursa olsun hepsini öldürmeyeceğine inanmak zorundaydım ve bu da dışarıda bir yerde onları bulup kurtarmamı bekledikleri anlamına geliyordu. Bu gerçekleştiğinde, buradaki kardeşlerine katılabilirlerdi.

Sonunda güvendeyim.

B Yaratıklarımı sevip ana gruba döndüğümde, diğerleri Dannie ve kalenin şu anki durumu hakkında kapsamlı bir araştırma yapmışlardı.

onun üzerindeki etkisi.

"O daha zayıf." Gölge doğruladı. "Eğer ondan hissettiklerimiz doğruysa çok daha zayıf."

"Bu harika bir haber," dedim telaşla.

Yaklaşarak elimi uzattım, altınla temas etmeden hemen önce kendimi durdurdum, belki bir şekilde kırmışımdır diye.

"Dokunabilirsin." Reece kıkırdadı. "Biz onu serbest bırakana ya da o kurtulana kadar büyü kilitli kalacak."

Gülümsemesine omuz silkerek karşılık verdim. "Evet, bu tür şeylerde her zaman kurallara uymam, bu yüzden en iyisi güvende olmak."

Kimse itiraz etmedi. *G ö r ü n ü ş e g ö r e , i l g i n ç ş a n s ı m* hepimizin hemfikir olabileceği tek şeydi. Ellerimi kaldırarak onun üzerinde gezdirdim ve altın kafesin insansı şeklinin izini sürdüm.

Daha zayıf hissediyordu. Güç patlaması yaşadığım tek nokta göğsünün hemen yanıydı.

"Taş zayıflamadı," dedim. "Taşı ondan almak için planınız nedir?"

Buradaki herkes yere yığıldıkları zamankinden çok daha iyi görünüyordu ama aynı zamanda tam güçlerini geri kazanmış gibi de görünmüyorlardı. Bu planın ikinci kısmını bitirmek için yeterli enerjimiz olacak mıydı?

"Dannie'nin serbest kalmasına izin verelim derim çünkü bunu yapmak ona fazladan enerjiye mal oluyor," dedi Angel, savaşçı zihni devreye girmişti. "Bu gerçekleştiğinde, birimizin taşı kesip serbest bırakabilmesi için onu yere sabitlemeliyiz."

"Bu savaşın son bölümünü aykırı uçlardan uzak tutalım derim," dedim başka kimse konuşmadan. "Yerlilerin ve yaratıkların bu savaşta ikincil hasar haline gelmesine gerek yok."

Elbette başarısız olursak kimse güvende olmazdı ama bu gelecekteki Mera'nın endişelenmesi gereken bir şeydi. Bana kalırsa, artık onu yenmek için fazlasıyla iyi bir şansımız vardı.

Daha zayıf Dannie; daha güçlü ben; başarının tarifi. Değil mi? "Her iki konuda da aynı fikirdeyim," dedi Shadow.

"Ve bununla birlikte

Aklını başına topla, ellerini birleştir. Bizi Trinity'ye ve kaleye geri götüreceğim."

Birleştiğimiz anda -Gölge bir elini Dannie'nin üzerinde tutuyordu- bizi uçurumun yakınındaki binanın yan tarafına doğru ışınladı. Diğerleri biz iner inmez dağıldılar, Reece ve Angel en belirgin şekilde geniş açık alanın karşı taraflarına geçtiler.

Inky ve Midnight birbirlerine yakın durmayı tercih ederek üzerimizden uçtular.

"Hepiniz şarj olun," dedim, "çünkü Dannie'yi zayıf haliyle bile tutabilmek için tüm gücümüze ihtiyacımız olacak."

"Biz şarj olurken nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" Shadow rahat bir ses tonuyla sordu ama kimse buna kanmadı.

"Yaratıklarımı aramaya gidiyorum," dedim. "Hapishane diyarından gelenler o aykırı adada oldukça güvendeler ve eğer türlerinden daha fazlası burada kapana kısılmışsa, ben

onları da göndermek istiyorum. Tercihen Nexus'un öfkeli bir sürtüğü serbest kalmadan önce."

Angel, "Aykırılar yaratıklara karşı muamelelerinde ileri düzeydeler," diye onayladı. "Bence bu harika bir plan."

Gerçekten de onları bırakmak için en güvenli yerin orası olduğunu hissettim.

"Bensiz gitmeyeceksin," dedi Gölge kısaca, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

İnatçı dostuma gülümserken gece yarısı etrafımı sardı. "Yorgun olduğunu biliyorum Gölge. Sen dinlene bilirsin; ben sadece etrafa gizlice bir göz atacağım. Ben iyi olacağım."

Bizi yalnız bırakan diğerleri Dannie kalesinin etrafına yerleşti ve kendilerine tanınan kısa süre içinde yeniden şarj olmak ve enerjilerini artırmak için ellerinden geleni yaptılar. Len birkaç mücevher çıkarırken Lucien küçük şişeler dolusu... buna şarap diyelim. Şarap iyiydi.

Keşke şarabım olsaydı.

"Mera," diye gürlledi Shadow, tüm dikkatimi tekrar ona çekerek. "Seni en son yalnız bıraktığımda altımdan çalındın. Sonra da öldün. Seni bir daha gözümün önünden ayırmayacağımı düşünmen çok tatlı."

Şaka yapmıyordu. *Çoğunlukla* şaka yaptığını göstermek için sesinde ya da dudaklarındaki eğimde en ufak bir yumuşama yoktu. Normalde bu tür bir tavır beni korkutur ve biraz mesafe koymak için kavga çıkarırdım. Hiçbir zaman bağımlı bir ilişki tarzı arzulamamış, bağımsızlığıma her şeyden çok değer vermişim. Ama Shadow'la aynı şey değildi. Her zaman onun yanında olmak istiyordum. Bir takım olmamızı ve birbirimizi korumamızı istiyordum. Nihayetinde, bugünkü duruşu ne olursa olsun, her zaman tam anlamıyla bağlı olmayacaktık, ama belki de küçük bir parçam öyle olmamıza aldırmayacaktı. Ölüm bizi çalana kadar ya da her neyse.

Sen ölemezsin, diye hatırlattı Midnight.

Bildiğimiz kadarıyla kabul ettim, ama her zaman birileri bir şeyleri kırmak için yeni bir yol icat eder. Shadow'un ölebileceğinden bahsetmiyorum bile. O nereye giderse ben de oraya giderim.

Bir anlık bir duraksama oldu. Teknik olarak, Gölge de Nexus enerjisinden doğmuştur. Onun da yeniden doğabilme ihtimali var.

Göğsümü, boğazımı ve... her yerimi acıttı. Yeniden doğma ihtimali olsa bile, onun öldüğünü düşünen bir beden. *Teoriyi test etmeyelim, diye mırıldandım sonunda.*

Gece yarısı yelken açmadan önce bir kez daha etrafımı sardı

Daha da yükseğe, Inky ile birlikte yukarıdaki rahatlatıcı bir bulutun içinde sürükleniyorlardı. "Siz ikiniz burada kalın ve Dannie'ye göz kulak olun," dedi Gölge sislerimize. "Herhangi bir kaçma belirtisi gösterirse bizi uyarın."

Çift, tekrar yukarıdan izlemeye devam etmeden önce etrafımızda dolanmak ve bize sarılmak için eğildi. Midnight'ın yeniden hayatımda olmasıyla göğsümde oluşan sıcaklık patlamaları rahatlatıcıydı. Aramızdaki hasarlı bağın yarattığı o tedirginlik nihayet ortadan kalkmıştı.

Gölge elimi tuttu ve yürümeye başladığımızda bağımız birleşen avuçlarımız arasında titreşti. Hala ters gidebilecek o kadar çok şey varken nasıl bu kadar neşeli hissedebildiğimi merak ettim. Anı kucaklıyor gibiydim ve o anda bu konuda kendimi suçlu hissetmemeye karar verdim.

"Bu çok güzel," dedim ellerimizi sallayarak. "Ve artık neredeyse yeterince uzunum, o kadar da rahatsız edici değil."

Bu düşünceyi aklımdan geçirirken, birkaç santim daha yukarı fırlamayla başardım ve neredeyse kurt-anka boyuma ulaştım. Gerçi geri kalan kısmım değişmemişti, bu da demek oluyordu ki... "Boyumu değiştirebiliyorum," diye mırıldandım, şaşkın bir sessizlik içinde göz kırptım.

Shadow'un kısık kahkahası, Midnight'ın bana verdiği aynı ısıtıcı rahatlıkla etrafımı sardı. "Anka kurduna dönüşebilirsin ve eskiden gerçek bir kurt yavrusuna dönüşürdün," dedi beni daha yakına çekerek. "Bu da aynı konsept."

Evet, bunu teoride biliyordum ama yükseklik değişimi çok daha tuhaf hissettirdi.

"Sanırım normal boyumu tercih ederim," diye karar verdim ve bu düşünceyi aklımdan geçirirken 1.80'e geri döndüm.

"Her boyda mükemmelsin," dedi bana, "ama doğrusu, senin için yüksek raflara ulaşan kişi olmayı tercih ederim."

Lanet olsun, bu neredeyse romantikti. Ayak parmaklarımın üzerinde doğrulup beni yukarı çekmesine izin verdim, böylece öpüşebilecektik. "Anladın bebeğim," diye fısıldadım.

"'Bebeğim' sadece 'ahbap'tan daha iyi," diye homurdandı ağzımı kontrol altına almadan önce ve ayrılana kadar kendi adımı unuttum.

Sonra ne dediğini hatırladım. "Bebeğim'i sevmiyor musun? Peki ya 'snookums?' 'Honey bunch?' 'Sweetie pie?' 'Cutie face?' 'Buttercu-'"

"Günüşığı," diye uyardı. "Gerçek dostlar olabiliriz ama bu seni cezalandırmayacağım anlamına gelmez."

"Evet, lütfen," dedim heyecanla başımı sallayarak. "İki tane alacağım."

Kıçıma sert bir tokat attı ve şu anda zamanımız olmayan her şeyi arzulayarak istemsizce ona karşı sarsıldığımda vücudum tüylerimle kaplandı. "Hayatta kalsak iyi olur." Şimdi homurdanan bendim.

Shadow dudaklarını boynuma bastırıp beni içine çekti ve ben de gözlerimi kapatıp onunla son bir an yaşamak zorunda kaldım. "Shadowshine," diye fısıldadım. "Hep bizim kazanmamızı istiyordum."

"Ve kazandık, Günüşığı," dedi nefesi tenimde gezinirken.

Kahretsin, yine başladı. Gölge Canavar'ımın gizli bir romantik olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Çok, *çok* derinlerde.

W Dannie'nin ben yaratıkları bulup greşmeden önce hapishaneden kaçmasını istemediğim için kontrolünü bana geri verdiler, ben de lazer odağıyla ilerledim.

Shadow, sözüne sadık kalarak, yanımda dev bir eğlence topu olarak kaldı, sessiz ve ölümcül, dikkati de ileride olacaklar üzerindeydi. Yakında annesini yok etmede rol alacağı gerçeği ideal bir durum değildi, ama tereddüt etmeyecek ya da görevlerinden kamayacaktı. Hiçbir zaman da yapmadı.

"Onları hissedebiliyor musun?" diye sordu kale girişine yaklaştığımızda.

Evinin bu kısmına daha önce hiç girmemiştim ve diğer tarafta ne olduğunu merak ediyordum. "Bir şeyler hissediyorum. Buranın arkasında büyük bir enerji birikimi var," dedim devasa giriş kapılarının önünde durduğumuzda. Bizim tarafımız uzun metal kalaslarla kapatılmış gibi görünüyordu ve diğer tarafın da aynı olup olmadığını ya da Dannie'nin bunu sadece yaratıkları bağlamak için mi yaptığını merak ettim.

Gölge ellerini salladı ve her birinin bir ton ağırlığında olduğuna şüphe olmayan kalaslar çapraz ubuklu yerlerinden sklerek arkamızdaki ateşle kavrulmuş araziye fırlatıldı.

Kapılar kolayca açılıyor, niyetin birilerini dışarıda tutmak değil, onları içeri kilitlemek olduğu anlaşılıyordu. Kesinlikle bir Danamain'in işi.

Kapı açıldığında karanlık ve nemli bir odaya girdik.

Gözlerim hızla alıştı ama diyarın sürekli düşük ışığı yüzünden küçük detayları seçecek çok fazla serbest doğal ışık yoktu. Buna karşı koymak için Gölge'nin alevleri parladı ve ben de aynısını yaptım. Dannie söz konusu olduğunda, herhangi bir tuzığa düşmediğimizden tamamen emin olmak daha güvenliydi.

Işığı görür görmez, bu odadaki rutubet kokusunun nereden geldiği hemen anlaşılıyordu. Ön giriş yosun gibi görünen bir şeyle kaplıydı, gri ve kahverengi yosunlar duvarlarda ve mobilyalarda büyümüş, sonra da damlayarak ön girişi kaplayan pencereleri kaplamıştı.

"Sana dokunmasına izin verme," diye uyardı Gölge, sesinde sinirli bir çınlama vardı. "Geçen sefer diyara gittiğimizde seni neredeyse öldüren katrana çok benziyor. Ama bu daha kötü. Bu yaratığın gözenekli alt tarafı, enerjini emmek için derine batan jilet gibi keskin iğnelerle dolu."

"Artık tenime nüfuz etmemeli," diye hatırlattım ona, bir yandan da yaklaşmaya devam ediyordum çünkü ısırgan yosun tabakasıyla kaplanma düşüncesi... Evet, hayır teşekkürler.

"Risk yok, Günışığı. Artık lanet riskler yok." Başımı salladım çünkü bu iyi bir plandı.

Yavaşça ilerlerken, yosunun ateşimizden çekindiğini ve yaklaşmaya cesaret edemediğini görmek beni rahatlattı. Duvarlar boyunca kayarak, bu kaleye giren ya da çıkan herhangi bir normal varlığa saldırmak için ne kadar hızlı hareket edebileceğini gösterdi. Dannie'nin çılgın planında ikinci bir savunma katmanı.

"Yaratıkları burada kilitli tutmak için bir nedeni olmalı," dedim usulca, girişi geçtikten sonra nihayet rahatça nefes alabilmişim. "Nexus'u tamamladıktan sonra yaptığı planla ilgili bir şey."

"Yeni dünyasının bir parçasını oluşturacaklarına şüphe yok," dedi kısaca, yolumuzdaki bir sonraki engele odaklanmadan önce.

Ben de aynısını yaptım ve kalenin geri kalanına açılan bir geçit olduğu belli olan pencerele koridora baktım. İlk baktığımızda oldukça zararsız görünüyordu, ta ki Shadow küçük bir güç topu gönderene ve bir grup ok hep birlikte ateşlenene kadar.

"Ne oluyor lan?" Başımı sallayarak haykırdım. "Bunun nedeni Dannie'nin bana *Indiana Jones'u* izlettiği onca zaman. Antik bubi tuzaklarına bayılırdı." Orospu, mahkûmlarını kafeste tutmak için kendi felaketler piramidini yaratmıştı. Kendisinin de bir kafeste olması çok uygundu.

Gölge bu salon için endişelenmiyordu, biz yürürken gücü bizi koruyordu. Bu özel tuzaklar kesinlikle diyarın sıradan sakinlerine yönelikti, bizden biraz daha güçlü olanlara değil.

"Bu gerçekten de beklediğim kadar etkileyici bir *Kızılderili Jones* macerası değilmiş," diye homurdandım Gölge'ye koridordan geçerken. "Sadece... yosun ve oklar. Pek yaratıcı değıller."

Alçak sesle kıkırdadı. "Bir gün, çok yakın bir gelecekte," dedi, derin sesi duyularımı okşuyordu, "sen ve ben yatakta bir hafta geçireceğiz, vücudunu yok edeceğim ve arada, zevk aldığın bu film dünyasının bir parçası olmama izin verebilirsin. *Indiana Jones* gibi."

Öksürdüm. "*Vücudumun* bir parçasını *yok* ettikten sonra haklı olarak hiçbir şey duymadım ama ne söylediğimizin bir önemi *yok*. Cevabım evet. Her zaman evet."

"şimdi anlıyorsun, Günışığı," dedi küçük bir gülümsemeyle.

Kafamı sallayarak şehvetten arındım ve bir sonraki adımda bizi nelerin beklediğine tekrar odaklandım ama Dannie'nin ilk ikisinden sonra sıkıcı fikirleri tükenmiş gibi görünüyordu.

Bir sonraki oda açık bir avluydu. Kafamda kalenin planını düzenliyordum, dışta bir salonun etrafını dolaştığını, merkezde ise çatısı olmayan ve eğlence faaliyetleri için bolca yer olan bu büyük, açık alanın olduğunu görüyordum.

Burası, evlerini burada yapan herkes için bir buluşma noktasıydı. Pazar tezgahları, sosyalleşme ve partiler. Onları burada bulmamız mantıklıydı; sadece benim yaratıklarımı değil, binlerce asilzadeyi, azatlıları ve diğer sakinleri de burada bulabilirdik.

Burada bu kadar çok Gölge Âlemi varlığı görmeyi beklemediğim için gözümü kııptım. Belli ki onlar da bu duyguya karşılık vermiş, aralarına dalan ateş kaplı iki ucubeye şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Mırıltılar hemen duyuldu ve hepsinin ne kadar perişan göründüğünü fark ettim. Zayıf, kirli ve biraz da kırık dökük. Dannie onları henüz öldürmemişti ama çöplüğe atılmayı bekleyen bir çöpten başka bir şeymiş gibi de davranmamıştı.

"Onlara yardım etmeliyiz," diye fısıldadım Shadow'a. Dehşete kapılmış ama aynı zamanda teslim olmuş zavallı yüzlerine zar zor bakabiliyordum. En kötüsüne hazırlanıyorlardı.

"Evet," diye tersledi, görünüşe göre öfkesinden daha fazla kelime çıkaramıyordu. En azından "Yaratıklarınız da burada mı?" diyene kadar.

"Aslında bilmiyorum. Enerjilerini hissediyorum-" Cümlemi tamamlayamadım çünkü tam o anda ortaya çıktılar. Belki bu sözlerle onları bir şekilde çağırmıştım, belki de ortaya çıkmaları daha yavaş olmuştu ama yüzlerce gölge yaratık varlıklarını belli ettiklerinde gücüm patladı.

Patlamayı başlatmak için hiçbir şey yapmamıştım, güç kendi kendine tepki veriyordu, tıpkı kurdumun zaman zaman derimden kurtulmasına benzer bir şekilde. Bu sefer, üzerime yıkanan değişimdi, böylece

İnsan görünümlü Mera'dan Anka kurdu Mera'ya, alevli kanatlara ve her şeye bir kalp atışında.

Shadow'un göğsü gümbürdedi, Anubis formuna geçerken enerjisi de tepki verdi, alevler hâlâ ikimizi de sarıyordu. Kıyafetlerimiz tekrar yok oldu, dönüşümümüzün enerjisi bizi her zaman çıplak bırakırdı, ancak bu formda fazladan saç bizi örtüyordu.

Bir süre şaşkın bir sessizlik oldu ve ardından kraliyet mensupları öne atılarak bizi selamladılar ve ilahiler söylediler. Bize "Nexus tanrıları" dediler ve tapınmak için akla gelebilecek her türlü kurbanı sundular. On dört bin varil "gre gre" ile ne yapacağım ya da gre gre'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama görünüşe göre, yakında bu bilinmeyen maddeden fazlasıyla yoluma çıkacaktı.

Tüm bu durum beni son derece rahatsız etse de, eylemlerini veya inançlarını hiçbir şekilde küçümsemedim, başımı salladım ve dikkatimi yaratıklarına odaklamadan önce onlara teşekkür ettim.

Kanatlarım daha da açıldı, ileri doğru adım attığımda alevler arkamdan havaya fırladı. Neyse ki herkes yolumdan çekildi de kazara bir kraliyet üyesini yakma stresi yaşamadım.

Bana gel.

Daha önce pek çok kez yaptığım gibi yaratıkları çağırdım. Görünür olanlar öne çıktı... onları diğerleri izledi. Yüzlercesi hızla binlere dönüştü, hepsi de bu aldatıcı devasa avlunun en arkasında sıkışmış olmalıydı.

Kollarımı açtım ve grubun etrafına ulaşmamın hiçbir yolu olmamasına rağmen, gücüm aynı sınırlamalara sahip değildi. Bir dalga gibi hepsinin üzerine çöktü ve özlerine dokunduğunda, onlarla olan bağlarım yerine oturdu.

Çocuklarıyla birlikte olan bir anne gibi, onlara sevgi ve teselli sundum ve hayatta olduğum sürece şunları yapacağıma söz verdim

Onları korumak için elimden gelen her şeyi yaptım. Yaratıklarım çok uzun zamandır buna sahip değildi. Dannie ben doğmadan yıllar önce yolunu kaybetmişti; muhtemelen kuralları çiğneyip bir kraliyet mensubuna aşık olduğu sıralarda. Yine de bunun için ona asla kızamazdım. Bana Shadow'u vermişti ve o olmadan ben de olmazdım.

Aşık olma kısmını es geçiyorum... Ama geri kalanı için cevap vermek zorunda kalacaktı. "Sizi güvenli bir yere götüreceğim," dedim onlara güç fısıltısıyla. Yaratıklar anırdılar, seslendiler ve böğürerek dünyaya yayıldılar, sonunda yaşamı, heyecanı ve hayvani doğalarını gösterdiler.

"Onları aykırı adaya mı götürüyorsun?" Shadow derin Anubis sesiyle sordu.

Başımı salladım. "Evet, biz Dannie'yle savaşmak zorundayken onları orada bırakmak en iyisi."

Gölge kapıyı açacakmış gibi ilerledi ama elimi koluna atarak onu durdurdum. "Daha fazla enerji harcamanı istemiyorum," dedim hızla. "Sence açmayı deneyebilir miyim?"

İçimdeki güç kuyusu bir fırtına gibi şiddetleniyordu. Taşıyor, eziyor, özellikle de şu anki halimle, dev bir kurtkuş olarak sallanıyordum. Bu halim her zamankinden çok daha güçlüydü. O zamanlar bu forma erişebilseydim Torma beni bu kadar kolay dövemezdi.

Aklıma bir şey geldi. "Yaralarım geçti mi?" Shadow'a sordum. "Fark ettin mi?"

"Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum," dedi kısaca, "ve evet, tenin şekil değiştiren yaşamından izler taşıyor."

Bu bilgiyle birlikte tuhaf bir duygu da içime doldu. "Temiz geçmişim" hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Yara izlerim kim olduğumun bir parçasıydı, hayatta kaldığım şeylerin anılarıydı ve artık yok olduklarını bilmek içime huzursuzca yerleşti. Yeniden doğuşun her zaman sonuçları varmış gibi görünüyordu.

Gölge bir elini yanağımda gezdirerek beni ona geri getirdi. "Gücün asla solmayacak. Herkesin hayatta kaldığını bilmesi için yara izlerine ihtiyacın yok - sadece hayatta kalmadın, geliştin de."

Derin bir nefes aldım. "Haklısın. Gerçeğimi biliyorum ve gerçekten önemli olan da bu."

Shadow beni bedenine çekip gerçeğimi ve diğer her parçamı da bildiğini hatırlatmak ister gibi görünüyordu ama bir şekilde bundan kaçındı. "Kapıyı açabilirsin Günışığı," dedi o esrarengiz bakışlarını üzerimde kilitli tutarak. "Yapamayacağın hiçbir şey yok."

Bana inancı vardı. Muhtemelen hak ettiğimden çok daha fazla, ama gözlerimi kapatıp daha önce bulunduğumuz adaya açılan bir kapıya ulaşmak için ihtiyacım olan güven desteği idi. Zihnimde canlandırdım, işe yarayacağını umarak biraz güç harcadım ve gözlerimi tekrar açtığımda dönen bir geçit vardı. Lanet olsun. Görünüşe göre yeni enerjim bu ilk becerilerimde bana bebeklik edecek, bilgi eksikliğim olduğunda boşlukları kendisi dolduracaktı.

Hayatta her zamanki beceriksiz yaklaşımından güzel bir değişiklik oldu.

Shadow'a "Önce yerlileri kontrol etmem gerek," dedim ve geçidime yaklaştım. Tam kışımın dibinde durdu, böylece birlikte adım attık.

Yerliler bir anda ortaya çıktı ve önümüzde eğildiler. "Yardımaınıza ihtiyacımız var," dedim yumuşak bir sesle, lafı dolandıracak vaktim yoktu. "Çok sayıda yaratığımız, soylumuz ve özgürümüz var. Biz son savaşı verirken kalacak güvenli bir yere ihtiyaç duyan diğer diyar sakinlerinden bahsetmiyorum bile. Onları kabul eder misiniz?"

Bir süre kimse cevap vermedi ve bizi reddedip reddetmeyeceklerini merak ettim. Kraliyet ailesinin onlara davranış biçiminden sonra onları suçlayamazdım ama bu durumu biraz daha zorlaştırırdı.

Şimdiye kadar gördüğüm en yeşil deriye sahip varlık öne çıktı. "Yapacağız. Biz asla onların düşmanı olmadık.

Biz farklı bir yaşam tarzını seçtik. Eğer burada bu şekilde yaşamayı kabul edebilirlerse, istedikleri kadar kalabilirler."

Onların bu nazik tavrı karşısında duyduğum rahatlama ve minnettarlık sesimin titremesine neden oldu. "Onlara haber vereceğim ve teşekkür ederim."

Güçlü ve sarsılmaz kalan geçidimize geri döndük. Yaptığım şeyden dolayı gücümde hiçbir gerilme hissetmedim ve portalı sonsuza kadar orada bırakabileceğimi ve bunun beni açıkça etkilemeyeceğini hissettim. Çok etkileyiciydi ama kendimi tebrik edecek zamanım yoktu. Yaratıklarımı ve diğerlerini güvenli bir yere götürmeliydim.

Önce gölge yaratıkları çağırdım ve kraliyet yerleşkesinden adaya doğru yolculuk ederken biraz düzenliydiler. Çok geçmeden, orijinal yaratıkların girdiği alanı doldurdular, ancak yerliler onlar için daha fazla yer buldular ve tüm yeni arkadaşlarından kesinlikle memnun görünüyordular.

"Bu hangi aykırı değer?" Shadow'a sordum, merak etmiştim ama şimdiye kadar sormamıştım.

Shadow, ben sorana kadar hiç düşünmemiş gibi bir saniyeliğine tekrar etrafına bakındı. "Trinity'den uzakta olan en büyük yeri hedefledim," dedi, kaşları kırışmıştı. "Muhtemelen Samsan Korusu."

Dannie'nin saldırısını ilk odaklayacağı yer anakara olmadığı sürece, büyük şemada gerçekten önemli değildi. Ama en azından bize yardım eden yerlilerin adını bilmek biraz daha saygılı hissettirdi.

Dünyalarda yürüyen en güçlü tanrıçayı alt etme şansını bize verenler.

Samsan Grove olasılıkları lehimize çevirmişti ve şimdi onları gururlandırmamızın zamanı gelmişti.

I Binlerce yaratığı ve yüzlerce yerliyi adaya taşımak beklenenden daha uzun sürdü. Sonunda işleri bittiğinde, Shadow ve ben

Dannie'nin her an kaçabileceğini bildiği için etrafta dolanıyorduk.

Sislerimizin bir alarm göndereceği konusunda beni temin etti, ancak bu gerçekleştiğinde çok geç olacağından endişeliydim.

Yine de ayrılmadan önce tamamlamam gereken son bir görev vardı. "Yaratıklar artık özgür," dedim gür kurt-anka sesimle. "Asiller hiçbir şekilde bağ kurmayacak ya da enerjilerini kullanmayacaklar, aksi takdirde aykırı yerliler ellerindeki tüm silahlarla sizi durdurma hakkına sahip olacaklar. Ve işleri bittiğinde, senin için geleceğim."

Hepsi bağırarak söz verip bir daha hiçbir yaratığa zarar vermeyeceklerine yemin etmeden önce kraliyet mensuplarının bir anlık korkusunu hissettim. Dannie onları kilit altında tuttuğu süre içinde zaten yeterince kırmıştı, bu yüzden emirlerime itaat edileceğinden emindim.

"Aykırı yerlilere bizimle iletişim kurabilecekleri bir yol bırakmamızın bir yolu var mı?" Shadow'a sordum. "Bir sorun çıkma ihtimaline karşı?"

Gölge'nin ifadesi acımasızdı. "Ben olsam endişelenmezdim. Dannie'yle olan savaş çok çabuk bitecek. Kaybedersek hepsi kaybeder, kazanırsak da... bir ayaklanmaya fırsat vermeden kraliyet mensuplarını buradan alıp anakaraya geri götüreceğiz."

Haklısın. Bu doğru ve iç karartıcıydı ama en azından biz her şeyi yok etmeye kararlı tanrıçayla savaşmakla meşgulken düşmanca bir ele geçirme konusunda stres yapmam gerekmiyordu.

"Artık gitmeliyiz," dedi Gölge, beni nazıkçe geçide doğru iterek.

Başımı salladım ve artık birkaç bin nüfusa ulaşmış olan adaya son bir kez daha baktım. Bir şekilde rahat hissettiriyordu ve gerçekten ayrılmak istemiyordum, keşke kalıp zaten zihinsel ve fiziksel olarak kırılğan kraliyet mensuplarıyla ilgilenen yerel halka yardım edebilseydim.

"Dannie'nin hesap vermesi gereken çok şey var," dedim kısaca. "Bunu yaptığı tek kişinin senin kraliyet bileşiğın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gölge biz geçitten geçene kadar cevap vermedi, geçit biz kaleye geri döner dönmez kayboldu. "Sanırım tüm dünyayı öyle ya da böyle kilit altına almış durumda," dedi, üstümüzü değiştirip giyinebilmemiz için bazı giysiler yaratırken. "Planının bir sonraki kısmı gerçekleşene kadar."

"Evet, katılıyorum," dedim pantolonumu ve botlarımı giyerken. "Dannie'yi tanıdığım kadarıyla. Demek istediğim, bir sonraki rolü açıkça kontrol ettiği bir Nexus yaratmaktı, ama ondan sonra ne olacaktı? Sonunda yüce tanrıça olarak zirveye ulaştığında hepsiyle ne yapacaktı?"

Gölge derin bir nefes verdi. "Bunu bilmek imkânsız ama kesin olan bir şey var: Bu diyar kesinlikle eskisi gibi olmazdı."

Artık giyinmiştik, bu yüzden beni yanına çekti ve bizi ürkütücü, bubi tuzaklı kaleye ve ana araziye geri götürdü. Sürümüz görüş alanımıza girdiğinde, hepsinin ayağa kalkmış olduğu gerçeği

Açıkçası Dannie'nin hapishanesi Shadow ve benim hızlanmamı sağladı.

Artık iletişim kurabilecek kadar yakın olduğumuz için kafamın içinde Midnight, "*Kırılma sürecine başlıyor*" dedi.

"Hapishane çatırdıyor," dedi Gölge aynı anda, belli ki sisiyle de konuşmuştu. Dannie serbest kaldığında onların yanında olmamız gerektiğini bilerek koşmaya başladık.

Geceyarısı bizi yarı yolda karşıladı, kucağına aldı ve pürüzsüz zemine fırlatarak savaşçıların çemberine düşmemizi sağladı.

"Tam zamanında," dedi Lucien, doğal olmayan bir şekilde hareketsiz beklerken dişlerini göstererek. O bir yırtıcıydı, usta bir vampirdi ve onu iş başında görmeyi merak ediyordum. Hepsini. Kendi dünyalarının en büyükleri ve en güçlülere. Ve her biriyle birlikte olmaktan ve onlara "dostum" demekten onur duyuyordum.

Altın kafes titremeye başladı, lav uçuşumu ile Dannie arasında sıkışıp kalan hepimiz bunalana kadar ısı yükseldi. Kendimizi içsel olarak hazırlamak dışında hiçbirimiz kılımızı bile kıpırdatmadık. Gücümün beni doldurmasına izin verdim, kanatlı, alevli bir kurt-kuşa dönüşerek bir kez daha kıyafetleri yok ettim. Bu noktada, vardiyalar arasında çıplak kalmalıyım.

"Serbest kaldığı anda," diye mırıldandı Len, gümüş pelerini hareketsiz formundan dışarı doğru dalgalanırken, "onu yerine kilitlemek için güçlerini kullan, ben de taşı kendime çağırayım. O benim aileme bağlı ve Dannie'nin elinde olduğundan çok daha uzun yıllardır öyle. Onunla hâlâ daha büyük bir bağa sahip olmalıyım."

Bir planımın olmasını seviyordum. Bu bize bir odak noktası sağlıyordu ve Shadow'un beni duvara dayayıp kollarımı ve bacaklarımı kilitlediği *birçok* kez sayesinde, Dannie'yi benzer bir şekilde tutmak için ne yapmam gerektiği konusunda iyi bir fikrim vardı.

Yine de onun için o kadar eğlenceli olmazdı.

Son birkaç ayda yaptığı en büyük hatanın taşı yutmamak olduğunu anlamak üzereydi. Ya da anılarımızı çalmak. Ya da onu seven herkese ihanet etmek.

Hayır.

En büyük hatası, eline fırsat geçtiğinde hepimizi öldürmemek oldu, çünkü hesap günü gelmişti ve onu teslim edecek olanlar bizlerdik.

Işık onun etrafında daha da parlaklaştı, sıcaklık da öyle ve o kadar gergindim ki Angel yanımda bir milimetre kıpırdayıp kanatları benimkilere değdiğinde neredeyse altıma işeyecektim. Minik çığlığım ve öne doğru tökezlemem gerginliği bir nebze olsun azaltırken, yüzlerde eğlenen gülümsemeler belirdi.

"Kadını Dünya'dan çıkarabilirsiniz, ama-" Bir enerji patlaması hepimizi kaleden geriye savurduğunda Lucien'in sözü kesildi.

Kanatlarım açılarak lav yarığına düşmeden önce beni durdurdu ve iki kanat çırttıktan sonra tekrar çemberin içinde, son derece sinirli görünen Dannie'nin etrafındaydım.

Dannie, yine değişmişti.

Daha önce orada olan insansı parçaları artık yoktu.

Tam bir anka kuşuydu, benim kadar uzun duruyordu.

Gagası açıldı ve sonunda kelimelere dönüşen yüksek sesli bir çığlık çıktı. "Büyük bir hata yaptınız," diye böğürdü, yer titrerken alevler ondan fişkırıyordu. "Şimdi hepsi yıkılacak ve ben yeniden inşa ettiğimde, daha iyi bir dünya ve gelecek olacak."

Diğerlerinin hiçbiri o kadar endişeli görünmüyordu, yaklaşıyorlardı, saldırmaya hazırlanırken enerjileri havada uğulduyordu. Ben de aynısını yaptım ama yalan yok, içim içime sığmıyordu. Hâlâ bizim için çok güçlüyse ne halt edecektik?

Kimse anlamaya fırsat bulamadan Dannie beklediğimin tam tersini yaptı ve kanatlarını

aramızdaki düşüş. Bunu neden yaptığını anlamam biraz zaman aldı ve ancak pençeli ayağı toprağa vurduğunda ve gürültü arttığında anladım. Kısa bir süre önce oğlunun yapmaya çalıştığı şeyi yapıyordu.

Gölge Diyarı'nı yok etmek.

Herhangi birimiz onu gücümüzle kilitlemeye bile fırsat bulamadan, uçurum patladı ve buradaki neredeyse herkesi parçalayacak alevler püskürdü. Bu alevlerle birlikte, aşağıdaki lavlardan yukarı doğru tırmanan gerçekten dehşet verici bir manzara ortaya çıktı.

"Ölüleri diriltiyor," dedi Alistair, elleri önünde sıkıca kenetlenmiş halde. "Lav sislerinde kaybolanların hepsini."

"Siktir."

O tek kelime Gölge'den gelmişti ve bunun kötü bir şey olduğu anlamına geldiğini biliyordum. Hayır, kötü değil. Cata-fucking-strophic.

"Uçurumlarda kaç varlık öldü?" Yer sarsıntıları şiddetlenirken beni ayakta tutan tek şey kanatlarımdı. "Tüm yaratıkların dışında."

"Sanırım burada normal bir cezaydı," dedi Angel, artık kendini yerden kaldırmak zorundaydı.

"Evet," diye onayladı Gölge. "Sislere kurban vermek yaygındır."

Şimdi sıra bendeydi. *Sikeyim.*

Diğerleri de kendilerini yukarı kaldırmak zorunda kaldılar, Inky ve Midnight hepimizi dışarı çıkarmaya çalışan lav fışkırmalarından korumak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Lavlar beni ya da gücümü rahatsız etmiyordu ve tek atışın bende olabileceğini bilerek ileri atıldım ve Dannie'yi saf enerjiden oluşan bir ışıyla patlattım.

Bu ölümsüzler ordusu bize ulaşmadan onu durdurmalıydık. Belli ki onları öldürmek çok zor olacaktı ve bu da ona gerçek bir avantaj sağlayacaktı. Benim gücüm onun bir okuyla saptırıldı ve o da bana bir saldırıyla karşılık verdi.

Buna hazırdım, onu bir kenara ittim, çok daha zayıf hissetmesine şaşırdım. Yeniden şarj olmaya vakti olmadan bu işi bitirmeliydik ve bu da şimdi duramayacağım anlamına geliyordu.

Güçlü bir şekilde saldırdım ve gücü bana her çarptığında, karnıma bir balyoz inmiş gibiydi, ama öylesine öfke ve kararlılıkla besleniyordum ki, bunun beni şaşırtmasına izin vermedim. Sevdiklerimi kurtarma kararlılığım, saldırıma onun kaçırdığı bir vahşet kattı.

Hareketleri yavaşladı ve kalkanını bir saniye yavaşça kaldırdığında, ona tam güçle vurabildim, onu kalenin duvarına çarptım, güç etrafındaki tüyleri uçurdu.

"Taşı bırak, Dannie," diye bağırdım ona. "Taşı bırak ve kurtuluş için bir şansın olsun."

Bu noktada Shadow'un yanımda olduğunu fark ettim ama şu ana kadar bu teke tek savaşta liderliği benim almama izin veriyordu. Yüzündeki gergin ifade bir gösterge ise, bunu yapmak ona pahalıya mal oldu, ama bana olan inancı kararlılığını kıramayacak kadar güçlüydü.

Sevgiyle. Uzman seviyesinde konuşuyordu.

Dannie cırtlak, ürpertici bir sesle güldü ve onu tekrar patlattım ama kurtulmayı başardı. Daha zayıf olabilirdi ama kırılğan olmaktan çok uzaktı, özellikle de gerçek zombi ateş yaratıkları arazide patlarken. Burada neler olup bittiğine dair açıklığa kavuşturulması gereken çok şey vardı. Ama bunun için zaman yoktu.

Shadow bu sefer bana katıldı, ikimiz de enerjimizi onu kontrol altına almaya çalışmak için kullandık, bu sırada Dannie oyununu hızlandırdı ve bize saldırmak için uzun kuyruk tüylerini gönderdi. Bizi vururlarsa ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama neyse ki Shadow bunu öğrenmeye fırsat bulamadan önlerini kesmeyi başardı.

Bir noktada, güçlerini bağlamayı başardı - ne de olsa bu konuda uzmandı - ama o sadece tekrar güldü ve onu duvara tuttuğumda olduğundan daha hızlı bir şekilde serbest kaldı. Serbest kaldığında, ona olabildiğince sert vurdum.

Yapabilirdim ve Shadow'un gücü, enerjisinin sıcak patlamasından cildim acıyana kadar yanımda arttı. Ama birlikte onu tutuyorduk. Tek sorun Len'in taşı çıkarmaya çalışacak kadar yaklaşamamasıydı. Fae, tüm arkadaşlarımızı lavlardan ve yaratıklardan koruyan Inky ve Midnight'ın ortasında sıkışıp kalmıştı. Ve sisin yönlendirdiği güçlü zombiler sayesinde savaşı neredeyse kaybediyorlardı.

Onu sislere geri götürmek bir hataydı ama belki de yaratıkları adada bize karşı kullanacaktı. Dannie'nin her zaman geri çekilmek için on planı vardı ve geri kalanımızı çırpınmak zorunda bırakırdı. Yine de hiçbirimiz onun bunu yapabileceğini tahmin etmemiştik ve gizli lav ordusu için bir acil durum planımız yoktu.

"Burası kafesteki gücünü akıttığı yerdı," diye ısırdı Gölge, anka kuşuna daha fazla güç uygulayarak. "Serbest kaldığı anda ordusunun da yükselmesi gerekiyordu. O lanet taş ona neredeyse sınırsız güç veriyor."

"İşte bu yüzden serbest bırakılmamız gerekiyor," diye homurdandım, kelimelerim zar zor duyuluyordu.

Yeniden doğuşumdan beri ilk kez enerjimin azaldığını hissettim.

"Ben buradayım." Len'in sözleri fae enerjisiyle kulaklarımıza fısıldadı. "Onu birkaç dakika daha tutun, ben de Gümüş Sihrimi onun üzerinde uygulayayım."

Birkaç dakika daha; biri söylediğinde kulağa çok kısa geliyordu ama öfkeli, güçlü bir anka tanrıçasını tutmanın gerçekliği, bir insanın bir boğayı birkaç dakika boyunca hareketsiz tutmaya çalışmasına benziyordu.

İmkansız ve ölümcül.

Shadow Anubis formunda bana katıldı ve kendini daha da güçlendirdi. Dannie aramıza baktı ve başını sallayarak bir ciyıklama sesi çıkardı. "İkiniz de doğal değilsiniz," demeyi başardı. "İkinizle de dengeyi bozdum. Onarmam gereken bir denge."

Bu sefer bizi öldürmekten çekinmeyeceğine dair bir uyarıydı, ama buna kim şaşırdı ki? Tehditleri canlı bırakma konusunda dersini aldığını hepimiz biliyorduk. Bu savaşın sadece bir tarafı bugün çekip gidiyordu.

Shadow ve ben onu tutmak için elimizden geleni yaptık ve başaracağımızı düşündüm, ta ki taşında ne kaldıysa onu çekip bizi geri fırlatana kadar. Tökezledim ama Shadow çok uzağa gidemedi beni yakaladı.

"Diğerlerine ihtiyacımız var," dedi kulağıma yakın bir yerde. "Len için hepimiz onu tutmalıyız."

Bunun üzerine Inky ve Midnight dönerek yaklaştı ve sürümüzden diğerlerini de yanlarında getirdiler. İki sis tanrıçaya doğru hızla koşarak onu tekrar kalenin yan tarafına çarptı, öyle ki taş ve tuğlalar altında paramparça oldu.

Sislerimiz vahşi ve özgür versiyonu kadar güçlü değildi, ama yine de hafife alınmamalıydılar. Ne yazık ki, Dannie'ye saldırdıkları anda lav yaratıkları da bize saldırdı.

Ölü orduya karşı koruyucu bir bariyer oluşturabilir misin? Gece Yarısı'na sordum. Taşı almak için bize bir şans verir misin?

Daha da şişti, etrafında kıvılcımlar uçuştı. *Onları birkaç dakika tutabilirim. Inky yardım ederse belki daha fazla.*

Yap hadi.

Çift, gücüyle onlara doğru zıplayan Dannie'yi serbest bıraktı, ancak Dannie ya çok yavaştı ya da dengesizdi çünkü onları tamamen ıskaladı ve enerjisi lav uçurumuna doğru fırladı.

Ya da hayır, bekleyin, başından beri planı bu olmalıydı çünkü enerjisi kayalıkların üzerinden aşağıdaki uçuruma doğru kaybolduğu anda, devasa bir kızıl ateş dalgası da onunla birlikte yükseldi.

Harika. Erimiş tsunami.

"Git!" Midnight'a bağırdım. "Bariyeri kaldırın ki bir şansımız olsun."

Dannie'nin gücü Shadow'u ve beni yere çarpmadan önce son sözlerimi zar zor söyleyebildim. Sert bir şekilde vurduk ve eğer hala düz bir şekil değiştiren olsaydım, tüm kemiklerim paramparça olurdu. Hal böyleyken, Dannie bize doğru bastırmaya devam edip bedenlerimizi yıkık dökük kale zeminine saptırken, acı vücudumda güçlü bir şekilde zonkluyordu.

Nasıl bu kadar güçlü olabildi? Hiç bitmedi ve kafes onu amaçlandığı gibi boşaltmış olsa bile, hala karşı koymamız için çok fazla şey vardı.

Len bizi taş ve düşmanın eline geçerse olacaklar konusunda uyarmıştı ve ben ona karşı kazanmanın bir yolunu düşünemiyordum, hele de çoğumuz güç kaybederken. Daha derine inerek, tekrar geri püskürtmek için bir yol aradım ama saldırısında hiçbir zayıflık yoktu. Manipüle edilecek bir zayıflık yoktu.

En azından arkadaşlarımız sonunda gevşeyene kadar. Dannie kendi başına yargıç, jüri ve infazcı olmaya çalışmasaydı, bize sahip olabileceği türden bir destek veriyordu.

Daha önce tam anlamıyla aksiyon içinde görmediğim Reece, kum ve tozdan oluşan gerçek bir duvarla açıklığı boydan boya geçti. Onun gücü bana her zaman bir çöl fırtınasını hatırlatırdı ve şimdi nedenini görebiliyordum. Fırtınanın merkezinde durdu, Dannie'yi siklonik kum fırtınasının içinde uçururken enerjisi onunkinin bir kısmını söndürdü.

Shadow ve ben bir anda ayağa kalktık ve çöl tanrısına katıldık, güçlerimizi bir kez daha ona karşı kullandık ve ikimizin de sahip olduğumuzu bilmediği gizli bir güç bulduk. Çaresizlik ve adrenalin, insan kadınların bebeklerinin üzerinden araba kaldırabilmelerinin nedeniydi. Bugün çaresiz olan bizdik ve bunu kendi avantajımıza kullanıyorduk.

"Zayıflıyor," diye kükredi Gölge. "Ama taşı koparacak kadar değil. Henüz değil."

"Son bir deneme," diye ısırdı Reece, sesi etrafımızda kopan fırtınalar gibi gürlüyordu. "Hepimiz. Tüm gücümüzle. Hiçbir şeyi geri tutmayın."

Diğerleri sıraya girdi, Midnight ve Inky hâlâ yaratıklardan biraz nefes almamızı sağlıyordu ama bu uzun sürmeyecekti. Bu gerçekten son şansımızdı.

Dünyayı kurtarmak için tek şansımız.

T Sekizimiz anka kuşuyla yüzleştik. Belki de başından beri olması gereken buydu, bizim gücümüze karşı onun gücü. Oyun ya da hapishane yok. Konuşma yok.

ya da kefaret girişimleri.

Ona kendini kurtarma şansı verdiğim için pişman değildim ama bu şans artık sona ermişti. Şimdi her şey için oynamalıydık ve ben hiçbir şeyi saklamayacaktım.

Len taşı çıkarmak için enerjisini sakladığından kendini tuttu ama geri kalanımız bireysel güçlerimize ve büyülerimize odaklanarak ona güç verdik. Irklarımızın en güçlü yönleri ve becerileri. Reece'in çöl gücü kuruydu ve derimizi büyümlü bir zımpara kağıdı gibi yırtıyordu. Alistair'inki su bazlıydı ama onun suyu Dannie'ye buz yeşili kılıçlar, sivri mızraklar ve diğer füzeler şeklinde fırlattığı büyük silahlara dönüşüyordu. Şimdiye kadar hiçbiri Dannie'nin üzerinde oluşturduğu kalkanı delememişti ama hepsi onu zayıflatmak için işe yarıyordu. Angel bıçaklarını kuşanmış, Dannie'nin gücüne karşı yakın ve kişisel hareket ediyor, tanrıçanın ona asla dokunamaması için lanet bir ninja gibi hareket ediyordu.

Lucien süper hızlı bir şekilde etrafta dolanıyordu, vampir gücü ve hızı kalkanları yumruklamasına, zayıf noktaları aramasına izin veriyordu ve Dannie daha fazla irkildiğinde

hedef bulduğunu biliyordum. Galleli hâlâ konuşmuyor ya da herhangi bir ses çıkarmıyordu ama Dannie'nin üzerinde kanatlarını çırpıyor, yüzünde tamamen odaklanmış bir ifadeyle aşağıya bakıyordu.

Her şey yolunda mı? Bir şey fark etmiş olabileceğinden endişelenerek hemen sordum.

Zihni güçlü, diye cevap verdi. Ama onu kontrol altına almak için kırmaya çalışmaya devam edeceğim.

Harika. İyi şanslar.

Zihinsel olarak geri çekildim ve odaklanmasına izin verdim, bir yandan da zihinleri kontrol edebildiği için küçük bir korku yaşıyordum. Bu durumda ne kadar kullanışlı olsa da, bir gün bunu bize karşı kullanabileceği endişesi her zaman vardı.

Ama demek istediğim, sadece Galleli değil, hepimiz güçlüydük. Birbirimizin gücünü dengeliyorduk ve grubumuzun bu kadar güçlü ve dengeli olmasının nedeni de buydu. Bu da endişelenecek bir şeyim olmadığı anlamına geliyordu. En azından bu konuda.

"Kalkan düşüyor," diye kükredi Shadow ve anka kuşunun etrafındaki bariyeri kazmaya devam ederken alevleri neredeyse yirmi fit yüksekliğindeydi. İlk başta Dannie tarafından dikilen kalkandan bahsettiğini düşünmüştüm ama maalesef yanılmışım.

Sis kalkanıydı.

Dannie sadece ordusunun serbest kalmasına yetecek kadar uzun süre kendini korumuştur. Lanet olsun ona ve savaşa hazır zeki aklına. Bir dahaki sefere baş düşmanla savaştığımızda, aptal bir düşman istiyordum. Adil olan buydu.

Ordu topluca üzerimize saldırdı ve hepimiz bu saldırının altında kaldık. Dannie, gücünü bize saldırgan bir şekilde patlatarak buna katkıda bulundu, gücümün merkezine nüfuz eden keskin ve güçlü saldırılar. Canım yandı ve saldırısını doğrudan enerjime bağlayarak yarattığı bağı kesmek için mücadele ederken haykırdım.

Diğerlerinin de aynı şeyi yapmasını bekliyordum, ancak serbest kaldığımda hepsinin altında ezildiğini gördüm.

ateş ordusu ve Dannie'nin saldırısı. Sislerimiz ellerinden geleni yapıyorlardı ama yeterli değildi.

"Durun!" Çığlık atarak kendimi havaya fırlattım, sevdiklerimin saldırıya uğramasına duyduğum kör öfke beni harekete geçirdi. Gölge de bana kükredi ve arkadaşlarımızı kurtarmak ve bana ulaşmak için çalıştığını biliyordum ama hepsini yapamazdı.

İçimdeki güç patladı, beni gökyüzüne fırlatan nükleer bir patlama, nefesler ağzımdan gürültülü hışırtılarla girip çıkarken ateşten kanatlarım güçlü bir şekilde çırpıldı. Tükenmiş ve kırılmış olduğum için beni besleyen saf öfkeydi, ama belki de öfke yeterli olabilirdi.

Dannie ve ben havada çarpıştık ve ilk kez biri ona dokunabildi. Alev alev yanan kuyruğuna ve gücüne kanalize ettiği ısıya rağmen tüyleri pençeli ellerimin altında buz gibi soğuktu. "Kendini boş hissediyorsun," diye bağırdım yüzüne, tüm gücümle onu deşerek. "Ruhun gitti, Dannie ve bundan geri dönmenin bir yolu yok."

O alev alev yanan gözler bana çevrildi. "Ruhlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, çocuk. Ya da fedakârlık. Seni Torma'da gördüğüm ilk andan beri bencil bir velet oldun. Bir hayal kırıklığı. Ama taşıdığın mirasa layık bir varlığa dönüşmen için sana bir şans vermeye karar verdim." Kuş suratında bile iğrendiği belliydi. "Başarısız olmaya devam ediyorsun. Değersiz olmaya devam ediyorsun. Ailen de öyle düşünüyordu, gerçek eşin de öyle düşünüyordu, ben de öyle düşünüyorum."

Sözleri acıtıyordu. Onları nasıl silah olarak kullanacağını, yumuşak, savunmasız karnıma nasıl vuracağını biliyordu. Ama benden alamayacağı bir gerçek vardı: Gölge Canavar benim gerçek eşimdi ve aramızdaki bağı reddetmemişti. Bunun için savaştı.

İkimizin de vardı ve ben artık Torma'daki o zavallı, acınası yavru değildim.

"Beni bu şekilde alt edemezsin," dedim usulca. "Birkaç ay önce işe yarayabilirdi ama artık o zamanki ben değilim. Zihin kontrolünün üstesinden geldim ve şimdi de geleceğim."

Merkezimde güç biriktiriyordum, sahip olduğum her onsla, bana göndermek üzere olduğu saldırıya hazırlanıyordum. Ancak o bir kez daha zayıf noktalarımaya yöneldi ve gücünü arkadaşlarıma karşı kullanmaya devam etti. Onları tuttuğu bağlar, kıramadıkları bağlar, onları öldürüyordu. En azından kolaylıkla öldürülebilecek olanları. Diğerlerinin ise yakında enerjileri, geriye hiçbir şey kalmayana kadar ellerinden alınacaktı.

Onu durdurmaya çalıştım, kendim için yaptığım gibi bu bağları kırmak için gücümü gönderdim. Ama bu yeterli değildi. Onunla tek başıma başa çıkamazdım ve küçük girişimlerim sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyordu. Dannie dünyaları inşa edip yok edebilen bir taştan güç alıyordu. Gücü neredeyse hiç bitmiyordu. Onu alt etme girişimimiz her zaman uzak bir ihtimaldi ve lanet olsun, elimizden geleni yapmıştık.

"Kazanamayacağını biliyorsun."

Bunu yüzümde gördü ve ben de yenilgiyi henüz kabul etmek istemediğim için yüz ifademi düzelttim. Umuda tutunmak zorundaydım, çünkü bu var olan en güçlü motivasyon kaynağıydı.

"Acımayacak ve hepiniz birlikte olacaksınız," dedi Dannie bana usulca ve nihayet dokunuşumun altında bir sıcaklık vardı. Ruhundaki buzun altında ezilmiş olsa bile hâlâ bir şeyler hissediyordu. "Daha fazla mücadele etme."

Bu yaklaşım son saldırısından farklı olarak işe yaradı çünkü bu sefer doğruydı. Ailem acı çekiyordu. Kırılmışlardı, kan içindeydiler ve diri diri yanıyorlardı. Bunun devam etmesine izin veremezdim ve eğer onu yenemez ya da onları kurtaramazsam, diğer seçeneğimiz neydi?

Onunla savaşmaktan asla vazgeçme, Günişığı.

Sesi kafamın içindeydi, sevgisi ve gücü beni çevreliyordu ve Shadow'un haklı olduğunu bilerek bir an için gözlerimi kapattım. *Lanet olsun.* Beni inciten bir zorbanın emri üzerine yere yatıp ölmedim. Bunu hiç yapmamıştım ve bugün de yapmayacaktım. Torma

Farkında olmadan beni bu dövüŖe hazırlıyorlardı ve ben de onların eğitimini boŖa harcamayacaktım.

Benden ıŖık ve ateŖ akıntıları fıŖkırdı, ancak kaba kuvvete odaklanan son saldırımın aksine, bu sefer farklı bir strateji izledim. Dikkat dağıt, saptır ve alıkoy.

Gölge'nin, Gece Yarısı'nın ve yaratıklarımın gücünden yararlanarak, onlarla kurduğum bağlar gücümü besledi. Gücümü Dannie'nin etrafında uzun ıŖık huzmeleri halinde örerken sadece kendi gücümü artıracak kadarını aldım.

Angel, en iyi arkadaŖım, bağlar aracılığıyla bana ulaŖmaya çalıŖtı ama o da zayıftı. Almak yerine gücü ona geri gönderdim, aramızdaki bağ her zamankinden daha güçlüydü. O kadar güçlüydü ki, Dannie ne yaptığımı görüp saldırısını sadece Angel'a odaklanacak Ŗekilde deđiŖtirdiđinde, ezici darbesinin tüm gücünü hissettim.

Angel'ın varlığı zihnimde titreŖirken çığlık attım, Dannie onu ortadan kaldırmaya ve güçlü yanlarımdan birini yok etmeye karar verdiğinde yaŖam gücünün her bir atıŖı azalıyordu. Ne kadar dayanırsam dayanayım, tanrıçaya karŖı koymanın hiçbir yolu yoktu.

Angel, diye hıçkırdım, tüm gücümle ona tutunarak. Toprağınızdan çekin. Tüm enerjiyi al. SavaŖ onunla.

Zihninin dokunuŖu o kadar güçlü ve sakindi ki, kadim varlık dediğimi yaptı ve atalarının gücünden yararlanmak için son gücünü kullandı. Bu noktada biraz umut hissettim, ta ki bir güç yanığı bağımızı vurana kadar. *Al bunu, Mera. Al bunu ve onun iŖini bitir.*

Angel bana ailesinin gücünü verdi. Bu güç onun hayatını kurtarabilirdi ama o bu güç olmadan bu tanrıçanın kudreti karŖısında hepimizin öleceğini biliyordu. O anda umurumda bile değildi.

"Angel, lanet olsun, hayır!" Hem zihinsel olarak hem de aramızdaki bağ aracılığıyla çığlık attım. "Kendini kurtar."

Artık çok geç Mera. Güç üssüm parçalandı ve yaŖam gücümü sızdırıyorum. Yeterince hızlı dolduramıyorum.

bu güç boşa giderdi. Diğerlerini kurtarmak için kullan. Kendini kurtar.

Dannie'den uzaklaşmaya çalıştım ama yapmadı. Beni serbest bırak. Ve Melek bu âlemden kaybolurken içime daha fazla güç akarken, göğsümde bir çılgılık yükseldi. Umutsuzluk içime çöktü ve ağlıyor, çılgılık atıyor ve savaşıyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Benim zamanım geldi Mera. Beni kurtardın ve şimdi iyiliğinin karşılığını ödeyebilirim. Ailemle birlikte huzur içinde olacağım. Gitmeme izin vermelisin.

Hayır.

Nankör, inatçı bir pisliktim ama bunu yapamazdım. Gitmesine izin veremezdim.

Hayır, tekrar ettim. Sen düşersen, ben de düşerim.

Angel kıkırdadı, o kadar zayıf bir fısıltıydı ki kalbimi milyonlarca küçük parçaya ayırdı. Bu bizim son anımızdı, kaçınılmaz olana karşı savaşırken bile bunu biliyordum. Ama onun gülüşünü bir daha asla duyamayacağımı nasıl kabul edebilirdim? Ya da yemekhanede onun yanında oturup elma koklamaya olan sevgisiyle dalga geçemeyeceğimi? Kıç tekmelemeye hazır olduğunda yaptığı resmi konuşmayı asla duyamayacaktım. Ya da ellerinde doğuştan var olan silahları avuçlarken giydiği savaşçı kıyafetlerini göremeyecektim.

Bu bizim son anımızdı ve şimdi Dannie'ye karşı kazansak bile kaybedeceğimi biliyordum.

Seni seviyorum, dedim ona çünkü zaman kalmamıştı. Aramızdaki bağ, göğsümdeki o ev ve aile hissi neredeyse yok olmak üzereydi.

Seni seviyorum, Hazine, diye fısıldadı Melek, sesi soluklaşana kadar. Ölüm ondan geriye kalan son parçayı da çalmış ve geride yas tutacak birilerini bırakmıştı.

MBenden bir öfke ılığı yükseldi ve her şey karardı, kırmızılaştı ve bozuldu. Öfkem ve acım saldırılarında acımasızdı. Tek şey

Beni tamamen kaybetmekten alıkoyan şey, Angel'ın bana bu gücü dünyayı kurtarmam için verdiğini bilmektir.

Ölümü boşuna olamazdı.

Öfkemi yönlendirerek, saldırımın bir kısmını Dannie'ye odakladım ve keskin bir darbeye onu gökyüzünde spiral çizerek gönderdim. Enerjimin diğeri bir kısmı da sürümün geri kalan üyelerine giderek lav ordusunu uçurumun derinliklerine geri püskürttü ve saldırıları altında kalan sisleri serbest bıraktı. Daha sonra sürümün parçalanmış bedenlerini onardım ve yeniden inşa ettim, yanıkları temizledim ve kırılmış enerji tabanlarını onardım. Tüm bunları yapabilir, Anka kuşuyla savaşabilir ve keder içinde boğulabilirdim çünkü ben bir kadındım.

Çoklu görevlerde iyiydik.

Dannie tüm gücüyle üzerime geldi ama saldırısı su damlacıkları gibi üzerimden sıyrıldı. Tüm gücümle uzanarak gücümü boğazına doladım ve ilk kez karşımda çaresiz kaldı. Kullandığım güç sislerin yakıcı alevleri değil, çayırların kadim göksel gücüydü.

Ona yaklaştıkça ellerimde silahlar belirdi ve kavisli bıçaklara bakarken gözlerim yandı. Angel'ın en sevdiği silahlar. Onun bu savaştaki son yardımcısıydı ve lanet olsun ki, bu işi sonsuza dek bitirecek olan da onlardı.

"Bu Angel için," diye gürledim Dannie'ye. "Bizi ve tüm dünyaları kurtarmak için kendini feda eden Angel için."

Bıçaklarım sanki bedenimin uzantıları gibi hareket ederek kalkanlarını delip geçiyordu. Tek yapmam gereken ne yapmak istediğimi düşünmektir ve onlar da hızla ve zarafetle kesiyorlardı.

"Mera, lütfen," dedi Dannie ve kuş gibi gözlerinde gerçek bir korku vardı.

"Burada merhamet bulamayacaksın," dedim ona, sesim titriyordu ve alışılmadıktı.

Dannie ellerini kaldırdı ama beklemekten bıkmıştım. Bıçağım tekrar göğsünün derinliklerine saplandı. Taşın gücünü hissederek nereye vuracağımı biliyordum ve onu açtığım anda parlak bir ışık ortaya çıktı, yoğunluğuyla dünyayı kör etti.

Len şimdi yanımdaydı, Gümüş Sihri güneş taşını onun göğsünden çekip aldı. Taş kendi isteğiyle ona geldi ve paltosunun içindeki küçük gümüş bir kabın içinde kayboldu.

Bıçağımı anka kuşunun göğsünden kurtardım ve hiçbir tatmin ya da başarı hissi yoktu.

Dannie'nin gözleri benimkilerle buluştu ve orada daha önce olmayan bir yumuşaklık vardı. "Özür dilerim Mera," diye fısıldadı ve ilk kez bunu içtenlikle söylediğini hissettim. "Çok üzgünüm."

Yere sertçe çarparak parçalanıp düşmeden önceki son sözleri bunlardı. Tüyler her yere saçıldı ve yanına indiğimizde, Danamain'den geriye birkaç başıboş tüyden başka bir şey kalmamıştı.

"O gitti," dedi Shadow, sanki ben de kaybolacakmışım gibi kollarını bana dolamıştı.

Angel gibi. Kurt anka kuşumu kaybedip en iyi arkadaşını kaybetmiş bir hatuna dönüşürken gözlerim yaşlarla doldu. İçten içe parçalanmış bir hatuna.

Gece yarısı etrafımı sardı, onu Gölge takip etti, ikili beni bir arada tuttu.

Sonunda doğrulduğumda Gölge alnıma bir öpücük kondurdu. "O bir savaşçı olarak gitti," diye mırıldandı. "Bunu ondan alma."

Angel'ın düştüğü yere bakarken titredim. Artık orada zırhından başka bir şey yoktu ve Honor Meadow varlıklarının öldükten sonra nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zihinsel olarak bunu kaldırabilecek duruma geldiğimde öğrenecektim.

"Taşı Faerie'ye geri götüreceğim," dedi Len, daha fazla bekleyemeyince araya girerek.

Shadow kaybolmadan önce arkadaşını durdurmak için bir elini kaldırdı. "Inky ve Midnight'ı da yanına al." Gözleri kısa süreliğine benimkilerle buluştu. "Senin için de uygunsa, Mera? Tekrar kilit altına alınana kadar Len'e ya da taş a bir şey olmasını istemem."

Başımı salladım, duygularımı kontrol edemiyordum ama haklı olduğunu biliyordum. "Evet, bu iyi bir fikir."

Gece yarısı etrafımı sarmak için yaklaştı. *Kaybın için üzgünüm Mera*, dedi, destek ve sevgi sunarak. *Ama taşı koruyacağım, böylece bir daha asla olmayacak.*

Zor yutkundum. Teşekkür ederim, dostum. Sadece acıtıyor.

Geceyarısı beni yerden kaldırıp daha güçlü bir şekilde kucakladığında anlamış görünüyordu. Inky de ona katıldı, ikisi de yapabildikleri tek şekilde beni sevdiler. Bir an için işe yaradı ve beni tekrar yere bıraktıklarında ellerimi kıvılcım saçan merkezlerinde gezdirdim.

Len yanağıma bir öpücük kondurup iki sisle birlikte şato arazisinden kaybolduğunda, bir kez daha titriyordum ve kendimi kaybetmenin eşiğine gelmişim. Keder ruhumda hiç bitmeyen bir azaptı.

"Günüşığı." Gölge dikkatimi çekti. "Gücünün bir kısmını Onur Çayırıları'na geri vermelisin."

Sözlerini duydum ama hareket etmedim.

"Bu enerji seviyesini tutmaya devam edersen," diye tekrar denedi, "taşın Dannie'ye yaptığı gibi seni de bozacak."

Ve yine de Angel'ın hâlâ benimle olan son parçasını serbest bırakamadım.

"Mera!" Bir komut sesi. "Bana geri dön, Günüşığı. Karanlıktan uzaklaş ve yanıma dön."

Teknik olarak onun yanındaydım ama ne demek istediğini biliyordum. Dizlerimin üzerine çöktüğümde içimi bir hıçkırık kapladı, bir çığlık yükselirken ellerim yere

gömüldü. "Acıyor,"

Boğuldum. "Bu beni öldürüyor, Shadow."

Benimle birlikte aşağı indi, bedenimi kucaklarken kocaman gövdesini benimkinin üzerine sardı. "Biliyorum," dedi boğuk bir sesle. "Acını ve kendi acımı hissediyorum ama yalnız değilsin. Bunu kendin yapabileceğin zamana kadar seni bir arada tutacağım. İçime düş, Günüşığım. *Düş. İçime. Bana.*"

İlk defa bana söyleneni aynen yaptım. Dostumun üzerine yığıldığımda çığlığım kayboldu ve beni kucağına çekti, tekrar işlevimi yerine getirene kadar beni ileri geri salladı. Bugün güçlü olan Shadow'du çünkü bunu kendi başıma yapamazdım.

Kalp atışlarım sakinleştiğinde ve odaklanabildiğimde, Shadow enerjiyi Honor Meadows'a düzgün bir şekilde geri döndürmeme yardım etti, ikimiz de sadece Nexus enerjime sahip olana kadar katmanlar oluşturduk. Sonra beni kaldırdı ve bedenimi kollarının arasına aldı. "Bizi kurtardın Günüşığı," dedi dudaklarını yanağıma, dudaklarıma ve omzuma bastırırken. "Bizi, dünyaları ve yaratıklarını kurtardın. Bugün kahraman sensin, seni ve Angel'ın fedakârlığını onurlandıracağız."

"Angel bunu hak ediyor," dedim kayıtsızca. "Her zamanki gibi çok fazla şey verdi ve bu adil değil."

Her zamanki gibi *Hayat adil değil, Günüşığı* demesini bekledim ama tek kelime etmedi. Sadece bana daha sıkı sarıldı, söz verdiği gibi beni bir arada tuttu.

A Shadow bir noktada ikimizi de tekrar giydirdi, arkadaşlarımız kaybetmenin sonuçlarıyla uğraşırken her bir çıplak santimimizi gerçekten görmüşlerdi.

Angel. Bu onunla şakalaştığım bir konuydu ama şimdi yokluğunun göğsüme saplandığını hissediyordum.

"Nexus'u kontrol etmeliyiz," dedi Lucien, bu işin henüz bitmediğini hatırlatarak. "Dannie yeniden doğmuş olabilir ve onun tehdit seviyesini değerlendirmemiz gerekiyor."

Bu benim kederimi kırdı. "Belki de gücü serbest bırakmamalıydım?" Gölge ve diğerlerinin arasına bakarak sordum.

Arkadaşım başını salladı. "Taş olmadan bizimle boy ölçüşemez ve o kadar enerjiyi tutması çok riskliydi."

Bu biraz rahatlama sağladı ve onu tekrar gördüğümüzde neler olabileceğini düşündüm. "Umarım geri dönmeyi seçmez," diye itiraf ettim. "Çünkü özgür kalmasına izin verebileceğimizden emin değilim. Güç ihtiyacı varken olmaz."

"Yeniden doğuşu bunu ortadan kaldırmalı," dedi Shadow, "ama geri dönmemesinin en iyisi olacağına katılıyorum."

Diğerleri başlarını salladı, Angel'ın zırhının önünde durmak için oraya sürüklenen Reece hariç. Henüz hiçbirimizin dokunmaya cesaret edemediği zırh. Uzanıp ellerini altın rengi zırha bastırmasını izledim.

bronz parça, ve sonra kayboldu. Nereye gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama evindeki duvara geri dönmeyi umuyordum. Ait olduğu yer orasıydı.

Reece'in gözleri benimkilerle buluştu ve yüzü ifadesiz olsa da gözleri ateş gibiydi. İyi değildi, bunu benden biraz daha iyi saklıyor olsa bile.

"Artık gitmeliyiz," dedi Shadow, aradığımız dikkat dağıtıcı şeyi bize vererek.

Gerçekten de yeni bir isme ihtiyaı olan Gri Topraklar'a açılan kapıyı açtı. Nexus'la birlikte y kseldiğim yeniden doğuşumdan bu yana, yavaş yavaş eski ihtiyaşına geri dönüyordu.

Görünürde grinin zerresi bile olmayan bu topraklar, şimdi kırmızı nehirlerle kesilmiş altın tarlalar ve dağlardan oluşuyordu. Güzel ve güçlüydü... Yeniden bütün hissettiriyordu.

"Nasıl oluyor da burada, Nexus'ta kalmana gerek kalmıyor?" Lucien bana sordu. "Yeniden doğuşun seni başka bir Nexus tanrıçasına dönüştürdü, değil mi? Artık oraya bağlı mısın?"

"Hayır," dedim, işin aslını bilerek. "Hâlâ birden fazla dünyaya aitim. Beni Dannie'den farklı kılan ve birden fazla yerde var olmamı sağlayan şey bu. Her şeyi kontrol altında tutmak için zaman zaman buraya dönmem gerekebilir ama burası benim tek evim değil."

Toprak, Onur ayırıları, Bilgi Kütüphanesi. Hepsi de şu anda üzerinde durduğumuz bu topraklar kadar önemliydi. "Mera gibisi yok," dedi Shadow, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde. "Ve asla da olmayacak."

Kırık kalbim bile onun sesindeki duygu derinliği karşısında ters yüz oldu.

Birbirimize yaklaştık ve hala hafif eğimli bir tepenin zirvesinde bulunan Nexus'a doğru ilerlerken ellerimiz birleşti. Ona yaklaştığımızda, içimi bir sakinlik ve huzur duygusu kapladı. Kilitleyemediğim amansız acı, derin bir nefes alabileceğim ve ciğerlerimin sıkıştırıldığını hissetmeyeceğim kadar hafifledi.

Shadow'un sürekli yanımda olması da yardımcı oldu ve güzel taş kapıların altından geçerken kendimi ona daha fazla bastırırken buldum. Diğer tarafa adım attığımızda Nexus'un gücü alevlendi ve bunu içimde hissettim.

"Dannie geri dönüyor," dedim iç çekerek. "Onun gücünü hissediyorum."

Diğerleri bunu ciddiye aldı ve Nexus doğum havuzu olarak düşünmeye başladığım yerden çıkan ışıkların etrafında bir daire şeklinde yayıldılar. Bir korunun ortasındaydı, etrafını altın ve kırmızı çiçekler sarıyordu. Hava ağırlaşıp yoğunlaştığında, jöle benzeri bir maddeyle kaplanmış bir figür havaya fırladı, iki yanından parlak ateşten kanatlar fırlıyordu.

Dannie'nin hangi versiyonuyla karşılaşacağımızı görmek için beklerken hiçbirimiz düzenimizi bozmadık ya da rahatlamadık. Güce aç, öfkeli, dokunulmaz, kontrol etme ihtiyacıyla hepimizi yok eden versiyonu mu olacaktı? Yoksa taştan önce tanıdığım Dannie mi olacaktı?

Ve her iki durumda da bir fark yaratır mı?

Figürün etrafındaki ışık parlak ve kör ediciydi ve doğaüstü görüşümle bile, onun hangi versiyonunun indiğini anlamayı başaramadım. Benimkine çok benzeyen ateş dokunuşlu kanatları görene kadar bocaladım. Önceki Dannie bir anka kuşuna dönüşebiliyordu ama kanatlarını hiç b e n i m gibi takmamıştı.

Göğsümdeki çarpıntı beni vurdu ve tökezleyerek ileri doğru bir adım attım. "Bu Dannie değil," diye fısıldadım, koşmaya başlarken boğazım düğümlendi. Angel'a çarpar çarpmaz ışık soldu, jöle kayboldu ve beni sıkıca sardı. Sonsuza dek böyle kaldık ve sürümüz ve ailemiz etrafımızı sararken sonunda çekildim. "Nasıl?" Daha fazlasını söyleyemeyerek sordum.

O güzel gülümsemesiyle gülümsedi ve ben de bir an onu inceledim. Gözleri aynıydı, sadece biraz daha

ateş dokunuşlu. Saçları da artık yoğun bir şekilde kırmızı ve altın rengine bürünmüştü. Ve kanatlar, en büyük değişiklikti.

-Hâlâ melek şeklindeydi, içinde biraz ateş ve anka kuşu da vardı. Bu kanatlar etrafımızı sararak onun çıplak formunu gizliyordu.

"Yeniden doğdum," dedi bir daha duymayı hiç beklemediğim o müzikal sesiyle. "Honor Meadows'un kendi öbür dünyası var ama ben oraya hiç gitmedim. Aramızdaki bağ nedeniyle sizinkine gittim."

Gölge omzumun üzerinden bir ses çıkardı. "Mantıklı," dedi. "Kardeşleriniz dışında biriyle asla bağ kurmamanız konusunda uyarılıyorsunuz, şüphesiz bunun nedeni yaşamın, ölümün ve... öbür dünyanın doğal düzenini bozabilecek olması."

Angel başıyla onayladı. "Doğru. Ve Mera o kadar güçlü ki kendi dünyam yerine onun dünyasına çekildim. Ama bu bana yeniden doğma seçeneği verdi. Nexus'tan doğan herkese verilen bir seçim."

Başımı salladım. "Buna inanamıyorum." Sesim kesildi. "Az önce en büyük dileğim yerine getirildi ama ben bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım."

Melek bana tekrar sıkıca sarıldı. "Bunu hak ediyorsun dostum. Sen de kendini feda etmeye hazırdın. Hepimiz öyleydik."

Uzaklaşırken giysilerini vücudunda dolaştırdı, kanatlarını arkasında toplayarak üzerinde gördüğüm en insani kıyafeti ortaya çıkardı. Kot pantolon, gömlek ve spor ayakkabı.

"Sanırım kanatlarım bile-" diye başladı gözlerini kapatmadan önce ve benimkiler gibi yok olurken bir patlama sesi duyuldu. İlk defa, heykelsi melek kanatları olmadan neredeyse minyon görünüyordu.

"Vay canına, yeniden doğmuşsun," dedim kıkırdayarak.

"En azından aramızdaki bağ devam ediyor," dedi Angel gerçek bir gülümsemeyle. "Sen beni her zaman ailen olarak göreceksin ve bana da geçmişimdeki günahlardan ve trajedilerden sonra yeniden doğmam için ikinci bir şans verildi. Ailemi asla unutmayacağım ama artık onların

ölümlerini boynumda taşımıyorum."

Hayal görmüş olabilirim ama her ikisi de teması kesmeden önce gözlerinin bir anlığına Reece'inkilere kaydığını düşündüm. Angel diğerlerine baktı ve sonunda hepimizin Nexus'ta olduğunu fark etti. "Durun! Hepiniz yeniden doğacağımı biliyor muydunuz?" diye sordu.

Lucien başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Dannie'yi bekliyorduk. Yeniden doğmayı seçip seçmediğini görmek için."

Angel'ın yüzünde anlayış ifadesi belirdi. "Ah, doğru. Endişelenecek bir şey yok. Dannie Nexus'un bir parçası olarak kalmayı seçti; ben çıkarken enerjisi dağılıyordu ve bu tek hareketiyle dengeyi bir bedende olabileceğinden çok daha iyi koruyacak."

Rahatlayarak sarkan tek kişi ben değildim ama elimden geldiğince rahatlatmak için kolumu Shadow'a doladığımdan emin oldum. "Üzgünüm canavar adam," diye fısıldadım ona. "Onu ben de seviyordum."

Sarılmama karşılık verdi, bunu hak etmek için ne yapmış olursa olsun annesini kaybetmenin onu incittiğini bilecek kadar uzun süre bana sarıldı. Neyse ki kararını vermişti ve şimdi Dannie'nin en iyi yanlarını hatırlamaya çalışabilirdik.

O üphaneye geri dönerken grup sessizdi, Shadow'u Solaris Sistemi yollarında takip ediyorduk. Yapılması gereken çok şey vardı.

Gölge Diyarı'nda hâlâ işimiz bitmemişti ama hepimiz yorulmuştuk ve dünyanın nihayet tam potansiyeline ulaşma şansına sahip olmasını sağlamak için geri adım atmadan önce biraz dinlenmeye ihtiyacımız vardı.

Benim sekse, uykuya ve beslenmeye ihtiyacım vardı. Bu sırayla.

Yeniden doğuşumdan sonra da yemek yemeye ihtiyacım olacağı gerçeğine güveniyordum, çünkü bu da ruhun derinliklerindeki bir bağıdı... değil mi?

Shadow kütüphanenin kapısından ilk giren oldu, ben de ikinci, ikimiz de durduk. "Bu da ne böyle?" diye mırıldandım.

Varlıklar her yerdeydi, kapıdan en fazla birkaç metre uzakta duruyor, rafların arasındaki boşluğu dolduruyor ve hatta kütüphanenin ortasına doğru itiliyorlardı.

Sürümüz arkamızda aynı derecede şaşkın bir şekilde toplanırken, yokluğumuzda başka bir şeylerin ters gittiğini düşünerek strese girmek üzereydim. Ta ki salonda alkış tufanı kopana, herkes bağırarak bize seslenene kadar.

"Teşekkür ederim!"

"Tanrılar çok yaşa!"

"Kurtarıcılarımız."

Tüm farklı dünyalardan gelen çok sayıda varlık, tezahüratları devam ederken bize övgüler yağdırdı.

"Nereden biliyorlardı?" Angel arkamdan sordu.

Gaster bizi şahsen karşılayan ilk kişi olmak için öne doğru ilerledi. "Tüm Solaris Sistemi kaderimizin dengede olduğunu biliyordu," dedi ve başını saygıyla bize doğru salladı. "Büyük Konsey, hepiniz kazanamazsanız geriye ne kalabileceğine bizi hazırlamak için geldi."

Büyük Konsey'i hiç duymamıştım ama kulağa hoş geliyordu.

"Biz de senin kapıdan girmeni bekliyorduk," diye bağırdı biri grubun arkasından. Gümbürtü bana bunun bir Brolder sakini olduğunu söyledi. "Ve eğer yapmazsan, tüm umudun kaybolduğunu biliyorduk."

Alkışlar yeniden yükseldi ve zaferimizi kutlamak için bir gece eğlencesine hazırlandıkları belliydi.

Gölge ellerini havaya kaldırdı ve onları bu kadar çabuk susturabilecek tek varlığın o olduğundan emindim. "Bu akşam yemek salonunda büyük bir ziyafet vereceğiz," diye herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle seslendi. "Arkadaşlarınızı ve ailelerinizi getirin, çünkü kutlayacak çok şeyimiz var."

Reece, "Denge devam ediyor," diye ekledi.

Bu kez gürültü sağır ediciydi, hiçbirimizin tek kelime etmesine izin vermiyordu ama benim moralim de onunla birlikte yükselmişti. Gaster bana sıkıca sarıldığında, kalbimdeki sevinç daha da arttı ve belki de o anda nihayet kazandığımızı anladım.

Lanet olası Nexus Tanrıçası'nı yenmiştik. Şimdiye kadar keder ve acıyla dolu olduğum için bunun içime işlemesine izin vermemiştim. Ama Angel tekrar yanımdayken, neşenin beni ele geçirmesine izin verebilirdim.

Sonunda hep hayalini kurduğum hayat buydu, Dannie'nin bana satmaya çalıştığı Torma'daki o saçmalık değil. Lafi açılmışken...

Shadow'a, "Torma'yı halletmemiz gerek," dedim ve hayatımın o kısmını tamamen geride bırakmaya hazır olduğuma karar verdim. "Kutlama yapmadan önce, o benim tarafımdaki son diken."

Dudakları dudaklarımla buluştu ve sanki ilk öpücüğü tekrar yaşadım. Güç, hayat ve seks enerjiyi dolduruyordu ve onu o kadar çok istiyordum ki, külotum boğulmamaya çalışırken bacaklarım titriyordu.

"Daha sonra." Dudaklarına karşı homurdandım. "Torin'in kendi yıkımının tohumlarını ekmesi için zaten çok uzun zamanı oldu. O piçi biçmenin zamanı geldi."

Sanırım sözlerim canavarı daha da tahrik etti, çünkü göğsü guruldadı ve öpüşmemizi derinleştirdi. Büyük zorluklarla birbirimizden ayrılmayı başardığımızda Angel'ın beklediği yere döndüm, biraz eğlenmiş görünüyordu.

"Dünya'ya mı gidiyorsun?" dedi.

Başımı salladım. "Evet, ilgilenmem gereken bir sürü ve iyi olduklarından emin olmam gereken arkadaşlarım var. Bizimle gelmek ister misin?" Gölge'nin sahiplenici bir anını yaşıyordum, onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

Başını iki yana salladı. "Sanırım Onur Çayırı'na gidip yarım kalan birkaç işi tamamlamalıyım."

Onu bırakmak beni ne kadar üzse de, Angel kesinlikle bir bebek bakıcısına ihtiyacı olmayan yetişkin bir savaşçıydı. "Tamam dostum," dedim kollarımı ona dolayarak. "Büyük kutlama yemeği için seninle burada buluşacağız, değil mi?"

Gülümsedi ve bu gülümseme ondan daha önce gördüğüm tüm gülümsemelerden daha gerçek ve daha memnun ediciydi. "Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım." Gözlerinde gizli bir pırıltı belirdi ama ben düşüncelerini açıklaması için onu zorlayamadan diğer arkadaşlarımız yaklaştı.

"Siz dönene kadar sistemi çalışır halde tutacağız," dedi Reece, eğilip yanağımdan öpmeden önce erkeksi bir dostluk jestiyle elini Shadow'un omzuna vurarak. Lucien, Alistair ve Galleli de her biri kütüphanede kaybolmadan önce aynı şeyi yaptılar.

Sadece Shadow ve ben kaldığımızda, bizi selamlayan ve tezahürat yapan kalabalığın arasından geçirdi. Elbette başlarındaki canavardan hâlâ korktukları için kimse bize dokunmadı, bu yüzden Dünya'ya giden koridora doğru temiz ve gürültülü bir koşu yaptık.

"Sence Len ve sisler iyi midir?" Burada bizi beklemedikleri için endişelenerek sordum.

"İyiler," diye beni temin etti. "Inky, tüm güvenlik önlemleri alınana kadar biraz daha kalacaklarını söyleyen bir mesaj aldı."

"Siktir," dedim çabucak, "mesaj" kelimesi bana Simone'la iletişim kurmak için kullanmam gereken parşömeni kaybettiğimi hatırlattı. Len'in zihnimi koruması için bana verdiği taştan bahsetmiyorum bile.

Shadow'a söylediğimde sadece güldü. "Sen öldün, Güneşli. Hayatta kaldığın için şanslısın. Diğer kısımlar için endişelenme." Yanaklarıma ve yüzüme kalıcı öpücükler kondurdu ve ben eşimin tadı dışında her şeyi unuttum.

Her nasılsa dudakları dudaklarıma değdiğinde dünya sessizleşti ve soğudu ve beyaz koridora girdiğimizi anladım. Uzun süre başkaları tarafından kuşatıldıktan sonra nihayet yalnız kalmıştık. "Seni özledim," dedim aptalca, çünkü gerçekten hiç ayrı kalmamıştık.

Şu ölme olayının dışında.

"Beni bir daha asla özlemene gerek kalmayacak," diye söz verdi. "Geleceğimize giden yolu açtık ve o yol çok parlak, Güneşli."

Kıkırdadım. "Evet, bu sevimli kelime oyununu yakaladım."

Shadow beni koridor boyunca sürüklemeyi önce homurdandı. "Tıpkı eski günlerdeki gibi," dedim iç çekerek.

Cevap verme zahmetine girmedi ama beni omzunun üzerinden atarak kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Birlikte ilk anımızı yeniden canlandırıyordu. Hayatımın değiştiği anı.

Shadow sayesinde gerçek bir eş ve Angel, Simone ve diğer neşeli grubumuzdan oluşan gerçek bir sürü bulmuştum.

Pislikler.

"Sürüyü topraklarından söküp almak için Torma'ya gittiğim için neredeyse kendimi kötü hissediyorum," dedim Shadow'a, ona yaslanıp bedenimin onunkine çarpmasının keyfini çıkararak. "Torin'in reddi her şeyi harekete geçirdi, bana en iyi lanet hayatı verdi, o ise hala üzgün bir köpek topları çuvalı."

"Benim oyum onu öldürmekten yana," dedi Shadow omuz silkerek ve beni daha yükseğe kaldırdı. "Ama sana ve onlara ceza verme hakkına duyduğum saygıdan dolayı, vereceğin karar ne olursa olsun kabul edeceğim."

Arkama yaslanarak kollarımı boynuna doladım ve garip bir şekilde sarıldım. "Çok tatlısın dostum. Bazıları ölümü hak etse de, bu çok sınırlı geliyor. Bir dakika, belki daha az acı çekerler. Ne büyük bir kayıp."

Shadow kıkırdarken omzunu tekrar kaldırdı. "Oh, tatlı Mera. Sana onların acılarını istediğin kadar uzatmanın yollarını gösterebilirim."

İkimizin de bugünlerde biraz psikopat olup olmadığımızı merak ederek kahkahalarla ona katıldım. Doğrusu, ikimiz de ne zaman normal olmuştuk ki? Normal abartılıyordu ve Shadow kadar kana susamış olmasam da Torma'nın günahlarının yanına kâr kalmasına artık izin vermiyordum.

"Sanırım kararımı verdim," dedim usulca ve gerçek bir dost gibi bana bunun ne olduğunu sormadı, sadece zamanı geldiğinde bu cezayı vermek için yanımda olacağını kabul etti.

Torma en son gittiğim zamanki gibi görünüyordu. Orada, ama Bir şekilde, o oldu Ayrıca çok farklıydı. Belki de değiştiğim ve artık farklı bir bakış açısıyla baktığım için, bir zamanlar güzel ve güçlü bir dağ topluluğu olan oldukça yorgun ve modası geçmişti.

Alfalar kasabayı ya da sürüyü olması gerektiği gibi yönetmiyorlardı. Para sürü evine ve arazilere gidiyor, diğer her şeyi inşa etmek için çok az geri dönüş oluyordu. Okulun yıkılması gereken bir pislik yığını olduğunu her zaman biliyordum ama bunu başka hiçbir yerde görmemiştim. Şüphesiz bunun nedeni çoğu zaman odak noktamın saklanmak ve hayatta kalmak olmasıydı.

Bugün her şeyi yeni gözlerle görüyordum ve bu sefer Torma'nın daha iyiye doğru değişeceğine kararlıyım. Eğer bu yaptığım son şey olsaydı.

Shadow ve ben muhtemelen son kez olmak üzere sürü topraklarına adım attığımızda, gücüm içimden taşı ve altı metrelik belalı kanatlı kurt-anka kuşu olana kadar formumu yıkadı. Shadow beni takip etti, Anubis canavar formu ortaya çıktı ve ana caddeye girdiğimizde şekil değiştirenlerin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu, yer tam anlamıyla ayaklarımızın altında titriyordu.

Onlara tanrı gibi mi göründük? Huşu ve korku dolu ifadeleri evet diyordu.

İnsan, güç arzusunun bir varlığa neler yapabileceğini ilk elden görmemiş olsaydı, bu tür bir güce bağımlı hale gelebilirdi. Ben asla Dannie olamam. Reddettim. Bunu unutursam beni kontrol altında tutacak olan arkadaşlarım ve ailem için tanrılara şükürler olsun.

"Planın nedir, küçük kurt?" Etrafımızda soluklar ve çığlıklar çınlarken Gölge yanımda gürledi. Görünüşe göre kasaba halkı, ana caddenin ortasında duran, alevlerle kaplı, Mısırlı görünümüne ikiz tanrılar hakkında ne yapacaklarından emin değillerdi.

"Torma sürüsünü son toplantılarına çağırma vakti geldi," diye cevap verdim, neredeyse aynı derecede etkileyici bir sesle.

Başımı arkaya yatırdım ve uludum. Bu, yer değiştirdiğim ilk gece, Gölge Canavar'ı çağırdığım zaman eriştiğim ulumaydı. Nexus tarafımla bağlantılı bir ulumaydı, her ne kadar o zamanlar bunu bilmesem de. Aynı zamanda şekil değiştirenlerle de bağlantılı bir ulumaydı ve onunla sürüleri çağırıp kontrol edebiliyordum.

Shadow da aynı yeteneğe sahipti elbette, çünkü o da bir nevi şekil değiştirenleri yaratmıştı ama bu benim savaşımdı. Gerçek eşim yanımda duruyordu ve yoluma çıkmıyordu.

Uğultum kesildiğinde, şekil değiştirenler sokağın ortasında durduğumuz yere doğru ilerlemeye başlamışlardı bile. Binlercesi vardı, çağrım taş üstünde taş bırakmadı, yıllardır görmediklerim bile beklediğimiz yere doğru yol aldı.

Torin, Jaxson, Sisily ve sürünün diğer üst düzey üyelerinden birkaçı öne doğru ilerledi, her biri bakışlarımı farklı derecelerde korku ve öfkeyle karşıladı. Sürünün infazcıları da oradaydı, ellerinde silahlar vardı ama hiçbirini bizi alt etmeye çalışacak kadar aptal değildi. Buradaki yerlerini biliyorlardı ve sonunda korkulma sırası bana gelmişti.

Simone en son gelenlerden biriydi ama o da en önde yerini almıştı ve onu sağlıklı ve mutlu görmek beni fazlasıyla rahatlatmıştı. Her nasılsa, yeni halimle bile ben olduğumu biliyordu; el salladı, gülümsedi ve yerinde zıpladı. Etrafta Sam'i de aradım ama muhteşem esmer hiçbir yerde görünmüyordu.

Sam nerede? Simone'a seslendim ve o da biraz ayıldı.

Elindeki *çantayla* bana karşılık verdi ve paniğe kapılmak üzereydim ki iki elini birden salladı. *O iyi, diye* ekledi. *Sonra anlatırım.*

Rahat bir nefes aldım ve birkaç kez başımı salladıktan sonra tekrar kalabalıkla yüzleşti. Simone'la yakında buluşacaktık ve her şeyi öğrenecektim. Ama şimdilik, vermem gereken bir karar vardı.

"Benim adım Mera Callahan," dedim, gücüm sözlerimi sessizce bekleyen herkese yansıtıyordu. "Torma'da yaşarken hepimiz hayatımı cehenneme çevirdiniz. Bana ait olmayan suçlar yüzünden cezalandırıldım ve sırf bu yüzden her biriniz benim yargımla yüzleşeceksiniz."

İlk kez nefes nefese kalanlar ve hıçkıranlar oldu, birçoğu dizlerinin üzerine çökerek merhametim için dua etmeye başladı.

Bundan nefret ediyordum. "Ben bir tanrı değilim," diye devam ettim, sesim daha sakindi, "ve bu nedenle, Torma sürüsünün yaşamı ve ölümü bana bağlı bir karar değil."

"Bu iş bana bağlı," diye mırıldandı Gölge ve ben gülümsememi gizledim. "Ancak, bu sürüde *yozaşma ve karanlık* derinlere iniyor," dedim vurgulayarak. "Her biriniz değerlendirileceksiniz ve eğer bir şekil değiştiren olma, bir sürüye sahip olma, Torma'nın içediği zenginliği ve gücü paylaşma ayrıcalığınızı kötüye kullandıysanız, kurt ruhunuz elinizden alınacak. Bir insanın tüm zaaflarıyla birlikte bir insan olacaksınız ve Bu kararı değiştirecek bir temyiz başvurusu yok."

Shadow Şimdi bana bakıyordu, bakışları hararetliydi ve gözleriyle buluşmak için döndüğümde dudaklarında küçük bir sırıtış belirdi. "İyi oynadın dostum," dedi memnun bir sesle. "İyi oynadın."

Son ifşaatımdan sonra patlayan gürültü, Gölge'nin alevleri üzerlerine yükselene kadar azalmadı ve "Yeter!" diye bağırdı. Gücünün ısırması tüm Şekil değiştirenlerin lanet ağızlarını kapatmasına neden oldu.

İlk öne çıkan Torin oldu ve bu Şimdiye kadar yaptığı en alfa Şey olabilirdi. "Burada alfa benim," dedi, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Benim halkım masumdur. Torma'nın günahları için beni ve sadece beni yargılamalısınız."

Ona doğru ilerledim, artık onun boyunda olduğum için gözlerimiz buluştu. "Torin," dedim usulca. "Eminim beni reddettiğine Şimdi pişmansındır."

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. Bu halinle tuhaf görünüyorsun ve tüylerin içine girebilir miyim bilmiyorum."

Bu kemirgenden rahatsız olmadığım için iç çektim. "Lanet olası kadere Şükürler olsun ki biz gerçek eşler değiliz. Eşim-"

"Seni yok etmek isterdim," dedi Shadow kayıtsızca, alevleri büyüyünce Torin uzaklaşmak zorunda kaldı.

Torin, bana gösteremeyecek kadar aptal olduğuy korkuyu ona göstererek, "Gölge Canavar," diye mırıldandı.

"Torin Wolfe," diye çıkıştım, "aptal ve gerçekten boktan bir alfa olduğun için Şekil değiştiren ruhun elinden alındı."

Shadow hediyelerini geri alacak olan kişiydi, Torin'in omzuna dokunarak onun Şekil değiştiren tarafını geri aldı. Torin başını kaldırıp dünyaya bir kez daha uluduğunda, parlak bir ışık bedenini terk etti ve eski alfa öne doğru yığılıp elleri ve dizleri üzerine çöktü. Dakikalarca orada kaldı, değişime alışmaya çalışırken ileri geri sallanıyordu.

Kurt ruhunun kaybı.

Sisily kalabalığın arasından öne fırladı ve kollarını Torin'e doladı. Yüzündeki yıkılmış ifade bana belki de... sadece belki de ilişkilerinin gerçek olduğunu söylüyordu. Torin'le aramdaki bağın yarısının bu olduğuna şüphe yoktu. Diğer yarısı ise onun sik kafalı kişiliği idi.

"Benim kurdumu da al," diye tersledi Sisily, başını bana doğru kaldırdı, her zaman hissettiği nefret gözlerinden dökülüyordu. Artık bunu saklamak için bir nedeni yoktu ve dürüstlüğünü geçen seferki sahte saçmalıklarından çok daha fazla takdir ettim.

"Yargılanmayı beklemek istemiyor musun?" Shadow ona sordu.

Başını salladı, kararlı ve her zamankinden çok daha güçlü görünüyordu. "Torin her zaman benim seçilmiş eşim oldu ve şimdi de ikimizden vazgeçmeyeceğim. Eğer o bir insansa, ben de insanım."

Alaycı kahkahalar atmamayı başardım, çünkü ne olursa olsun kurdunu kaybedecekti, ama şimdi kendini Torin için dramatik bir şekilde feda etmesi gerekiyordu. Her neyse. İkinci sınıf, hüzünlü aşk hikayelerini yaşayabilirlerdi. Benimki milyon kat daha iyiydi.

Shadow'un gücü dışarı fırladı ve kızın etrafında kilitlenerek onu kendi seviyesine kadar kaldırdı. Ona kısa bir süre dokundu ve "eşinin" yanına düşmeden önce kurdu çıkarılırken aynı ışık patlaması oldu.

Torin kendini toparlayıp bir kolunu ona dolamayı başardı, çünkü şu anda ileri geri sallanan ve ağlayan oydu.

"Bir insan olarak normal ve dolu dolu bir hayat yaşayacaksınız," dedim onların seviyesine inerek. "İkinci şansınız için minnettar olun ve bunu boşa harcamayın. İnsan hayatınızı boşa harcamayın."

Torin ve Sisily yüzlerini bana doğru kaldırdılar, gözyaşları yanaklarını hüznün çizgileriyle boyuyordu.

"Kurdum... O gitti," diye boğuk bir ses çıkardı Torin.

Kalbim acıyordu çünkü empati kurabiliyordum ama bunu kendi başına o getirmişti. Bunu yapmak için o kadar çok şansı vardı ki.

Daha iyi. Babasının ölümünden bu yana, büyüyüp Torma'yı hak ettiği yere ve saygınlığa taşıyabileceği gerçek yıllar.

Bunun yerine, şımarık, hak sahibi bir pislik olarak kalmıştı. Tıpkı babası gibi, gücünü kötüye kullanmıştı ve şimdi bunun sonuçlarıyla yüzleşiyordu.

Jaxson aceleyle ileri atıldı ve ikiliyi kaldırarak Torin ve Sisily'i bizden uzaklaştırdı. Gözden kayboldular ama ben fazla endişelenmedim. Jaxson'ı tanıyordum ve kararını vermek için geri dönecekti. Asla kaçmadığı tek şey sorumluluktan.

Shadow'un gücü önce diğer güçlü üyeleri öne sürükledi ve ikimiz de ellerimizi onların üzerine koyduk. Yıllar boyunca yaptıklarını bu şekilde görebiliyor ve hüküm verebiliyordum. Bazıları hakkında karar vermek kolaydı, yozlaşma ve ahlaksızlık onların kim olduklarının en gerçek parçasıydı, diğerlerinin ise bu düzeyde bir cezayı hak edip etmediklerini gerçekten tartmam gerekiyordu.

Dean Heathcliffe yaklaştığında alay etti ve ben ona kesinlikle dokunmak istemedim. "Ölümü hak ediyorsun," dedim, gözlerim ona geberip gitmesini söylese bile sesimi çıkarmadan.

Jaxson o anda geri döndü ve ben ikisine de dokunma dürtüsüyle çarpıldım. Jaxson'ın bana anlatmaya çalıştığı şeyin gerçekliğini görmek için.

Gölge onları öne doğru sürükledi ve her ikisinin de şakaklarına birer parmak ucu koyabilmem için yerlerinde tuttu, geçmişe doğru kazarak hayatımın en kötü şekilde değiştiği zamanı aradım.

Oda odaklanmadan önce girdap gibi dönüyordu, tanıdık bir yüz göğsümde kederli bir sızıya neden oldu. Babam, Dean ve Victor'la birlikte sürünün toplantı odalarından birindeydi. Tartıştıkları yüzlerindeki ifadeden anlaşılıyordu.

"Arkadaşlarını elinden almak durumu daha da kötüleştiriyor," diye tersledi babam. "Onun lanet tavşanını öldürdün ve neredeyse

kasabayı yaktı."

Dean güldü. "Onu sen doğurdun, bununla sen ilgilen. Oğlumun onun hayatının bir parçası olmamasını sağlayarak ailemi koruyorum. Yapacağım son şey olsa bile onu kıracağım."

Sahne değişti ve Dean ile Jaxson görüldü. Baba yumruğunu oğlunun yüzüne, göğsüne ve karnına defalarca vuruyordu, ta ki genç Jaxson gevşeyip tepkisiz kalana kadar. Torin iki elini de havaya kaldırarak beta ile arkadaşının arasına girdi.

"Onu bir daha görmeyecek," diye bağırdı genç Torin. "O bir hain. İkimiz de onun bir hain olduğunu biliyoruz ve herkesin ona öyle davranmasını sağlayacağız."

Şimdi göğsüm ağrıyordu ve Shadow bunu hissetmiş olmalıydı çünkü anıların arasından geçerek beni onlardan ayırdı. Yine de iyiydi; yeterince görmüştüm.

Jaxson ve Torin, Dean'in benimle arkadaş olmasına izin vermeden önce oğlunu öldüreceğini söylediklerinde yalan söylemiyor ya da abartmıyorlardı. Lanet olsun, babam kendini kaybedip öldürülmeden önce de bu durum devam ediyordu. Ellerinden gelenin en iyisini yaptıkları için artık o ikisini suçlayamazdım.

Ben çok acı çekmiştim ama onlar da çekmişti ve bu bazı açılardan kalbimde affedilmeye izin veriyordu. Torin hâlâ alfa olmayı hak etmiyordu ama Jaxson kurdunu koruyabilirdi. İkinci bir şansı hak ediyordu. Diğer yandan Dean...

Gölge yanımda yüksek sesle gürledi ve ben ona doğru döndüğümde, elini Dean Heathcliff'in göğsüne daldırıp kalbini sökerek saldırdı.

Ah, işte bu uygun bir cezaydı. "Günahların sonunda seni yakaladı," dedim eski betaya ve Dean'in bedeni yere düştüğünde kimse ses çıkarmadı.

Yaşarken saygı görmediği gibi, öldüğünde de yası tutulmayacaktı.

Tamamen kendi yarattığı bir miras.

B Yargılamamız bittiğinde, sürünün yarısı kurtulmuştu. O şekil değiştirenler Torma'da kalabilecek ve hayatlarını yeniden kurabileceklerdi. İçtenlikle söylüyorum.

Umarım ilk Torma paketinden daha fazlasını yapmışlardır.

Sonunda Jaxson tekrar bana doğru geldi. "Merhaba eski dostum," dedi.

Jaxson uzanıp kürklü ve tüylü elimi kavradığı anda acı nihayet beni vurdu. "Harika görünüyorsun Mera," dedi ve bunu kastettiği belliydi. "Güçlü ve güzel. Her zaman olabileceğini bildiğim bir şekilde güçlüsün." Sözleri Torin'in yeni formumdan duyduğu tiksintinin tam tersiydi ve bir kez daha kararımdan memnundum.

Jaxson beni bıraktı ve Shadow'a döndü. "Ben yapamazken onu kurtardığın için teşekkür ederim."

Gölge kollarını kavuşturmuş, Anubis burnunu ona dikmişti. "O kendini kurtardı. Ve beni."

Jaxson bunu düşünmesi gerekirmiş gibi başını salladı. Bakışlarını bana çevirerek, "Neden kurdumu soymadın?" diye sordu.

Onun gözleriyle karşılaştım. "Zaman zaman yoldan çıkmış olsan da ruhun saf."

Hızlıca ölü babasına baktı, hala yerde dokunulmamıştı, tek bir şekil değiştiren bile cesedini gerçek bir cenaze töreni için götürmemişti. "Sonunda özgür olmak özgürleştirici bir duygu. Bunun seni kaybetmekle birlikte gelmesi biraz berbat. Seni bir daha görebilecek miyim?"

"Kahretsin evet, yapacaksın," dedi Simone, sonunda beklemekten sabrı tükenmişti, bana ulaşmak için kalan kalabalığın arasından fırladı. Sıkıca sarıldık, ateş kanatlarım kimsenin yanmaması için tam zamanında fırladı.

"Seni çok özledim," diye bağırdı, "ve bana bir daha mesaj göndermediğin için başın büyük belada."

"Çok özür dilerim. Parşömeni kaybettim," dedim omzuna y a s l a n a r a k .

Homurdandı ama nasıl kaybettiğimi söylemedi. *Neredeyse* öleceğimi bilmemesi en iyisi.

"Seni çok özledim Sim," dedim sonunda birbirimizden ayrıldığımızda. "Torin ve diğerleriyle birlikte burada olduğunu bilmek çok zordu."

Omuz silkti. "Gölge bana birkaç ekstra yetenek verdi. Torin ne zaman yanıma yaklaşmaya çalışsa, bir elektrik darbesiyle vuruluyordu. Büyülü bir şok tabancası diyebiliriz. Harikaydı."

Homurdandım ve hâlâ Jaxson'la garip bir sessizlik içinde duran arkadaşşıma yan gözle baktım.

Simone'a dönerek, onun yüzünü gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu içime çektim. "Bana Sam'in sürüsüne geri dönmesinden bahseder misin?"

Yüz ifadesi sertleşti ve gülümsemem kayboldu. "Çok fazla seçeneği yoktu. Bitmemiş sürü işlerini halletmek için onu geri çağırdılar."

Omurgamdan aşağı bir tedirginlik damlası aktı. "İyi olduğuna emin misin? Ona pek iyi davranmadılar, bu yüzden en başta kaçmaya çalıştı."

Simone başıyla onayladı. "Evet, onunla her gün telefonda konuşuyorum ve orada her şeyin yolunda gittiğini söylüyor. Sadece

      ger  ek e i bu i i y r  tmek istiyor."

"Onu reddeden ger  ek e  mi?" Onayladım. Simone y z    buru turdu. "Evet, o piç olmalı."

Tedirginli im geçmedi, Sam'in çok hızlı bir şekilde boka sarabilecek bir durumda olmasından endişe ediyordum. İhtiyacı olduğunda yardım isteyecek miydi?

Shadow sanki onu evrende hissediyormu  gibi ba ını e erek, "Acil bir tehlike altında değil," dedi. Bazen bu kadar g     olması korkutucuydu, özellikle de konu  ekil de i tirenler olduğunda. "Duygusal durumu bastırılmış durumda ama fiziksel durumu iyi."

Yakında onu kendim kontrol etmek için aklıma bir not aldım. Daha  nce Dannie ile aynı hatayı yapmış, onun iyi olduğuna inanmıştım ama Shadow'un iyi tanımının benimkiyle aynı olmadığını fark etmiştim. Bu sefer arkadaşımın güvenliğini sa layacaktım ama bugün acil bir tehlike altında olmadığı sürece, önce diğer pisliklerimizi temizleyebilirdik.

Simone etrafımda dönmeye, formumu her açıdan incelemeye başladı. "Kanatlar," dedi, "harika. Nereye kayboluyorlar? Gerçekten uçuyorlar mı yoksa sadece göstermelik mi?"

Kanatlarım yeniden ortaya çıktı ve havaya fırladım; ben etrafta gösteriş yapar gibi zum yaparken, h    etrafta olan Torma  ekil de i tirenler beni alkı layıp g l  t ler. Arkada ımın yanına geri indi imde, bir kez daha tamamen i  ba ındaydık.

"Torma'nın g   yapısında şu anda oldukça büyük boşluklar var," dedim dağılmış  ekil de i tirenlere bakarak.

"Yeni alfa kim?" diye sordu yakınlardan biri, a ıklamam  duyunca.

Shadow bana baktı ama ben ba ımı salladım. "Simone dışında kimin buna layık olduğunu bilmiyorum."

Söz konusu arkadaşım ba ını sallarken iki elini de havaya kaldırdı. "Hayır, hayır. Kesinlikle hiç  ansın yok. Bu tür bir g   oyununu ve sorumluluğu kaldıramam."

Homurdandım. "Peki ben neden hiç şaşırmadım?"

Simone omuz silkti ve ikimiz de güldük. Jaxson boğazını temizleyerek araya girdi ve birdenbire kendisini alfa olarak önereceğinden endişelendim. Güce ve kontrole sahipti ama bu sürüyü güçlendirmek için bundan daha fazlası gerekecekti. Neyse ki sadece, "Neden yavaş yavaş yeniden inşa etmemize izin vermiyorsunuz, belki de değerli bir alfa ortaya çıkar? Sürü tarafından gerçek bir seçim yapabiliriz... bir oylama."

Gölge bu fikirden hoşlanmadı, eğer yaydığı sinirli huff bir gösterge ise, ama tartışmadı. Kadim dostum muhtemelen gelenekleriyle oynanmasından nefret ediyordu. "Bence bu işe yarayacak bir plan," dedim eğlendiğimi gizlemeye çalışarak. "Hepinizi periyodik olarak kontrol edeceğiz ve umarım o zamana kadar kimin Torma için yeterince alfa olduğunu bulmuş olursunuz. O zamana kadar Gölge sizi diğer sürülerden koruyacak, değil mi dostum?"

Beni gözleriyle öldürmeye çalıştı, ama ne yazık ki bana aşık olmuştu ve şimdi sonsuza dek benim pisliğimle uğraşmak zorunda kaldı. Enayi.

"Doğru," diye homurdandı.

Simone başını sallamadan önce bir kahkaha attı. "Peki ya ben?" dedi. "Annem ve babam gittikleri yere geri gönderildiklerine göre benim yerim neresi, emin değilim."

"Ailen için üzgünüm," dedim çabucak. Bu benim için zor bir karardı ama Torma'da olup biten tüm saçmalıklarda onların suç ortaklığını inkâr etmek mümkün değildi. Onlara dokunup ruhlarını görene kadar bildiğimden çok daha fazlası. Çoğu Victor tarafından başlatılmış olsa bile, orası karanlıktı. Ama onun yozlaşmasıyla savaşmayı hiç denemediler ve bu yüzden kurtlarını kaybettiler.

Omuz silkti. "Bunu hak etmişlerdi, birden fazla şekilde. En çok da seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmek istiyorum. Kütüphaneyi ziyaret edebilir miyim?" Elimi tuttu. "Sen benim ailemsin Mera ve bu hayatı senden uzakta yaşamayı reddediyorum."

Tanrım, arkadaşlarım bugün beni gerçekten öldüreceklerdi. Angel'ın neredeyse ölüyor olması ve Simone'un bana vurması yüzünden duygularım tavan yapmıştı.

Bu konuşmayı normal formumda yapmak isteyerek gücümü serbest bıraktım ve insan-Mera'ya döndüm. Shadow bana bir saniye içinde yaratmış olması gereken giysileri uzattı ve giyindikten sonra arkadaşşıma onun yanında dev gibi hissetmeden tekrar sarılabildim. "Beni ne zaman istersen ziyaret edebilirsin," dedim, ne kadar mutlu olduğumu burnumu çekerek. "Seni her zaman görmek, seninle her gün konuşmak istiyorum ve bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulacağız."

Shadow bana bunun imkansız olduğunu söylemedi, bu da bana bir yol olduğuna dair umut verdi.

"Biz sürüyoruz," dedim uzaklaşarak. "Aile. Her zaman."

Simone gözlerinde yaşlarla, "Bunu biliyorsun," dedi.

"Ve konuşmamız gereken çok şey var. Olan her şeyi bilmem gerek. Nasıl ateş kuşu kurt tanrıçaya dönüştüğünü. Dannie gitti mi? Başka kimse yaralandı mı?"

Sanırım hepimiz bu durumda *kimin* kim olduğunu biliyorduk. "Dannie öldü, yeniden doğmamayı seçti ve hepimiz çoğunlukla hayatta kalmayı başardık. Lucien iyi."

Rahatlayarak sarktı, yüzünde hâlâ farkında olmadığım anılardan bahseden bir duygu karmaşası vardı. Bu ikisi arasında kütüphanede ve Valdor'da çok şey olmuştu ve çok yakında bir gün hepsini bilmek istiyordum.

"Onu görmek istiyor musun?" Ona nazikçe sordum.

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Asla olamayacak bir şeyin gerçeğini bilmek çok zor. Orada bir ton arka plan var ve Shadow'un odasında haftalık PJ ve margarita kız partimiz için bir sonraki buluşmamızda hepsini dökeceğim. Anlaştık mı?"

"Anlaştık!" Dedim, tam o sırada Shadow bir kolunu bana doladı ve beni kendine doğru çekti. O da

hâlâ alev alev yanan devasa formundaydı ve sıcaklık beni sararken saf bir memnuniyetle iç çektim.

Torma'nın icabına bakıldı. Sürünün son bir şansı vardı. Artık eve dönme vaktimiz gelmişti. Katılmamız gereken bir akşam yemeği vardı.

Münya âleminden ayrılıp uzun koridora dönerken kalbim biraz daha ağırdı. "Simone'u yakında karşıya geçireceğim," dedi Shadow kaşlarını çatarak.

Yüzümde hiç şüphesiz asık bir ifade vardı. "Onu uzun süre özlemek zorunda kalmayacaksın."

Dudaklarımı gülümsemeye zorladım. "Üzgünüm, aslında gerçekten mutluyum. Lanet olası dünyayı kurtardık. Ana tehditlerimiz ortadan kalktı ve birlikteyiz. Daha iyi bir son isteyemezdim ama yine de şimdi her şeyin değişebileceği için biraz melankoliğim."

"Değişmeyecek," dedi. "Siz istemediğiniz sürece, o zaman her şeyin değişmesini sağlayacağım."

"Bu kadar basit," diye karşılık verdim.

Beni aniden öptü, beni nefessiz ve azgın bıraktı. "Bu kadar basit, Günışığı."

Başka bir ukala cevap düşünmeden beni omzunun üzerinden kaldırdı ve koridorda koşmaya başladı. Girişi koruyan Inky ve Midnight bize doğru koştular. "Geri döndüler," dedim ve şimdi çok daha mutlu hissediyordum çünkü her şey normal geliyordu.

Hayalini kurduğum ama gerçekleşmesini hiç beklemediğim bir gelecek gibi. Kendimi kabullenmeye zorluyordum.

gerçektir. Yenmememiz gereken bir güce karşı savaşıyorduk. Bittiğini bilmek... Oraya varmam biraz zaman almıştı ama sonunda mutlu olabilirdim.

Sislerimiz etrafımızı sarmış, kucaklaşma versiyonlarıyla bedenlerimizi yerden kaldırmıştı. "Hey, dostum," dedim kıvılcım çıkarmaya başlayan Inky'ye.

Faerie'de her şey yolunda mı? Midnight'a bağımız aracılığıyla sordum.

Her şey yolunda. Taş güvende.

Bu noktada bilmemiz gereken tek şey buydu. Len, bir sonraki görüşmemizde şüphesiz geri kalan boşlukları dolduracaktı.

"Siz ikiniz nöbete devam edin," dedi Gölge. "Mera ve benim büyük ziyafetten önce halletmemiz gereken bazı işler var."

Sisler etrafımızı bir kez daha sarmadan önce titredi ve sonra birlikte sevimli ve en iyi arkadaş gibi görünerek uzaklaştılar.

Shadow bir elini kıcıma vurunca inledim ve ona karşı kıpırdandım. "İş mi?" Dışarı çıktım.

"Yemeğe kadar bir saatimiz var," diye gürledi, "Belki birkaç saatimiz bile olabilir, çünkü vardığımızda kimse bizi izlemiyor. Saatler içinde neler yapabileceğimizi bir düşünün."

O böyle söyleyince... Şimdi lazer gibi odaklanmışım, sanki bir yarış atına biniyormuşum gibi canavarı teşvik ediyordum. Tabii ki bu "ata" çok yakında binmeyi planlıyordum ve bunun gerçekleşmesi için daha hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

Yan tarafına tekme attığımda bana hırladı ve ne yaptığımı görmek için başını kaldırdı. Omuz silktim, iki elimi de havaya kaldırdım. "Ne? Yarış atları için işe yarıyor."

Bu da kıcıma bir tokat daha yememe neden oldu ve çıplak olmak ve eşimi becermek için çaresizce ona karşı sarsıldım. Hâlâ Anubis'e benzeyen devasa formundaydı ve bu ona ekstra hız ve güç veriyordu, bu yüzden koridor boyunca ve kütüphaneden rekor sürede geçtik. Hızla ilerlerken kimseyi görmedim bile ve ine girdiğimizde

içimdeki her şey

Heyecan. Sinir uçlarım vızıldıyordu ve Shadow acele etse iyi olacaktı.

Göğsü titrediği için yatak odasına giremedik ve durdu, beni yere düşürerek üzerimdeki kıyafetleri yırttı. O hâlâ Anubis'ti ve bu haliyle canavarla sevişmek benim için hiç sorun değildi. Biraz fazla kürkü dışında hâlâ neredeyse tamamen insansı bir yapıya sahipti ve gerçekten de şekil değiştiren tanrılar arasında vücut kıllarının ne önemi vardı ki?

Ahlaki pusulamı sorgulamama gerek kalmadan, Shadow geri çekildi, horozu aramızda sarsılırken yukarı itti ve kendini içimin derinliklerine yerleştirdi. Sert ve hızlı hareket ederek beni rafların ortasında becerdi, ikimiz de odaya gidemeyecek kadar azgındık. Zevk çılgınlıkları atarak göğsünü tırmalıyordum, o da içime girerken. İkimiz de hayatlarımız buna bağılıymış gibi hareket ediyorduk.

Hemen boşalmamak benim için çok fazlaydı ve zevk patlaması bağırsaklarımı sarstığında, tutunup atlatmaktan başka bir şey yapamadım.

"Günüşiği, bu sefer hızlı olacak," dedi, başını omzuma gömdü, dişleri beni tadarken ısırды. "Ama bu sadece başlangıç."

"Öleceğim." Artık bunu inkâr etmek mümkün değildi. Gölge Canavar sikiyle ölmek üzereydim ve buna kızamıyordum bile.

"Ölemezsin," diye hatırlattı bana, başını kaldırıp pozisyonumuzu değiştirerek beni geriye yatırdı, içime girerken kalçaları daha sert pompalıyordu. Bu kez dişleri meme uçlarımdan birinin üzerine kapandı ve ısırдыığında tekrar çılgılık attım ve o da inledi, o da boşalırken içime doğru sarsıldı ve beni ikinci orgazmıma gönderdi.

"Sanırım ölebilirim," diye hırıldadım, net konuşabilmek için nefesimi tutamıyordum. "Ölene kadar sikilmek. Ölümsüzler için bile böyle bir şey var. Araştırın."

Shadow başını salladı, göğüslerimdeki diş izlerini yalayarak yatıştırırken doğruldu. İzler bir anda kayboldu ama küçük acının tadını çıkardım.

O da bunu yaptı. Bizi inin derinliklerine doğru götürmeye başladığında içimde sertleşmeye devam etti. Bu sefer odasına gitmedi, onun yerine bizi ateşin etrafındaki rahat kanepelerin olduğu alana götürdü.

Zaten çıplaktık; hâlâ içime gömülüydü ve yürürken siki tam G noktama sürtünüyor, her adımda içime lezzetli zevk kıvılcımları gönderiyordu. İçgüdüsel olarak kendimi ona yasladım ve o da benimle birlikte hareket ederek inledi ve çok geçmeden daha önce yaptığımız gibi birlikte hareket etmeye başladık. Ama bu sefer daha yavaş.

Shadow bizi ateşin etrafımızı saracak kadar yakınına götürdü, bu da zevki artırdı. Beni yere ya da yakındaki bir rafa yatırmasını bekliyordum -canavar sert yüzeylere karşı sevişmeyi severdi- ama yakındaki bir sandalyeye uzanıp beni kucağında bıraktığında beni şaşırttı.

Gözlerimiz buluştu, bu pozisyon daha önce sadece birkaç kez hissettiğim bir şekilde samimiydi. Üstteydim ve ona karşı hareket ediyordum, vücudumun iyi hissettiren şeyi yapmasına izin verirken yavaşça ona biniyordum. Shadow tekrar inledi, bir eli kalçama inerken diğeri kıçıma gitti ve benimle oynayarak benimde gezindi.

"Günüşiği," diye gürledi ve başımı kaldırdım, gözlerinde yanan ateşi görünce vücudum gerildi. "Seni seviyorum."

Bedenim sarsıldı ve neredeyse boşalıyordum ama onu orgazma ulaştırana kadar dayanmaya kararlıyım. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, öne doğru eğildim ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. Kontrolü ele almadan önce bu sadece üç saniye sürdü ve ben ona binmeye devam ederken öpücüğümüz derinleşti, ona karşı ağır nefes almamıza yetecek kadar hızlı hareket ediyorduk, ama henüz bizi sınırın ötesine itecek kadar değil.

Kalçamda olan eli yanağıma doğru kalktı ve başımın arkasını kavradı, bizi yakın tutarken başparmağı yüzümü okşadı. Enerjisi her yanıma sarmıştı,

ve hissettiğimiz ateş, yakındaki şöminede yanan ateşten daha fazlasıydı.

Hızım arttı, kalçalarım daldı ve horozunu daha hızlı ve daha hızlı sürerken vücuduna karşı sallandı. Gölge'nin parçaları içimde hiç olmadıkları kadar derindeymiş gibi hissediyordum.

Ve bu sadece onun aleti değildi, aynı zamanda onun lanet olası ruhuydu, çünkü onun büyüünden esintiler beynime giriyordu. Eşlik bağı güçlü bir şekilde gümbürdüyordu ve ruhlarımız iç içe geçtikçe onu parça parça, tuğla tuğla sağlamlaştırıyorduk.

Çaresizce orgazmımı engellemeye çalışırken kalbim güm güm atıyordu, önce onu oraya getirmek istiyordum ama böyle bir şansım asla olmayacaktı. Az önce boşaldıktan sonra olmazdı. Eşime binerek birkaç saat geçirirken birden fazla orgazm olmakla yetinmek zorunda kalacaktım.

Birlikte. Her zaman. Tıpkı böyle.

Inky ve Midnight bir kez daha seks öğleden sonramızdan çıktığımızda bizi bekliyorlardı. Hayatımın en güzel öğleden sonralarından biriydi çünkü

aklımın bir köşesinde hiç stres yoktu. Biz inimizdeyken dünyanın sonunun geleceğinden endişe etmeden yolumuza devam ettik.

"Şimdi ne yapacağız?" Bilgi Kütüphanesi'nde dolaşırken sordum.

Bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Günden güne, yıldan yıla, yüzyıldan yüzyıla gibi. Ölümsüz yaratıklar can sıkıntısını nasıl önlüyor?"

Dudakları seğirdi. "Bol bol seks. Gerçekten tek çare bu."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Bu teoriyle yola çıkmalı ve asla arkamıza bakmamalıyız. Ama ciddi, seks dışında başka ne yapacağız?"

Shadow elimi tuttu ve raflar arasında gezinirken çift hedeflerimize geri döndük. "Her zaman Solaris Sistemi ve dostlarımızla meşgul olacağız," diye beni uyardı. "Gölge Diyarı'ndaki dengeyi yeniden kurmak benim yıllarımı alacak ve senin de göz etmen gereken Nexus ve yaratıkların var."

Evet, bu doğrudu. "Arkadaşlarımız sık sık dram mı yaşıyor?" Bu pek de ince olmayan uyarıyı kaçırmamıştım.

"İnanamayacağın kadar," dedi kısa bir kahkaha atarak. "Annemden daha küçük ölçekte, ama her zaman bir şeyler vardır. Her biri kendi dünyasında güçlü ve önemli ve bununla birlikte bir ton drama geliyor."

Omuz silkmeden önce bir an düşündüm. "Ortaya ne çıkacağını görmek için heyecanlanmam garip mi? Garip, değil mi?"

Artık gelecekte ya da bir sonraki büyük kötünden korkmuyordum. Birlikte hiçbir şeyin bizim için gerçek bir tehdit oluşturmayacağından emindim.

"Cesur ve sadıksın Mera," dedi Shadow bana. "Güvenliğinden endişe etmiyorsun ve her zaman bir arkadaşına yardım edeceksin. Heyecanın mantıklı ama beni korkutuyor."

Alay ettim. "Hiçbir şeyden korkmuyorsun Gölge Canavar."

Beni aniden durdurdu, kollarını bana doladı ve toplum içinde nadiren gösterdiği bir çaresizlikle bana sarıldı. "Seni neredeyse kaybediyordum. O anki hislerim, yaptığım seçimler... Dünya bunu bir daha kaldıramazdı. *Ben* hayatta kalamazdım."

Sahip olduğum her şeyle ona tutundum, kırık parçalarını bir arada tuttum. "Bu yardımcı oluyor," diye fısıldadı saçlarıma. "Gerçekten yardımcı oluyor."

"O zaman sana sonsuza dek sarılacağım," diye ilan ettim.

Dudaklarının boynuma değdiğini hissettim ve sonra kendini yukarı kaldırdı. "Sen iyi misin?" Ona ciddi bir şekilde sordum. "Yani, gerçekten iyi misin? Dannie ve olanlar yüzünden. Annen için üzgünüm Shadow."

Tam olarak emin değilmiş gibi cevap vermesi biraz zaman aldı. "İyi olacağım, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Sadece biraz zaman alacak ve tek istediğim senin yanımda olman. Gerçek bir eş."

"Bu kadar harika bir şey isteyebileceğimi bile bilmiyordum," dedim, ilk kez ciddi bir şekilde. "Sen homurtularınla, hırıltılarınınla hiç yoktan gelen bir hediyesin,

hırlayan, pislik bir kişilik. Kocaman bir aletten bahsetmiyorum bile. Bu bir bonus gibi-"

Tam bu noktada, Shadow başını sallarken dudaklarımın arasından kahkahalar fişkırdı, yüz ifadesi hem eğlenmiş hem de kızgındı. "Ah, Günişığı, hayat seninle kesinlikle hiç sıkıcı değil."

"Bu konuda kendimle gurur duyuyorum," dedim sonunda yemek salonuna doğru yürümeye devam ederken.

Salona girdiğimizde kütüphanenin daha önce neden bomboş olduğunu anladım.

Herkes kutlama ziyafeti için buradaydı.

Uzun sıralardan geçerken alkışlar yükseldi ve Shadow başını sallayıp düşünceli bir şekilde yürümekten başka bir şey yapmasa da, yanaklarım ağrımaya başladıktan sonra bile kendimi hepsine teşekkür ederken ve bol bol gülümserken buldum.

Neyse ki ben kraliçe dalgasını savurmadan önce bizim bölüme ulaşmıştık, sürümüz üç masayı ele geçirmişti. Angel her zamanki yerindeydi ve ben de onun yanına düştüm, benim kanatlarım ve onun kanatları saklı olduğu için kolayca yere inebildim. "Bu senin için gerçekten tuhaf mı?" Kayıp uzantılarından bahsederken bu kadar umursamaz olmanın kabalık olup olmadığını düşünmeden önce sordum.

Neyse ki bana alışkındı ve hiçbir şeyi kaçırmadı. "Şu anda düz durduğumdan daha fazla düşünüyorum," dedi bana. "Kanatlarım her zaman oradaydı ve onlar olmadan hem üşüyor hem de çıplak hissediyorum, ama onları her zaman çıkarmamayı deniyorum. Bu formda daha iyi uyum sağlıyorum."

"Asla uyum sağlayamayacaksın dostum," dedim ve ona tekrar sarılma isteğime karşı koydum çünkü muhtemelen bunu çoktan aşmıştı. "Ama seni anlıyorum. Honor Meadows nasıldı bu arada?"

Gülümsedi. "Barışçıl. Topraklarımızda birkaç katman kaldı ve şu ana kadar kimse bize savaş açıp topraklarımızı çalmaya çalışmadı. Buna bir zafer diyebilirim."

"Deneyen herkesi yok edeceğiz," dedi Shadow ve her kelimesinde ciddiye.

"Sürü olarak bize saygı duymayı öğrenecekler," diye ekledi Lucien, öne doğru eğilmiş, elinde tuttuğu "şarap"tan bir yudum alırken. "Tüm Solaris Sistemi öğrenecek."

İtiraz etmedim çünkü bu dünyalarda herkesi hizada tutmak için bir hiyerarşi, tabiri caizse bir gagalama düzeni olmalıydı. En tepede olmamızı tercih ederdim çünkü sürümüzdeki her varlığa güvenirdim.

Len de öne doğru eğildi ve onu gördüğüme o kadar sevindim ki, Faerie'ye gitmek için bizden ayrılalı saatler değil de haftalar olduğunu düşünebilirdiniz.

"Neyi sakladığını *biliyor musun?*" Ona sordum. "Güvenle. Yetmiş kat koruma ile mi?"

Gülümsemesi hüznünlüydü ve onu üzgün görmekten nefret ediyordum. "Yok edildi. Bunu yapabilecek araçlara sahibiz ve gücü tükenip evrene geri salındığında, o taşın gitmesine izin vermek gibi zor bir karar verdik. Çok güçlüydü."

Taş tanelerini sakladın mı? Galleli sandalyesinde kıpırdandı, kocaman kanatları düzgünce arkasına kıvrılmıştı.

Len'in melankolisinin bir kısmı geçti. "Tabii ki yaptım. Eğer büyülerimizde gerçekten müthiş bir desteğe ihtiyacımız olursa, bu şey A sınıfıdır. Ama bir daha asla aynı silah benzeri şekilde kullanılamaz. En önemli kısmı da bu."

Galleli elini Len'in omzuna koydu ve söylediği her şey yalnızca fae içindi. Konuşması bittiğinde ikisi de çok daha mutlu görünüyordu. Moralleri yükselmişti. Aile taşının kaybını atlatmak Len'in biraz zamanını alacaktı ama fae bununla elinden geldiğince başa çıkıyor gibi görünüyordu. Burada bile olmayan Reece'in aksine.

"En sevdiğimiz çöl tanrısı nerede?" Gruba sordum. Melek arkamdaki koltuğunda kıpırdandı; hareketi hissettim, Ama ona doğru baktığımda kıpırdamıyordu, ifadesi boştu.

Gölge bana cevap verdi. "Evde halletmesi gereken bazı huzursuzluklar olduğunu söyledi. Bir süre daha döneceğinden emin değil."

Gözlerimi Shadow'a diktim ve o da bana doğru eğildi. "Biraz zamana ihtiyacı var," diye mırıldandı. "Senin ve Angel'ın ölümü ona iyi gelmedi. Kendini toparladığında geri dönecektir."

İstemeyerek de olsa bu işin peşini bıraktım çünkü Reece'in yapması gerekeni yapması gerekiyordu. Bu hepimiz için geçerliydi. Kendi bildiği gibi davranmasına izin verilmişti ama *çok ama çok* yakında birinden Angel ve onunla ilgili tüm hikâyeyi öğrenecektim.

Ardından yemekler geldi ve bu da odanın atmosferine yeniden bir kutlama hissinin girmesini sağladı. İçecekler de getirildi ve tıpkı bu arkadaş grubunu ilk kez bir arada gördüğümde olduğu gibi, Shadow ve diğer dört kişi kristal bardaklarda koyu sarı bir sıvının tadını çıkardı. Bana kendi içkisinden bir yudum ikram etti ve bir yudum daha içmeyi kibarca reddetmeden önce bardağın içindeki ilk *sıvı ölüm* patlamasında neredeyse ölüyordum.

Yemekler içeceklerden çok daha iyiydi ve masa tüm yemeklerin altında tam anlamıyla inlerken, yemeye başladım ve durmadım.

"Yeniden doğduğundan beri her şeyin tadı aynı mı?" Angel ağzıma yemek tıktırma becerim karşısında başını sallayarak sordu.

Konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldım. "Evet, eğer bir şey varsa, hepsinin tadı her zamankinden daha iyi. Duyularım güçlü, ama kendilerini düzenliyorlar, bu yüzden aşırı yüklenme yaşıyorum. Bu çok güzel."

"Muhtemelen şimdi yemek zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?" Shadow yanımdan seslendi, ancak onu gözlerimle öldürmeye çalıştığımda sustu, yavaşça çiğneyip yutarken ağzım doluydu. "Boş ver," diye ekledi, dudakları seğirerek.

Soğuk ölü ellerimden yemek koparırlardı ve o zaman bile son bir yemek talep ederdim.

"Acaba şimdi benim için tadı nasıl olacak?" Angel önündeki, baharatlı, kurutulmuş domatesli ve bol sebzeli kremalı tavuklu makarnadan oluşan yemeğe bakarak şöyle dedi Bana göre şu ana kadar çıkan en iyi yemeklerden biriydi. Diğerleri aynı fikirde olmayabilirdi, özellikle de kocaman bir balık leşinin doldurduğu ve birazcık çürük kokan masanın etrafındakiler. Belli ki benimle aynı besin piramidinde yemek yemiyorlardı ama bu sorun değildi. Rüzgar altında kaldıkları sürece kimsenin yargılamasına gerek yoktu.

"İşte başlıyoruz," dedi Angel, bir makarna kıvrımı çatalının üzerinde dururken.

Bir gün onun da benim gibi yemek yeme ihtiyacı duyacağını umarak nefesimi tutuyordum. Ağzına attı ve çiğnemeye başladı. Tekrar tekrar çiğnedi, kaşları çatıldı ve tam tükürmesi için peçete uzatacaktım ki yutkundu.

Biz bakarken kimse konuşmadı.

"Güzelmiş," dedi birden. "Tadı güzeldi."

Sandalyesinde neredeyse zıplamadan önce bana genişçe gülümsedi, asırlık arkadaşım gibi davranmıyordu. Bu yeni neşe onun yeniden doğuşuyla birlikte gelmişti ve bir bakıma daha genç ve daha savunmasız hissediyordu. Elbette daha az sert değildi ama daha duygusaldı.

"Şimdi enerji için yemeğe mi ihtiyacın var?" Shadow bir çatal dolusu daha makarna yerken ona sordu.

"İkisi de," dedi ona, gözleri yemeğe kilitlenmiş halde. "Honor Meadows'da enerji için meditasyon yapabildiğimi fark ettim, ancak boş bir his devam etti ve şimdi yemek yedikçe hafifliyor."

"Tıpkı benim gibi," dedim mutlulukla. Bunu kimseye itiraf etmemiştim ama kendi yeniden doğuşumdan sonra yemeklerin tadının artık bana güzel gelmeyeceğinden biraz endişelenmiştim. Neyse ki boşuna endişelenmişim. "En iyi haliyle ikizleşme."

Angel elindeki çanağı kâsesine bıraktı ve ani bir ciddiyetle bana döndü. "Senin ikizin olmaktan onur duyuyorum," dedi.

Ona göz kırptım. "Burada kaçırdığım bir tür bağlam var, değil mi?"

"İkiz ruhlar, doğarken ayrılmışlar," dedi Shadow yanımdan, hâlâ ölümcül içkisini yudumluyordu.

Angel'a dönerek elini uzattım ve sıkıca kavradım. "İkiz ruhlar. Ben de onur duydum."

Bu onu mutlu ediyordu ve ben hala önemini anlamamış olsam da, bazen onları mutlu etmek yeterli oluyordu.

Angel ve diğer tüm arkadaşlarımız için istediğim tek şey mutluluktı.

Shadow'u görmek için başımı yukarı kaldırdım, gözlerinin benimkilere kilitlenmesinin ve yoğunluğuyla içimi yakmasının tadını çıkardım. Salonda vücudunun benimkinin derinliklerine gömüldüğü o anı hatırladım ama bundan da öte, sanki enerjisi beni de doldurmuştu.

"Yeni hayatımızın başlangıcına," dedim, benim saygın suyumu onun içki bardağıyla tokuşturarak. "Kıçımı kaçırdığın için teşekkürler. Başıma gelen en güzel şeydi. Ve tabii ki sen, çünkü... Shadowshine."

Eğildi ve nefesinin yanağıma değerek tenimi ürperttiğini hissettim. "Sen bana aitsin, Günışığım. Şimdi ve sonsuza dek."

Dudakları benimkilerle buluştuğunda tek düşünebildiğim: Yalan nerede?

Shadowshine.

Birimizin çok karanlık, diğerimizin çok aydınlık olmasından ve aramızda sadece yıkıcı fırtınalar olmasından endişe ediyordu ama artık durum böyle değildi. Şimdi ikimiz de karanlık ve aydınlıkla doluyduk ve birlikte fırtınaydık.

SHADOWSHINE VE Solaris Sistemini geride bırakmaya hazır değilmisiniz? Bu dünyadaki ilk yan ürünü ön sipariş ettiğinizden emin olun: Terk Edilmiş (Bir Gölge Canavar Şekil Değiştirenler hikâyesi).

[Books2read.com/Terkedilmiş](https://books2read.com/Terkedilmiş)

İlk bölüme bir göz atmak için okumaya devam edin.

ÇÖLLEŞMİŞ

MELEK

Onur Çayırıları'ndan içeri adım attığımda Bilgi Kütüphanesi'ndeki hava her zamankinden daha serindi. Belki de sadece çayırların sıcak geçiş aylarından geçip yağışlı mevsime doğru ilerliyor olmasından kaynaklanıyordu. Yağışlı mevsimin günlerce süren gerçek bir yağmurdan ibaret olduğu Dünya'daki gibi değildi. Çayırlarda bu enerji akışıyla ilgiliydi. Hava ne kadar sıcak olursa, serbest güç o kadar az dağıtılırdı ve hava soğuduğunda hepimiz bir destek alırdık.

Böyle şeylere önem vermeyeli uzun zaman olmuştu ama en iyi arkadaşımın Danamain'i yenmesine yardım etmek için ailemin güçlerini tamamen yok ettiğim Gölge Diyarı'ndaki savaştan sonra, ortak aile gücümüz en düşük seviyedeydi. Zulamızı doldurmak için daha serin günleri beklemeye başlamıştım bile.

Elbette gücümü kullandığım için pişmanlık duymuyordum. Ailemin ve diğer dünyaların hayatta kalmasını sağlamak için ölmeye hazırdım. Geçmişin yaraları beni aşağı çekmeden yeniden doğmuş olmam, tahmin edemediğim bir avantajdı. Ayrıca, Dünya'da yetişmiş en iyi arkadaşımın hepimizin hayatını nasıl alt üst edeceğini ve ailesini, deneyimlemeyi kaçırdığımız tüm durumlar için bir araya getireceğini de hafife almıştım.

Çoğunlukla Dünya gelenekleri oldukları için, ki bu da onları kötü yapmıyordu - aslında bugünü gerçekten dört gözle bekliyordum.

Büyük kütüphaneye doğru hızla ilerlerken, dünyaların tüm bilgisini barındıran bu oda karşısında içimi her zamanki huşu duygusu kapladı. Mekânın merkezine ulaştığımda, bugün buranın neden bu kadar soğuk olduğunu nihayet anlamıştım. Mera kar istiyordu.

"Angel! İşte buradasın!" diye bağırdı en yakın arkadaşımın tanrıçası, rafların arasında belirlediğinde. Kızıl saçları her zamankinden daha dağınıktı, başının üstüne yığılmıştı ve tellerinin arasından yeşil cicili bicili şeyler geçirilmişti. Şenlikli görünüyordu... ve biraz da çılgın.

Bana doğru hızla koşarken, hamile haliyle nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiğini anlamaya çalıştım. Yine de şaşırmamalıydım... Bu özel varlığı asla hafife almamayı öğrenmiştim. Bir tanrıçaya dönüşmeden önce hayatına bir şekil değiştiren olarak başlamıştı. Dünyalarımızdaki en zorlu ve korkutucu varlıklardan birini evcilleştirmiş bir tanrıça.

Gölge Canavar.

Doğruyu söylemek gerekirse, kimse onu evcilleştiremezdi ama Mera kesinlikle onun bazı sert yanlarını yumuşatmıştı. Canavarla aramızda her zaman zayıf bir ilişki vardı ama Mera sayesinde artık kendimizi düşmandan çok arkadaş olarak görüyorduk. Bugünlerde "düşman" gibi kelimeleri kullanmamın nedeni de oydu çünkü neden olmasın ki? Kendimin bu yeni yönünü, eskilerin yüklerini taşımayan yönümü kucaklıyordum.

"Merhaba," diye tekrar denedi Mera, ellerini yüzümün önünde sallayarak. "Buraya kuruluma yardım etmek için mi geldin?"

Kendime engel olamayarak kıkırdadım. Hamile olduğunu öğrendiğinden beri daha da ateşliydi. "Gerçekten daha da mı huysuzlaşıyorsun? Bebeğin doğmasına ne kadar var?"

Mera içini çekti, teknik olarak yok edilemeyecek biri için fazla kırılğan olan bedeni bana doğru sarktı.

"Biliyorsam ne olayım. Shadow bana ne kadar süreceğini tartışmamamızın ve sadece deneyimin tadını çıkarmamızın en iyisi olduğunu söyleyip duruyor." *Gölge Piç*'le ilgili bir ton küfür ve renkli cümle kurdu ve sözlerini şöyle bitirdi: "İblis yumurtası yetiştiren ya da bu çılgınca istekleri yaşayan o olmadığı için söylemesi kolay. Ya da benim deli eşimle uğraşan. Sekiz aydır ilk kez bugün yanımdan ayrıldığını biliyor musun? Mağara adamı bir canavar gibi yanıma yaklaşan herkese hırlamaya devam ediyor ama bugün Gölge Diyarı'na gitmesi gerekiyordu çünkü bekleyemezdi. Ve beni altı lanet korumayla bıraktı. ALTI!"

"Altı" dediği anda kaçma ve hızla kaçma dürtüsüne kapıldım. Gördüğüm ve yaptığım onca şeyden sonra bu dünyada beni korkutacak pek bir şey yoktu, ama o altı korumadan biri beni şaşkına çeviren birkaç varlıktan biriydi.

Çöl topraklarının Reece'i.

Onu uzun zamandır tanıyordum ve bir zamanlar, çok uzun zaman önce, arkadaştık. Şimdi ise azılı düşmanlardık ve nedense son zamanlarda bu düşmanlık neredeyse kontrolden çıkmış, ortak dostlarımızın yanında olmamızı zorlaştırır olmuştu.

Neden bu kadar garip davrandığından emin değildim ve bana olan nefretini araştırarak ne enerjim ne de isteğim vardı ama aramızdaki sorunları eski usullerle çözmekten başka seçeneğimiz olmadığını biliyordum.

Yeniden doğuşta eski halimden çok şey kaybetmiştim ama dövüş becerilerim hâlâ eskisi kadar güçlüydü ve günlük eğitimlerle geliştirilmişti. Sürekli kime meydan okuduğunu hatırlamak ona iyi gelecektir. Kendine çeki düzen vermeye başlamazsa yakın geleceğinde bir hatırlatma olacaktı.

"Hadi," dedi Mera, kolumdan çekştirerek beni büyük kütüphanenin derinliklerine götürürken, raflardan ve her ikisi de saygıyla eğilen diğer dünyaların sakinlerinden kaçarak

bizden. Mera odanın ortasında kurmakta olduğu kış harikalar diyarına odaklandığı için bunu fark etmedi bile.

"İki gün sonra Noel," dedi aceleyle. "İki lanet gün. Bebeğimin ilk Noel'i. Daha hazır değilim."

"Bebeğiniz henüz tam olarak doğmadı," dedim çekingen bir şekilde çünkü şu anda ne yapacağı belli olmuyordu. "Mükemmel bir Noel olmasa da umursayacaklarını sanmıyorum."

Durakladı ve kendimi bağırması için hazırladım ama onun yerine iç çekti. "Zorba davranıyorum, değil mi? Shadow bana öyle olduğumu söyledi, ama ben sadece her zamanki pislik kişiliğinin yüzeye çıktığını düşündüm."

Bir eliyle karnını ovuşturdu ve hamileliğin zorluklarından sık sık ve yüksek sesle şikayet etmesine rağmen, çocuğunu, ona zarar verecek her türlü anlamı uzak durması için uyarması gereken bir çaresizlikle seviyordu.

Sadece o da değildi. Gölge bugünlerde düpedüz korkutucuydu ve bu bebek doğduğunda, adını aldığı canavarın ta kendisi olacaktı.

Kimi kandırıyordum ki? Bu çocuk Solaris Sistemi'ndeki en korunaklı varlık olacaktı ve bize kötü niyetle yaklaşan olursa ilk sırada ben olacaktım. Mera, Shadow ve bebek - ailem- için tanrıların kendileriyle savaşırdım... hatta toz dokuyan bir pisliğe bile katlanırdım.

Bu gece gerçekten iyi görünen bir pislik, savaşçı vücudu basit bir siyah gömlek, siyah pantolon ve yaklaşmamızı izlerken her zamanki kaşlarını çatmasıyla sergileniyordu. Reece'in teni, karla kaplı Noel ağacının etrafına dizilmiş alçak ışıkların altında bronz renginde parlıyordu. Gözlerinin mavisi yakıcıydı ve bir zamanlar en sevdiğim renk olan göz rengi, kobalt havuzlarını çerçeveleyen o koyu kirpiklerle ne kadar güzel görünmesini sağlasa da artık en sevmediğim renkti.

"Mera, böyle kaçıp gitmemen gerekiyor," diye uyardı, bakışlarını benden çekip ona biraz daha az bakarak. "Bizi ışıkları asmakla uğraştırmak

iyi bir dikkat dağıtıcı, ama neyse ki odadan çıkmadığını biliyordum."

Dilini dışarı çıkararak onu hafifçe kalçasından kontrol etti. Aralarındaki ilişki o kadar kolay ve sevecendi ki, temelde Shadow kadar suskun ve soğuk olan bir varlıkla bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Mera'nın yöntemi buydu. Öfkeli ruhu evcilleştirmek. Benim sahip olmadığım bir yöntemdi ama sorun değildi. İnsanlarla ilgili becerilerimdeki eksikliği olağanüstü kılıç becerilerimle telafi ediyordum ve hangisinin daha önemli olduğu konusunda hiçbir şüphem yoktu.

Zamanı geldiğinde ailemi sadece bir kişi koruyabilirdi. Ve ortaya çıkacaktı... Her zaman kanatlarda gizlenen kötü bir şey vardı. Dünyalarımız böyle işliyordu.

"Angel, hadi," diye seslendi Mera, beni kış harikalar diyarının tam ortasına sürükleyerek.

Kütüphanenin ilk Noel'i için her şeyi yapmıştı, ağaç mekâna hükmederken, altında yüzlerce paketlenmiş gibi görünen hediyelerle yığılmıştı. Günlerdir ihtiyaç odasında

hepimiz için doğru hediyeleri seçiyordu ve belki de çocuksu heyecanından kaynaklanıyordu ama

bulundu kendim ile girdaplar .
BEKLENTİ içinde Midem. Artık
hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir duygu.

Yeniden Doğuş benden çok şey almış olabilir ama aynı zamanda çok şey de geri vermişti.

Gölge'nin enerjisi kütüphaneye girdikten sonra o diyardan geri adım attı. Yüzyıllar boyunca kötü varlıkların yönetimi ve kontrolü altında kalmış bir dünyanın yeniden dengelenmesine yardım ederken oraya daha fazla gitmesi gerekecekti. Hasarı onarmak yıllar alacaktı ama doğru yönde ilerliyorlardı.

Mera'nın daha önceki şikâyetlerine rağmen, gücünü hisseder hissetmez kafasını eşinin olduğu yöne doğru çevirdi. O ortaya çıktığında yüzü aydınlandı ve izlemesi zor bir şekilde bir araya geldiler. Çünkü ben

Onlar için mutlu değildim, çünkü onların saf sevgisi benim ailemin paylaştığı sevgiyle aynıydı.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim ve bunca yıldan sonra bilebileceğimden şüphe duyduğum bir aşk.

"Sen değildi uzun," Mera dedi, sonra o öptü ve onu ağaca doğru sürükledi.

"Yine de bir şekilde kütüphaneyi baştan aşağı yeniden dekore edecek zamanı bulmuşsun," dedi Shadow kuru bir sesle.

Mera ona bir kaşını kaldırdı, yüzünde uyarıcı bir ifade vardı. "Hoşuna gitmedi mi?"

Gölge'nin dudakları kıpırdadı. "Mükemmel, Günışığı."

Mera durakladı, küçük burnu seğirerek koklamaya başladı, sonra şüpheli gözlerini arkadaşına çevirdi. "Ver onu," diye tersledi ve bu sefer Shadow gerçekten güldü.

O soğukkanlı piçin kafasını geriye atıp öyle güldüğünü görmek çok rahatsız ediciydi. Bazen Mera'nın Solaris Sistemi'nin efsanevi kayıp cadısı olup olmadığını merak ediyordum. Öyle bir hali vardı.

"Shadow," diye hırladı Mera. "Hamile biriyle uğraşmak istemezsin."

"Gerçekten bilmiyorsun," diye seslendi Len yakınlardan, sesi endişeyle doluydu. "Biri bize ciddi ciddi ne kadar daha hamile kalacağını söyleyebilir mi?"

Bu noktada Mera'nın canına tak etmişti, güçlerini kullanarak arkadaşının üzerine atladı ve ceplerini ararken onu zapt etti. Shadow ona izin verdi, gözleri muhtemelen yakınlarda duran herhangi birimiz için tehlikeli olacak şekilde onu yiyordu.

Sonunda burnunun kokladığı şeyi buldu, beyaz bir kâğıt torbayı çekip çıkardı, göğsüne sarılırken elleri neredeyse titriyordu. "Bir tane bulmuşsun," diye burnunu çekti. "Ah, dostum, seni seviyorum."

İkisi de karnına dikkat ederek aşağıya doğru kıpırdamadan önce onu öptü.

Çantayı açıp garip yeşil bir çubuk çıkarırken Shadow onu kendine çekti. "Bu da ne böyle?" Reece her zamanki pislik ve patavatsız haliyle sordu.

"Derin yağda kızartılmış turşu," dedi Mera, hâlâ ağlamaklıydı. "Yemin ederim canım çok çekti ama yemekhanedeki kimsenin neden bahsettiğime dair en ufak bir fikri yok."

Bir ısırık aldı ve sonra inledi ve Shadow'un gözlerine alevler sıçradığında, arkadaşımın odadan kaybolmak üzere olduğunu anladım. Mera'nın ikinci ısırığından ve ikinci iniltisinden sonra Gölge'nin enerjisi boşlukta hızla yayıldı ve ben tekrar gözümü kırdığımda o gitmişti. Güneş ışığını da yanında götürmüştü.

"Buradaki tek sürpriz," dedi Alistair, sıcak bir kahkaha atarak, "tanıştıkları ilk gün hamile olmaması."

"O iki inatçı ruhun halletmesi gereken çok şey vardı," dedi Len, fae büyüsünün kıvılcımlarını kullanarak ağacın üzerinde daha fazla ışık döndürerek. "Kahretsin, onları böyle görmek beni mutlu etmiyorsa ne olayım. Sanırım Gölge hepimizi yumuşatıyor."

Lucien Len'in omzuna sert bir yumruk indirdi. "Kendi adına konuş. Benim yumuşak bir yanımda yok."

Len'in *Simone'u* öksürerek çıkarmasına çok benziyordu ama bir savaş çıkmadan önce Reece alçak sesle, gürleyen bir nefes verdi. Beni ne kadar kızdırmış olsa da -ve neden hâlâ onunla aynı odada duruyordum ki?- bu sesi o tarafa bakmamı gerektirecek kadar iyi biliyordum.

Ne oldu? Galleli sordu, böylece en azından benim sormama gerek kalmadı. Reece başını salladı. "Çöl toprakları huzursuz; zamanın kumları enerjimin içinde sürükleniyor. Beni Delfora'nın derinliklerine çağırıyorlar ve diğer hanedanların hiçbirinden ortaya çıkarılanlar hakkında doğru dürüst bir yanıt alamıyorum."

"Bir sonraki toprak toplantınız ne zaman?" Lucien sordu ve sorum bir kez daha bensiz cevaplandı

Bir kelime bile etmek zorunda kalmadan. Reece onu umursadığımı düşünmesin diye.

Bunun olmaması için her şeyi yapardım. "Bir düzine kırmızı ayın içinde," dedi kısaca. "Ve benim bir iyilik isteyeceğim. Hepiniz bana eşlik eder misiniz? Ortada bir ihanet var ve destek getirmemin en iyisi olacağını düşünüyorum. Bir daha asla hanedan savaşı olmamasını sağlamalıyız." Gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluştu, mavi kor halindeki öfkesi. "Sonuncusu neredeyse hepimizi yok etti."

"Elbette, sormana bile gerek yok," dedi Len, elini Reece'in omzuna vurarak. "Mera'nın da dediği gibi, biz artık bir sürüyüz ve sürü birbirine yapışır."

Reece gülerek, "O lanet Noel ışıklarını asmamız için bize duygusal şantaj yaptı," dedi. "Ama kabul ediyorum. Shadow'un onu hamileyken getirmek istemeyeceğini biliyorum ama hepimiz oradayken güvende olacağını düşünüyorum. Onunla yarın konuşacağım."

Bu beni biraz daha dikleştirdi. İşin aslı, hanedanların bu buluşmasını biraz merak ediyordum. Özellikle de kadim ve kutsal Delfora topraklarında bir sorun varsa, ama buna katılmaya hiç niyetim yoktu. En azından Mera'nın orada olacağını öğrenene kadar.

Mera nereye gittiye, ben de oraya gittim.

Bu kez bakışlarımı Reece'e çeviren bendim ve aramızda bir gerçeklik anı yaşandı. Bir düzine kırmızı ay içinde onunla birlikte çöl topraklarında, her şeyin mahvolduğu yere geri dönecektim.

Geçmiş acılarımızı ve kayıplarımızı barındıran bir yer.

Reece'in kalbimi ve ruhumu yok ettiği yer ve sonunda onu kırmızı topraktan çıkarabilir miyim diye merak ettim. Kazıp çıkarabilir ve onu ve kan davamızı bırakabilirdim.

İyilik için.

BAĞLANTILI KALIN

Shadow Beast Shifters dünyası ve tüm yeni sürümlerle güncel kalmanın en iyi yolu, buradaki Facebook grubuma katılmaktır:

www.facebook.com/groups/jayminevenerdherd

Çok sayıda kitap yayını, eğlenceli gönderileri, seksi erkekleri paylaşıyoruz ve genel olarak var olmak için mutlu bir yer.

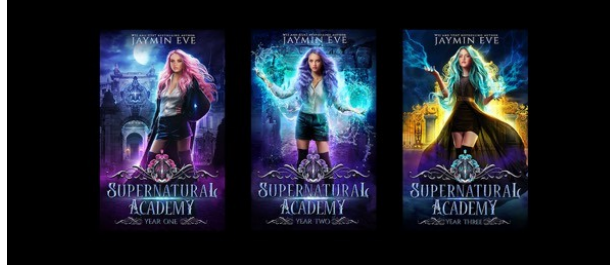
Bir sonraki en iyi yer www.jaymineve.com adresindeki haber bültenim ve

www.facebook.com/JayminEve.Author

Ayrıca bir sonraki kitaba nasıl başlayacağıma dair pek çok soru alıyorum.

Eğer aynı seksi doğaüstü tarzda bir hikaye arıyorsanız, benim tavsiyem Doğaüstü Hapishane veya Doğaüstü Akademi. Bunlar aynı dünyada geçiyor ama tek başlarına da okunabilirler. Her ikisi de 18+ okuyucular için tavsiye edilir :)

Sizin için aşağıda linkleri ve tanıtım yazılarını yayınlayacağım.

<http://smarturl.it/SupernaturalAcademy1>

Maddison James dünya hakkında bazı gerçekleri keşfetmek üzere.

Öncelikle... doğaüstü var. WTF?

İkincisi... kimse tam olarak ne tür olduğunu bilmiyor gibi görünse de o bir.

Çifte WTF.

Üçüncüsü ... okula geri dönmek üzere. İşler biraz daha ilginçleşti.

Doğaüstü Akademisi, şekil değiştirenlerin, vampirlerin, büyü kullanıcılarının ve feylerin eğitildiği yerdir. Burada yetenekleri ve insan dünyasında nasıl işlev görecekları öğretiliyor. Maddison insan kısmını çoktan öğrenmiştir ama bu doğaüstü şey tamamen yeni ve tehlikeli bir oyundur.

Birinci örnek: Sizi gerçekten bir kurbağaya dönüştürebilen kötü kızlar.

Örnek iki: Asher Locke, Akademi'de bir tanrı. Gerçek anlamda değil... kim bilir. Kesinlikle rol yapıyor, tıpkı ona tapan tüm köleleri gibi.

Asher onu çılgına çevirir, çünkü görünüşe göre muhteşem ve kibirli olmak ona göre bir şeydir. Aralarında kıvılcımlar uçuşur ve daha onlar atılmış Birlikte,

ve daha fazla Asher

yeteneklerini neyin engellediğini bulmaya kararlı.

Ta ki gerçek ortaya çıkana ve bu doğaüstü dünyada hiçbir şeyin düşündükleri gibi olmadığını öğrenene kadar.

Birbirimiz de dahil.

<http://smarturl.it/DragonMarked1>

İşaretli ejderhanın yükselme zamanı geldi.

Jessa Lebron'un şikâyet edecek pek bir şeyi yok. Babası kurt sürülerinin alfasıdır, korunaklı bir doğaüstü hapisane kasabası olan Stratford'da yaşamaktadır ve en iyi arkadaşları olan Pusula dörtlüsü dört ırkın en güçlü adamlarıdır: şekil değiştiren, vampir, fey ve büyü kullanıcısı.

Evet, hayatı tam da istediği gibi. Ta ki yirmi ikinci doğum gününden hemen sonra, onu terk eden annesinin her şeyi değiştirecek sırlarla sürüye döndüğü o meşum güne kadar.

En büyük sır: Jessa'nın ejderha işaretli olması, onu büyük bir tehlikenin içine atıyor.

Bin yıl boyunca, işaretle doğan her doğaüstü çocuk, korkunç bir kadim savaş kışkırtıcısı olan ejderha kralının yükselişini önlemek için ortadan kaldırıldı. Kaderi ve avcılardan nasıl kurtulacağı hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyen Jessa, kendini kötü şöhretli doğaüstü hapisane Vanguard'da kilitli bulur.

Neyse ki yalnız değil. Ejderha şekil değiştirenlerin en korkuncu olan Braxton Compass tam yanında. Birlikte, kendilerini ve diğer ejderha işaretlileri kurtaracak kadar uzun süre hayatta kalmaları gerekecek.

Kral ayağa kalkmadan önce.

Kitaplarımın geri kalanını burada bulabilirsiniz:
<https://www.amazon.com.au/Jaymin-Eve/e/B00E1URI2I/>
ya da tüm tavsiyeler için grubuma katılın.

SON SÖZ

Başardınız! Hepiniz yazarı öldürmeden sonuna kadar gelebildiniz ;) Cidden, teşekkür ederim, beni sadece zihinlerinizle öldürmeye çalıştığınız için gerçekten minnettarım. Ve sizi hiç suçlamıyorum... o uçurumlar çok zordu.

Ama sonunda oraya vardık ve Gölge ile Günışığı'nın hikâyesinin sona ermesinden dolayı biraz duygusal hissediyorum.

Bunu hiç beklemiyordum. Beni bedenen ve ruhen ele geçirmelerini, her kelimenin daha önce bir seride yaşadığımdan emin olmadığım bir şekilde akmasını gerçekten beklemiyordum. Bu karakterler ve bu dünya hakkında özel bir şey var ve onları hepimiz tarafından bu kadar derinlemesine kucaklamak. Dürüst olmak gerekirse, bu bana verebileceğiniz en güzel hediye.

Teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim.

Kütüphanelere ve dünyalara kaçmama izin verdikleri için aileme ve bu seri için gerçekten de en inanılmaz tanıtımları yapan, biraz sihirli olduğunu düşündüğüm asistanım Jane'e teşekkür ederim.

Belirsiz fikirlerimi sanat sözcüklerine dönüştürme becerisiyle, belki de bir fae olan kapak sanatçısına teşekkür ederim. Ve yorulmak bilmeden çalışarak kelimelerimi parlatan editörlerime.

İnceleme ekibime, blog yazarlarına ve bu seriye duydukları sevgi ve coşkuyla hayatımı çok eğlenceli hale getiren tüm okuyuculara teşekkür ederim. Hepinizin adını sayamam ama her biriniz için minnettar olduğumu bilin.

Bu dünyada daha çok şey olacak, çünkü peşini bırakamıyorum ama bilin ki Shadow ve Mera'nın kalbimde her zaman özel bir yeri olacak. Hepinizin olduğu gibi. Xxx

AYRICA JAYMIN EVE TARAFINDAN

JAYMIN EVE

Gölge Canavar Şekil Değiştirenler (Şehir Fantezisi/ PNR)

Birinci Kitap: Reddedilenler

İkinci Kitap: Geri Kazanılmış

Üçüncü Kitap: Yeniden Doğuş (31 Mart 2021)

Arbon Akademisi Kraliyet Ailesi (Karanlık, Eksiksiz Çağdaş Romantizm)

Birinci Kitap: Prenses Oy

Pusulası *İkinci Kitap:*

Playboy Prensler *Üçüncü*

Kitap: Zehirli Taht

Titan'ın Destanı (PNR/UF. Seksi ve mizahi)

Birinci Kitap: Tanrıları Serbest

Bırakmak *İkinci Kitap:* Tanrıların

Gazabı *Üçüncü Kitap:* Tanrıların

İntikamı

Doğaüstü Akademi (Komple Şehir Fantezisi/PNR)

Birinci Yıl

İkinci Yıl

Üçüncü Yıl

Karanlık Miras (Komple Karanlık Çağdaş Lise Romantizmi)

Birinci Kitap: Kırık Kanatlar

İkinci Kitap: Kırık Güven

Üçüncü Kitap: Kırık Miras

Gizli Muhafızlar Serisi (Komple PNR/Kentsel Fantezi)

Birinci Kitap: Karanlıklar Evi

İkinci Kitap: İmparatorluk Evi

Üçüncü Kitap: Leights Evi

Dördüncü Kitap: Royale Evi

Fırtına Prensesi Destanı (Komple Yüksek Fantezi)

Birinci Kitap: Prenses Ölmeli İkinci

Kitap: Prenses Saldırmalı Üçüncü

Kitap: Prenses Hüküm Sürmeli

Tanrıların Laneti Serisi (Komple Ters Harem Fantezi)

Birinci Kitap:

Kandırmaca İkinci

Kitap: İkna Üçüncü

Kitap: Baştan Çıkarma

Kitap Dört: Güç

Novellası: Tarafsız

Beşinci Kitap: Acı

NYC Mekke Serisi (Komple - UF serisi)

Birinci Kitap: Kraliçe

Varisi Kitap İki: Kraliçe

Alfa Kitap Üç: Kraliçe

Fae Kitap Dört: Kraliçe

Mekke

Bir Walker Destanı (Komple - YA Fantezi)

Birinci Kitap: Birinci

Dünya İkinci Kitap:

Spurn Üçüncü

K i t a p : Crais

Kitap Dört: Regali

Kitap Beş: Nephilius

Kitap Altı: Dronish

Yedinci Kitap Dünya

Doğaüstü Hapishane Üçlemesi (UF serisinin tamamı)

Birinci Kitap: Ejderha

İşaretli İkinci Kitap:

Ejderha Gizemleri Üçüncü

Kitap: Ejderha Çiftleşmesi

Dördüncü Kitap: Kırık
Pusula Beşinci Kitap: Büyülü
Pusula Kitap Altı: Louis
Yedinci Kitap: Elemental Pusula

Hive Üçlemesi (UF/PNR serisinin tamamı)

Birinci Kitap: Kül
İkinci Kitap: Anarşi
Üçüncü Kitap: Yok Etmek

Sinclair Hikayeleri (Bağımsız Çağdaş Romantizm)

Songbird